
LITTLE LIAR
THE WEB OF SILENCE DUET
2
LEIGH RIVERS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

LITTLE LIAR

A DARK TABOO ROMANCE

Sessizlik Ağı Düeti 2. Kitap

Küçük Yalancı: A Dark Taboo

Romance Copyright © 2024 by

Leigh Rivers Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, fotoğraf, kayıt veya diğer araçlar da dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz, iletilemez veya yeniden satılamaz.
Eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve yasaların izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar hariç olmak üzere, yazarın önceden yazılı izni olmadan elektronik veya mekanik yöntemlerle çoğaltılamaz veya herhangi bir veri tabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazar tarafından yaratılmış veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Laura **tarafından** Ten Thousand Editing and Book Design'da **düzenlendi**

Havoc Archives **tarafından düzeltildi**

Kapak Justine Bergman JAB Designs Studios

Birinci Baskı 2024

OYUN LİSTESİ

Eğer Gerçek Olursak - Yeat
Apathy (yavaşlatılmış) - Lxzt
VIRUS (Fytch Remix) - KLOUD & Fytch
Dreams - SKUM &Meisym
Bir Arkadaşını Göm - Billie
Eilish Time - Dravyn & Altare
Misunderstood - Inadaze & Harvey
Detached from Reality - MEJKO & Arkane Skye
I Don't - Lefty Wingate & guesst
KOŞU - NF
Geçici - Kujah
Thinking About ü - ünü & NAGGA
Crash and Burn - MEJKO & Stephen Geisler
Where I Am - Meisym & Flx
Night Drive - Paapi Muzik
BIRDS OF A FEATHER - Billie Eilish
Little Liar çalma listesini Spotify'da BURADA bulabilirsiniz

İÇERİK UYARISI

Bu hikaye bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği konuları ele almaktadır.
Malachi ve Olivia'nın karanlık bir hikâyesi var ve bu hikâye cinsel ilişki, CNC, uyuşturucu, şüpheli rıza, ağır somnofili, sahiplenici ve saplantılı davranışlar, takip, akıl sağlığı sorunları, ilaçlar, halüsinasyonlar, kaçırılma, istismar nedeniyle evcil hayvanın ölümü gibi karanlık temalar içeriyor.
(örümcek), intihar, tımardan bahsetme, aşırı şiddet ve vahşet, ölüm ve ebeveynlerin ölümü.
Ayrıca korku oyunu, ilkel oyun, maske oyunu, örümcek oyunu, horoz ısınma, anal, orgazm inkar, teşhircilik, röntgencilik ve Malachi'nin favorisi olan kardeş kink gibi çoklu kinklere sahiptir. Kan bağları yok. Ama birbirinize kardeş demek size göre değilse, lütfen devam etmeyin. Size yalvarıyorum.
Çocuk istismarı konusunda mutizmle sonuçlanan ağır konular vardır ve bu tetikleyici hafife alınmamalıdır.
Karanlığın Kıyısında kitabındaki yan karakterler Küçük Yalancı'da yer almaktadır ve kitapla ilgili bazı küçük spoilerlar içerebilir.
üçlemesi, ancak hikayeler kesişmediği için önce okunması gerekmiyor.

Neredeyse hayatıma mal olan kitaba.
Bu sefer ben kazandım.

Contents

BİRİNCİ
BÖLÜM 1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
İKİNCİ
BÖLÜM 14
15

16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
Epilog 1
Epilog 2
YAZAR HAKKINDA

PART ONE

1

Malachi - Aged 4

Babam beni omuzlarında tutarken saçlarımda rüzgar esiyor.

yaşadığımız mahallenin.

Annem işte, bu yüzden onu babamın yeni arabasıyla almadan önce biraz eğleneceğiz. Bu akşam kurabiye yapıyoruz!

"Bugün okulda eğlendin mi?" Babam soruyor, ben de "evet!" diye bağırıyorum.

Karşıdan karşıya geçerken başını sıkıca kucaklıyorum. Küçük yağmur damlacıkları yüzüme çarpıyor ama su birikintilerinde zıplayabilmek için yağmurluğumu ve çizmelerimi giydim.

"Baba?"

"Evet, oğlum?"

"Eve dönerken biraz daha dondurma yiyebilir miyiz?"

Gülüyor ve beni omuzlarından atıyor. Beni gıdıklayıp ayağa kaldırırken kıkırdıyor ve çığlık atıyorum. Çenemdeki çikolatalı dondurmayı siliyor ve elimi tutuyor. "Eğer zamanımız varsa, evet. Anneni bir saat içinde işten almamız gerekiyor."

Sırıtıyorum ve zıplıyorum, giderken su birikintilerinde zıplıyoruz. Aniden yanımızdan büyük bir kamyon geçiyor ve irkiliyorum, kulaklarımı kapatıp gözlerimi kapatıyorum.

"Hey," diyor babam, kamyon gözden kaybolana kadar önümde çömeliyor, ama kulaklarım hala acı verici bir şekilde çınlıyor. Durmasını istiyorum, neden durmuyor?

Alt dudağım titriyor ve gözlerimi açtığımda babam beni izliyor. "Gittikçe kötüleşiyor, ha?"

Yavaşça başımı sallıyorum. Yüksek seslerden hoşlanmıyorum; kulaklarımı acıtıyor ve göğsümü daraltıyor.

"Hadi," diyor, ayağa kalkıyor ve tekrar elimi tutuyor. "Salıncakta biraz oynadıktan sonra biraz daha dondurma alacağız."

Yüzümde bir gülümseme beliriyor ve babam benimle birlikte oyun alanında zıplıyor, beni salıncağa bindiriyor ve ben daha çok gülümseyip daha yüksek sesle çığlık atarken beni yukarı itiyor.

Burada başka çocuk yok, ki bu iyi bir şey. Burası kalabalıkken hiç gelmeyiz. Sanırım babam sadece ikimizin olmasını seviyor.

Babam beni hep parka götürür. Ya da bana nasıl yüzüleceğini öğrettiği yüzme havuzuna gideriz.

Beni atlıkarıncaya götürüyor. "Seni çok hızlı döndürmeyeceğim," diyor, yağmur şiddetlenirken kapüşonumu yukarı çekiyor. "Sıkı tutun."

O dönmeden önce nefesim kesildi ve öne doğru eğildim. "Baba, bak!"

Küçük bir örümcek çubuğa ağ yapıyor. Küçük ve siyah ve damlacıklar yoluna çıkıyor. Babam parmağını uzatıyor ve örümcek üzerine tırmanıyor. "Şuna bak," diyor, yanıma oturuyor ve atlıkarıncanın gıcırdamasına neden oluyor. Parmağını elime doğru indiriyor. "Tutmak ister misin?"

Başımı sallıyorum, hatta elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde kucağıma koyarken biraz gergin hissediyorum ve babam örümceği elime süründürdüğünde kıkırdıyorum. O kadar küçük, çaresiz ve yalnız ki. Yağmur onu ıslatmış ve üşütmüş olmalı. "Onu eve götürebilir miyiz?"

Ama babam cevap vermek üzereyken t e p e m i z d e gök gürültüsü kopuyor ve ben sıçrıyorum. Ellerim yumruk oldu ve kazara örümceği ezip düşürdüm. Metalin üzerindeki küçük bir su birikintisine düştü.

Birkaç nefes boyunca, geniş gözlerle ona bakıyorum. Hareket etmiyor.

"Hayır!" Çığlık atıp onu almaya çalışıyorum ama o beni durduruyor. "Kurtar onu, baba!"

"O uyuyor, evlat. Gök gürültüsü örümcekleri uyutur. Bir şeyi yok. Şimdi dondurma almaya gidelim mi?"

"Ama... ama..."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülmeye başlarken babam beni kollarına alıyor.

"Sorun yok, Malachi. Üzülme. O uyuyor."

Ona sarıldım ve ağladım. Çünkü örümceği ezdiğimi biliyorum. Benim yüzümden öldüğünü biliyorum. Bizi oyun alanından çıkarırken babamın kollarında uyuyakalana kadar vücudum kontrolsüzce titriyor.

"Sen çok iyi bir çocuksun, Malachi."

Sessiz olduğu zamanları seviyorum. Kulaklarım ağrımıyor ve birinin bana bağırmasını bekleyen kötü kelebekler ortaya çıkmıyor.

Ev asla sessiz değildir.

Annem beni evde tek başıma bıraktığında, etrafta bıraktığı kutularla oynayabiliyorum. Bazen içine tırmanıp kapağını kapatabileceğim kadar büyük oluyorlar, sonra annem tekrar eve gelip beni yatak odama götürene kadar saklanabiliyorum.

Artık kutuları aramaya korkuyorum. Annem eve geldi mi? Babam? Babamı çok uzun zamandır görmedim.

Yatağımdan kayıyorum, yatak odamın kapısına doğru ilerlerken neredeyse kirli kıyafet torbasının üzerine düşüyordum. Kapıyı çekiştiriyorum.

ve alt dudağım kıvrılıyor.

Neden açılmıyor?

"Anne?" Küçük yumruğumu kapıya vurarak sesleniyorum. Elimin içine öksürüyorum ve kapıya tekrar vuruyorum. "Babacığım?"

Her gece olduğu gibi, hiçbir şey. Annemin artık beni kucaklamaması beni üzüyor. Babam ben ağlayıp gülene kadar bana sarılırdı.

Müzik çok yüksek sesle çalıyor, annem beni yine duymayacak. Gözlerimde yaşlar oluşuyor ve yatağa dönerken başımı eğiyorum. Yolda ayağım takılıyor - nereye gittiğimi göremiyorum çünkü babamın işten ne zaman geleceğini ve bana masal okuyacağını sorduğumda annem gece lambamı söndürdü.

Annem uyumayarak kötü bir çocuk olduğumu söylemişti ama ben yorgun değildim. Karnım ağrıyordu ve annem bana tokat attığı için yanağım acıyordu çünkü onun yerine bana kitap okuması için ağlıyordum.

Ellerimin tersini ıslak yanaklarıma siliyorum ve ısınmaya çalışmak için battaniyeme sarılıyorum. Artık hava hep soğuk. Yağmur penceremden içeri sızıyor ve yerlerimi ıslatıyor - oyuncak ayımla oyuncaklarımı ıslatan su birikintisini temizlemeye çalıştım ve şimdi o da mahvoldu.

Uykuya daldığımda, annemin bana sarılmasıyla uyanıyorum. Garip kokuyor ve yatak ıslak. Belki annemin de benim gibi bez takması gerekiyordur. Bazen kaşınıyor, özellikle de günlerce üzerimde tuttuğumda.

Yüzüne baktığımda gülümsüyorum. Gözleri kapalı ve horluyor, ben de başımı göğsüne gömüp tekrar uykuya dalıyorum.

Tekrar mutluyum.

Ertesi gece de aynısı oldu.

Bir sonraki hafta da aynı. Daha fazla haftaya yayılır. Aylar.

Şimdi beş yaşında mıyım?

Annem tuhaf olduğumu söyledi. Garip olmamdan hoşlanmıyor. Garip olmayı nasıl bırakabilirim? Garip olmak istemiyorum. O

Babam kaçtığı için beni suçluyor.

Okuldan sonra annem otobüse kadar elimi tutuyor. Babamın bana bir doğum günü hediyesi gönderdiğini ve evde beni beklediğini söylüyor. Heyecanla sırıtıyorum, yolun geri kalanını atlıyorum ve annemi yanıma çekmek zorunda kalıyorum çünkü zar zor düz yürüyor ve bira gibi kokuyor.

"Yavaşla Malachi," diye tersliyor ve kolumu canımı acıtacak kadar sert bir şekilde çekerek gülümsememi azaltıyor.

Bugün parlak kırmızı ruj sürmüş. Bir kısmı köşeye bulaşmış ve dişlerine bulaşmış. Ona söylemeyeceğim, en son söylediğimde bana bağırmıştı.

"Özür dilerim," diye sessizce cevap veriyorum ve kolumda bir ağrıyla eve kadar yavaşça yürüyorum - sanırım beni tırmaladı, ama hiçbir şey söylemiyorum.

Masanın üzerinde küçük delikleri olan bir kutu ve yanında cam bir tank var. Önünde büyük bir beş rakamı olan bir doğum günü kartı var ve ben kartı açıp yazıyı okumaya çalışırken annem kanepeye uzanıyor. Annem aptal olduğumu düşünse de, öğretmenim her zaman kelimelerle aramın ne kadar iyi olduğunu söyler, bu yüzden el yazısı dağınık olsa da notu okuyabiliyorum.

Malachi,
Artık yanında olamadığım için üzgünüm, evlat. Umarım bir gün gittiğim için beni affedebilirsin. Görüyorsun, babanın kafası iyi bir yer değil ve sana ve annene iyi gelmiyor. Çok uğraştım ama ikiniz de daha iyisini hak ediyorsunuz.
Keşke seni seçebilseydim ve beynimdeki zehirle savaşabilseydim, ama yapamam. Seni bir gün tekrar göreceğim, ama umarım
yakın zamanda.
Yeni sekiz bacaklı dostunuz sizi koruyacaktır, tıpkı sizin onu koruyacağınızı bildiğim gibi. Rex ya da Spikey ismini öneririm. Sakın
ondan kork.
Ne de olsa sen de benim gibi bir araknofilsin.
Sevgiler, babacığım.

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı kaldırıyorum, annemin çoktan koltukta uyuduğunu görüyorum. Babam ne demek istiyor? Neden beni seçemiyor? Nereye gidiyor?

Bakışlarım kutuya yöneliyor ve kartı masanın üzerine bırakıp yaklaşıyorum. Uzun, kirli tırnaklarım kutunun üstündeki bandı sıyırıyor ve kutuyu açtığımda kocaman, kabarık bir örümceğin kutunun içinde gezindiğini görüp irkiliyorum.

Gözlerim açıldı. "Anne?"

Hâlâ horluyor ve onu salladığımda beni savuruyor, böylece kıçımın üzerine düşüyorum. "Git başımdan."

Ayağa kalkıyorum ve kutuya tekrar bakıyorum, tereddüt ediyorum ve biraz korkuyorum, sonra kutuya geri dönüyorum ve babamın bana bıraktığı evcil hayvanı görmek için aşağı bakıyorum. Sonra uzanıp bana gelip gelmeyeceğini görmek için elimi kutunun dibine tutuyorum ve avucumun içine doğru koştuğunda biraz titriyorum. Gıdıklanıyor ama kalbim umursamayacak kadar hızlı atıyor.

Beni ısıracak mı?

Örümcekli elimi göz hizama gelene kadar kaldırıyorum. "Merhaba," diyorum gıcırtılı sesimle. "Sen benim yeni en iyi arkadaşımsın."

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca hayat yine biraz eğlenceli olacak. Annem bana yeni evcil hayvanımın adının tarantula olduğunu ve onu odamda tutmam gerektiğini söyledi. Adı Rex.

Ben yatakta uzanırken o akvaryumunda uyuyor. Bazen ona şarkı söylüyorum. Hatta ben ona kitap okurken beni izliyor, böylece annem okumak zorunda kalmıyor.

Annemi artık pek görmüyorum, hep arkadaşlarıyla meşgul. Babamı özlüyorum ama beni tekrar göreceğini söyledi, o yüzden eve gelmesini bekleyeceğim.

Büyük kötü adamlar her zaman evin içindedir. Bir keresinde

onlardan biri odama geldi ve Rex'i almaya çalıştı ama annem

kapımı tekrar kilitlemeye başladı, bu sefer iki anahtarla.

Şu anda evde bir sürü insan var ama uyumam gerek. Dışarı çıkmak istiyorum. Hasta olduğum için okula gitmeme izin verilmiyor. Ama ben kendimi iyi hissediyorum. Annem neden dışarı çıkıp oynamama izin vermiyor?

Babam benimle hep bir oyun oynardı. Ben saklanırdım, o da beni bulmaya çalışırdı. Ben gülünceye kadar beni kovalar, boğazımı acıtacak kadar yüksek sesle çığlık atar ve ben kahramanıma gülümserken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürdü.

Rex artık benim tek arkadaşım. O sessiz. Ben de öyle. Annem artık onunla konuşmamamdan nefret ediyor ama ben bazı şeyleri kendime saklamayı seviyorum. Söylediğim her şey ya yüzüme bir tokat yememle ya da annemin bana bağırmasıyla sonuçlanıyor.

Şu anda benimle kelimeler kullanmadan konuşan tek kişi o. En iyi arkadaşım. Benim koruyucum. Babam eve gelene kadar kahramanım.

Alt kattan bir kapı sesi duyduğumda gözlerim irkilerek açılıyor. Uyuyor olmam mı gerekiyordu? Yıldızların artık dışarıda olup olmadığını bilmiyorum-annem penceremi siyaha boyadı ve odamdan çıkmama izin yok. İstediğimden değil. Ev çok dağınık, köpekler her yere kaka yapıyor ve hiç yemek yok.

Sanırım Rex de acıkmış olabilir.

En son konuştuğumda anneme artık bez takmak istemediğimi söyledim. Tuvaleti nasıl kullanacağımı biliyorum ama kullanmama izin yok.

Kaşınıyor. Oturduğumda acıyor. Bana susmamı söyledi ve ben de Rex'e ağladım, ta ki artık sesimizi kimseye duyurmamaya karar verene kadar. O bunu yapabilirdi ve haftalar süren sessizlikten sonra ben de yapabilirim.

Titrek bacaklarımın üzerinde durup Rex'in tankını açıyorum ve arkadaşımı küçük yuvasına girmiş halde buluyorum. Avucumu yere koyuyorum ve kokumu alıp elimin üzerine sürünmesi birkaç dakika sürüyor.

Bağrışmalar artıyor ve nefesim titremeye başlıyor.

Endişelenme, diyorum içimden. Seni koruyacağım.

Gürültülü bir kahkaha kapıdan içeri girerken sıçrıyorum.

Bu benim hızla yatağımın altına saklanmam için son uyarım. Altına girip Rex'i yüzümün önüne yere koyuyorum, sonra çenemi avuçlarıma yaslayıp seslerin kaybolmasını bekliyorum.

Sonra duraksıyorum ve donup kalıyorum çünkü biri yatak odamın kapısını açıyor. İki kişi. Kirli çoraplarıyla odamı araştırdıklarını görebiliyorum, sonra bir çift bot yüzümün önünde beliriyor.

"Lanet olsun. Burası bok gibi kokuyor. Nerede o?"

"Elise burada olduğunu söylemişti. Ona ne kadar ödedin?"

"Elli," diye cevaplıyor. "Kaltak hâlâ nefes alıyor mu?"

"Zar zor. Yine de onu öldürmeye yetecek miktardan fazlasını aldığından emin oldum."

Kalbim göğsümde küt küt atıyor, nefesimi tutuyorum - nefesimi tuttuğumda ağlamamak her zaman işe yarıyor, canımı yaksa ve gözlerimi sulandırsa bile.

Botlar yatağıma yaklaşıyor. Yutkunuyorum ve kaçmaya çalışıyorum.

Rex'i koruyarak ellerimin arasına alırken kalbim daha da hızlanıyor. Rex'e zarar vermelerine izin vermeyeceğim. I-

Bir el bileğimi kavrıyor ve çıkarmak istediğim ses ciğerlerimi yakıyor çünkü yatağın altından sürüklendiğimde sakallı bir adamın bana sırıttığını görüyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve kafamın içinde öyle yüksek sesle bağırıyorum ki beynim ağrıyor ve başım dönüyor.

Rex'i göğsümde tutuyorum, adam çenemi tutarken gözlerim yaşlarla doluyor. Gözlerimi açtığımda diğerinin dişsiz bir ağızla sırıttığını görüyorum. Bakışları ellerime düşüyor. "Burada neyimiz varmış?"

Rex'i yakalıyor ve ben paniğe kapılıyorum, Rex'i bir oyunmuş gibi ileri geri fırlatmaya başladıklarında onlara durmalarını söyleyecek kelimeleri bir araya getiremiyorum. Kötü adam parmaklarını Rex'in etrafına doluyor ve ben en iyi arkadaşıma zarar vermemesi için çaresizce ona kocaman gözlerle bakıyorum. Onu rahat bırakmaları için bağırmak istiyorum ama yapamıyorum.

Yapamam. Yapamam. Yapamam, yapamam, yapamam.

Rex, babam benim için gelene kadar ondan kalan tek parça.

"Annen ölüyor," diyor. "Ona yardım etmemizi ister misin?"

Başımı sallıyorum, alt dudağım titriyor.

Lütfen onu kurtarın. Lütfen, lütfen, lütfen.

"Kelimelerini kullan, evlat."

Dudaklarım ayrılıyor ama ses çıkmıyor. Çıkmıyor. Neyim var benim?

Yüksek sesle gülüyor ve arkadaşına bakıyor. "Sanırım çocuğu travmatize ettik."

"Onu aşağıya götürün. Son nefesini veren orospu annesini göster ona."

Omzumdan tutup ayağa sürüklüyor ve sonra tekrar gülüyor. "Lanet olası boktan bir bebek bezi giyiyor."

"Elli dolarımı geri istiyorum," diye cevap veriyor arkadaşı, yüzünü buruşturarak. Beni aşağıya götürüyorlar ve köpeklerin havlamalarını duyabiliyorum,

Mutfakta kapana kısılmıştım. Adam beni yere bırakıyor ve gözlerimi açtığımda annemin yerde yattığını görüyorum, ağzından kusmuk damlıyor, gözlerini kırpmadan bana bakıyor, göğsü inip kalkmaya çalışıyor, korkunç bir boğulma sesi çıkarıyor.

Olamaz. Anneciğim? İyi misin?

Kelimeleri çıkaramıyorum.

"Onu kurtarmamız için bize yalvarın, biz de sağlık görevlilerini buraya getirelim." Sakallı adama bakıyorum, dişlerim korkudan takırdıyor. Yapamıyorum.

Onu kurtaramam.

"Hmm," diye mırıldanarak masadan bir şey aldı. "Çocuğun bir sesi var. Elise bize onun videolarını göstermişti, hatırladın mı? Sesi ondan çıkarmamız gerekiyor. Bunun içinde ne var?" Annemin oynarken gördüğüm sivri uçlu şeyi kaldırıyor ve arkadaşı omuz silkiyor.

Adamlar kıkırdarken nefesimi tutuyor ve gözlerimi kapatıyorum. "Annesi gibi inatçı."

Gözlerim tuhaflaşıyor - onları ya da bedenimi kontrol edemiyorum ve çok hızlı bir şekilde zayıflayıp yoruluyorum.

Saatler sonra yerden doğruldum. Annem hala aynı pozisyonda, ama dudakları mavi ve gözleri hala açık. Kötü adamlar kanepede oturuyor. "Bak, küçük piç yine uyandı."

Ayaklarım acıyor. Kollarım

ağrıyor. Rex var.

"Yakında yola çıkmamız gerekiyor, ama kimin seni ses çıkarmaya zorlayacağı konusunda iddiaya girdik. Küçük bir fare gibisin, değil mi evlat? Bu çok üzücü." Benim, annemin ve babamın resmine bakıyor, babamın kollarında kameraya kocaman gülümserken üçümüz de mutluyuz. Köpeklerimiz de resim için güzelce oturuyorlardı. "İyi hayat kötüye döndü."

Derin bir iç çekiyor ve Rex'i avucunun içine alıyor. "Sayabilir misin?" diye soruyor bana.

Titreyerek bir kez başımı sallıyorum. Gözlerimi arkadaşımdan ayırmazken dişlerim birbirine çarpıyor.

Sonra yavaşça, teker teker Rex'in bacaklarını çekerken içimdeki her şey çığlık atıyor. Bana saymamı, konuşmamı, çığlık atmamı söylüyor ve sonra sesimi çıkarmayacağımı anlayınca en iyi arkadaşımı avucunun içinde eziyor, yere düşürüyor ve botunu yere vuruyor.

Çığlık atmalıyım. Ağlamalıyım. Bir şeyler yapmalıyım.

Ama onu koruyamadım, tıpkı annemi koruyamadığım gibi.

Başaramadım.

Doktor gözlerime ışık tutarken bir kadın "Bir deri bir kemik kalmış," diyor. "Onu bulduklarında üzerinde kirli bir bez vardı. Her yerinde yaralar ve kızarıklıklar var."

Biri sesleniyor ve ben korkuyorum. Uykum var ve annemle babamı istiyorum. Eve gitmek istiyorum.

"Baba mı?"

"Öldü. İntihar etti." Biri sessizce ekliyor, ama konuşmayı bıraktığımdan beri işitme duyum her zamankinden daha iyi, sanki etrafıma daha fazla odaklanabiliyorum. "Biz konuşurken çocuk hizmetleri acil durum evi için bir toplantı yapıyor."

"Bu çocuk yakın zamanda bu hastaneden ayrılmayacak. Daha fazla sıvı alabilir miyiz? Ve kan tahliline ihtiyacımız var. Kollarında ve ayaklarının altında iğne batmaları var."

"Cebinde ölü bir örümcek var." Kadının sesi kesilir. "Tanrım," diye fısıldar.

Göz kırpıyorum. Bana bir şeyler sorup duruyorlar ama cevap vermiyorum. Bana da zarar verebilirler.

Rex ve annemle yerde ne kadar uzun süre yattığımı düşündüğümde yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Uyanmadılar. Daha fazla gözyaşı dökülüyor ve omzumda bir el hissediyorum, irkilmeme ve geri çekilmeme neden oluyor.

"Artık güvendesiniz," diyor kadın. "Bana adınızı söyleyebilir misiniz?"

Adımı zaten biliyorlar. Ben

Malachi.

Dudaklarımı sabit tutuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Belki ona kadar sayarsam hepsi kaybolur.

Kafamda sayıyorum.

Tekrar uykuya dalmadan önce ne kadar saydığımı bilmiyorum.

2

Malachi - Aged 8

W haftalar sonra, ilk yeni evime gittiğimde, beni odamda tutuyorlar çünkü çocuklarını üzüyorum çünkü ben Konuşma.

Başka bir aile beni almaya gelene kadar çocuklarla dolu büyük binaya geri gönderiliyorum. Bunun kaç kez olduğundan emin değilim. Kaç tane yeni anne ve baba yeni çocuklarını alıp mutlu görünüyor ve benimkiler dehşete düşmüş görünüyor, ama bu böyle devam edip gidiyor. Kimse beni oğlu olarak istemiyor. Kimse beni gruptan seçmiyor. Çaresiz ailelere teslim ediliyorum ama ikimiz için de asla işe yaramıyor.

Sekiz yaşıma bastığımda, yetimhanedeki diğer çocuklar gibi doğum günü kartı ya da pasta almıyorum; yatağımın altına örümceğimin resmini çizip oturuyorum ve bir kalabalığın bana iyi ki doğdun dediğini hayal ediyorum ve çizdiğim mumları üflüyoruz.

Gözlerimi kapatıyorum ve bir dilek tutuyorum. Birinin beni seçmesini diliyorum.

Ayak sesleri geliyor, kapım açılıyor ve bacağımın çekilmesini bekliyorum. Çekilmeyecek. Buna travma diyorlar.

geçmişime bir cevap. İçinden çıkamadığım bir kabus. Yatağın altından yukarı bakıyorum.

Binanın patronu olan kadın bana ters ters bakıyor. "Ne yapıyorsun sen?"

Bana öğretildiği gibi işaret etmeye çalışıyorum ama başını sallıyor ve benden uzaklaşıyor. "Önemli değil. Giyin ve her şeyini bir çantaya koy."

Robot gibi duruyorum ve neden işaretini hatırlamam birkaç dakikamı alıyor.

"Uçağa biniyorsun," diyor bana kullanılmış bir plastik torba uzatarak. "Yeni bir aile. Diğerleriyle aynı deneme süresine sahip olacaklar. Bu sefer uslu duracak mısın? Bu aile bu sefer gerçekten seni seçti. İnanıyorum."

Ben hep uslu dururum. Sadece normal olmamamdan hoşlanmıyorlar. Oyun oynamak, arkadaş olmak ve diğer her şeyi yapmak istiyorlardı. Hiçbiri işaret dilini bilmediği için nasıl iletişim kuracağımı hiç bilmiyordum. Kimse öğrenme zahmetine de katlanmak istemedi. Hepsi beni konuşturmaya çalıştı ve ben halimden memnunum. Huzurlu ve sessiz ve ben bunu seviyorum.

Diğer evlerde garip biriydim ve hala öyleyim.

Evet, imzalıyorum. Uslu duracağım.

Bana ilk kez yeni bir aile bulduklarında çok heyecanlanmıştım.

Artık değil.

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca evim olarak adlandıracağım yere ulaşmak tam bir gün sürüyor. Uçmaktan nefret ediyorum ve benimle seyahat eden kadın benimle bir kez bile konuşmadı - işaret dilini bile anlamıyor.

"Uslu dur Malachi," diyor kızgın bir ses tonuyla, elimde plastik çantamla kalabalık havaalanında onun yanında yürürken. Elimi sıkıca tutuyor. "Seni başka bir eve götürmek için buraya kadar uçmak istemiyorum."

Demek istediği, garip davranıp üvey kızı korkutmamam gerektiği. Herkes tuhaf olduğumu düşünüyor. Benden korkuyorlar. Onlara hissettirdiklerimden hoşlanmıyorlar.

rahatsız edici. Beş eve gittim ve hepsi de haftalar içinde beni kırık bir oyuncakmışım gibi geri verdi.

Benim hakkımda konuşan insanlara ulaşıyoruz, ama bakışlarımı odaklanmadan yerde tutuyorum. Burada ne kadar kalacağımı merak ediyorum. Beni yatak odasına kapatacaklar ve bana kırılganmışım gibi davranacaklar.

-Geri dönene kadar üzülüyormuş gibi yapacakları çocuk ben olacağım.

Eğer beni geri gönderirlerse, ki muhtemelen gönderecekler, tekrar kaçacağım ve beni asla bulamayacaklarından emin olacağım.

Çünkü ailemle birlikte cennette olacağım.

Uzun kahverengi saçlı küçük bir kız yüzünde kocaman bir gülümsemeyle önümde belirince zihnimdeki izlerde duruyorum.

"Merhaba!" Bana sırıtıyor ve diyor ki, "Benim adım Olivia. Yedi yaşındayım!" O yedi parmağını kaldırıyor, ben de zihinsel olarak sekiz parmağımı kaldırıyorum.

Merhaba Olivia. Ben Malachi, söylemek ya da işaret etmek istiyorum ama sadece ona bakıyorum.

"Sence bir prensese benziyor muyum?"

Zihinsel olarak başımı sallıyorum. Ama fiziksel olarak bir adım öne çıkıyorum. Ondan hoşlanıyorum, beni rahatsız etmiyor. Herkese kıyasla çok mutlu. Ve benimle tanıştığı için mutlu.

Başımı eğiyorum.

Gülümsemesi düştü. "Elbisemi beğenmedin mi?"

Hiç düşünmeden, çünkü onun da beni sevmesini istiyorum, ellerimi kaldırıyorum ve "Lütfen benden korkma" diye işaret ediyorum.

Ama yüzündeki şaşkınlık ve annesine attığı bakış bana ne söylediğim hakkında hiçbir fikri olmadığını söylüyor.

Sorun değil. Ben ona öğretirim.

Aynı şeyi ona tekrar imzalıyorum çünkü onu korkutmak istemediğimi bilmesine ihtiyacım var - bunu bildiğinden emin olmak için çaresizim.

"Uçakta olmak korkutucu muydu? Çok hızlı gittiğinde ve gökyüzüne fırladığında hep ağlarım! Babam bizi hep uçağa bindirir. O artık senin de baban!"

Saçlarımın uzun tellerini çekiştirerek ensemi ovuyorum. Mutlu görünüyor - bu ailesini sevdiği anlamına mı geliyor? Onunla konuşmayı çok istiyorum ama konuşabileceğimi sanmıyorum.

Tekrar ailesine bakmaya gidiyor ama dikkatini çekmek için bileğine dokunuyorum ve "Benimle gel" diye işaret ediyorum.

Hâlâ yolunu kaybetmiş durumda, ben de döner kapıları gösteriyorum ve kapılara doğru koşarken el ele tutuşuyoruz; kıkırdıyor, saçları dalgalanıyor ve ben de tuvalet tabelasını görüyorum. Onunla orada, herkesten uzakta konuşmaya çalışacağım.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor, ayağı takılıyor. Düşmeden önce onu yakalıyorum ve banyoya doğru çekiyorum, koşarken herkesten kaçıyoruz.

İçeri girdiğimizde gitmeye çalıştı ama ben onu durdurdum. Seninle konuşmak istiyorum, diye işaret ediyorum, kendimi göstererek.

Onu şimdiden korkutuyor muyum? Şimdiden bunu mahvettim mi?

Hâlâ kafası karışık, ben de ağzımı işaret edip başımı sallıyorum, çünkü sadece ikimiz olmamıza rağmen konuşamıyor gibiyim. Ben de onun ağzını işaret edip başımı sallıyorum.

Dudakları ayrılıyor. "Konuşamıyor musun?"

Başımı sallıyorum. Ama onunla konuşmayı, ona tuhaf olabileceğimi ama arkadaşı olabileceğimi, zararsız olduğumu söylemeyi o kadar çok istiyorum ki. Sadece... yapamıyorum.

"Sorun değil! Çok uzun zamandır konuşamıyordum! Sana öğretebilirim."

Duraksıyorum ve gözlerimi deviriyorum. Neden herkes beni olduğum gibi kabul edemiyor? Nasıl konuşacağımın öğretilmesine ihtiyacım yok.

Gözleri çok canlı ve renkli. O iyi biri ve bana iyi davranıyor.

Onu işaret ediyorum, sonra avucumu göğsüme dayayıp ona yaklaşıyorum. Elini tutup ona da aynı işareti yaptırmak, benim de onun olduğumu, en iyi arkadaşı, yeni kardeşi olduğumu söylemek istiyorum ama bunu yapamadan kapı

çalınıyor ve yeni koruyucu babam aceleyle içeri giriyor, annesi de Olivia'yı kucağına alıyor.

"Sana sorun çıkarma demiştim!" diye bağırıyor ve ayağımı yere vurup geri çekilmesini söylemek istiyorum ama sonra ona dönüyor

Ben. "Ve sen. Grevdesin, küçük adam. İki tane daha ve kıçın başka bir eve gidiyor. Sen artık Malachi Vize'sin ve Vize'ler çizginin dışına çıkmaz, buna alış."

Beni geri göndermiyor mu? Bana bir şans daha mı veriyor? Kalabilir miyim?

Kıza bakıyorum, sonra başımı eğiyorum ve özür dilerim diye işaret ediyorum.

"Üzgün olduğunu söylüyor tatlım," diyor anne. "İşaret diliyle iletişim kuruyor."

"O da ne? Ben de yapmak istiyorum!"

Onun sözleriyle başım kalkıyor ve göğsümde küçük bir heyecan topu büyüyor, özellikle de anne evdeki herkese öğreteceklerini söylediğinde.

"Malachi evimizde rahat edecek. O artık bizden biri."

Bizi banyodan çıkarırlarken gözyaşlarımı tutuyorum, babamın eli omzumda, beni havaalanından çıkarıp bir arabaya yönlendirirken birkaç kez göz kırpıyorum. Zengin olduklarını düşünüyorum. Arabaları kocaman ve süslü, yanaştığımız ev de bir malikane. Gördüklerim karşısında gözlerim biraz açılıyor, sonra dikkatim tekrar yanımdaki kıza yöneliyor. Ona bakmadan duramıyorum. Rex'e sahip olduğumdan beri, o benden alınmadan önce hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim.

Onu benden alamayacaklar. Bundan emin olacağım. İyi biri olacağım. Bana söyleneni yapacağım. Ailelerini tamamlamak için ihtiyaç duydukları çocuk olacağım.

Olivia.

Yeni küçük kız kardeşim. Annemi ya da Rex'i koruyamadım ama sanırım onu koruyabilirim.

Onu koruyacağım.

Çünkü o benim.

3

Malachi - Aged 12

Okul otobüsünden indiğimde çantamı omzuma atar ve doğruca kız kardeşimin olduğunu bildiğim yere giderim. ayakta olacak. Olivia arkadaşlarıyla birlikte olacak. O her zaman öyledir. Her zaman dikkat çeker, popüler kız. Salı günleri evden benden erken çıkıyor -arkadaşlarının yıllardır yaptığı bir şey var, okula bir saat erken gidiyorlar ve oturup dedikodu yapıyorlar.

Onu görür görmez yürümeyi bırakıp yan tarafa saklanıyorum ve sırtımı duvara yaslıyorum. Dünya etrafımda hareket ederken her zamanki ayakta durma pozisyonum. Salıncaklara doğru giderken gözlerim onu takip ediyor, arkadaşı Abigail de yanındakine oturmuş konuşuyor. Başları dönük olduğu için dudaklarını okuyamıyorum - ya benden bahsediyorsa?

Onun yanına gitmeyeceğim ama onu görebildiğim sürece mutluyum. Ayağımın altı duvara dayanıyor ve üç çocuktan oluşan bir grup da salıncaklara giderken nefes almayı bırakıyorum. Benden bir sınıf alttalar, belki iki sınıf, ve ben onların üzerinde yükseliyorum. Benim sınıfımın en uzunu ve

Bunun yanı sıra hiç arkadaşım olmadığı ve konuşmadığım için okulda pek sevilmiyorum.

Bana ucube diyorlar.

Garip ve tuhaf olduğumu söylüyorlar.

Olivia böyle düşünmüyor, bu yüzden onların fikirleri geçersiz ve benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Kendi köşemde kalmayı ve küçük kız kardeşimi toplum içinde uzaktan, evdeyken de mümkün olduğunca yakından gözlemlemeyi seviyorum. Ürkütücü bir şekilde değil - annem sadece ona karşı çok korumacı olduğumu söylüyor ve babam da bana düzenli olarak sakin olmamı söylüyor.

İçlerinden biri Olivia'yı salıncağa bindirirken kan beynime sıçrıyor, ama Olivia salıncağı itip ondan uzaklaşıyor. Emin olamıyorum ama sanırım ona gitmesini ve kendisini yalnız bırakmasını söylüyor.

Tam zil çalarken Olivia'nın saçındaki kurdeleyi çekiyor ve Olivia çocuğu göğsünden itip Abigail'in peşinden üçlünün yanından uzaklaştığında öfkenin kabardığını hissediyorum. Çocuk onu tekrar yakalamaya çalışıyor ama Olivia kaçıyor.

Çocuk arkadaşlarıyla gülüyor.

Duvarı itiyorum ve dişlerimi acıtacak kadar sıkarak onlara doğru ilerliyorum.

Kimse kız kardeşime zorbalık yapıp yanına kalamaz.

Aklımda tek bir şeyle takip ediyorum-acı. Onları incitmek istiyorum. Üçü de oyun alanından en son ayrılanlar oluyor. Arkalarından sessizce ilerliyorum, çantamı omuzlarımdan indiriyorum.

Kol kayışını kavrayıp sallıyorum, annemin hazırladığı öğle yemeği ve ders kitabı onu ağırlaştırıyor ve içlerinden birinin kafasının yan tarafına çarparak onu yere düşürüyor.

Kaçmaya çalışan ikincinin de kafasını kırdım, sonra üçüncünün peşine düştüm, Olivia'nın kurdelesini çekip ona gülen üçüncünün peşinden koridora çıktım.

"Bu da ne?" diye bağırıyor ben onu kovalarken. Kanadığını görmek istiyorum.

Bir kapıyı açıyor ve ben tam kapının içine koşuyorum, gözüme acı giriyor, ama devam ediyorum, ayak bileklerini tekmeleyerek onu

ayağı takılır ve ön tarafına düşer.

Yüzüne yumruk attıktan hemen sonra bir öğretmen beni yakaladı.

Gecenin bir yarısı babam tarafından tekmeler ve yumruklar savrularak yataktan sürüklendim ve kız kardeşimle paylaştığım yatak odasından çıkarıldım - okul bittiğinden beri yataktaydım, kimseyi görmeyi reddediyordum, Olivia'yı bile. Bana gözüme ne olduğunu soracak ve ne yaptığımı öğrenecek. Onun için çocukları dövdüğümü söyleyemem.

Korkacaktır. Benden korkmasına izin veremem.

Babam beni bırakıyor ve elini bileğime sıkıca sararak koridordan aşağıya, büyük merdivenlerden aşağıya ve ofisine götürüyor. Kapıyı çarpıyor ve ellerini gümüş rengi saçlarında gezdirerek adım atıyor.

"Aklından ne geçiyordu? Müdürünüz ve ebeveynleriniz çocuklarına saldırdığınız için çığlık atıyordu!"

Olivia'ya zorbalık yapıyorlardı, imzalıyorum.

Volta atmayı bırakır, elleri yanlarına düşer.

Sonra öne çıktı ve çenemi tuttu. "Peki gözüne ne oldu?"

Utançtan yanaklarım kıpkırmızı oldu. Onlardan birini kovalarken bir kapıya çarptım.

"Etrafta dolaşıp insanları dövemezsin. Daha on iki yaşındasın. Daha ergen bile değilsin ve dışarıda burun kırıyorsun!"

Bütün gün duyduğum tek şey bu; benim yaşımdaki biri nasıl bu kadar agresif olabiliyor? Yaş ne zamandan beri önemli oldu? Kız kardeşimi savundum, minnettar olmalı.

"Seninle ne yapacağım ben?"

Bu soru omurgamı dikleştiriyor ve gözlerimi biraz daha açıyor. Beni geri göndermeyin, imzalıyorum. İyi olacağıma söz veriyorum.

Babam masasına doğru yürür, ona yaslanır ve kollarını kavuşturur. "Seni hiçbir yere göndermiyorum, Malachi. Sadece uslu durmanı istiyorum. Ben bir avukatım ve oğlum kontrolden çıktı diye haberlere çıkamam. Neden onları tehdit etmedin? Uzak durmalarını söylemedin? Ya da daha iyisi, bir öğretmene veya bana söyleseydin."

Orada duyduğum tek şey beni göndermeyeceğiydi.

Rahatlayarak sessizce iç çektim, omzum gerilmedi.

"Aylık terapi seanslarınızın daha sık olması gerektiğini düşünüyorum. Doktorunuzla haftalık randevular hakkında konuşacağım. Olivia'nın bu olaydan haberi yok ve ona söylenmeyecek. Seni bir dayanak noktası olarak görüyor ve bunu böyle tutmalıyız. Bunun aramızda kalmasını tercih ederim. Çocukların hepsi okuldan uzaklaştırıldı çünkü aileleri artık onlar için güvenli olmadığını düşünüyor. Lütfen, Tanrı aşkına, Malachi, artık kavga yok."

Başımı sallıyorum ve başımı eğiyorum.

"Ortalığı tekmeleyerek kız kardeşini korkuttun. Geri dön, özür dile ve uyu. Annen yarın seni gözüne baktırmaya götürecek."

Onu korkuttum mu?

Ayağa kalkıyorum ve yatak odasına doğru gidiyorum. Kapıyı açar açmaz Olivia yatağında doğruluyor ve gözlerini ovuşturuyor. "Malachi?"

Özür dilerim, diye imzalıyorum kendimi yatağının kenarına indirirken. Özür dilerim, diye tekrar imzalıyorum, bu sefer yumruğum göğsüme sürtünürken daha sert bir şekilde.

"Babam seni incitti mi?"

Başımı sallıyorum ama bana inandığını sanmıyorum. Babam benden nefret ediyor, biliyorum. Bazen en ufak şeyler için beni ofisine sürüklüyor ve bana Olivia'ya bağırdığından çok daha fazla bağırıyor, bu yüzden bizi farklı gördüğünü biliyorum.

Ben ikisinin de istemediği ama başlarına kalan oğluyum. Zaten terapistin daha fazla test yapması gerektiğini düşünüyorlar - görünüşe göre henüz onlar için hazır değilim, bu ne anlama geliyorsa.

Başını eğiyor, saçları yüzüne düşüyor. Her zaman çilek gibi kokar; yumuşak, rahatlatıcı.

"Sarılmak ister misin?"

Başımı sallayarak Olivia'nın yanına geçiyorum. Kollarımızı birbirimize doluyoruz, kardeş olduğumuzdan beri yaptığımız gibi birbirimizi güvende tutuyoruz ve uykuya dalıyoruz.

4

Malachi - Aged 17

O Livia'nın müziği bok gibi ve başımı ağrıtıyor.

Malikânenin yanında, gideceğimiz gölün yanında koşuyoruz ve o sürekli önümden gidiyor ve neredeyse bana çelme takıyor. Ayak bileklerini tekmeleyip onu çamurun içinde bırakabilirim ama sonra kendimi kötü hissedip özür dileyeceğim, bu yüzden bundan vazgeçiyorum.

Kulağımda onun saçma pop müziği çalıyor, diğer kulaklıkla Olivia, o da benim koşu tempoma ayak uyduruyor. O formda. Amigo kız olmak ve neredeyse benim kadar egzersiz yapmak daha fazla takılabileceğimiz anlamına geliyor. Koşmayı seviyorum, o da öyle.

Mükemmel kardeş uyumu. Ve onunla daha fazla zaman geçireceğim.

Bu garip mi? Öyle olsa da umurumda değil. Küçük kız kardeşimin yanındayken her zaman daha iyi bir ruh halindeyim, sanki kendimin en iyi versiyonu olabilirmişim gibi. Beni konuşmaya zorlamıyor ya da pislik arkadaşlarım gibi bende bir sorun varmış gibi davranmıyor.

Yani, pislik değiller, ama pislik de değiller.

Odaklanmak için başımı sallıyorum, gözlerim yana kayıyor ve göğsüne bakmamaya çalışarak "Babam bana araba kullanmayı sonra öğretecek" diye imzalıyorum.

Gülüyor. "Bu korkunç bir deneyim olacak. Sadece bisiklet sürmeye devam etmelisin. Tek yapacağı bütün zaman boyunca bağırmak olacak."

Muhtemelen. Fazla sabrı yok, özellikle de son bir yılda sayamayacağım kadar çok kavgaya karıştığımdan beri - artı beni balkonumda esrar içerken yakaladı.

Artık bana tahammül ediyor. Son dokuz yıldır beni onlar yetiştirdi, bu yüzden beni tekrar sistemin içine atamazlar ve dürüst olmak gerekirse, babamın bazen benden nefret ettiğine inansam da, beni hala buralarda kalmama izin verecek kadar önemsediğini düşünüyorum.

Gerçi çok tartışır ve kavga ederiz, belki de hayal görüyorumdur. "Devam edin yoksa Bluetooth kesilecek," diye sesleniyor Olivia.

Göz kırpıyorum ve geride kaldığımı fark ediyorum, ama biraz oyalanıp kıçını izliyorum, zihinsel olarak kendimi tokatlıyorum çünkü ona o şekilde baktığımı bilse benimle bir daha asla konuşmazdı. Ayrıca bağlantısı kesilirse, eski sevgilisinden ayrılmakla ilgili şarkı söyleyen bir kız grubunun lanet pop müziğinden kurtulabilir ve kulak ağrısından kurtulabilirim.

Yine de yetişiyorum ve göle ulaştığımızda müziği yavaş bir şeye geçiyor - ben şortumdan sigaralarımı çıkarıp birini yakarken o eğilip nefesini tutuyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor, hala eğilmiş ve bana kesinlikle odaklanmamam gereken bir manzara sunuyor.

Kaşlarını çatar ve doğrulur. "Neden?"

Sorgulayan bir kaş kaldırıyorum ve Tanrı'dan öz kardeşinin onu keserken yakalamamasını umuyorum.

"Sigara içmek senin için kötüdür, özellikle de koşarken, Malachi."

Hmm. Adımı söylemesine bayılıyorum. Hayır. Kapa çeneni.

"Eve döndüğümüzde annem ve babam kokunu alacaklar. Seni köşeye sıkıştırdıklarında bir daha seni savunmayacağım.

mutfak."

Omuz silkiyorum ve başımın üzerinde bir duman bulutu üflüyorum, bir ağaç kütüğüne yaslanıp onun esnemesini izliyorum. Tekrar eğiliyor, ayak parmaklarına dokunuyor ve ben onun üstünden aşağı bakarken yakalanmadan önce gözlerimi gökyüzüne kaldırıyorum.

Bu yeni bir şey.

Biraz da berbat.

Ancak son birkaç aydır Olivia'ya bakmaktan kendimi alamıyorum ve sadece her zaman olduğu gibi güzel olduğunu değil, aynı zamanda gerçekten çok çekici olduğunu da fark ediyorum. Bir erkek kardeşin fark etmesi ya da düşünmesi gereken şekilde değil.

O kıkırdadığında ya da bana gülümsediğinde içimde bir kelebek sürüsü çıldırıyormuş gibi bir his oluyor. Bağımlılık yapıyor. Mutlu ve heyecanlı olmak. Bu duyguyu sürdürmek için her zaman onun yanında olmaya çalışıyorum ve kafamdaki seslerle, kardeş dediğin ve birlikte büyüdüğün birine aşık olmanın her türlü berbat bir şey olduğunu tartışmaya çalışıyorum.

Babam beni asar, sonra da öldüğümden emin olmak için vururdu. Sanırım yine de Olivia'nın etrafında olmanın bir yolunu bulurdum. Dolabındaki hayalet ya da yatağının altındaki canavarla arkadaş olur ve

Uyumak için sarılır.

O telefonunda yazarken ben kendi saçma ve çocukça düşüncelerime kaşlarımı çatıyorum.

Güneş doğmaya başlıyor. Etrafımızda yumuşak bir parıltı var, ağaç gölgeliklerinin arasından yukarıdan bakıyor. Ormanın içinden, güneşin uzakta daha da parlaklaştığını görebiliyoruz. Hep aynı manzara, ama biz hep onun tuzağına düşüyoruz.

Ama bu sefer dikkatini veren tek kişi benmişim gibi görünüyor çünkü Olivia yanıma gelip sigaramı alıyor ve göle atıyor.

Daralan gözleri beni sırıttırıyor.

Sonra göle gitmek ister misin? İmzalıyorum. Çünkü seni de atmama az kaldı.

Kollarını kavuşturup kalçasını çıkarıyor. "Sen yapmazdın."

Onu tutup ayağından kaldırarak omzuma attığımda ciyak ciyak bağırıyor, bir yandan da

gölün kenarında. Çıplak bacaklarını tekmeliyor, adımı haykırıyor ve omuzlarımı tokatlıyor. Sudan bir santim uzakta durarak sessizce gülüyorum, onu önümden aşağı kaydırıyorum ve onu içeri sallıyormuş gibi yaparak kolunu boynuma dolamasına neden oluyorum.

Bacaklarını belime doladığında ve kalçalarını paranteze aldığında duraklıyorum.

"Lütfen yapma," diye yalvarıyor. "Sana yalvarıyorum." Hay sikeyim.

Çok yakın.

Beni yakmış gibi onu yere bırakıyorum ve o da devrilmeden önce kendini yakalıyor. Göğsümü tokatlıyor. "Seni pislik!"

Aniden yüzünü tutup onu öpme isteği duydum.

Ani, saçma ve yeni bir şey. Olivia'yı milyonlarca kez öptüm ama şu anda istediğim şekilde değil. Birçok yönden yanlış.

Kız kardeşimden etkileniyorum. Olmalıyım, değil mi? Ondan etkilenmemem mümkün değil, o benim için bir başyapıt. Farkına varmak bana lanet bir uçak kazası gibi çarpıyor ve birkaç kez göz kırpıp başka tarafa bakmama neden oluyor. Kötü şansım yüzünden kalbim göğsümde çılgınca atıyor. Her zaman berbat durumda olduğumu biliyordum, ama bu? Bu, pastayı götürüyor. Babam terapiye geri dönmemi ve ilaç almamı istiyor. Belki de almalıyım - çarpık düşüncelerim için değil, ama hissetmemem gereken duygular için Olivia.

Kardeşini öpmek istemeni engelleyen bir ilaç var mı?

Önceden her şey onu korumakla ilgiliydi, hep bir bağlılık hissederdim ama bu şekilde değil. Onu erkek ve kız arkadaşların yaptığı gibi öpmek istiyorum.

Nefes alışım değişiyor ve hissettiklerim yüzünden kafam o kadar karışıyor ki... Hâlâ bana çok yakın ve parmaklarımı büküp üstünü sarmak ve onu kendime çekmek, ağzımı onunkine yapıştırmak istiyorum ama bunun yerine geri çekilip sertçe yutkunuyorum.

Ben ona bakmayı reddederek bir sigara daha yakarken o telefonunda yazmaya devam ediyor. Etkilenmemiş ve kardeşinin bir anlık dürtüyle hareket ederek her şeyi mahvetmemek için içsel bir savaş verdiğinden habersiz. Artık on altı ve on yedi yaşlarındayız ama benim böyle düşünmem için hâlâ çok genciz.

Şimdi kızgınım. Çünkü asla sahip olamayacağım birine aşık oldum. Dünyaya patlamak istiyorum ya da belki babamla kavga etmek ve beni tehdit ettiğinde kıçımı tekmelemekten bahsedip bahsetmediğini görmek istiyorum.

Yanıma gelip omzuyla beni dürtüyor ve çenesini güneşin doğuşuna doğru uzatıyor. "Taştan bir kalbin olduğunu biliyorum ama güzel olduğunu kabul etmelisin."

Öyle, tembelce imzalıyorum, o manzaraya bakarken gözlerim onun üzerinde.

Kalbim taştan değil. Zehirle dolu.

Onu öpersem ne yapardı? O da beni öper ve benim küçük sırrım mı olur, yoksa ailemize koşar ve beni aileden mi attırır?

Belki benden uzaklaşırdı ama kimseye söylemezdi.

Risk çok büyük ama dudaklarımı onun dudaklarında hissetmeyi o kadar çok istiyorum ki.

Nihayetinde, kollarını belime dolayıp başını göğsüme yasladığında, güneşin ufka ulaşmasını izliyoruz, ben saçlarının çilek kokusunu içime çekiyorum ve parmaklarımı her zaman yaptığım gibi yumuşak tellerinde gezdiriyorum.

Bu bile normal değil. Olmadığını biliyorum ama umurumda değil.

Ailelerimizin ya da arkadaşlarımızın önünde böyle yakın olamayız. Bir masa oyunu kutlaması sırasında onu dudaklarından öptüğüm için zaten malikânenin diğer tarafına atıldım. Masumdu ama annem ve babam kafayı yedi.

Bu yüzden sadece gizlice bu kadar yakınız. Birlikte koşuya çıktığımızda ya da sarılmak için birbirimizin odasına gizlice girdiğimizde ya da bir kabustan sonra sakinleşmeye çalışırken elini tuttuğumda.

Toplumun yarattığı, kız kardeşime aşık olmamı engelleyen bir sınır var ve ben bu sınırı paramparça edip onu elimde tutmak istiyorum. Onu ve yoluma çıkan herkesi ateşe vereceğim.

Olivia'yı seviyorum ama artık onu büyürken sevdiğim gibi sevdiğimden emin değilim. Daha güçlü, şiddetli ve içimden bir ses dizlerimin üzerine çöküp ayaklarını öpmemi emretse yapacağımı söylüyor. Ne isterse yapardım.

Lanet olsun. Boku yedim. Babam beni kesinlikle öldürecek çünkü kendi kız kardeşime karşı böyle hissedemem.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," diyor sessizce.

Ne?

"Bir süre önce annemin ailemizdeki görücü usulü evlilik geleneğinden bahsettiğini hatırlıyor musun?"

Olivia'nın biriyle eşleştirilip benden alınacağının bana ilk söylendiği zamanı düşünürken dişlerim birbirine çarpıyor. Evet, hatırlıyorum. Hayatımda duyduğum en kötü şeylerden birini nasıl unutabilirim?

"Şey, çoktan başladı."

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum ve ne demek istediğini açıklamasını bekliyorum. O hayata atılmak için çok genç, çok masum.

"Um..." Tereddüt ediyor, sonra başını göğsüme gömüp sesini boğuyor. "Annem şimdiden randevu ayarlıyor."

Tüm vücudum kasılıyor ve saçlarını okşamaya ara veriyorum.

"İlk buluşma bu hafta sonu. Annem ve ben ailesiyle konuşmak için onun evine gideceğiz. Benden biraz daha büyük ve benimle gerçekten tanışmak istiyor."

Bu çok saçma. O sadece 16 yaşında.

Ona herhangi bir karşılık vermek tartışmayla sonuçlanırdı. Ona hayır derdim, o da bana siktirip gitmemi söylerdi ve sonra birimiz diğerinin odasına gizlice girmeden önce bütün bir gün boyunca birbirimize sessiz muamele yapardık.

"Umarım iyi biridir. Kötü biri olduğunu düşünsene? Kıçına tekmeyi basması için ağabeyimi göndermem gerekirdi." O kıkırdıyor ama ben hala her zamanki gibi sessizim ve sanırım öfkeden bayılacağım.

Onu bir ceset torbasında hayal
ediyorum. Kanlar içinde.
Lime lime olmuş.
Doğranmış, kıyılmış ve toz haline
getirilmiş. Artık yok.
Hiç kimse Olivia için yeterince iyi olmayacak.

"Düğün gecesine kadar bakire kalmalıyım. Bu yaşta birileriyle yattığımdan değil." Olivia başını kaldırıp bana baktı. "Sen bakire misin?"

Sorusu karşısında kaşlarım birbirine çarptı. Ben - seks fikri hiçbir zaman aradığım bir şey olmadı. Evet, porno izlemeye çalışırken otuz bir çektiğim oldu ama arkadaşlarımın yaptığı gibi dışarı çıkıp biriyle yatmayı hiç düşünmedim. Beni biriyle düzüştürmeye çalışıyorlar ama ben her zaman partiden erken ve ayık ayrılıyorum ya da o kadar sarhoş oluyorum ki doğru düzgün göremiyorum bile ve sendeleyerek eve, kız kardeşime gidiyorum. Benimle ilgileniyor; bir bardak su, hasta kovası, başıma soğuk bir bez koyuyor ve bilincimi kaybedene kadar bana sarılıyor.

Benden yanıt alamadığını fark ettiğinde yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle ağzını kapatıyor. "Özür dilerim. Bu uygunsuzdu."

Elimi saçından çekiyorum. Evlenmek istiyor musun?

Omuz silkiyor. "Annem çocukluğumdan beri beni buna hazırlıyor. Regl olduğumda bile heyecanlanmıştı çünkü bu, anlaşmaya daha iyi bir değer katıyor."

Yutkunuyorum ve Olivia'yı bu hayattan kaçırmak için bir plan oluşturmaya başlıyorum.

"Uhh." Yüzünü avuçlar. "Özür dilerim. Seni her yere kusturacağım. Üzgünüm."

Özür dileme, imzalıyorum. Benimle her şey hakkında konuşabilirsin ve asla garipsemem.

Şu an çok öfkeliyim. Annemle babamı öldürüp kaza süsü verebilirim. Evi ateşe verebilir, ikisini de babamın ofisine hapsedebilir ve kaçınılmaz olarak bir şekilde onu kendime aşık etmeden önce Olivia'nın ağlayacağı omuz olabilirim.

Hay sikeyim. Az önce söyledim.

Düşüncelerimi geri alamıyorum, kardeşimi istiyorum ve onu çok istiyorum. Bunu nasıl başaracağımı bilmiyorum ama Olivia ve ben her konuda birbirimizin ilkleri olacağız. Henüz değil, ama birkaç yıl içinde yeterince büyüdüğümüzde ve her şeyin nasıl işlediğini tam olarak anladığımızda.

Olivia hazır olduğunda, ben de hazır olacağım.

Zihnimin yavaşlaması gerekiyor. Beni gerçekten kardeşi olarak görüyor olabilir ve beni tutkulu bir şekilde öpme düşüncesi bile onu itebilir.

Başka biri gibi davranmazsam? Yüzümü mü
saklayayım? Hayır, bu amacına ters düşer.

Sikeyim.

Benden başka kimseyle evlenmeyecek. Ailelerimizle konuşacağım. Eminim güvendikleri biriyle olmasını tercih ederler, yaşlı bir hıyarla değil.

Burnumdan ağır bir nefes alıp geri çekiliyorum, elini tutup bizi eve götürecek koşu yolunu işaret ediyorum. Bırakmadan önce elimi sıkıyor, kulak tırmalayan müziğine yeniden bağlanıyor ve okula hazırlanmak için geri koşuyoruz.

Okuldan eve döndüğümüzde annem ve babam babamın ofisindeydi. Olivia üstünü değiştirmek için odasına gidiyor çünkü rutin antrenmanını yapmak için arkadaşının evine gidecek.

Planımı bilmeden ailemle iletişim kurmam gereken her şeyi gözden geçirmeye çalışıyorum. Ya da zihinsel bir çöküş yaşadığımı ve soyunma odasında birini dövdüğüm için parmak eklemlerimin hala acıdığını.

Bana sesli olarak yalvarırsam kız kardeşimi sikmeye çalışmayacağını ve bunu kaydetmeyeceğini söyledi, ben de onun kafasını bankta siktim ve gözünü morarttım.

Babam bunu şimdiye kadar öğrenmiştir ama beni terbiye etmeye çalışmaktan çoktan vazgeçti. Beni uyaracak, terapiye geri dönmeye zorlayacak, sonra da evi gelecekteki bakıcılar için nasıl güvensiz hale getirdiğimi anlatacak. Vesaire, vesaire, lanet olası vesaire.

Kendimi ve kız kardeşimi savunuyorum - dışarı çıkıp bir sonraki hedefim olarak birini seçmiyorum ama kimse bunu anlamıyor. Bir sorun, problemli çocuk, travma dolu bir bavulu olan çocuk olarak etiketlendim, bu yüzden normal olsaydım bir mucize olurdu.

Ofise vardığımda onları duyabiliyorum. Babam anneme Olivia'nın yaşı ve kızına nasıl baktığı konusunda zor anlar yaşatıyor.

Sikeyim. Derin nefes al.

Ofisin kapısını çaldım ve fısıldaşmaları kesildi.

"İçeri gel," diye sesleniyor babam.

Kapıyı açıp ofisine giriyorum, ikisinin de gözleri üzerimde ve şaşkınlık içindeler. Bunu asla yapmam. Asla onları aramam. Tek bir şey için bile onlara gitmem ya da kesinlikle gerekli olmadıkça iletişim kurmam.

Belirli bir sebepten dolayı değil, sadece tüm konuşmalarımı belirli bir kişiye ayırmayı seviyorum. Zaten konuşmak yerine legolara basmayı tercih ettiklerini biliyorum. Arkadaşlarım bile benden pek bir şey anlamıyor. İçlerinden biri işaret dili biliyor ve bu da gruba tercüme etmesi için yeterli oluyor.

Dürüst olmak gerekirse, neden benimle arkadaş olduklarından hala emin değilim. Beni küçük gruplarına Olivia'ya bulaşan insanları dövmeye başladıktan sonra kabul ettiler.

"Malachi?"

Gözlerimi kırpıştırıyorum, olduğum yerde donup kaldığımı ve ailemin bana iki kafam varmış gibi baktığını fark ediyorum.

Yani, biliyorum.

"Bir sorun mu var?" Annem soruyor.

Olivia kimseyle evlenmeyecek, diye imzalıyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve doğrudan konuya giriyorum. O daha çok genç.

Annem alay ediyor. "Çık dışarı, Malachi. Gelecek haftaki sınavına çalışman gerekmiyor mu?"

Bir adım öne çıkıyorum. Neden evlenmesi gerekiyor?

"Gelenek, oğlum," dedi babam. "Bunu biliyorsun."

Gelenekleri siktir et.

Babam gözlerini deviriyor ve burnunun kenarını çimdikliyor. "Bu seni hiç ilgilendirmez. Güvenebileceğimiz bir talip bulacağız ve kızımız yeterince büyüdüğünde onunla evlenecek. Bu ailede nesillerdir böyle."

Kelimeler babamın dudaklarından dökülürken bile, onlardan nefret ettiğini biliyorum. Annem gülümsemesini gizlemeye çalışırken babamın yüzünde pişmanlık okunuyor. Bu konuda durmadan tartışıyorlar. Babam reddediyor ama ne zaman tartışsalar annem kazanıyor.

Bana güvenebilirsiniz, diye imzalıyorum, güvenimi korurken tek bir sinirim bile bozulmuyor. Onunla evleneceğim. Dinlemeleri için umutsuzca odaya doğru adım atarak devam ediyorum. Benimle güvende olacak. Söz veriyorum. Beni evlatlıktan çıkarabilirsiniz, ben de ikimiz de yeterince büyüyene kadar beklerim.

Ben 18 yaşıma girmek üzereyim, o ise 16'sına yeni girdi. Hayır diyemezler çünkü dünyada Olivia'yı koruyabilecek tek kişi benim.

Neden sadece bana bakıyorlar? İğrenmiş görünüyorlar. Hayal kırıklığına uğramış. Beni aileden çıkarmalarını teklif ettiğim için olabilir mi?

Birini aramana gerek yok. Ben ararım.

Babam gülüyor. "Çok komik."

Uzun bir süre ona baktıktan sonra anneme bakıyorum. Neden ben yapamıyorum?

"Ciddi misin?" diye soruyor iğrenmiş bir bakışla. "Bu iğrenç. Bu-"

"Olmaz," diye bitiriyor babam sertçe. "Ama çok genç olduğuna katılıyorum." Anneme bakıyor. "Kendi eşini bulması için ona birkaç yıl ver."

"Şimdiden sıraya girmiş taliplerim var. Özellikle ilgilendiğim biri iş ortağınızın oğlu. Parker Melrose."

"Kesinlikle olmaz. O yirmi bir yaşında, Jennifer."

Oh, lanet olsun hayır. Olivia bu bilgiyi atlamış. Annem neden onu beş yaş büyük biriyle eşleştirmeye çalışıyor?

Ne kadar kızgın olduğumu anlatmak için ortalığı dağıtmam gerekse de çaresizlik damarlarıma sızıyor. Onunla evlenmeme izin ver.

Annem bana ters ters baktı. "Hayır. Saçmalama. Sen onun kardeşisin. Onun paralı birine ihtiyacı var. Ona çocuk verebilecek istikrarlı birine ihtiyacı var."

Yapacağım, yavaşça imzalıyorum. Bunu yapabilirim, anne.

Yüzü buruşuyor ama gömleğimden t u t u p beni sandalyeye doğru sürükleyen babam oluyor. Elini kırmak istiyorum ama kabul etmeleri gerekiyor. Olivia için mükemmel bir talipken onu yetişkin bir adamın kollarına itmelerine izin vermem mümkün değil.

Beni sandalyeye itti ve öfkesini kontrol etmeye çalışarak uzaklaştı. "Olivia'ya olan bu hayranlığın sona ermeli, Malachi. Bu yanlış ve hastalıklı bir şey ve ben buna daha fazla katlanmayacağım. Sen onun kardeşisin. Öyle davranmaya başla."

Annem kollarını kavuşturup başını sallıyor. "Seni başka bir odaya taşıdığımızda bunu daha önce konuşmuştuk. Baban çocukluğundan beri seni ondan uzak durman için uyarıyordu. Biz bunun bir arkadaşlık meselesi olduğunu ve senin ona sadece yardım etmesi için ihtiyacın olduğunu düşündük. Onu da kendinle birlikte aşağı çekeceğinden endişeliydik. Ama şimdi ensest ilişkiyi mi öneriyorsun? Ne kadar hastasın sen?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum, cevap verme zahmetine girmiyorum. Bu ensest değil. Kan bağımız yok. Farklı geçmişlerimiz var. Biz sadece aynı aile tarafından evlat edinilmiş iki çocuğuz. Olivia'ya bir gün bile benim diyebilmek için bir anne ve babadan seve seve vazgeçerim.

Beni evlatlıktan çıkarın, imzalıyorum. Yeterince büyüdüğümüzde onunla evleneceğim. Sonra duraklıyorum, bunu kabul etmelerine ne kadar çok ihtiyacım olduğunu düşünerek yutkunmam gerekiyor. Benimle güvende hissedecek. Onu koruyacağım. Lütfen.

Çaresizlikten kendimi tekrar ediyorum ama umurumda değil. Bunu yapmama izin vermezlerse, Olivia'nın yanına yaklaşan herhangi bir pisliği öldürmek için hapse ya da başka bir şeye gireceğim.

Muhtemelen çocukluğumdan beri ailemle en çok konuştuğum an bu oldu - farkında olduklarından bile emin değilim.

Annem oflayıp puflayarak kollarını kavuşturuyor ve pencereye doğru ilerliyor. "Sana teşhis konulduğunda, seni evlat edindiğimizden beri her şeyi olduğu gibi bırakmaya karar vermiştik. Ama eğer kendi kız kardeşine bakıyor ve onu düşünüyorsan-" Duruyor ve yüzünü buruşturarak bana bakıyor. "Ondan etkilenemezsin, Malachi. Bu doğru değil."

Onu çekici bulmuyorum, yalan söylüyorum. Onu senden uzak tutmak istiyorum.

Bir kahkaha atıyor. "İnanılmaz."

"Bu konuşma bitmiştir. Olivia on altı yaşında. Bunu tartışmak için bile çok genç." Babam başını sallayarak masasına döndü. "Kızımızı Melrose'larla evlendirme fikrinden vazgeçin. Aile zengin olabilir ama oğulları sadık kalmayacaktır ve şımarık küçük bir pisliktir. Kızımız okulu bitirip yeterince olgunlaştığında bu konuyu tekrar ele alırız. Ve sen." Bana baktı. "Kız kardeşinden uzak dur. Zaten uyarılmıştın. Bunun onu koruma ihtiyacından kaynaklandığına inanıyorum ama çok ileri gittin. Benimle çalışmaya hazır olana kadar arkadaşlarınla dışarı çıkacaksın, hayatını yaşayacaksın, randevulara gideceksin, parti yapacaksın. Bu aile için yapacağın tek şey bu."

Ölüsü daha iyi görünürdü. Annem de öyle. Cesetlerini oyacağım ve ateşe vermeden önce uzuvlarını bir bavula istifleyeceğim.

"İkiniz de defolun."

Annem dramatik bir şekilde oflayıp pufluyor ve dışarı fırlıyor ama ben olduğum yerde kalıyorum. Kılımı bile kıpırdatmadığımı görünce iç geçirdi. Bunun için savaşacağım. Bir aileden, bana vereceği bir gelecekten, Vize ailesinin oğulları olarak bana sunduğu her şeyden vazgeçeceğim.

"Onu bu yaşta evlendirmeyeceğime dair sana söz veriyorum ve onu korumak istemene saygı duyuyorum ama kendi kulvarında kalmalısın." Yüzünü ovuşturuyor. "Bana doğruyu

söyle. Aramızda kalsın. Olivia'yı nasıl görüyorsun?"

Ona gerçekten nasıl hissettiğimi anlatmayı çok istiyorum. Belki hastayımdır ve bana yardım edebilir ya da belki beni dışarı atar ve onu bir daha asla göremem. Yutkunuyorum, söyleyeceğim en büyük yalanı imzalamadan önce gözlerimi kaçırıyorum.

O benim küçük kız kardeşim. Hepsi bu kadar.

"Onu koru," diyor. "Onun ağabeyi ol ve onu güvende tut, ama hepsi bu. Onunla evlenemezsin ve evlenmeyeceksin de. Neredeyse on sekiz yaşındasın, bunun söz konusu olmadığını biliyorsundur herhalde?"

Ayaklarımın dibindeki halıya bakıyorum. Ellerim öyle sıkı yumruk olmuş ki, küt tırnaklarım avuç içlerimi kesiyor.

"Bana bak evlat," diyor.

Bakışlarım kalkıyor ve bana bakışı karşısında göğsüm sıkışıyor.

"İkimiz de Olivia'yı kaybedeceğiz, bu yüzden yapabiliyorken onun varlığının tadını çıkarmalıyız. Şimdi ofisimden defol git ve bunu bir daha asla önerme."

Biliyorum, sadece biliyorum, baba-oğul olarak aramızdaki her türlü ilişki yok oldu. Bana güvenmiyor. Kızı için yeterince güvenli olduğumu düşünmüyor. Ben de yeterince iyi değilim. İstikrarsız. Güvenilmez. Ve duyabildiğimi bilmedikleri zamanlarda kullandıklarını duyduğum tek bir kelime var: Kırık.

Ben sadece sağlıksız bir şekilde aşık olduğu kız kardeşiyle evlenmeye çalışan kırık ve kandırılmış bir ağabeyim.

Çıkarken kapıyı çarpıyorum, şapkamı çıkarıp elimi saçlarımda gezdirerek yatak odama gidiyorum. Büyük merdivenin başına geldiğimde Olivia'nın odasında bir şeyin çarptığını duyuyorum.

Kapısına ulaştığımda hafifçe açıp eşyalarını karıştırdığını görüyorum. Üzerinde amigo kız kıyafeti var ve çıplak dudaklarından cebimdeki dudak parlatıcısını aradığını anlıyorum. Teknik olarak çalmadım ama film izlerken kazara yanımda uyuyakaldığında ondaki kokusu hoşuma gidiyor, bu yüzden bazen Olivia yanımda değilken küçük şişeyi alıp kokluyorum.

Saçının kokusunun uyandırdığı bağımlılık gibi değil ama yakın.

Makyaj çekmecesini kapatıp yatağının altına bakarken kendimi belli etmiyorum - dört ayak üzerinde, kıçı havada ve amigo eteğinin altında ne kadar açıkta olduğuna değil, odasını nasıl dağıttığına odaklanmak için kendimle savaşıyorum.

Cebimden dudak parlatıcımı çıkarıp kapıyı çalıyorum ve o da doğrulup bana dönüyor. Saçları dalgalanıyor ve kalbim anında hızlanıyor.

Çok güzel.

Ona baktıkça, ne kadar lanetlenmiş olduğumu daha iyi anlıyorum. Hiç şansım olmadı ama o, kendi hayatımdan daha önemli bir şeyi kazanmak için peşinden koşacağım gökkuşağı.

Onu öpmek istiyorum. Dudak parlatıcısının dudaklarında nasıl hissettirdiğini bilmek, tadına bakmak, dünyada başka kimsenin bu duyguyu tatmadığından emin olmak istiyorum.

Kahretsin. Neden daha da kötüleşiyor? Ona olan ihtiyacım.

Annem haklı. Yanlış ama hiçbir şey onun yanındayken hissettiğim kadar doğru hissettirmiyor.

Kaşlarını çatmasına rağmen gözleri parlıyor. "O neden sende? Yine mutfakta mı bıraktım?"

Başımı salladım, içeri girdim ve kapıyı kapattım.

Telefonumun vızıltısı dikkatimi izlediğim filmden uzaklaştırıyor. Yarı uykuluyum, saçlarım hala duştan ıslak, havlu belimde.

Uyanık mısın?

Cevap vermeme bile gerek yok, ne istediğini biliyorum. Olivia bazen kabus görüyor ve kabus gördüğünde bana ihtiyacı oluyor. Şeytanlarını uzaklaştırmak için bana her zaman ihtiyacı olacak.

Giyiniyorum ve kapüşonumu çekiyorum, sonra duraklayıp geri çekiyorum, balkonuma tırmanırken elimde tutuyorum, kilitsiz penceresine ulaşana kadar çıkıntıyı geçiyorum. Pencereyi kaydırarak açıyorum ve içeri atlıyorum, Olivia'nın yatakta oturduğunu ve gözle görülür bir şekilde sarsıldığını görünce duruyorum.

Bu sefer gerçekten kötü bir kabus görmüş olmalısın.

Yorganını kenara çekiyor ve ben kucağına bıraktıktan sonra kapüşonluyu alıyor. Ama gözlerinin ne kadar kırmızı olduğunu fark ettiğimde kaşlarımı çatıyorum.

Sorun nedir? İşaret ediyorum. Ağlıyor muydun?

Başını sallayıp tekrar uzanıyor ve ben yanına eğildiğimde, sırtını önüme doğru itiyor ve kolumu etrafına doluyor, parmaklarını birleştiriyor ve ellerimizi yanağının yanında tutuyor. Gözyaşlarından ıslanmış ve bir diğerinin tenime doğru kaydığını hissediyorum.

Rüyada ne olduğunu anlatması için onu zorlamak yerine, onu kendime sıkıca sarıyorum ve çileklerin tatlı kokusunu içime çekiyorum.

"Karnım ağrıyor," diyor sessizce. Diğer eliyle karnını tutuyor, kendi içine doğru kıvrılıyor, vücudu yumuşak hıçkırıklarla titriyor. "Çok acıyor."

Birkaç dakika sonra kendimi ondan kurtarıyorum ve lavabodan ona bir bardak su doldurmak için banyoya gidiyorum. Tuvaletin yanında yere atılmış iç çamaşırı ve pantolonu görünce duruyorum.

Kan. Çok fazla değil ama orada.

Regl döneminden utanmasını istemediğim için bunları çamaşır sepetine dolduruyorum. Krampları için kullandığı jel paketleri lavabonun altında değil, bu yüzden ona bir dakika içinde döneceğimi işaret ediyorum ve mutfağa gidiyorum.

Onu daha iyi hissettirmek için her şeyi yaparım - daha küçükken karnı ağrırdı ve çok fazla şeker yediği için ağlardı, ben de onu kucaklayıp uyuturdum - böyle olmasından nefret ediyorum.

İlk adet gördüğünde yine ağlayarak yanıma geldi ve ağrılarının her yerde olduğunu söyledi. İnternette hızlı bir ev ilaçları araştırması yaptıktan sonra ona ılık bir banyo yaptırdım,

Annemin o gün bizim için yaptığı çorbayı ısıttık ve o kendini daha iyi hissedene kadar iki gün boyunca yatakta yattık.

Yarın ikimizin de okulu var, yoksa her şeyi yeniden yapardık.

İçeri girer girmez duruyorum, annemi kahvaltı barında başını eğmiş, şarap şişesinden içerken görüyorum. Yan tarafta bir kutu mendil duruyor, bazıları buruşmuş ve rimel rengi gözyaşlarıyla lekelenmiş.

Ona iyi olup olmadığını sormalıyım ama sormuyorum. İçeri giriyorum, iki jel paketini ısıtıyorum, sonra biraz Tylenol ve bir paket cips alıyorum.

Annem başını kaldırıp bana bakıyor, gözleri ellerimdeki şeylere kayıyor. Dudakları düzleşiyor, sonra omuzları titrerken başı tekrar aşağı iniyor.

Babam beni görmezden gelerek içeri daldı ve kahvaltı barının önünde durdu. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen? Olivia'nın Parker'la tanışması için on sekiz yaşına gelmesini beklemeye karar vermiştik!"

Annem alay ediyor. "Sakin ol Jamieson. Bir şeyi kabul etmeden önce onu şahsen görmek istedi. İyi anlaştılar."

Gözlerim kısıldı. Bu gece hayatının potansiyel aşkıyla tanıştığını bilmek göğsüme bir acı saplıyor.

"Buna hakkın yoktu. Olivia senin olduğu kadar benim de kızım. Onu Melrose ailesine göstermeye hakkın yoktu."

Annem ters ters bakıyor. "İşin bitti mi?"

Bakışları bir an bana kayıyor, sonra kollarımdaki eşyalara düşüyor. Tam bana Olivia'dan uzak durmamla ilgili bir konuşma yapacağını düşünürken, ellerini yumruk yapıp hışımla mutfaktan çıkıyor, ofisinin kapısı uzaktan çarparak açılıyor.

Odaya vardığımda Olivia hâlâ uyanık ve ağlıyordu.

Küçük iniltileri kesildi ama oturup hapları aldı, suyu içti ve karnına tutması için bir jel paket bastırırken zayıfça gülümsedi. Tekrar arkasına geçip diğer jel paketini sırtının alt kısmına koyuyorum ve kendi bedenimi onunkine bastırarak orada tutuyorum.

Bir dakika sonra, "Teşekkür ederim." diye fısıldıyor.

Saçlarına doğru başımı sallıyorum, gözlerim kapanıyor ve ağrı kesicilerin bir an önce işe yaramasını umuyorum. Hıçkırıkları yatışmaya başlıyor, sonra

Kollarımda dönüyor ve yanağımdan öpüyor. "Sen isteyebileceğim en iyi kardeşsin. İkimizi de evlat edindikleri için çok mutluyum. Sen de benim en iyi arkadaşımsın."

Bir süre ona bakıyorum, sonra gözyaşlarını öpmek ve artık onun kardeşi olmak istemediğimi, beni kabul ederse her talibin yerini alacağımı söylemek istememe rağmen ağzımın kenarı kıvrılıyor. Eğer evet derse annem ve babam buna izin verecektir. İkimizi de istediğimiz şeyden mahrum edemezler.

Arkasını dönüyor, paketleri ayarlıyor, sonra iç çekiyor. Uykuya dalmadan önce, "Parker hiç de hoş değil" dediğini duyuyorum.

5

Malachi - Aged 19

Gece vakti malikanenin etrafında, ormanda koşup geri döndükten sonra, hoparlörümden bangır bangır müzik çalarken duş alıyorum - kız kardeşimin arkadaşlarında olduğuna dair bütün gece hissettiğim paranoyaya rağmen, sakin kalmayı başarırken saçımı yıkar, sabunu üzerime sürer, sonra da durulardım.

Dışarı çıkıp odama girdiğimde müzik duruyor ve yatağımın başucundaki telefonumun Olivia'nın adıyla yanıp söndüğünü görüyorum. Belli nedenlerden dolayı beni hiç aramıyor, bu yüzden kaşlarımı çatıyorum ve telefonu kulağıma götürerek cevap veriyorum.

"Hey. Merhaba. Selam. Sanırım sarhoşum," diyor kelimeleri geveleyerek. Küçük bir gıcırtı çıkarıyor ve o hoparlörde konuşurken ben çoktan kıyafetlerimi giymeye başladım. "Ayağım takıldı. Orada mısın? Bir şeye dokunup beni duyabildiğini söyleyebilir misin?"

Şifonyerime gidiyorum, tahtaya üç kez vuruyorum, sonra motosiklet botlarımı giyiyorum.

"Tamam," diyor. "Abbi'lerdeydik ama ben çıktım." Hıçkırıyor ve sonra gülüyor. "Neden yağmur yağıyor ki? Sarılmaya falan ihtiyacım var. Çiçek, çikolata ya da mücevher değil, onlardan nefret ederim. Bir sarılma... gayet iyi olur."

Giyindikten sonra, o hâlâ bağlıyken ona bir mesaj yazıyorum.

Ben: Neredesin?

"Sana göstereceğim."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra tekrar hıçkırıyor ve konumunu gösteren bir bildirim çıkıyor.

"Gelmiş geçmiş en iyi ağabey olduğunu biliyor muydun? Seni seviyorum," diyor. "Yani, seni süper seviyorum. Muhtemelen... garip ama seni çok seviyorum."

Kaşlarımı çatarak gözlerimi kısıyorum. Bana her zaman beni sevdiğini söylüyor, ama şimdi bunu farklı bir şekilde ifade etmesini istiyorum.

"Arkadaşlarımın yanına yaklaşmana asla izin yok. Anna'nın erkek kardeşi Abbi'yle seks yaptı ve şimdi hepsi kavga ediyor," diye hıçkırarak konuşuyor. "Sen seks yapıyor musun ki? Tanrım, sakın söyleme. Sana baktığımda tek gördüğüm bu olacak."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

Ben: Yürüdüğünü duyabiliyorum. Otur, seni almaya geleceğim. Sen

Kıkırdıyor ve bir cevap geliyor.

Beni seviyorsun.

"İtiraf et," diyor, komik bir fıkra anlatmış gibi gülerek. "Gelmiş geçmiş en iyi kız kardeş benim!"

Kahretsin, hiç bu kadar sarhoş olmamıştı.

Hat kesildi. Tekrar arıyorum ama çalıyor. Hay sikeyim.

Birkaç ay önce on sekiz yaşına girdiğinden beri, ne zaman sarhoş olsa, neredeyse rahatsızlıktan ölüyorum. Abigail ile partilere gidiyor, sarhoş oluyor ve neredeyse her seferinde onu kaldırıp eve getiriyorum. Bir keresinde, benim de katıldığım bir partiye geldi - arkadaşlarımın evinin önünde belirdi ve onunla flört etmeye çalıştıklarında onlardan birine haddini bildirmek zorunda kaldım.

Mason. İmza atabilen tek kişi o, ama konu Olivia olunca bazen damarıma basmayı seviyor. Arkadaşlarımın hiçbirinin adını bildiğini bile sanmıyorum ama ben onun beş mil çevresindeki herkesi tanıyorum.

Pek sayılmaz. Ben o kadar aşırı değilim.

Merdivenlerde babamın yanından geçerken onunla konuşma zahmetine girmiyorum. Zaten benimle konuşmuyor, ben garaj kapısına doğru ilerlerken beni tanımıyor bile. Kaskımı alıyorum, garaj kapısını açmak için düğmeye basıyorum ve bisikletime kayıyorum. Gece vakti ve yağmur yağıyor. Olivia'nın bana gönderdiği yer buradan çok uzak olmayan bir mahallenin dışındaydı.

Oraya ulaştığımda gitmişti ve birinin onu nasıl kaçırmış olabileceğini düşünmemeye çalışıyorum. Etrafta düşüp kalkan ve sarhoş olan güzel bir kız görürler ve bundan faydalanmak isterler.

Ya o Parker denen pislik ondan önce davranırsa?

Motosikletimden inip etrafı kolaçan ediyorum, sessizce bir çalılıkta olmaması için dua ediyorum; bir vur-kaç olayına kurban gitmemiş olsun.

O burada değil.

Arkadaşlarımla grup sohbetimi açıyorum ve bir mesaj yazıyorum.

Küçük kardeşimi gören oldu mu?

Bu çok saçma bir soru. Yolları asla kesişmez - benim grubum bir grup serseri, o ise kendi iyiliği için fazla güzel olan popüler bir kız.

Derin bir nefes alarak etrafta biraz daha dolaşıyorum ve Abigail'in evinin önüne geliyorum. Orası da karanlık ama odanın ışığı yanıyor.

Sayamayacağım kadar çok kez o pencereye tırmandım. Pencerenin tam karşısındaki ağaca çıkmam iki dakikadan fazla sürmüyor ama Olivia'nın arkadaşı yatakta beni izlerken onun bir adamla öpüştüğünü gördüğümde yüzümü buruşturup başka tarafa bakıyorum.

Tamam, orada değil ama Abigail'in memelerini gördükten sonra gözlerimi ağartmam gerekebilir. Kız kardeşim böyle davranmaz - hala masum, erkeklerin yanında gergin ve teknik olarak etrafta dolaşmasına izin verilmiyor.

Onu başka biriyle düşününce ürperiyorum. Onları öldüreceğim.

Hangi cehennemdesin, Olivia?

Onu tekrar aramaya çalışıyorum, ama hala şansım yok. Sokaklarda bir saat daha aradıktan sonra, güneşin doğmaya başladığını görünce panik tam bir endişeye dönüşüyor ve yardıma ihtiyacım olduğuna karar veriyorum.

Babamın polisleri aramasını ve kız kardeşimi aramaya başlamasını sağlamaya niyetli bir şekilde eve gidiyorum - artık Abbi'nin yanında bile değil ve bisikletimle gittiğim hız hakkında endişelenmek için bile aklımdan geçen çok fazla senaryo var.

Ya yaralıysa?

Geri dönüp arkadaşına gitmeli, onu sıkıştırmalı ve Olivia'nın nerede olduğunu söylemeye zorlamalıyım, ama muhtemelen iki yarak tarafından sıkıştırıldığı gerçeği bu fikre karşı karar vermeme neden oldu.

Eve ulaştığımda, yine karanlıkta olduğunu görünce sessizce küfrediyorum. Annem bir etkinlikte, babamın da evde olacağından emindim ama arabası yok. Aceleyle içeri giriyorum, her ihtimale karşı ofisini kontrol ediyorum, sonra ona bir mesaj yazarken odama yöneliyorum.

Birbirimize attığımız son mesajlar dört ay önceydi; benden Olivia'yı antrenmandan arabasıyla almamı ve sonra da bisikletimdeki sorunun fotoğraflarını göstermemi istemişti. Kaza yapmıştım ve o tamir edecekti ama ben mesajları görmezden geldim ve bisikleti kendim tamir edene kadar ona soğuk davrandım.

Gönder tuşuna basmadan önce kapıma birkaç adım kala duruyorum ve açık olduğunu görüyorum.

Çıkarken kapattım.

Kapıyı iterek tamamen açıyorum ve Olivia'yı yatağımda uyurken gördüğümde omuzlarım gerilmiyor, kalp atışlarım yavaşlıyor. I

nefes alıyorum, sırtımı kapı çerçevesine yaslıyorum ve kaskımı yere bırakıyorum.

Bir gün beni öldürecek.

Babama yazdığım mesajı siliyorum, telefonumu ağırlık sehpasının üzerine atıyorum, ceketimi çıkarıyorum ve botlarımı tekmeliyorum. Sonra burnumun kenarını çimdikleyip ona kadar sayıyorum ve beni böyle paniklettiği için onu boğazlamamak için kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Elbisesi düşmüş gibi kirli ve rimeli ağlıyormuş gibi yanaklarına bulaşmış. Sanırım son bir haftadır her gün ağlıyor ama bana nedenini söylemiyor. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyor ve kabuslardan dolayı olduğunu sanmıyorum. Konu kabuslar olduğunda genelde bana karşı dürüst olur.

Şifonyerimin en alt çekmecesini açıyorum ve onun yığınından uyku şortu ile bir üstlük alıyorum. Üzerlerinde kar taneleri var, bana hiçbir şey almayan ev çalışanlarından birinin Noel hediyesi. Umursadığımdan değil. Bu evdeki hiç kimse beni kız kardeşimi ya da ailemi gördüğü gibi görmüyor.

Evde kimsenin olmadığını bilmeme rağmen kapımın kilitli olduğundan emin olduktan sonra ana ışığı kapatıyorum ve yatağın yanındaki lambayı açarak güzel yüzüne bir parlaklık veriyorum.

Dudakları biraz aralanmıştı ve ben başparmağımın ucunu yavaşça dudaklarında gezdirip nefret ettiğim kırmızı ruju sürerken hiç kıpırdamadı. Yumuşak ama yapışkan, rengin teninde ilerlemesini izliyorum, sonra lekeyi başparmağımla parmak uçlarım arasında ovuyorum.

Dudak parlatıcısıyla daha iyi görünüyor.

Ayakkabılarını çıkardıktan sonra, elbisesini çıkarmak için fermuarının nerede olduğunu bulmaya çalışıyorum. Elbiseyi çıkarıp çamaşır sepetime atarken saçları elbiseye takılıyor.

Sütyen giymiyor. Durup göğsüne bakıyorum.

Onu iç çamaşırlarıyla çok görüyorum. Kahretsin, onu çok çıplak görüyorum.

-Ama o bunu bilmiyor. Odasında beş, banyosunda bir ve kendi odamda bir kamera var, böylece ben yokken yatağımda uyurken onu izleyebiliyorum. Ben asla

Ben onu ararken burada olup olmadığını kontrol etmeyi düşünmüş. Lanet olası aptal, Malachi.

Onu dizüstü bilgisayarımın ekranından izlerken kaç kez sikimi okşadığımın sayısı utanç verici ve yanlış. Başlangıçta, kameraları kurduğumda, sadece ona bakabilmek içindi. Takıntılı bir şekilde. Ne yaptığını görmek için sürekli kontrol ettim.

Ama sonra her şey değişti çünkü bir gece o yataktaydı ve ben de kendi odamdaydım. Uyumaya gidiyorduk. Her zamanki gibi. Ama önce üstünü, sonra da şortunu çıkardı, böylece yorganın üzerinde sadece külotuyla yatıyordu.

Sonra eli bel kemerinin altına kaydı ve benim elim de dalgınca kopyaladı.

İlk defa onun kendine dokunuşunu izlerken otuz bir çektim. Sesim çıkmıyordu ama ağzının şeklinden ve sırtının eğilmesinden inlediğini anlayabiliyordum. Eli hızlandı, benimki de hızlandı ve ikimiz de boşalana kadar kendi göğsünü kavradı.

Bunun kaç kez olduğunu unuttum artık. O mükemmel.

O benim.

Ya da olacak. Benim iddiam orada, ama kimse bilmiyor. Ailemiz bunun sadece benim kız kardeşimi sahiplenmem olduğunu kabul etti. O zamandan beri ona evlenme teklif etmedim ve onlar etraftayken ve farkındayken genellikle ondan uzak duruyorum. Onu korumak, güvende tutmak istediğimi düşünüyorlar.

Demek istediğim, istiyorum, ama aynı zamanda onun altımda kıvranmasını, çığlık atmasını ve kardeşinin dölleri onu doldurana kadar onu unutulana kadar becermemi istiyorum.

Korunmam gerekirdi, değil mi? Doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama kullanması için de bir neden yok, tabii o şeyin benim bilmediğim başka bir kullanımı yoksa.

Prezervatif takmazsam, onu hamile bırakabilirim ve o lanet şeytani karmaşayı hayal edebiliyor musunuz?

Ama bu benim onu tuzağa düşürme yöntemim olabilir - sonsuza dek bana bağlamak için. Annem ve babam asla bir anne ve babayı ayırmazlar.

Yeni doğmuş çocuğu olan bir baba.

Hmm. Kesinlikle bakmam gereken bir şey. Teknik olarak, bu çocuk için adil olmaz, çünkü vücudumda bir babalık kemiği yok ve Olivia annemiz tarafından çok fazla kontrol ediliyor.

Olivia yatakta kayıyor, bacakları açılıyor ve külotunun gizlediği amına bakarken nefesimi tutmam ve ciğerlerimi durdurmak için parmak eklemlerimi ısırmam gerekiyor. Zar zor. Kıçına kadar uzanan bir kayış gibi ve sadece yüzümü gömmek istediğim yeri örtüyor.

Onun tatlılığını tatma düşüncesi dilimi karıncalandırıyor. Parmaklarının saçlarımdan bir avuç tuttuğunu ve beni ağzıma karşı çözülene kadar onun güzel küçük amını yutmaya zorladığını hayal edebiliyorum.

Yaklaşıp yatağın kenarına oturuyorum ve bacaklarını biraz daha aralayıp iç baldırlarında morluk olup olmadığını kontrol ediyorum. Eğer bu gece birinin ondan faydalandığını öğrenirsem, onu en yüksek binadan burun deliklerinden asacağım.

Teni yumuşacık ve başparmağımı uyluğunun iç kısmında gezdirirken sikim seğiriyor, geri çekilip gözlerimi kapatıyorum. Çatlamama saniyeler kaldı.

Bunu yapamam. Bilinci yerinde değilken olmaz. Uyandığında kardeşinin parmaklarının amının yanında olduğunu düşünsene.

Kamerayla yakınlaştırdım, parmakları derine gömülüyken görüntüledim, duşta ve küvette onu izledim ama bu... bu, ona dokunduğumu asla anlayamayacağı en yakın mesafeydi.

Yapmamalıyım.

O asla bilmeyecek. Küçük kardeşine dokun,

Malachi. Bunu istiyor, Malachi.

Senin adını haykıracak, Malachi.

Yap şunu, seni lanet amcık.

Başımı eğip dilimin ucunun meme ucunun üzerinde kaymasına izin verdiğimde hiçbir fikrim olmadan derin bir uykuda nefes alıp verirken yükselip alçalan göğüslerine baktığımda kafamdaki ses ve cazibe galip geliyor. Aletim pantolonumun içinde kalınlaşıyor, hafifçe emerken taşaklarım ağrıyor. Hiçbir şey olmadan

Yine de sırtını biraz kamburlaştırmayı başarıyorum ve dişlerimin arasına sıkıştırıp b ı r a k t ı ğ ı m d a sessizce inliyor.

Ne yapıyorum ben?

Çekiliyorum ve ayağa

kalkıyorum.

Kahretsin.

Yapamam. Bu tam bir ihlal. Kameralar öyle değil ama onun rızası olmadan fiziksel olarak bir şey yapmıyorum; sadece onu izliyorum.

Bir parçam, hasta ve çarpık parçam, dudaklarını yalıyor ve meme ucunu ağzımda hissetmekten içten içe zevk alıyor. Bunu tekrar y a p a b i l i r i m . Hasar çoktan verildi, değil mi?

Bir kez daha yala ve

em. Hayır.

Kesinlikle hayır.

Tekrar bacaklarının arasına baktığımda ağzım sulanıyor ama nefesimi tutacak kadar uzaklaşana kadar birkaç adım geri atıyorum, ellerimi saçlarımdan geçirip arkamı dönüyorum.

Onu becerebilirim.

İçinde olduğumu bilmeyecek kadar bilinçsiz mi?

Ama bekaretini kaybettiği için yatağımda kanamıştı.

O bilirdi. Onu hamile bırakabilirim. Beni asla affetmez.

Bu olduğunda onun uyanık olmasını istiyorum. Birbirimizin ilkleri olduğumuzu ve onun sonsuza dek benim olduğunu bilmesini istiyorum. Vize ailesinden ayrılacağız, zaten yeterince büyüdük.

Sabır hiçbir zaman güçlü yönlerimden biri olmadı ama duşa doğru yürürken kendimi alkışlıyorum. Soğuk suyun beni sakinleştirmesine izin veriyorum, aletim tekrar yumuşuyor, düşüncelerin durmasına ihtiyaç duyuyorum. Bunu yaparsam onu incitebilirim ve bunu yapmak istemiyorum. Ben öyle biri değilim. Kötü bir insan değilim. İyi biri olabilirim.

İyi olabilirim.

Olabilirim.

Ama sen iyi değilsin, diyor kafamın içindeki ses. Tuhaf ve ölü birisin, bu yüzden bunu onu çalmak için bir bahane olarak kullan.

mutluluğunuzu çalan aileden.

Banyodan çıkıyorum ve Olivia'nın uyku kıyafetlerini giydirirken gözlerimi odaklamıyorum, yanaklarına bulaşmış makyajı nemli bir bezle temizliyorum, sonra lambayı kapatıp yanına yatıyorum. Mesafemi koruyorum. Normalde ona sarılıp sarmalanırdım ama mümkün olduğunca uzak durmam gerekiyor. Bu düşüncelerin kazanmasına izin veremem.

Ne yapmaya karar verdiğim önemli değil, çünkü uykumuzda doğal olarak birbirimize çekiliyoruz ve sabah uyandığımda göğsümde yatıyordu, bacakları benimkilere dolanmıştı.

Dün gece içki içmesine ve pislik içinde yuvarlanmasına rağmen saçları hala her zamanki gibi kokuyor. Bir kısmı yüzümde.

Bacağını kaldırdı, kalçası tehlikeli bir şekilde sikime yaklaştı.

Olivia konuşmuyor ama uyanık olduğunu biliyorum. Birkaç kez iç geçiriyor, kendini bana doğru ayarlıyor ve parmaklarının keşfetmesine izin veriyor.

Parmakları göğsümde yavaşça gezinirken uyuyormuş gibi yapıyorum. O kadar nazik, o kadar yumuşak ve masum ki, yine de zihnim onun sikime aynı şekilde dokunduğunu, dudaklarımın yine meme ucunun etrafında olduğunu, onun iniltilerini duyduğumu hayal ediyor. Zıplarken üstümde inlediğini. Göğüsleri yüzümde, dili ağzımda, amı her santiminde yukarı aşağı sürtünüyor.

Sikimin tepki vermesini engelleyemiyorum. Sertleşiyor ve bunu kesinlikle biliyor. Başı göğsümde hareket ediyor, aşağı bakıyor ve bacağını indirip kalçalarımın üzerine koyuyor.

Sikime mi bakıyor?

Utandı mı? Meraklandı mı? Aç mı? Ona yaptığım gibi ben uyanmadan bana dokunacak mı?

Bunu anlamak için yüzünü göremiyorum ve bu beni öldürüyor.

Hepsi senin Olivia, ona söylemek istiyorum ama bu onun babamıza söylemesine ve babamızın da ensest ilişki kuran bir hıyar olduğum için kafama bir kurşun sıkmasına neden olabilir.

Ama neyse ki, tam kontrolüm elimden kaymaya ve aletim zonklamaya başlamışken, Olivia benden uzaklaşıyor, beni uyandırmamak için elinden geleni yapıyor ve sanki tek gecelik bir ilişki yaşamış gibi yatağımdan sıvışıyor. Kapıdan dışarı çıkmıyor -ailelerimizden biri onu görüp şüphelenecek, o yüzden balkon kapısından çıkıp ortadan kayboluyor.

6

MALACHI

I neredeyse saldırıdan tutuklanıyordum.

Adam konuşurlarken Olivia'ya vücudunun her santimini tatmak istiyormuş gibi bakıyordu ve benden başka kimse ona öyle b a k a m a z d ı .

Ancak bu beni kıçımdan vurdu çünkü ailenin suç duyurusunda bulunmaması için Adam ve Olivia'nın artık randevulaşmaları gerekiyor, Adam kız kardeşimin bir başka potansiyel talibi.

Parker Melrose'un ölümünü zaten planlıyordum, bu yüzden bu sadece can sıkıcı.

Olivia iki ay önce odama gelmişti ve bu aramızdaki şeyleri değiştirmiş gibi görünüyordu. Yeni tarantulam Spikey'i eline vermeye çalıştığımda neredeyse kalp krizi geçirdikten sonra benimle yatağa kıvrılmıştı ve ben kaya gibi sert olup ona bastırdığımda bile bir şekilde kalmıştı.

Hatta biz uyurken kıçını sikime dayadı.

Bu bir işaretti. Bizim için bir şans olduğuna dair ilk somut işaret. Her ne kadar Adam ve Parker olayıyla ilgili hala bir ruh hali içinde olsa da.

Neden bu kadar üzgün olduğunu anlamıyorum. Onları sikmesi ya da o n l a r l a evlenmesi gerekmiyor ki. Öpüşme kısmı

Beni kızdırdı, ama bir daha yapmazsa bunu aşabilirim, ama hiçbir penis ona yaklaşmayacak.

Hayır diyebilir.

Annem kolunu büküp onu bacaklarını açmaya zorlamayacak ya da onu evliliğe itmeyecek - en azından bu yaşta. Hala onu benim yapmak için bir plan üzerinde çalışıyorum.

Yıllardır kenarda durup onu izliyorum, uyurken tenine dokunuyorum, yanağını öpüp saçlarını kokluyorum, annemle terapiye geri dönmem konusunda konuştuklarına kulak misafiri oluyorum ama daha fazlasına ihtiyacım var. Kameralar, yatağının altına saklanmak ve ikimiz de mastürbasyon yaparken telefon ekranını izlemek. Onu gerçekten duyabiliyordum ve bu sadece yatağının altındaki döl süslemesini daha da karmaşık hale getiriyordu.

Dağlara gitmek sonsuza kadar sürer. Sıkıntıdan patlıyorum ve dün geceden beri hala kafamın iyi olduğuna eminim.

-Mason beni birkaç hap almaya ikna etmeyi başardı ve dürüst olmak gerekirse, hatırladığım son şey, kız kardeşimi görmeye gidip ondan hoşlandığımı söyleyebilmek için gizlice kaçtığımdı.

İşaretlerimi anlamıyordu. Ellerim düzgün bir şekilde koordine olamıyordu ve odanın içinde sendeleyerek dolaşırken saçlarımı çekerek hayal kırıklığına uğradım. Sesimi kullanmak istedim ama yapamadım. Sonra beni soydu, bir bardak su verdi ve yatağa yatırdı.

O kadar berbat durumdaydım ki, ona nasıl hissettiğimi söyleyerek neredeyse her şeyi mahvediyordum.

Aptal.

Vücudu benimkine yapışmış, onu becermenin eşiğindeyken uyandım ve gitmek zorunda kaldım. İyi ki de gitmişim, çünkü babam bütün kapıları yumruklayıp kamp gezisi için toplanmamızı istedi.

Şimdi ölümün kıyısındaymışım gibi hissediyorum; başım düşüyor, vücudum ağrıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor.

Mason bana her ne verdiyse çok güçlüydü.

Olivia arabada yanımda, telefonunu kontrol ediyor ve ofluyor - onlardan biri olduğunu biliyorum. Adam ya da Parker. İkisi de onun ilgisi ve onayı için savaşıyor. Onlardan hoşlanmıyorum. I

Parker'dan daha çok nefret ediyorum. Zaten birkaç kez karşılaştığım adi herifin teki. Görünüşe göre, evinin önünde durup esrar içmem onu rahatsız etmiş - annem bana geri çekilmemi ve kız kardeşimin hayatını yaşamasına izin vermemi söyledi.

Ama Olivia kendi hayatını yaşamıyor - annemin gölgesinde ve onun dediklerini yapıyor, yetiştirildiği iyi küçük kız gibi her adımda ona itaat ediyor.

Bu beni kızdırıyor.

Grup sohbeti çok aktif - herkes memler ve GIF'ler gönderiyor.

Hâlâ uyanık ve partideler. Güneş doğmaya başladığında ayrıldım ve o pislikler hala hap atıyor, memelerden replik alıyor ve merdivenlerde kuru seks yapıyorlardı.

Onları görmezden geliyorum. Dikkatimi çekmeye çalışıyorlar ama sohbetten çıkıp Olivia ile mesajlarımı açıyorum. Bana muhtaç diyebilirsiniz ama kendimi sert hissediyorum ve yatakta ona sarılmak istiyorum.

Elimi tut.

Uzun süre ekrana baktıktan sonra bana bakıyor.

Ben: Belli etme.

Neden elimi tutmak istiyorsun?

Ben: Bir nedene ihtiyacım var mı? Elini ver yoksa anneme ben uyurken sikime dokunduğunu söylerim

Boğuluyor ve ben sırıtışımı tutmaya çalışıp yan tarafa bakıyorum.

Çok mu ileri gittim? Bu bir yalan değil. Uyuduğumu düşünürken eli bel kemerimin altından kaymış ve bana dokunmuştu. Onu arkadaşının evinden kaçırmış ve eve gelmesini sağlamıştım çünkü kendimi kötü hissediyordum ve ona ihtiyacım vardı. Bu aramızdaki şeylerin değiştiğinin bir sonraki işaretiydi.

Uyanık olduğumu asla bilmiyordu, ama ben tamamen uyanıktım ve daha fazlası için çaresizdim.

Babam omzunun üzerinden bakıyor. "İyi misin meleğim?"

"Evet," diye yanıtlıyor, fazlasıyla hevesli bir şekilde. "Çok iyiyim."

Telefonum yine titriyor.

Olivia: Uyanık mıydın?

Farkında olmadığımı düşünmesi beni neden sertleştiriyor?

Ben: Ben her zaman uyanığım. Bana lanet elini ver

Her zaman uyanık. Tırnaklarını göğsümde gezdirdiğinde, dudaklarını yanağıma biraz fazla indirdiğinde, aletim kalçalarının arasına sıkışmış olmasına rağmen hala uyuyormuş gibi davranırken bacağını bacağımın arasına soktuğunda.

Ben farkında olmadan bana ne kadar çok baktığını biliyorum.

Duş alırken kendine dokunduğu ve yine uyuduğumu sandığı bir anda kıçını sikime sürttüğü o geceden beri uyanık olduğum o kadar çok an oldu ki.

Sanırım benim tatlı, sapkın küçük kız kardeşimin bir sapkınlığı var. Ya da birden fazla sapkınlığı, ince parmaklarının kardeşinin aletine dolandığını ve kendini savunmaya bile çalışmadığını düşünürsek.

Görebildikleri zaman değil.

Artık sadece karşımızdakini sakinleştirirken ya da uyurken el ele tutuşuyoruz ve bu bilinçsizce oluyor. Eskisi gibi değil. Yine de hoşuma gidiyor. Onu koruyabiliyorum ve elimde tuttuğumda kendimi rahat hissediyorum. Sanki biraz daha rahat nefes alabiliyorum.

Fanilamı çıkarıp aramıza koyuyorum ve elini giysinin altından çekmeme izin verdiğinde sırıtmakla savaşıyorum. Ben sıktığımda o da sıkıyor.

Başparmağımı teninde gezdirirken dikkatimi tekrar telefonuma, hâlâ bir avuç götleğin capsleri ve saçmalıklarıyla dolu olan grup sohbetine çekiyorum. Bakmaya çalıştığını söyleyebilirim, bunu hissedebiliyorum ve bir parçam

Kendisi olmayan biriyle mesajlaşıyor olabileceğimi merak ettiği, hatta belki de kıskandığı için heyecanlı mı?

Teknik olarak buna hakkı yok. Bir süredir birileriyle çıkıyor, onlarla öpüşüyor ve ben de hiçbir şey yapmadan onu uzaktan izliyorum. Sadece ben sebep olduğumda orgazm oluyorum ve seks hakkında düşündüğüm tek zaman kız kardeşimin yatakta yanımda yattığı, çoğu zaman yarı çıplak olduğu ve azgın bir uyurgezer gibi bana sürtündüğü zamanlar.

Sonraki birkaç saat boyunca babam ve annem müzik eşliğinde konuştular, kim bilir ne hakkında tartıştılar ve sonra babam bana ayarlamaya çalıştığı bir kızdan bahsedince Olivia neredeyse elini çekecekti ama kız benden çok korkuyordu.

Güzel. Göz kamaştırma işe yaramış, görüyorum. Belki de yaptırdığım dövmelerden, piercinglerden ya da dudaklarımdan sarkan esrardan hoşlanmamıştır? Kaşlarımdaki kesik çizgiler kesinlikle onun ters yöne kaçmasını sağladı ve babam bir daha asla benim için böyle bir şey ayarlamadı. Olivia kıskanıyor, bunu biliyorum, inkar etse bile.

Varış noktasına ulaştığımızda, iki gencin ya da iki yetişkinin paylaşamayacağı kadar küçük olan çadırları kuruyoruz. Şikayet etmiyorum. Ona daha yakın olacağım.

Ayrıca, bir şeyler farklı. Her şey farklı ve kendimi huzursuz hissediyorum - bu kadar yavaş ilerlememizden memnun değilim, birbirimizle çarpışacak ve bizi sonsuza dek bir arada tutacak güçlü bir çekimle birbirimize doğru çekildiğimizin farkında bile olmayabilir.

Etrafında oturduğumuz ateşin üzerinde kızartması için çubuğa bir lokum koymasına yardım ederken babamın söylediği bir şeye gülüyor.

Olivia'nın kalçası benimkine çarptı.

Dizlerim zıplarken parmaklarım kıvrılıyor, yanlarımda yumruk oluyor.

Tedirginim.

Bir şeye ihtiyacım var.

Daha fazlasına ihtiyacın var, Malachi. Daha fazla al.

Al.

Birkaç kez göz kırpıyorum ve karanlığa, sonra da beni büyüten aileme bakıyorum. Beni burada istemiyorlar, gerçekten istemiyorlar ve Olivia... Onu yakında kaybedeceğim.

Beni unutacak. Yine

yalnız kalacağım.

Nefeslerim ağırlaşıyor, dişlerimi sıkıyorum ve alevlere bakıyorum.

Babam bir şeyler söylüyor, annem gülüyor ama Olivia tek koluyla kendini kucaklıyor ve lokumunu kızartmaya devam ediyor. Mason dün gece bana bazen onu korkuttuğumu, çünkü odada bir şeye odaklandığımda, benimle konuşmaya çalışsa bile gözlerimin oradan ayrılmadığını söyledi. Görünüşe göre gözlerim boşluğa gidiyor ve oradan başka bir yerde olmak istiyormuşum gibi görünüyorum. Ne zaman yanlarında olsam ailem böyle mi görüyor? Onlar mı? Boş ve korkutucu mu?

Olivia benden korktuğundan hiç bahsetmedi. Beni her şeyden çok arıyor ama annem benimle yalnız kalmaktan nefret ediyor ve babam da ne pahasına olursa olsun benden kaçıyor.

Beni büyüttüler ama sevmiyorlar.

Sadece biraz umursuyorum, bu yüzden içimden başımı sallayıp Olivia'ya bakıyorum, Olivia'nın çubukta parmaklarını yakma ihtimali üzerine tartışan iki yaşlı yetişkine değil. Alt dudağı dişlerinin arasında sıkışmış, kendini çözüp çubuktan şekerli iyiliği çekip koklarken bir gülümseme beliriyor.

Gözleri bana kayıyor ve lokumu ağzıma götürmeye çalıştığında geri kaçıyorum. Bileğini yakalıyorum ve lokumu elinden alıp etrafımızı saran toprağın üzerine düşürdüğümde kıkırdıyor.

"Göt herif," diyor ve ben en büyük lokumu bulup çubuğa sapladıktan sonra ona geri verirken yine kıkırdıyor.

Sessizce gülerken yüzü kızarmış gibi görünüyor.

Hmm.

Onun gülüşünü sonsuza dek dinleyebilirim ama duymak istediğim başka bir şey var. Benim için. Benim yüzümden. Hepsi benim için.

Olivia üzerimdeyken adımı inliyor, tatlı küçük kıçını sikimin üzerine bırakıyor, boşalana kadar devam etmesine rağmen bana çok fazla olduğunu söylüyor-

"Kim yürüyüşe çıkmak ister?" Babam düşüncelerimi bölerek seslendi.

Annem elini kaldırıyor. Olivia kaldırmıyor. Ben de kaldırmadım.

"Hadi," diyor babam. "Uçurumun yakınındaki yıldızları daha iyi görebileceğimizi düşünüyorum. Geliyor musunuz çocuklar?"

Başımı sallıyorum, kız kardeşimin de aynı şeyi yaptığının farkındayım. Kanım damarlarımda çok hızlı akıyor, yanıyor ve eğer bir dakika içinde bir sigara yakmazsam kendimi ateşe atabilirim.

Neyse ki ailem siktir olup gidiyor ve onlar gider gitmez sigaramı çıkarıp bir tane yakıyorum, ciğerlerimi yakan zehrin tadını çıkarıyorum.

Bir kez daha çekerken gözlerim kapanıyor ve Olivia'nın bana baktığını görmek için tekrar açıyorum.

Sana izin yok, o yüzden sorma.

Alay ediyor. "İstemiyorum. Sigara içmek senin için kötü."

Bundan sonra ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yok çünkü ruhumun yavaşça onunkiyle birleştiğini hissediyorum - korkarım bir gün beni öldürebilecek bir bağlantı. Dudakları hareket ediyor ve ben onların tadına bakmak istiyorum. Sessizce gülüyorum çünkü dünya kesinlikle benden nefret ediyor. Neden tüm evrende deliler gibi aşık olduğum kızla aynı aileye evlatlık verildim?

Ona asla sahip olamam. Gerçekten olmaz.

Şimdi çıldırdım. Kim oluyor da neye sahip olup olamayacağımı söylüyor?

Sigarayı bırakıp ayağa kalkıyorum, Olivia'nın elini tutuyorum ve onu çadıra doğru çekiyorum. Aynı çadırı paylaşıyoruz, bütün gece, sadece ikimiz.

Onu içeri attığımda, kafamda üçe kadar saymak ya da ne yapmayı planladığımı düşünmek için durmak yok. Çadırın fermuarını çekiyorum.

geri çekilir, asma kilidi takar ve sonra neler olduğunu anlamaya çalışırken ona döner. "Tanrım, Malachi," diye tısladı. "Bu kadar sert olmana gerek var mı?"

Evet. Hiç dinlemiyorsun, inatçı göt.

Etrafa savrulmasına rağmen benden korkmuş gibi görünmüyor. Bu iyi bir şey. Bu, ondan istediğim şeyi yapmamı kolaylaştıracak. Beni istediğine dair fazlasıyla işaret verdi.

Bir şeyler söylüyor ama ben tam olarak nasıl başlayacağımı bulmaya çalışıyorum. Onu sadece öpeyim mi? Onu yere yatırıp, kıyafetlerini yırtıp, onunla istediğimi mi yapmalıyım? Ona benim hakkımda ne hissettiğini ve ilişkimizi rahatça açıklayana kadar ailelerimizin arkasından bir sır olarak kalmak isteyip istemediğini sorayım mı?

Ben uyurken aletime dokunmakla meşgul olduğu için ona aletimi görmek isteyip istemediğini sorayım mı?

Belki de onu öpmeliyim.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, yanağımın içini çiğniyorum. Göğsümde ani bir ağırlık var. Bunu nasıl yapacağım?

Onu nasıl öpebilirim? Onu öpmek istiyorum.

Öpmek istiyorum.

Hem de çok. Fena halde.

Tabii yavaş başlamazsak. İlk üs, sanırım öyle deniyor.

Seni görebilir miyim? Onu çıplak görmek istediğimi de eklemek istiyorum ama sinirlerim galip geliyor, o yüzden öyle bırakıyorum.

Kaşları birbirine çatıldı. "Beni görebiliyor musun?" Çok hoş.

Yaklaşırken yakasını çekiştiriyorum. Bu olmadan imzalıyorum, sonra pantolonuna dokunuyorum ve ellerimi tekrar kaldırıyorum. Ve bunları.

Bu gece ölme ihtimalim var. Kalbim bu kadar hızlı atmamalı. Mezar taşımda adımın yanında "Sinirden ölüm" yazması kulağa korkunç geliyor.

"Neden?" diye sorar.

Seni görmek istiyorum. Sana dokunmayacağıma söz veriyorum, imzalıyorum, şimdi resmen hayatındaki en büyük yalancı. Ona dokunacağım. Ona dokunmaktan çok daha

fazlasını yapacağım.
O da bayılacak.

"Eminim üzerinde kıyafet olmayan bir sürü kız görmüşsündür. Beni görmene gerek yok."

Bu kız ne kadar hayalperest? Şimdiye kadar gördüğüm tek çıplak kişi Olivia, ama onu ne kadar çok takip ettiğimin farkında değil.

Fotoğraflarım, videolarım var ve yakında onu yataklarımızdan birinde sikerken çekilmiş görüntülerim de olacak. Ya da her ikisinde. Ya da belki birden fazla yerde. Belki de onu zincirlerim ve o benim için çığlık atarken kıçını sikerken kaydederim.

Sonra az önce söylediği şeye tıklıyorum ve başımı sallıyorum. "Yapmadın mı?"

Hayır. Ayrıca, görmek istediğim senin vücudun. Neden bana göstermiyorsun?

Onun gerginliği yaklaşmakta olan endişe krizimi hafifletiyor ve onun kıpırdanışını izliyorum. "Ya ailelerimiz bizi yakalarsa? Bunun yanlış olduğunu biliyorsun."

Gelmeyecekler. Geldiklerini duyacağız.

"Ama... Ben... Gerçekten mi?"

Bizim ne olduğumuzu neden göremiyor? Daha birlikte bile olmadan, kendi ebeveynlerimizin evliliğinden daha güçlüyüz - lanet olsun, tüm dünyadan daha güçlüyüz.

"Ben senin kız kardeşinim."

Ve bu da senin savaş çığlığın. Elbiselerini çıkar, Olivia.

Her kelimede sabrım tükeniyor.

Bana tokat atmasını bekliyorum ama o sadece gergin bir şekilde dudağını çiğniyor. "Yapacağım, ama bir şartla."

Sikeyim.

Yapacağını mı söyledi? Gerçekten yapacak mı?

Şimdi ne yapacağım ben?

"Bunu bir oyun haline getirdik." Sırıtıyor, başını eğiyor, arkasına yaslanıyor. "Sana sorular soruyorum ve dürüstçe cevap verirsen bir şey çıkarıyorum. Cevap vermezsen ya da yalan söylediğini anlarsam, o zaman bir şey çıkarıyorsun."

Kahretsin.

Peki, bana bir şey sor.

Dizlerine sarılırken birkaç saniyelik özgüveni kayboluyor. "Dün gece uyuşturucu aldın mı?"

Biraz daha açık sorular bekliyordum. Bu da ne böyle?

Peki o nereden biliyor?

Bekle. Ya benim onu takip ettiğim gibi o da beni takip ediyorsa? Ya kameraları varsa, gölgelerde saklanıyorsa ve gizlice etrafta dolaşıp beni giyinirken, spor yaparken ve hatta mastürbasyon yaparken izliyorsa?

Evet. Bazı arkadaşlarım deniyordu, ben de denedim. Ateşe versem daha iyi görünecek iğrenç kazağının kolunu çimdikledim. Önce şunu çıkar.

"Sanırım hangi giysinin önce çıkacağına ben karar vereceğim, çok teşekkür ederim." Ayakkabısını çıkarırken kendini beğenmiş. "Ve uyuşturucu alma. Senin için kötüler, sigara içmekten çok daha kötüler."

Sessiz kahkaha beni şok ediyor. İstemeden oldu ve neredeyse şu anda ne halt ettiğimden korktuğumu unutuyordum.

Sonuçta, onu çıplak istiyorum. Sonra ne olacak?

"Nasıl konuşulduğunu hatırlıyor musun?" diye soruyor, sesi merak dolu. "Kelimeleri nasıl telaffuz edeceğini falan biliyor musun?"

Yıllardır kendimi konuşurken dinlemedim. Bir kez denedim, bana yabancı geldi ve bundan nefret ettim. On yaşındayken aynada kendimle konuşmaya çalışmak ve sonrasında rahatlamak için kız kardeşimi aramak zorunda kalmak, benim yaşımdaki bir erkeğin gurur duyması gereken bir şey değil.

Birazcık. Uzun zamandır yüksek sesle konuşmamıştım. Diğer ayakkabısı çıktı.

"Sesin kalın mı?"

Mason da bana aynı şeyi sordu. Onun sesi derindi, diğerlerinin de öyle, benimkinin de öyle olacağını varsayıyorum.

Sanırım öyle.

Kazağını çıkarıyor ve ben de gömleğini yırtıp atmak istiyorum. Vücuduna karşı sıkı, dilimi sürüklemek istediğim kıvrımlar, derinlere sokarken tutunmak için.

"Duyabilir miyim? Hatta sadece adımı söyle. Ya da gülmek gibi."

Hayır.

Ona yaklaşıp omzumla dürtüyorum. Bir şey çıkarman lazım.

"Hayır dedin, o yüzden bir şeyler çıkar."

Onu boğarsam benden nefret eder mi?

Sorunuza dürüstçe cevap verdim.

Çorabını çıkardığında, tüm kıyafetlerinin dışarıdaki ateşte eriyip yok olduğunu ve bana doğru uzandığını hayal ediyorum.

Ama sonraki sözleri beni hazırlıksız yakaladı.

"Beni kardeşin olarak görüyor musun? Çünkü birçok arkadaşımın erkek kardeşi var ve onlar... bizim birlikte olduğumuzdan farklılar. Örneğin onları yatakta kucaklaşırken ya da bu oyunu oynarken hayal edemiyorum. Yani, evet, ben senin için gerçek bir kız kardeş miyim?"

Hiç düşünmeden, çünkü buna cevap mı vereceğim, fanilamı çıkarıp onun giysilerinin yanına bırakıyorum.

"Soruma cevap vermeyecek misin?"

Hayır.

Bir an yüzüklerimle oynadım, bana aval aval bakmasını izledim. Daha fazlasına ihtiyacım var. Onu öpmemi tetikleyecek bir şey sormasını istiyorum. Onu kardeşim olarak görüp görmediğimi sorup sonra da benden kaçmasına değil.

Sorularınız çok sıkıcı.

Gözlerini deviriyor ve ben onu tokatlamak istiyorum. "Hiç piercingin var mı?"

Sıradan bir insan için görünür değil, hayır.

Evet.

Kaşları çatıldı. "Ne? Nerede?"

Gömleğimi çıkarıyorum, yanakları kıpkırmızı olunca endişem kaybolmaya başlıyor. Benden etkilenmiş. Bu iyi bir şey, değil mi?

Yoksa utanıyor mu?

Hay sikeyim.

Tam gemiyi terk etmeye başladığımda, gözleri göğsüme, karın kaslarıma düşüyor, mürekkebimi inceliyor. Nefes alış verişi artıyor.

Daha ağır.

Neden bakıyorsun?

"Değildim."

Yalancı.

"Annem ve babam içeri girip bizi görürlerse çok tuhaf olacaklar."

Omuz silkiyorum. Onu b ö y l e görürlerse onları kör ederim. Bana başka bir şey sor.

"Neden beni görmek istiyorsun?"

Sana daha önce de söyledim. Vücuduna bakmak istiyorum.

Yüzü şimdi daha da kızardı. Bunun beni nasıl hissettirdiğinden emin değilim.

"Neden? Beni mayoyla görmüştün ve bir keresinde beni duşta basmıştın."

Ve ne zaman sen değil Farkındayım. I var yakın çekimler ve her şey, ama bunların hiçbiri yeterli değil.

Hepinizi görmek istiyorum.

Buna ihtiyacım var. Bir gün daha beklersem pişman olacağım bir şey yapacağımı ve onun beni asla affetmeyeceğini düşünüyorum. Dürtülerim kötü, aşırı ve güçlü. Onu şimdiden benim yapmamak için sahip olduğum güç pamuk ipliğine bağlı.

Tişörtünü çıkarmadan önce sadece bir saniye tereddüt edip spor sütyeniyle oturunca beynim kısa devre yapıyor.

Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var. Şimdi. Kendimi tutmakta zorlandığımı fark etmeden doğru düzgün nefes alamıyorum.

Bir tane daha. İki tanesine cevap verdim.

Edepsiz küçük kız kardeşim sütyenini çıkarıp kızarmış göğsüne tutuyor. Onun gerginliği taşaklarımın karıncalanmasına neden oluyor ve sikimin külotumun içinde kalınlaştığını hissedebiliyorum. Görebildiğim kadarıyla meme uçları sert ve lanet olsun, bir tanesini ağzımda tekrar o kadar çok istiyorum ki, sular akıyor.

Ver onu bana.

Tekrar tereddüt ediyor ve sonra sessizce "Gülmeyeceğine söz verir misin?" diyor.

Şaka mı yapıyor? Hangi dünyada Olivia ya da onun görünüşüyle ilgili bir şeye gülebilirim ki? O çok güzel.

Varlığının atomu benim için ve sadece benim için yaratılmıştı.

Neden güleyim ki?

"Onlar... küçük."

Mükemmeller. Kendisiyle ilgili herhangi bir şeyin kötü olduğunu düşünüyorsa bu kızın kafasını kontrol etmem gerekebilir.

Göster bana. Ya da ben sana göstertirim.

"Mağara adamı olmayı bırak."

Spor sütyenini çıkarırken başını çevirip bakışlarını kaçırıyor ve etrafımdaki her şey duruyor. Dünya sessizleşiyor, artık onun izniyle çıplak güzelliğine bakabiliyorum. Meme uçları sert, çakıllı, kızarmış pembe, göğüsleri bir avuç için yeterince büyük. Onun küçük sinir titremeleri beni daha da yaklaştırıyor, o bana bakarken sikim sertleşiyor.

Bana başka bir şey sor.

Sessizliği, bana öylece bakışı... Kırılmak üzereyim. Dediğimi yapmazsa kafasının arkasından tutup onu öpeceğim.

Bana bir şey sor.

"Benzin istasyonunda Adam'a neden saldırdın? Biz sadece konuşuyorduk ve sen içeri dalıp çılgına döndün."

Benim olanı almaya çalışıyordu.

"Ben senin değilim," diye cevap verir ve dünya kararır.

Konuşmaya devam ediyor ve göğsümdeki boşluğu daha da büyütüyor.

"Ben senin kız kardeşinim, hepsi bu. Biz Vize çocuklarıyız."

Hayır. Çocukken de benimdi, şimdi de benimsin. Her zaman benim olacaksın.

Öldüğümüzde bile ruhlarımız birbirimize ait olacak. Bunu ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyi olur.

"Beni kardeşin olarak görüyor musun?"

Kendi kurallarını çiğneme. Bir soruya cevap verdim zaten.

Kısık bir "tamam" sesi çıkarır ve yavaşça pantolonunu çıkarır.

Kukusu tam orada, soluk pembe bir kumaş parçasının arkasına gizlenmiş ve ben onun önündeyim. Kız kardeşim resmen çıplak ve aletim ne kadar sertleştiğinden acıyor. Acaba bana söyleyecek mi?

Ailemize randevuları bitirdiğini ve benimle evleneceğini mi söyleyecek, yoksa kaçacak mıyız?

Kaç çocuk isteyecek?

Büyürken sahip olduğumuz hayatı mı istiyor, yoksa küçük bir mutfağı ve banyosu olan, misafirlerimiz için boş bir odası bulunan bir daire mi?

Sikimin ucundan prekum sızıyor, terlerim ona ne kadar ihtiyacım olduğunun kanıtını biraz bile gizlemiyor.

"Bence soru sormaya başlamalısın. Çıplak olmaktan bir cevap uzaktayım ve bu hiç adil değil."

Teknik olarak çıplak. En azından benim için yeterli.

Mastürbasyon yapmayı seviyor. Olivia bunu yatağında uzanırken, tek başına, porno izlerken ya da kitap okurken, ağabeyi parmaklarının mükemmel küçük amına girip çıkmasını izlerken çok yapıyor.

Çenem geriliyor ve tüm geceyi mahvedebilecek kelimeleri imzalamak için kendimi zorluyorum.

Kendine dokunmanı istesem dokunur muydun?

Sessizliği sağır edici, ağzı açık bana bakıyor. Belki de şaka yaptığımı söylememi ya da bir sonraki soruya geçmemi bekliyor.

Seni daha önce izlemiştim. Perdelerin açıkken parmaklarınla kendini çok beceriyorsun.

"Beni penceremden mi izledin?"

Ve odanızda kameralar var.

Az önce en büyük sırlarımdan birini verdim. Tam bir salak.

Yaşadığı şok yüzünden okunuyordu. "Odamda kameralarınız mı var?"

Evet. Konuyu değiştirmeyi bırak. Soruma cevap vermedin. Şu anda kendine dokunmanı istesem dokunur muydun?

"Önce kameraları kaldıracaksınız!"

Onları kaldırmamın imkanı yok. Etrafta olmadığında ya da bir ruh halindeyken benim güvenli sığınağım onlar.

ve ben ona gidemem.

Başımı salladıktan sonra koluma bir tokat atıyor ve ben dişlerimi sıkarak daha sert vurmasını istiyorum. Yüzüme tokat atmasını. Üzerime tükürmesini. Saçımı çekmesini ve bana gelmiş geçmiş en iyi ağabey demesini.

Cevap ver.

Sonraki sözleri içimde bir şeyleri aydınlatıyor. "Sanırım benden istediğin her şeyi yapardım." Duraksıyor. "Sır olarak kalması şartıyla."

Rüya mı görüyorum?

Dün gece aldığım ilaçlar beni transa mı geçirdi? Halüsinasyon mu görüyorum? Olivia bunu kabul ediyor mu?

Eğer dürüstçe cevap verdiyse, üzerimdeki kıyafetlerden birini daha çıkarmam gerekiyor. Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum. Bu sözleri gerçekten söyledi mi, yoksa ben mi hayal ettim? Tekrar etmesini isteyebilir miyim? Ondan istediğim her şeyi yapacağını söylediğini açıklığa kavuşturmak için?

Olivia kıyafetlerini almaya gidiyor, ama ben onu durduruyorum, dizlerimin üzerine çöküp eşofmanlarımı indiriyorum, ne kadar sert olduğumu umursamıyorum - sikim külotumu deliyor ve bana ne yaptığını gizlemeye çalışıyorum. Değerli kız kardeşim, dengesiz ağabeyinin önünde çırılçıplak, kimseye söylemediğim sürece benim için kendini parmaklayacağını söylüyor.

Sikime bakıp dudaklarını yaladığı için ucu zonkluyor.

Aramızda uzun bir sessizlik var, ama kafamın içinde her şey o kadar gürültülü ki, bana daha önce hiç bakmadığı bir şekilde bakıyor ve ben... gergin hissediyorum.

Beni korkutuyor.

Şimdi ne yapacağım? Ona dediğimi yapmasını ve arkasına yaslanmasını, parmaklarını deliğine sokmasını ve bana kendini nasıl boşalttığını göstermesini mi söyleyeyim?

"Giyinelim mi?"

Henüz değil, diye imzalıyorum, içimde bir endişe oluşuyor çünkü burada ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yok. Bu da cevapladığım bir başka soruydu.

Tartışmasına fırsat vermiyorum, külotunun ipini çekip çıkarıyorum ve o nefes nefese benim

ama elimle ağzını kapattım ve onu sırt üstü y a t ı r d ı m .

Bacaklarını ayırdım, çok yakındı. Onu becermeme izin verir miydi? Ya canını yakarsam? Bakireyiz, tecrübesiziz ama öğrenebiliriz. Ona neyi sevdiğimi öğreteceğim, o da aynısını yapabilir.

Ona kıpırdamadan durmasını işaret ediyorum, bacaklarının arasına diz çöküyorum, gözlerim amına kayınca kalbim hızlanıyor. Ağzım sulanıyor; vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor. Kadın ıslak. Amının ilgiye ne kadar ihtiyacı olduğunu görebiliyorum. Bacaklarını kapatmaya çalışsa da onları açık tutuyorum.

"Bana dokunmayacağını söylemiştin."

Ben iyi bir adam değilim, verdiğim sözleri tutmam ve yalan söylerim. Her gün yalan söylüyorum. Çünkü bir Vize'nin oğlu olmak istemiyorum; bir aileyle evlenmek istiyorum. Onu istiyorum. Bütün gün. Her gün.

Dizinin yan tarafına endişeyle bir öpücük kondurduğumda titriyor.

Tadına bakabilir miyim?

"Bana dokunmayacağını söylemiştin," diyor tekrar, diğer dizini öperken daha da titriyor, kendimi tutmaya çalışıyorum - kalbim göğsümden fırlayabilir ve beni sakinleştirmek için bir sigaraya ihtiyacım var.

Ya da başka bir şeye, ona.

Sonra kendine dokun.

"Gerçekten mi?"

Evet.

"Benimle dalga geçmeye çalışmıyorsun değil mi? Eğer şu anda benimle taşak geçiyorsan, Malachi, sana vururum."

Bana vurmasını istiyorum. Ben de acıtmasını istiyorum. Sana dokunmama izin verilmiyorsa, bunu kendin yapmalısın.

"Ya hayır dersem?"

Bu kızı seviyorum ama damarıma basmayı iyi biliyor. Hayır demeyecek. O da en az benim kadar istiyor.

"Tamam, tamam, tamam. Ama bana dokunmayacağına söz vermelisin."

Serçe parmağımı kaldırıyorum, çocukken yaptığımız gibi onunkiyle birleştiriyorum. Bu berbat bir şey mi? Eskiden bunu annemden küçük sırlar sakladığımızda ya da her zaman en iyi arkadaş olacağımıza söz verdiğimizde yapardım; şimdi ise parmaklarıyla kendini becermesini izlerken ona dokunmayacağımı kanıtlamak için yapıyorum.

Genelde serçe parmağımla verdiğim sözü tutmam ama aramızda her zaman daha fazla ilke yer vardır.

"Ve kimseye söyleme. Kardeşler böyle yapmaz. Başımız büyük belaya girer."

Yapmayacağım. Sırrımız, küçük kardeşim.

Göz bebekleri büyüdükçe daha da kızarmasına rağmen tiksintiyle ellerimi tokatlıyor. "Lütfen şu anda bana küçük kardeşim deme."

Ama sen benim kız kardeşimsin, diye imzalıyorum, sırıtarak, kendi sözlerim beni delirtiyor. Benim önümde kendine dokunacak olan pis küçük kız kardeşim. Boşaldığında nasıl ses çıkardığını ağabeyine göster.

Ağır bakışlarım onun hareketlerini takip ediyor - canlı olarak tanık olacağımı hiç düşünmediğim hareketler. Parmakları aşağı kayarak kendini ayırıyor ve klitorisine hak ettiği ilgiyi gösterirken nefes almakta zorlanıyorum.

Mason'ın hapları beni mahvetti çünkü şu anda bunun gerçekleşme ihtimali yok. Ben bacaklarının arasındayken kız kardeşim kendini tatmin etmiyor. Olamaz. Gözümü kırparsam kaybolabilir, bu yüzden o hızlanırken gözlerimi bacaklarının arasına odaklıyorum. Sırtı biraz kamburlaşıyor, gözleri kapanıyor ve üzerimde kıyafet olmamasına rağmen tenim fazlasıyla ısınıyor.

Olivia'nın içinde bulunduğu tehlikeden haberi yok. Saldırabilirim, derine sokabilirim, onu sikimin üzerine boşaltabilirim ve başka seçeneği kalmaz.

Sonunda gözümü kırpıyorum çünkü bunu ona asla yapmam. Onun iznini istiyorum. Beni geri istemesini istiyorum.

Şu anda onu zorluyor muyum? Bunu yapmak istiyor mu?

Bedenim dalgınca ona yaklaşıyor, sanki ona aitmiş gibi mıknatıslanıyor. Ona ne yapmamı istediğini söylemesine ihtiyacım var. Bir şeye ihtiyacım var.

Sana dokunabilir miyim?

"Hayır," diye bağırıyor, hâlâ klitorisinin etrafında dönüyor.

"Lütfen yapma."

Neden?

Yanıt alamıyorum, Olivia transa girmiş durumda. Diğer eli aşağı kayıyor, biri klitorisini çalıştırırken iki parmağını amına sokuyor. Aletim zonkluyor ve daha fazla dayanamıyorum. Ellerimi etrafına, boxer'ımın malzemesinin üzerine sarıyorum ve sıkıyorum. Taşaklarım ağrıyor, beynim tekrar tekrar kısa devre yapıyor ve Olivia dudaklarını vücudumun herhangi bir yerine yaklaştırsa bile boşalacakmışım gibi hissediyorum.

İnliyor ve ben okşarken adımı söylediğini, inlediğini hayal ediyorum, doruğa ulaşana kadar parmakları derinliklerine girip çıkarken ne kadar ıslak olduğunu dinliyorum.

Sikeyim beni. Bu ilahi sese ben sebep olmak istiyorum.

Ağzı açık, sırtı kavisli, küçük nefes alışları ve çığlıkları aletimi canımı acıtacak kadar sert sıkmama neden oluyor. Henüz boşalmayı reddediyorum. Dudaklarının aletimin etrafında olmasını ya da parmaklarının benimkilerin yerini almasını istiyorum.

Orgazmı boyunca bana bakıyor, dişlerini dudağına gömüyor, iç sesi ona işkence ediyor, muhtemelen pozisyonu ve onun üstünde olmaya çok yakın olduğum için ona bok veriyor.

Aldığım her nefes beni zorluyor; şu anda ölebilirim ve bundan mutluluk duyabilirim.

"Hâlâ beni tatmak istiyor musun?" diye soruyor. Hayal mi görüyor? Neden hayır diyeyim ki?

Başımı sallıyorum çünkü bu teklifi geri çevirecek kadar aptal değilim. Parmaklarını ağzıma götürdüğünde kalbim göğüs kafesimde sekiyor ve parmaklarını dudaklarımda gezdirirken duraklıyorum.

Hâlâ sistemimde bulunan uyuşturucu her neyse, şu anda aldığım darbeye asla yaklaşamaz. Bileğini tuttum ve onu

Parmaklarını ağzıma sokuyor, yalıyor, emiyor, ısırıyor; sikim onun sıcaklığı için yalvarırken tadı dilimde patlıyor. Ondan alabileceğim her şey fazlasıyla yeterli.

İçten içe inliyorum, gözlerim kapanıyor, boştaki elim damarlarımda dolaşan hisler yüzünden aletimin etrafında zorlukla hareket edebiliyor. Çok hassas. Çok fazla.

Parmakları kaybolur kaybolmaz, onun üzerindeyim. Onu öpemeden bir eliyle ağzımı kapatarak beni durduruyor. "Hayır," diye soluk soluğa bağırıyor, gözleri kocaman. "Biz bunu kabul etmedik!"

Kaşlarımı çatıyorum, çünkü bu sözleri söylüyor ama devam etmemi ne kadar çok istediğini yüzünün her yerinden görebiliyorum. Vücudunun altımda nasıl olduğunu, aletimin kalçasına nasıl sertçe battığını hissedebiliyorum. Bileğini yakalıyorum, elini ağzımdan çekiyorum ve çenesini tutuyorum. Ağzım ikinci kez onunkine iniyor ve kafasını yana doğru hareket ettirerek öpücüğümden kaçtığında, içi boş göğsümün derinliklerinde bir şey, lanet olası kara kalbim ikiye ayrılıyor.

"Hayır, Malachi."

Kafamı karıştırıyor. Beni öldürüyor.

Ayağa kalkıyorum, ne söylemek istediğimi düşünüyorum ama nasıl açıklayacağımı bilemiyorum - beni incitti. Bana kontrol edemeyeceğim şeyler hissettiriyor ve ben bundan hoşlanmıyorum.

Ona nasıl hissettiğimi ve neden birlikte olmamız gerektiğini söyleyemediğim için kendimden nefret ediyorum. Kaçmak yerine, istediğim gibi, ellerimi işaret etmek için kaldırıyorum, ama o arkasını dönerek güvenimin her zerresini yok ediyor.

"Hadi uyuyalım," diyor ve tepemizdeki feneri kapatarak bizi karanlığa gömüyor. "Belli ki doğru düzgün düşünemiyoruz."

Bir anda, öfke, acı ve üzüntü her duyguya galip geldiği için, tekrar açıyorum ve boğazını sıkıyorum, sıkana kadar nabzının hızla attığını hissediyorum. Ciğerleri zorlanmaya başlayacak. Gözleri kocaman, kırmızı ve kan çanağına dönecek. Dudakları maviye dönecek. Sonra soğuyacak. Görmez olacak.

Gözlerini kırpmadan. Dudaklarından hava geçmiyor. Onun için kelimenin tam anlamıyla ölebilecek ağabeyi dışında kimseye sevgi göstermiyor. Olivia'nın mücadele ettiğinin farkına vardım. Benim Olivia'm. Benim kızım. Kız kardeşim. Onu bırakıyorum ve titriyor, birkaç saniye sonra sessizce boğazını temizlemeye çalışıyor.

Boğulma.

Beni böyle susturma. Beni asla susturma Olivia.

Ne cüretle kafası karışmış gibi görünür? Beni kırdıktan bir dakika bile geçmeden nasıl böyle davranır?

"Ben... Ben yapmadım."

El fenerini gösteriyorum. Beni göremezsen seninle konuşamam.

Bu ne kadar saçma? Neden normal olamıyorum? Neden?

"Ah. Özür dilerim. Bunu yaptığımı fark etmemiştim. Sadece...

Öpüşemeyiz

-Kardeşler böyle yapmaz. Ne olursa olsun. Lütfen bunu garip hale getirmeyin."

Kendimi içten içe kırbaçlıyorum. Tek düşünebildiğim kaçmak. Bu pislikten kurtulmak. Ama saçlarından tutup kendime çekiyorum, yaklaşıyorum ama yeterince değil. Asla yeterince yakın değil.

Asla.

Eskiden beni hep öperdin.

"Çocukken öpüşmelerimiz masumdu. Sen... Biz... Hayır, Malachi."

Hayır mı? Sen sadece- Durdum, yenildim. Göğsüm ağrıyor.

"Annem evlenmem için erkeklerle çıkmamı istiyor, Malachi. Seni öperken yakalanma riskini göze alamam."

Benden başka kimseyle birlikte olamayacağını anlamazsa, dünyadaki herkesi öldürmem gerekebilir, böylece sadece ikimiz kalırız. O zaman benimle olmaktan başka çaresi kalmaz.

Bir ilişkiye başlamanın iyi ya da sağlıklı bir yolu değil ama başka biriyle evlenmeyeceği de kesin.

Benden farklı bir soyadı olduğunu düşünsene? Hayatta olmaz.

Kimseyle evlenmiyorsun.

Kendini ağlatmaya çalışıyormuş gibi gözleri sulanıyor. Bunlar sahte gözyaşları. Ya da acıma gözyaşları. Ya da prensiyle evlenme hayalleri deli kardeşi tarafından yıkıldığı için üzgün. Benim için üzülüyor. Önünde bir hayat olmayan kayıp çocuk - çoğu ergenden daha fazla yükü ve psikotik eğilimleri olan kusurlu, kara koyun. Beni istemiyor. Onu bu duruma ben soktum. Benim tarafımdan. Bütün bunları ona ben yaptırdım. Bu rızaya dayalı değil.

Dişlerim birbirine vuruyor ve kaslarım patlama isteğiyle yanıyor -bunu bana neden yapıyor? Neden benim onu istediğim gibi o da beni istemiyor? Dudakları titrerken bir sonraki sözleri her şeyi daha da pekiştiriyor.

"Yapamayız," diye fısıldıyor, düşüncelerimi daha da kötüleştiriyor - hançeri göğsümün derinliklerine sokuyor. "Sen Malachi Vize'sin, ben de Olivia Vize. Biz kız ve erkek kardeşiz."

Jamieson ve Jennifer neden beni evlat edinme ihtiyacı duydu? Lanet olası neden?

Şunu söylemeyi kes. Kan bağımız yok. Sen benim gerçek kız kardeşim değilsin, o zaman sorun ne?

Sanki az önce her tarafına bakmamışım gibi uyku tulumunu üzerine örtüyor, gözlerim çıplak teninin her santimini, kıvrımını ve rastgele çillerini alıyor. "Bu bir hataydı."

Onu nasıl kazanacağımı yeniden hesaplamam gerek çünkü bu işe yaramıyor.

"Şimdiden uyudular mı?"

Annem geliyor. Arkasından babamın ayak seslerini duyabiliyorum.

İçeri girmeyi başarırsa kızının ne kadar kirli olduğunu görecek. Görmeyecek. Asma kilit taktırdım ama içten içe keşke unutsaydım diyorum, böylece ailelerimiz bizi birlikte çıplak yakaladığında yüzündeki utancı görebileceğim.

Mükemmel küçük meleklerinin oğullarının kafasını karıştırdığını görmelerini istiyorum - oğullarını daha da kötüleştirdiğini; Olivia bir faktör olmadan hastalığının yönetilebilir olduğunu.

Başımı sallıyorum. Çok saçma. Olivia benim nefes alma sebebim.

Bayılmış gibi yaparak uyku tulumunun altına saklanır.

"Siz uyuyor musunuz?"

Bana bakıyor. Bana üzgün olduğunu, aynı şeyleri hissettiğini, birlikte olabileceğimizi söylemesini istiyorum. Beni öpmesini ve beni seçmesini.

"Uyuyor olmalılar," dediğini duyuyorum annemin uzaktan. "Ne zamandan beri geç saatlere kadar ayakta kalıyoruz? Biraları kapın!"

Ellerimi kaldırarak onu bu duruma soktuğum için özür dilemeyi düşünüyorum. Sonra onları bırakıyorum çünkü bana böyle hissettirdiği için onu sikeyim. Olivia Vize'yi, benimle aynı şeyi yapmaya hiç niyeti yokken beni kendisine aşık ettiği için sikeyim.

Uzanıyorum ama burada olmak istemiyorum. O çok yakınımda. Derin bir uykuya dalana ve nefes alışları ağırlaşana kadar kıyafetlerini ayarladığını, nefes alışlarını duyabiliyorum.

Uyku tulumunun fermuarını açıp çadırdan çıkmadan önce onun hafif horlama sesiyle kendimi sakinleştirmem bir saatimi alıyor. Temiz hava yüzüme çarpıyor ve ellerimi saçlarımda gezdiriyorum, telleri sıkıca kavrıyor ve ormanlık alana doğru ilerlerken bırakmıyorum.

Ciğerlerim iyi bir nefese duyduğum ihtiyaçtan dolayı yanıyor. Beynim ağrıyor - her tarafım basınç altında - ve ağzım kurudu.

Ormanın birkaç metre içine girer girmez saldırıya teslim oluyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum, başım hâlâ ellerimde. Nefes alamıyorum. Her şey çok sıkı ve başım alçalıyor, kirli orman zeminine gömülüyor.

"Nefes al, evlat."

Bir el sırtıma dayanıyor, ama bu hiçbir şeyi daha iyi yapmıyor - babam yanımda diz çökerken hala sarmaldaymışım, lanet olası aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum.

"Nefes alışını yavaşlat. Hiperventilasyon yapıyorsun."

Onu itmeye çalışıyorum ama başaramıyorum; ensemi kavrıyor, aşırı çalışan ciğerlerimi sakinleştirmemi, dinlememi, kendimi kaybetmekten başka bir şey yapmamı sağlamaya çalışıyor.

Sırtımı ovarken, kulağıma bir şeyler söylerken, ensemdeki kavrayışını sıkılaştırıp beni sarsarken dünya dalgalanıyor, bilincim gidip geliyor, uyanık kalmak için lanet bir savaş veriyorum.

Sanırım adımı söylüyor. Onu anlayamıyorum. Odaklanmaya, nefeslerimi yavaşlatmaya çalışıyorum, ama sonra pes ediyorum, ait olduğum boşluğun karanlığına kayıyorum.

7

Malachi

Kamp gezisinden beri Olivia'dan uzaklaşmak zor oldu. O uyanıkken ve her şeyin farkındayken.

Genellikle o uyurken odasına girip onunla yatıyorum, uzaktan antrenman yapmak için onunla yürüyorum ya da yatağını gösteren tek kameramla onu izliyorum. Bazen kamerayı bilerek orada bıraktığını düşünüyorum. Onu izlememi, her gece kendine nasıl dokunduğunu görmemi istiyor. Artık bir bağımlılık gibi, parmaklarının kalçalarının arasından nasıl kaydığını, kırmızı boyalı tırnaklarının klitorisinin etrafında nasıl döndüğünü izlerken objektife bakıyor.

Onu becermek istiyorum. Hem de çok.

Geri adım atma kararı bana ait değildi. Yani, öyleydi, ama aynı zamanda değildi. Eğer tamamen bana kalsaydı, onu ailemizin önünde yakalar ve onlara ne kadar farklı kardeşler olabileceğimizi gösterirdim.

Olivia'dan uzaklaşmak istemiyorum, en ufak bir şekilde bile. Ama en iyisi bu. Kendimi kaybediyorum, arkadaşlarım bile endişeleniyor. Mason bisikletlerimizde buluşmak için bana daha sık mesaj atıyor ve sürekli nasıl hissettiğimi ve kendimi bırakıp bırakmayacağımı soruyor.

Tabii ki hayır. Bu dünyadan Olivia olmadan ayrıldığını düşünsene.

Bu dünyayı isteyerek terk etmem için çoktan ölmüş olması gerekirdi.

Mesele şu ki, kendimi ilk sıraya koymam gerektiğini anladığım an, babamın beni kamp yaptığımız hafta sonu gecesi kendimi kaybederken bulduğu andı. Oksijensizlikten bayılmışım, birkaç dakika sonra uyandım ve ormanlık alanda saatlerce sessizce oturduk. Anneme söylemedi çünkü terapi ve ilaç saçmalığını tekrar yapmamı isteyeceğini biliyordu. Babam bundan nefret ettiğimi, asla dayanamayacağımı biliyor. Bu onların parasını ve herkesin zamanını boşa harcamak olurdu.

Babam bana saldırıyı tetikleyen şeyin ne olduğunu sordu ama aylardır olduğu gibi cevap veremedim. Ona imza atmak bile beni olduğumdan daha zayıf gösterecekti. Gençliğimden beri ne kadar berbat durumda olduğuma dair bir fikri var. Teşhisim, zihinsel olarak Vize ailesinin geri kalanıyla aynı şekilde bağlantılı olmadığımı sağlamlaştırdı. Yine de, benden ve karanlık düşüncelerimden korkmalarına rağmen beni kanatlarının altında tuttular.

Dürüst olmak gerekirse, beni neden sisteme geri atmadıkları konusunda hiçbir fikrim yok.

Bunu kesinlikle hak ettim.

Hiç istemedikleri oğullarıyım ve hepsi bana mahkum. Sanırım babam Olivia ile olan ilişkimi anlamaya başladı. Biz gençken haklıydı. Onunla ilgili her şeye olan takıntım sağlıksız ve yanlış.

Kamp gezisinden beri bizi çok izlediğini fark ettim ve kesinlikle bir şeyler olduğunu biliyor. Ben ve Olivia iletişim kurmuyoruz - sadece o bakmadığında ona bakıyorum ve artık onu kayıp bir köpek yavrusu gibi takip etmiyorum.

Gerçek hislerimi öğrense bile yapabileceği bir şey yok.

Beni ilaçlarla uyuşturabilir, bir akıl hastanesine kapatabilir, lanet olası günahlarımdan arındırmaya çalışabilirler. Ben hala kız kardeşim için yaşıyor ve nefes alıyor olacağım, onun seçim yapmasını bekleyeceğim.

Ben. Ona dokunmaya, onu öpmeye, ona sahip çıkmaya bu kadar yaklaşmayalı çok uzun zaman oldu ve onunla iletişim kurmak için can atıyorum ama bu daha eğlenceli.

Ben yatağında sırtüstü uzanırken o şu anda küvette. Genellikle, müziği durduğunda, o çıkmadan önce giderim ya da yatağının altına girerim ve uykuya daldığında ortadan kaybolurum.

Balkon kapılarımı kilitli tutmak, kabus gördüğünde beni aradığını bilmek ama onu görmezden gelmek zor oldu. Ama kendinden geçtiğinde, her zaman odasına kayıyor ve uyumasını izliyorum.

Biraz ürkütücü.

Arkadaşlarım aklımdan geçenleri bilseler taşaklarımı koparırlardı.

Gözlerim yatağının yanında duran buz dolu su bardağına takılıyor. Küçük donmuş küpler neredeyse bitmiş. Kız kardeşim küvette sonsuza kadar vakit geçirirken ben de bir işe yaramaya ve bardağı değiştirmeye karar veriyorum.

Ben mutfakta bardağı boşaltırken annem içeri giriyor ve "Garaj kapısını yine açık bırakmışsın ve bisikletinin tekerlekleri araba yolunda iz bırakmış. Hiç dinlemiyor musun?"

Onu görmezden geliyorum. Sesi, kara tahtaya çakılmış çiviler gibi sinirlerimi bozuyor.

Ecza dolabını açıp bir şişe hap alıyor ve içinden iki tane çıkarıyor. "Genelde sadece bir tane alırım ama önümüzdeki on iki saat boyunca derin bir uykuda olmam gerekiyor. Tekrar ortaya çıkana kadar benden bir şey istemeyin."

Sarhoş falan mı? Bir şey için ona ne zaman gideceğim?

Hapları suyla birlikte yutuyor, gözleri bana odaklanıyor, sanki benimle daha fazla konuşmak, bana bir şey sormak istiyormuş gibi daralıyor, ama sonra gözlerini deviriyor ve bardağı lavaboya koyup dışarı çıkıyor.

Annemin sözleri üzerine aklıma bir fikir geldi. Hapları. Bu fikir ahlaksızca ve yanlış, ama ben

ne kadar kontrolüm kaldığını bilmiyorum. Eğer bunu yapmazsam, Olivia uyanıkken onu öpmek zorunda kalabilirim ve beni iterse ya da öpmeye çalıştığım için bana tokat atarsa her şey mahvolabilir.

Ama eğer uyuyorsa.

Onu öpebilirdim ve o da bana hayır diyemezdi.

Takıntımı durdurabilir. Küçük kız kardeşime olan özlemimi durdurabilir. Kardeşim olarak birlikte büyüdüğüm birine aletimi sokma kaşıntısını giderir.

Önce dört, sonra beşinci tableti atıp tamamen eriyene kadar bekletiyorum. Bir kaşıkla karıştırıp birkaç buz küpü ve tıbbi tadı gizlemek için az miktarda portakal suyu ekledikten sonra Olivia'nın yatak odasına çıkıyorum.

Neyse ki hâlâ banyodan çıkmamıştı, ben de bardağı olduğu yere bıraktım ve müziğin sesini duyduğumda aceleyle dolabına girdim.

Ayak sesleri göğsümde de olabilir.

Etrafında bir havlu, saçlarına ikinci bir havlu sürüyor. Duştan arta kalan küçük damlacıklar teninde ıslak izler bırakıyor ve ağzım sulanıyor, nefeslerim burnumdan ağırlaşıyor.

Saçlarını kurulaması sonsuza kadar sürüyor, vücuduna sardığı havlu ayaklarına düşerken boğazım düğümleniyor. Göğüsleri, amı, lanet vücudu.

Sikeyim.

Üzülerek geceliğini giyiyor, Abbi'yi aramadan önce aynada rutinlerinden birini uygularken eğlencem beni uyanık tutuyor, ona yarın alışveriş merkezinde buluşmasını söylüyor, sonra bardağı tek seferde deviriyor, kalan buz küpleri dişlerine çarpıyor.

Yüzünü buruşturarak burnunu kırıştırıyor ve boş bardağa bakıyor. Dudaklarını yalıyor, sonra banyoya gidip bardağı duruluyor ve bir kenara koyuyor.

Bitti. Çok yakında, hatta birkaç dakika içinde Olivia bilincini kaybedecek.

Sikim sertleşmemeliydi. Hiçbir şey olmadı, yine de hazır olda duruyor, neredeyse dolabın kapısını iterek açıyor. Belki de kendi zevkim için onu uyutmak yerine dürüst olup ona benim olduğunu söylemeliyim?

Kendi kendime omuz silktim. Artık çok geç.

Saklandığım yerin karşısındaki saate bakıyorum. Kolların yüzünde ilerlemesi sonsuza dek sürecekmiş gibi görünüyor ve Olivia yorganın altına g i r e r k e n nefes alış verişi giderek ağırlaşıyor.

Kendimi kötü hissetmeliyim. Kız kardeşimi uyuşturduğum için kendimden utanmalıyım ama kontrolümü kaybedinceye kadar elimde tutabileceğim çok şey var. Ben iyi bir adam değilim, hiç olmadım. Ben bir pisliğim, kontrolcüyüm ve sahip olduğum hayatı hak etmiyorum. Bir akıl hastanesine falan kapatılmam gerektiğinden eminim.

Sanırım, o daha az berrak hale geldikçe heyecanım artıyor, kesinlikle koptum ve gerçeğe dönüşü olmayan uçurumdan düştüm.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve saklandığım yerden çıktım, yavaşça dizlerimin üzerine çökmeden önce yatağının yanına doğru ilerledim. Gergindim. Hayatımda hiç bu kadar gergin olmamıştım. Çünkü istediğimi yapabilirim ama nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Olivia'nın yüzü tatlı ve rahat. Çok güzel. Büyüleyici.
Nefes kesici.

Herkes ona karısı, çocuklarının annesi, birlikte yaşlanacağı kişi diyebildiği için şanslı sayılır.

Ciğerlerine çektiği her nefeste göğsü yükselip alçalıyor. Dudakları çok dolgun ve onları öpmek istiyorum. Onu yutarken ağzıma karşı nefesini duymak, diliyle ziyafet çekmek ve alt dudağını dişlerimin arasına sıkıştırmak istiyorum. Benim olduğumun farkında olmasını, onu tatmak için vücudundan aşağı kayarken beni izlemesini tercih ederdim ama bu da olur.

Babamın sesi kafamın içinde, Olivia'dan uzak durmamı söylüyor. Onun yanında bana hiç güvenmedi. Asla. Haksız da değil ama şimdi o on sekiz yaşına girdi, ben yirmi yaşıma girmek üzereyim, masumiyetim gitti ve ne istediğimi çok iyi biliyorum.

Kız kardeşime tapardım. O benim dayanağımdı, ya da öyle. Dünyada iletişim kurmak istediğim ya da önemsediğim tek kişi o. Ama ona sarılmak, konuşmak ve onu istemiyormuşum gibi davranmak istemiyorum. Onun her santimini havaya ihtiyacım olduğundan daha çok istiyorum.

Bu doğru değil ama umurumda değil. Buna izin verilmediğinin, sikimi memelerinin arasına sokup onları döllerimle boyayacağım düşüncesiyle sikimin seğirip sertleşmemesi gerektiğinin farkındayım.

Battaniyeyi yavaşça aşağı çekiyorum, yumuşak, narin teni ortaya çıktığında nefesim boğazımda düğümleniyor.

Olivia'nın geceliği kalçalarına kadar çıktı. Yatarken bilinçli olarak giderek daha az kıyafet giyiyor ve bundan şikâyetçi olduğumu söyleyemem. Tamamen çıplak olabilirdi ve yine de daha fazlasına ihtiyacım olurdu. Onu çıplak, duş alırken ve hatta kendini tatmin ederken izlemek yeterli değil. O güzel iniltilerin sebebi ben olmalıyım.

Daha önce hiçbir kıza dokunmamıştım, ne ihtiyaç duydum ne de istedim. Ama kız kardeşime dokunmayı o kadar çok istiyorum ki, battaniyeyi tamamen üzerinden çekip çıplak bacaklarına bakarken kendimi durduramıyorum; yatak başlığını duvara çarpacak kadar sert bir şekilde içine girerken etrafımı sarmasını istediğim o mükemmel kalçalara.

Arzu çok fazla. Parmak ucumun köprücük kemiğinin üzerinde gezinmesine izin veriyorum, geceliğinin askısının altına takılıyorum ve omzundan aşağı çekiyorum. Göğsünün kıvrımı, ardından pembe meme ucu beliriyor ve taşaklarıma bir gümbürtü çarpıyor. Bir nabız. Aletim boxer'ımın içinde debeleniyor, özellikle de başparmağım meme ucunu çevreleyip çakıl taşı gibi yaptığında.

Hâlâ yeterli değil. Her iki göğsünü de serbest bırakarak diğer tarafını aşağı çekiyorum ve kendimi yatağın üzerine, bacaklarının arasına kaydırıp geceliğini tamamen üzerinden çekiyorum. Külotu sade, beyaz ve masumdu ve onları da çıkarıyorum, gözlerim amına iner inmez dilim dudaklarımda geziniyor.

Hâlâ uyuyan yüzüne bakıyorum ve başparmağımı klitorisine bastırırken bakışlarımı ondan ayırmıyorum. Uyanırsa bana tokat atabilir ve ben de özür dilerim. Kaşları hafifçe birbirine çarpıyor,

Hassas bölgenin etrafında yavaşça dönerek baskı uyguladığımda daha da derinleşiyor.

Uyanmadığı ve bana bağırmadığı gerçeği beni sırıtmaya ve tekrar daire çizmeye, onun en özel kısmının hissini, fizyolojisini öğrenmeye itti.

Her iki baş parmağımla amının dudaklarını aralıyorum, ne kadar pembe ve güzel olduğunu görüyorum, sonra yüzümü ondan bir santim uzakta olacak şekilde indiriyorum ve içime çekiyorum.

Uyuşturucudan, bisiklet sürerken aldığım adrenalinden ya da yumruğumu bir pisliğin suratına indirmekten daha iyi. Onun amcığı benim yeni favori oyuncağım.

Başparmaklarımı amının kenarlarında gezdiriyorum, klitorisinin etrafındaki eti ayırıyorum, onu benim için daha fazla açıyorum.

Başparmağımla onu tekrar çevreleyerek parmağımı girişine doğru kaydırıyorum, uykuda olmasına rağmen ne kadar ıslak olduğunu hissederken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Bir parmağımı hafifçe içeri soktuğumda küçük bir inilti kaçıyor, dudaklarım onun içinin ne kadar sıcak olduğunu incelerken ayrılıyor, tıpkı dışı kadar mükemmel.

Derin bir nefes alıyorum, sikimi serbest bırakmam gerekiyor, sonra parmağımı daha derine iterken okşuyorum.

Ellerim onunkilerden çok daha büyük. Bu onu incitir mi? Bir kız bekaretini kaybettiğinde canı acıyabilir, kanayabilir, ama bir parmak ona acı verir mi?

Kan olmadığından emin olmak için parmağımı çekiyorum ama sadece ıslak.

Yutkunarak, tabandan uca doğru okşarken sikimi sıkarak parmağımı ağzıma alıyorum, gözlerim sessiz bir uğultuyla dönüyor. Tadı cennet gibi.

Dizlerini büküyorum, sonra kalçalarını ayırıyorum ve boksörlerimi çekiştirerek yere atıyorum, tişörtüm de onlara katılıyor. O çıplaksa, benim de çıplak olmam adil olur.

İki parmağımı içine sokuyorum, vücudu gerilirken duraklıyorum, göz kırpamıyor, hareket edemiyor ya da hiçbir şey yapamıyor. Bir saniyeliğine parmaklarımın etrafında sıkılaşıyor, daha da ıslanıyor.

Uyan küçük kardeşim, diyorum içimden. Uyan ve ağabeyinin sana ne yaptığını gör. Ne kadar çok

parmaklarını amına sokmasını istiyorsun.

Onu becermeliyim. İlk ben olmalıyım. Eğer onu döllerimle doldurup içinde tutarsam, hamile kalabilir. O zaman bana mahkum olur.

Saat sabahın üçü. Annem uyku hapları yüzünden baygın, babam tüm haberlere konu olan bir temyiz davası üzerinde çalışıyor ve çalışanların hepsi izinli. Kendimi kız kardeşimin vücudunun üzerine bırakıp burnumu saçlarına gömüp içime çekerken kimse beni yakalayamaz.

Bağımlılık yapıyor. Daha derin nefes alıyorum, sikim parmaklarımın girip çıktığı yere bastırırken onun küçük bedenini ezmediğimden emin oluyorum. Yavaş yavaş. Sığ, ilk eklemime kadar bile değil. Islak. Her itişte daha da sıkılaşıyor.

Diğer elim saçlarında duruyor ve gözlerimi kapatıyorum, aletim onun ne kadar narin ve yumuşak olduğunu görünce kalınlaşıyor. İki parmağımı daha derine sokuyorum ve kalçaları yukarı doğru sallanıp parmaklarımı boğumuna kadar aldığında duraklıyorum. Rüyasının her ne olduğunu düşünüyorsa, onu uykuda tutarak tuzağa düşürüyor.

Bir yanım uyanmasını ve daha fazlası için yalvarmasını, adımı inlemesini ve duygularını itiraf etmesini istiyor. Gerçi uyandığında beni üstünde, sikimi kalçasına dayamış, parmaklarımı içine sokmuş, onu daha da inletirken görürse nasıl tepki vereceğinden emin değilim.

O mükemmel küçük kıçını bana sürttü, sonra elini boxerıma sokmaya çalıştığımda korktu. Kafamı karıştırıyor. Küçük kız kardeşimin bana aşık olduğunu biliyorum; annemin ona ayarladığı tüm bu randevuların anlamsız olduğunu da.

Anlamsız çünkü hiçbiriyle evlenmeyecek. Bundan emin olacağım.

Parmaklarımı çıkarıp emerek temizlerken Olivia'm yine uykusunda inliyor.

Dizini kalçama doğru çekiyorum ve aletimin alt tarafını amına doğru kaydırıyorum. Ve lanet olsun, sırılsıklam oluyor ve Mason'ın siktiği tüm insanlarla ilgili abartılı ayrıntılarından ve temel sağduyudan, vücudunun dalgın hareket etmesinin, nefes almasının durgunlaşmasının iyiye işaret olduğunu biliyorum.

Sanırım doğru yapıyorum ve kalçalarının kalkış şekli, aletimin pürüzsüzlüğünü kovalaması, bilinçsiz kızımın bundan hoşlandığını biliyorum. Kardeşi üzerinde pratik yaparken onun sikini kovalayan sapkın küçük bir kız kardeş gibi.

Sabah burnumu saçlarına gömdüğümü ve bacaklarının arasına daha sert girdiğimi hatırlamayacak bile. Prekumla kaplı başım girişine doğru kayarken bile sikimi içeri itmeyeceğim. Bekaretimizi birlikte kaybettiğimizde Olivia'nın içinde kimin olduğunun farkında olmasını istiyorum.

Omurgam bu hisle bükülüyor. Her hafif itişinde ve kokusunu içime çektiğimde kalbim hızlanıyor ve taşaklarımın karıncalandığını, aletimin zonkladığını ve kalınlaştığını hissediyorum. Onun uyarılmasıyla kaplıyım, prekumum amının her yerinde.

Kulağıma karşı çıkardığı sesler, uyuyan vücudunu kuru sikerken aletimin daha da sertleşmesine ve nabız atmasına neden oluyor.

Boğazını öpüyorum, bir yanım uyanmasını ve olduğumuz şeyi kabullenmesini diliyor. Diğer yarım ise uykuda kalmasını ve bunu mahvetmemesini istiyor. Kardeş olduğumuzu ve bunun yanlış olduğunu söyleyecektir.

Kulak memesini yakalıyorum ve hafifçe emiyorum, sikimi bacaklarının arasında sürüklemeye devam ediyorum, daha fazlasına ihtiyacım var, onu gerçekten becermenin, amının sıcak etinin sikimin etrafına sarılmasının nasıl bir şey olduğunu bilmeye ihtiyacım var, ama kendimi tutuyorum.

Yatağın başucundaki telefonunun sesini duyuyorum. Serbest kalmaya çok yakınım. Bir vızıltı daha gelince duruyorum, nefes nefese kalıyorum ve üçüncü mesajda merakım galip geliyor. Eğilip doğum tarihim olan şifreyi giriyorum. Kilit açılıyor ve bir süre önce saldırdığım pislikten gelen mesajlara kaşlarımı çatıyorum.

Adam: Yarın ailemin evine kaçta geliyorsun?

Adam: İptal edip ailelerimizi kızdırmak istemiyorum. Bundan nasıl kurtulacağız?

Adam: Ya da tekrar rol yapabiliriz? Bu sefer hizmetçimin bizi duymayacağından emin olacağım.

Dişlerimi sıkıp kardeşime ters ters bakıyorum. Sonra mesajları siliyorum ve telefonunu masaya geri atıyorum. Yarın biriyle mi çıkacak? Bu adamdan hoşlanıyor mu? Benim yüzümden ablam için potansiyel bir talip oldu. Ama eğer ondan hoşlanıyorsa...

Tekrar üzerine eğildim, dirseğimi başının yanındaki yastığa dayarken aletimi yumrukluyorum. Dudakları ayrılmıştı. O dudakları öpmeyi çok uzun zamandır düşünüyordum ama şimdi sinirliyim ve başka birinin onu öpmesi fikri canını yakmak istememe neden oluyor.

Aletimi, şişmiş başım tam sırılsıklam girişine gelecek şekilde konumlandırarak, alt dudağını dişlerimin arasına alıyorum, o irkilene kadar batırıyorum ve sonra dilimle etini yatıştırıyorum.

Bunu yapar yapmaz pişman oluyorum, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve dudaklarımı tamamen onunkilere bastırıyorum. Derin bir nefes alıp çenesini tuttuğumda, daha sert öpmek için başını eğdiğimde hareketsiz, heykeli andıran ağzı kıpırdamıyor.

Dilimi dudaklarının arasından geçirirken sessizce mırıldanıyorum. O da beni öpmüyor ama sorun değil. Ağzıyla ziyafet çekmeye devam ederken dizini kalçamdan daha da yukarı kaldırıyorum, içine girip ona zarar v e r m e m e y e dikkat ediyorum.

Birincisi hiç seks yapmadığı için, ikincisi de benim aletim ortalama büyüklükte olmadığı için.

Piercing taktırdığımı biliyor mu ki? Mason yaptırdı, ben de onunla gittim ve hayal edilebilecek en kötü acıydı, özellikle de o yaşta. Ama şimdi hepsi iyileşti, delinmiş bir aleti ve kız kardeşime karşı takıntısı olan bir bakireyim ve hala terapiye gitmeyeceğimi veya herhangi bir ilaç almayacağımı iddia edeceğim.

Her şey yoluna girecek. Beni fark edip seçtiği anda normal olacağım.

Yanakları kızarıyor ve bana karşı sallanırken neredeyse ölüyorum, ucu neredeyse içinde. Birkaç santim geri çekiliyorum, alnım onunkine değiyor ve aletimin başını tekrar girişine getiriyorum.

Kahretsin, onun benim olmasını çok istiyorum. Bu randevu saçmalığını nasıl durdurabilirim? Olivia benim. Annem bunu ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyi olur.

Onu tekrar öpüyorum, dilimi onunkini hissedene kadar zorluyorum, toplarım daha sıkı çekiyor. Ciğerlerim yanıyor ve o kadar çok itmek istiyorum ki, ama aletim sertleşip zonklamaya başlasa bile kendimi tutuyorum.

Olivia'yı milyonlarca kez düşündüm. Görüntüleri, resimleri izleyerek ya da kendine dokunurken fiziksel olarak yakınında bulunarak. Elimi, yorganımı, duş duvarımı kapladım. Ama şimdi, Olivia'yı öpmeye devam ettiğimde ve dili benimkine karşı hareket ederek tepki verdiğinde, altımda gerilmeye başladığında duraksıyorum. Sırtı kavisleniyor ve amcığı sikimin başına doğru zonklarken ölüleri uyandıracak kadar yüksek bir inilti çıkarıyor.

O kadar sert bırakıyorum ki, nabzım atarken dişlerimi tekrar dudağına gömmek istiyorum, dölüm onun güzel küçük amını boyuyor.

Gözlerimin arkasındaki baskıyı arttırmak için elimi aramıza sokuyorum, iki parmağımı içeri itiyorum, dölümün bir kısmının onun içinde olmasına ihtiyacım var. Daha fazlasını topluyorum ve tatmin olana kadar içeri itiyorum.

Bakire amcığının içinde benim dölümle yarın bir randevuya çıkacak.

Ondan uzaklaşıyorum, ayağa kalkarken nefesim ağırlaşıyor ve kalbim hızla çarparak aletimi uzaklaştırıyorum. Elimi saçlarımda gezdirdikten sonra telefonumu alıp Olivia'nın bir fotoğrafını çekiyorum ve dizüstü bilgisayarıma gönderiyorum. Onu uyurken, çıplakken, yemek yerken, dans ederken ve gülümserken çektiğim diğer fotoğraflarıyla birlikte saklayacağım. Eğer birisi orada sakladığım şeyleri bulursa, benim bir sapık olduğumu ve öz kardeşimi takip ettiğimi düşünür. Ve sanırım bir bakıma öyleyim.

Vücuduna son bir kez baktıktan sonra, yarın gece ona ne yapacağımı planlarken, külotunu ve geceliğini geri giyerken pisliğimi temizlemeye zahmet etmiyorum.

8

Malachi

O Hayatımın en büyük yalanını söyledikten sonra Livia üzerimde geziniyor, serçe parmaklarımız birbirine kenetlenmiş.

bana nasıl öpüşüleceğini gösterecekti.

Teknik olarak, bu bir yalan. Daha önce birini öptüm. Onu. Uyuşturulmuşken ve kardeşinin parmaklarının amının içinde olduğundan tamamen habersiz bir şekilde beni öpmüştü.

Dağınıktı, kesinlikle övünülecek bir şey değildi ama yine de bir yalandı.

Randevumun nasıl geçtiğini soran mesajı geldiğinde, ekrana gülümsedim, arkadaşlarımı ektim ve doğruca eve gittim - odasının penceresi açıktı ve yukarı tırmanıp banyodan çıkmasını bekledim.

Randevu bok gibiydi. Olivia'yı kıskandırmak için planlanmıştı ve işe yaradı. Buluştuğumuzda Anna benden arkadaşının partisine gitmemi istedi. Nasıl imza atılacağını bilmediği için başımı sallayarak kabul ettim ve Oliva'nın arkadaşlarının beni onunla yukarı çıkarken görmelerini sağladım.

Her şey mükemmeldi. Ta ki ben odaya girene, kapı kapanana ve Anna beni öpmeye çalışana kadar. Bu planımın bir parçası değildi, ama nedense, geri çekildiğimde, bana doğru gelmeye devam etti.

Ta ki ben elimi alnına koyup onu birkaç adım geriye itene kadar. Reddedişimden memnun değildi, ama hiç umursamadım ve oradan çıktım.

Kalbim göğsümde patlayabilir çünkü yıllardır Olivia'nın her yerinde olsam da - çocukluğumuzdan beri yatakta sarılsak da ve diğer her şeyde, o kadar gerginim ki yutkunmakta zorlanıyorum.

Havlusunu vücuduna sararak kendini örtmeye çalışıyor ama bunun pek bir önemi yok. Onu birçok kez çıplak gördüm.

Bunu daha önce, uyanıkken, benim dışımda biriyle yapmış olması bana doğru gelmiyor. Annemi suçlayacağım. Böylece Olivia'yı suçlamama gerek kalmaz.

Tek düşünebildiğim onun başka birini öptüğü. Birçok kez kulak misafiri olduğum için hep biliyordum, ama yine de soğuk, zar zor işleyen kalbime bir hançer gibi saplanıyor. Özellikle de onun bunu söylediğini duymak - hatta çok fazla deneyimi olduğu için bana nasıl öpüşüleceğini "öğretebileceğini" düşünmesi.

Lanet olsun. Şimdi yine delirdim.

Bir kolunun üzerinde yükseliyor. "Emin misin? Kardeş olmamız seni rahatsız etmiyor mu?"

Kaşlarımı çattım. Bu hayatımın en güzel günü - neden bunu sormak zorunda ki? Çadırdayken ya da uyuduğumu düşünürken o güzel küçük amigo kıçını sikime sürttüğünde ya da gerçekten bana dokunduğunda sorun oldu mu?

Sanırım küçük kız kardeşimin somnofili eğilimi var. Şikayet ettiğimden değil.

Şunu söylemeyi kes.

Göğsünde ve boynunda bir kızarıklık beliriyor, saçları etrafımızda karanlık bir perde gibi. Ellerimin ne kadar titrediğini görüp görmediğini merak ederek bir tutamı parmağıma doluyorum. Onu kendime yaklaştıracak kadar çekiyorum. Kızarıklık yanaklarına yayılıyor ve lanet olsun, onun gerginliği beni tüm bu olanlar hakkında daha az endişeli hissettiriyor.

"Annemin küçükken dudaktan öpüşmememizi söylediğini hatırlıyor musun? Kardeş olduğumuz için buna iznimiz olduğunu söylemiştin ama başımız belaya girmişti. Bu, hiç şüphesiz, başımızı daha da fazla belaya sokacak."

Tek düşünebildiğim dudaklarının ne kadar öpülesi olduğu, boşalırken bile yüz hatlarının ne kadar yumuşak olduğu. Saçlarıyla oynamaya devam ediyorum, burnuma götürüp beni ayakta tutan kokusunu içime çekiyorum. Onun kokusunu. Tümüyle onun.

Çocukluğumdan beri, kafamın içinde hissettiğimde aradığım bir şeydi - yeni üvey kardeşimi tutarken saçlarını kokluyor ve neden benim çapam olduğu konusunda çok fazla kafa karışıklığı hissediyordum.

Saçlarını daha sert çekiştiriyorum ve o da bedenime doğru alçalarak aradaki sonsuz mesafeyi kapatıyor. "Malachi," diye fısıldıyor endişeyle. "Emin misin?"

Kapa çeneni, diye işaret ediyorum, aynı havayı paylaşmadan nefes bile alamayana kadar ona daha yakın, daha yakın olmak istiyorum. Kapıya bakıyor, sonra burnu benimkini dürtmeden önce tekrar bana bakıyor ve daha da aşağı kayıyor.

Ciğerlerim çalışmıyor ve şoka girebileceğimi düşünüyorum-tam orada, başını eğiyor ve dudakları dudaklarıma yapıştığında her şey yok oluyor.

Umarım Olivia artık her şeyin değiştiğinin farkındadır.

Bizi. Onun hayatı. Benimkinin. Geleceğimizin.

Artık birlikte olacağız. Annemle babamın anladığından emin olacağım, çünkü Olivia beni isteyerek öpüyor ve sanırım durursa ölebilirim. Öpücükleri yumuşak ve nazik, ben de onu takip ediyorum, bir yandan da zavallı gibi görünmemeye ve kontrolsüzce ağzına doğru nefes almaya çalışıyorum.

Boğazımda keskin bir çekilme oluyor ve alt dudağımı emip dişleriyle sıyırırken bunun sessiz bir inilti olabileceğini düşünüyorum.

Olivia bağlantıyı kesip bana bakıyor. "Devam edecek miyim?" diye soruyor ve ne kadar güzel olduğunu incelerken bir anlığına afallıyorum, iletişim kuramıyorum.

Yutkunuyorum. Onun bilinçsiz haline yaptığım şeyleri bilseydi bunu yapmazdı, değil mi?

Tabii ki istemez. Neden gerçekten bunu yapmak istesin ki? Kendime kızmaya başlıyorum. Kafamın içindeki ses, onun zorlandığını söyleyerek benimle alay ediyor.

Hayır. Olivia bunu istiyor. Elimi bacaklarının arasına atarsam sırılsıklam olacağını biliyorum. Islanırdı. Benim için her zaman ıslaktır.

Henüz durmana izin yok. Devam et, küçük kardeşim.

"Elini buraya koy," diyor ve elini alıp yanağına koyuyor. "Ya da ellerini kalçalarına veya saçlarına koyabilirsin. İnsanlar dokunmayı sever, özellikle de öpülürken."

Nelerden hoşlanırsın?

Nedense uzun bir süre suskun kalıyor ve ben lanet olası gözlerimi kısarak ona dikkatli cevap vermesini söylemek istiyorum ama o sadece bir kez daha elimi tutuyor, elimi boğazına yerleştirirken sikim seğiriyor.

Parmakları benimkilerin etrafında sıkıştı ve

sikişti. Sik, sik, sik.

"Boğulmayı severim," diyor bana. "Acıtan sert öpücükleri severim."

Onu öldürmek istiyorum.

Bizi ters çevirdiğimde çığlık atıyor, böylece onun üzerinde duruyorum, dudaklarımı onunkilere yapıştırırken lanet boğazını sıkıca kavrıyorum.

Dilim dudaklarını itiyor ve onunkini emiyorum, tam bir nefes almak için mücadele ederken onu daha derinden öpüyorum. Bacaklarını etrafıma sararken boğuk nefes alışlarını duyabiliyorum, aletim kalçasına saplanıyor.

Bileklerini kavrayıp başının üstünde sabitliyorum, sikimin alt tarafını bacaklarının arasına sokarken onu yerinde tutmak için tutuşumu kullanıyorum - inliyor; dişlerini acıyana kadar dudağıma batırıyor.

Deriyi yırtıyor, küçük yaramdan kan damlarken ikimize de bakır tadı veriyor.

Acımıyor ama ağrıyor ve nedense bu acı beni daha da sertleştiriyor, eğilip sikimi çekirdeğine doğru sürüklerken onu izliyorum. İnlemeleri beni çılgına çeviriyor - boğazını ne kadar sıkı kavradığımdan kazara bayılmasına neden olabilirim.

Daha yüksek sesle inliyor ve ağzını kapatmak zorunda kalıyorum. Annem yan odada resim yapıyor ve muhtemelen bizi duyamayacak kadar yüksek sesle müzik çalıyor ama risk alamam. Bunu yapmak ve yakalanmak, bu evden tek yönlü bir çıkış bileti ve Olivia'yı bana bağlı tutan tek şey bu.

Avucumun içinde inleyerek her hamleyi karşılıyor, gözleri dönüyor ve boğazına inip dişlerimi etine geçirdiğimde her yeri geriliyor. Derisini emiyorum, tadına bakıyorum, onu yutuyorum, kasları sertleşiyor. Serbest kalmasına saniyeler kaldı ama ben bunun bitmesine hazır değilim.

O üstte, kalçalarıma binene kadar bizi çeviriyorum - havlusu gitmiş, böylece vücudunu tam ve mükemmel bir şekilde görebiliyorum.

Sahip olduğum beden.

Ben kontrolü ele alamadan Olivia saçlarımı yumrukluyor ve ağzını tekrar benimkine yaklaştırıyor. Dokunabildiğim her yere dokunuyorum. Kalçalarına, göğüslerine, kalçalarına, boynuna ve yüzüne. Dilim onunkiyle birlikte hareket ediyor, onu takip ediyor, kopyalıyor ve kalçalarını sallamaya, kendini sikime sürtmeye başlıyor. Daha fazla sürtünmeye ihtiyaç duyarak başının arkasından bir tutam saç tutuyorum ve boğazını tekrar emdiğimde hafifçe inleyene kadar onu daha sert, daha sıkı aşağı çekiyorum.

Bu şimdiye kadar duyduğum en açık öpüşme dersi. Dudaklarımız birbirine değdikten birkaç dakika sonra sevişmeye başladık.

O kadar kimyamız uyuşmuş olmalı. Şimdi değilse bile yakında tavşanlar gibi sevişeceğiz.

"Sana bunu nasıl yapacağını gösterebilirim," diyor, elimi tutup aramıza sokuyor. Parmaklarımı klitorisine bastırıyor, bana öğretiyor çünkü çok fazla sikiş deneyimi var.

O konuştukça, bana parmaklarımı klitorisinin etrafında nasıl dolaştıracağımı gösterdikçe, içime bir hançer saplanıyor.

göğsüne ve derinlere gömüyor.

Bu benim dışımda biri tarafından dokunulduğu anlamına mı geliyor?

Onu öpmeyi bırakıp aramıza bakıyorum ve bunu başka birinin yaptığını hayal ediyorum. Bu benim elim değil; başka birinin eli ve kendi elimi tekrar görebilmek için dişlerimi sıkıp göz kırpmam gerekiyor.

Neden gözlerimin arkasında bir baskı var? Neden kız kardeşimi memnun ederken, bu odadan dışarı koşup ona daha önce kimin dokunduğunu bulmak istiyorum?

"Bunu daha önce yaptın mı?"

Lanet olsun. Yine yalan söylemem gerek. Yoksa ona gerçeği mi söylemeliyim? Ona bakamıyorum, başımı sallarken parmaklarımın klitorisinin etrafında dönmesini izliyorum.

"Kızlar buna bayılır," diye devam ediyor ve bende birini öldürme isteği uyandırıyor. "Onları öperken yap. Eğer doğru yaparsan, bir kızı parmaklarına boşaltabilirsin." Görünürdeki deneyimsizliğime rağmen, o kadar yüksek sesle inliyor ki, mahremiyetimiz için korkuyorum. "Siktir, evet. Aynen böyle, Malachi."

Sanırım bir bakıma tecrübesizim. Onu ilk uyuşturduğum andan beri vücuduyla sadece birkaç kez oynaştım. Onu yaladım, dilimi içine soktum ve hatta neredeyse kıçını dilimle sikecektim.

Daha fazla soru sormasını engellemek için onu tekrar öpüyorum. Daha sert. Boğazını sıkıyorum çünkü nefes almakta zorlandığında çıkardığı sesi seviyorum - yaşam gücünü kontrol etmeyi seviyorum, bunu riske atacağımdan değil.

"Daha hızlı," diye inliyor. "Çok iyi gidiyorsun."

Belki, sadece belki, bu gece onu becermeme izin verir. Ve belki, sadece belki, korunmam. Ve belki, sadece belki, hamile kalır ve beni asla terk edemez.

Mantıksız ama gerçekçi.

Hay sikeyim. Hayır. Bu çok saçma.

Parmak uçlarımın arasında klitorisini sıkıştırırken "Malachi," diye nefes nefese kalıyor. "Beni çok ıslatıyorsun."

Amcığı parmaklarıma doğru sallanıyor, ta ki parmaklarımın üzerine biraz çökene kadar ve onu zaten parmaklarımla sikmiş ve bunun cennet olduğunu düşünmüş olsam da, onun berrak, uyanık ve üstümde inliyor olması beni neredeyse boxer'ımın içine boşaltır hale getirdi.

Kıyafetlerimi çıkarmam lazım. Kalçalarının her dönüşünde sikim kıçına sürtünüyor, parmaklarımı derinleştiriyor ve daha ileri gitmem gerekiyor. Ne olursa olsun. Taşaklarım ağrıyor, dudağım beni ısırdığı için titriyor ve sanırım kalçalarını parmaklarıma her bıraktığında kız kardeşime daha çok aşık oluyorum.

Gözleri parlıyor, amcığı parmaklarımın etrafında sıkılaşıyor ve daha önceden coşkuya ulaşmak üzere olduğunu biliyorum. Boynunu tutuyorum, onu öpüyorum, dilime karşı inlemeleri ucumdan prekum sızmasına neden oluyor.

Onun kıçını sikerdim. Onun kıçına bayılırım. Sikimin içinde olduğunu hayal edebiliyor musun?

Bunu çok istiyorum.

Ona bunun doğru olmadığını söylemek çok mu fazla olur? Derse ihtiyacım olmadığını ve ona aşık olduğumu?

O zaman anı mahvederim.

Sikeyim. Ağzım tekrar onunkiyle birleşti.

Vücudu orgazmla sarsılırken elinden düşen bir resim üstümüzdeki duvara çarpıyor.

"Kahretsin," diye bağırıyor, sesi titriyor. "Devam et."

Kızım çok sesli. Kameramın tüm bunları kaydetmesine çok sevindim, ancak geri izlediğimde hiç ses çıkmayacak olması çok yazık. Sistemimi gerçekten güncellemeli ve sesleri de kaydeden kameralar almalıyım.

Tam boxer'larımı çıkarıp onu kafasının geri kalanı boyunca becermek üzereyken kapı çalınıyor. "Tatlım? Orada iyi misin?"

Olivia donup kalıyor ve üzerimden kalkmaya çalışıyor, ama onu saçlarından yakalıyorum ve bir meme ucunu ağzıma alacak kadar sırtını eğiyorum. Etrafındaki deriyi işaretleyecek kadar sert emiyorum, parmaklarım titreyene kadar amının içinde kıvrılıyor.

Bir kez daha vurunca diğer göğsüne geçiyorum ve ona da aynı ilgiyi gösteriyorum. Sessizce ağlıyor, kıçı sikime sürtünürken amcığı parmaklarımı bir mengene gibi kavrıyor.

Başka bir orgazm mı oluyor yoksa ilki mi patlıyor emin değilim ama sanki taşa dönmüş gibi her yeri geriliyor. Annemiz kapıyı çalarken iniltilerini yutarak onu tekrar öpmeye gidiyorum. Kasları zayıflamaya başladığında dilim hafifçe onunkini sıyırıyor, iç duvarları beni kavrıyor, elim ve parmaklarım onun dölüyle ıslanıyor.

Beni itebildiği kadar itiyor. Nefesi kesilmişti, gözleri ağzımı incelerken büyümüştü.

Beni tekrar öpmek istiyor mu? Sorun değil. Ben tamamen onunum. "Hayır, sanırım Parker'la kaçtı. Onu arayacağım. onlara görücü usulü bir evlilik ayarladığımızı söylemeliyiz. Ayrıca, geçen hafta sonu Adam'la birlikteydi, hatırladın mı? Ona ertesi gün hapı almak zorunda kaldım." Beynimin çalışmadığını düşünürken uzun bir duraklama oluyor. "Malachi odasında mı?"

Yanlış duyduğuma eminim. Öyle duymuş olmalıyım.

Olivia'nın ertesi gün hapına ihtiyacı olma ihtimali yok, değil mi?

Sonra babam cevap verir, "Gidip kontrol edeyim." Az önce ne dediler lan?

Olivia havlusunu alır ve yataktan atlar. "Git!" diyor sessizce. "Babam odana gelmeden acele et."

Bir yandan parmaklarımla onun tadına bakarken bir yandan da kendimi kaybetmemeye çalışıyorum. Az önce olanlar yüzünden kalbim zaten hızlı atıyordu, ama şimdi sağlıksız bir şekilde hızlanıyor, siyah noktalar görüşümü engelliyor. Yataktan kalkıp parmaklarım ağzımdayken ona doğru yürüyorum ve parmaklarımı onun tadından temizliyorum.

Ertesi gün hapına neden ihtiyaç duydun?

Onu duvara yasladım. Kafamın içinde bir sürü ses çıldırıyor ama öfkeyle "Cevap ver lan!" diye işaret etmeyi başarıyorum.

Titriyor, göğüslerini kapatıyor, masum, utangaç ve lanet bir suçlu gibi görünüyor. Bana söylemiyor çünkü

biriyle yattığını kabul etmesi gerektiği anlamına geliyor. Bekaretini başka biriyle kaybettiğini. Benim dışımda biriyle yakınlaştığını.

Gömleğimi çekiyorum, onu boğmadan önce ondan uzaklaşıyorum. Ona zarar vermek istemiyorum. Onu seviyorum. Neden ona zarar vermek istiyorum?

Şimdi oraya gidip onlara neden bir B planına ihtiyacınız olduğunu soracak mıyım?

Gözleri sulanıyor. "Sadakatimi kanıtlamak için onunla yatmamı istediler."

Gözlerimi kamaştırarak dişlerimi birbirine geçiriyorum, damarlarımı dolduran öfke yüzünden siyah noktalar neredeyse görüşümü ele geçirirken onları toz haline getiriyorum.

Ne?

"Bana öyle bakma. Konu zengin biriyle ortak olmama gelince nasıl olduklarını biliyorsun. Onlara hayır demeyecektim Malachi," diye tıslıyor, sanki hatalı olan benmişim gibi. "Benim öyle bir lüksüm yok."

Kapıya bakıyorum, önce hangi ebeveynimi gömeceğime karar veriyorum - belki babamı, böylece annem onun derisini canlı canlı yüzmemi, bana yapmaya çalıştığı gibi hayatının aşkını benden koparmasını izleme dehşetini yaşayabilir.

Adam senin ilk sevgilin miydi? Boğulmaktan hoşlandığını fark etmeni sağlayan kişi?

"Hayır," diye yanıtlıyor.

Kalbim sıkışıyor, gözlerime iğneler batıyor. Hangi kısmına hayır, Olivia?

Başka kiminle yattı? Neden bayılacakmışım gibi hissediyorum?

Onu ya da bir başkasını bir daha becerirsen, onları öldürürüm.

"Onlardan biriyle evlenmem gerekiyor," diye feveran ediyor, sanki bana kızmaya hakkı varmış gibi. Bana bu lanet randevuların birlikte yemeğe çıkmaktan ya da lanet bir film izlemekten daha fazlası olduğunu söylemeliydi - eğer annemin sadakatini kanıtlamak için birileriyle yatmasını ayarladığını bilseydim, buna bir son verirdim.

Hay sikeyim. Şu anda bile dışarı çıkıp annemi evin her yerinde takip etmek istiyorum ama bu bir kadına vuracağım anlamına geliyor ve ne kadar hıyar olsam da o kadar alçalmam.

Bu Olivia'nın hayatı. Bu lanet cadı tarafından bu şekilde yetiştirildi.

Ne için? Bizimkilerin borçsuz kalmasını sağlamak için en zengin aileyle evlenmesini sağlamak için mi? Babam onları ne kadar meteliksiz bıraktığını bile bilmiyor.

Kız kardeşim dehşete düşmüş görünüyor, bu yüzden daha da sinirlenmek yerine, çünkü bunun onun hatası olmadığını biliyorum, yanına gidiyorum, saçlarını kulağının arkasına kaydırıyorum ve kıyafetlerimi alıp pencereden kaybolmadan önce dudaklarını öpüyorum.

Balkona ulaşana kadar çıkıntı boyunca dengede duruyorum, kıyafetlerimi bırakıyorum ve tuğla duvara yaslanıyorum. Başımı eğip gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Vücudumun kafası karıştı. Kalbim daha da fazla.

Cennetteyim çünkü ağzımda ve parmaklarımda onun tadı var ve hiç bu kadar canlı hissetmemiştim - ama aynı zamanda içimde bir burkulma hissi var.

İhanet gibi geliyor.

Sanırım.

Öyle olmalı.

Olivia'nın ilki olamam çünkü benden önce başkası ona sahip oldu ve kızgın mıyım, kıskanıyor muyum yoksa beni beklemediği için içten içe yavaş yavaş ölüyor muyum bilmiyorum.

Telefonum yeni bir mesajla çalıyor. Okurken dumanı ağzımda tutuyorum.

Baba: Bisikletine ne oldu?

Gidonun sarktığı ve tekerleğin eğildiği bir resim eklemiş. Benim hatam değildi. Eve, Olivia'ya gitmem gerekiyordu ve kapı yolumun üzerindeydi. Bana bir şey olmadı ama lanet bisikletim için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Her zaman kaza yapıyorum, bu yüzden bir iş bulmama izin vermedikleri için karşılayacakları bir fatura daha olacak.

Benimle sadece bana bağırmak ya da tiksintisini ifade etmek için iletişime geçiyor. Giderek daha da kötüleşiyor. O

bile

iyi olup olmadığımı sordu. Lanet olası bir kolum kırılabilir ya da parmağım kopabilirdi ama o lanet olası bir motosikletle daha çok ilgileniyordu.

Bir sonraki mesajında dişlerimi gıcırdatıyor ve yarım içilmiş sigaramı fırlatıp atıyorum.

Baba: Hemen buraya gel.

Boşluğa ihtiyacım olmasına rağmen duş alıp aşağıya iniyorum ve beşinci kez, ben sessizce oturup Olivia'yı ne zaman, nerede ve ilk kimin alacağını hesaplamaya çalışırken bisikletimi tamir etmesi için bir tamirci ayarlıyoruz.

9

Malachi

Mom ve babamın burada çok fazla arkadaşı var - havuz amigo kızlarla dolu, müzik bangır bangır çalıyor ve Barbeküde hayatımda daha önce hiç tanışmadığım insanlar kuyruk oluşturuyor. Bazıları ailemle tek kelime bile konuşmadı.

Bugün annemin doğum günü. Sanırım burada olmaları için insanlara para ödedi çünkü bu kadar insanın o kadına doğum gününü kutlayacak kadar tahammül etme ihtimali yok.

Bir bakıma, beni kurtardığı için anneme tapardım. Hala minnettarım, muhtemelen bu yüzden onun saçmalıklarına katlanıyorum. Beni büyüttü, sırtıma kıyafet giydirdi, ihtiyacım olduğunda bana para verdi - doğum günleri ve tatiller her zaman abartılıydı ve ne istersem yapmama izin verdi. On sekiz yaşında bile son derece katı kuralları olan Olivia'nın aksine.

Hiçbir şeyim yokken her şeyim oldu, anneme çok şey borçlu olduğumu biliyorum ama onun yüzünden, o havaalanında tanıştığımız andan itibaren bana ait olan birini kaybettim.

Kız kardeşimin başka biriyle yatmasına izin verdi, ne için? Zengin bir aileyle evlenmek için gereken özelliklere sahip olduğunu kanıtlamak için mi? Ya da annemin, çocukluğundan beri büyüttüğü bir kızın hayatı üzerinde ne kadar kontrolü ve etkisi olduğunu nihayet sağlamlaştırabilmesi için mi?

Bu düşünceyle çenem geriliyor ve ihanetin acı tadını yok etmek için daha güçlü bir şeye ihtiyaç duyarak biramın yarısını yudumluyorum.

Mason yanımda duruyor ama diğer arkadaşlarımdan hiçbirini davet etmedim - zaten bu pisliklerle uyum sağlayamazlardı. Uyuşturucu alıp ortalığı mahvederlerdi. Ayrıca, içlerinden biri güzel olduğunu düşündükleri için kız kardeşimle flört ederdi ve ben de birden fazla cinayetten tutuklanırdım.

Kız kardeşimin ne kadar seksi olduğu konusunda yorum yaparak beni kızdırmaya çalışmayı bıraktığı için Mason'a güveniyorum. Ama Olivia'nın havuzdaki arkadaş grubuna bakışını görünce, onu davet etmenin bir hata olduğunu düşünmeye başladım. Eğer kız arkadaşıma baktığını öğrenirsem, gözlerini kızartıp ketçapla yemesini sağlarım.

Pek sayılmaz. Mason kendini idare edebilir ve bana karşı iyi bir mücadele verir. Aptalca şeyler yüzünden ikimizin de galip gelmediği birkaç kavgamız oldu ve benim burnumun kanamasına ya da kemiklerimin kırılmasına hiç niyetim yok.

Mor saçlı kız kim? Abigail'i göstererek işaret ediyor.

Gözlerimi deviriyorum. Zamanını boşa harcama.

Bazen benimle imzalıyor, bazen de konuşuyor. Çoğunlukla, hiçbiri ne konuştuğumuzu bilmeden arkadaşlığımızı kelimelerle katledebilmek için. Arkadaş olur olmaz işaret dilini öğrendi - okulda bir arkadaşım olsun diye ailesinden özel öğretmen getirmelerini istedi.

Ama Abigail'i becerir ve kalbini kırarsa, onu unutana kadar önümüzdeki birkaç ay boyunca bunu Olivia'dan duymam gerekecek. Mason tek eşli değil ve aynı anda birden fazla partneri olmasını seviyor.

o amigo kızlardan biriyle ilgilenmesi söz konusu.

Bana bakıp duran o. Çizmesinin topuğunu duvara bastırıyor, Olivia'nın arkadaşını incelerken dumanı ciğerlerine çekiyor.

O bir baş belası, diyorum ona, biramın kalanını bitirip bir tane daha almak için şişelerle dolu buz fıçısına doğru ilerlerken.

Mason'a döndüğümde, "Sanırım baban boktan bir ruh halinde." diye imzaladı.

Gözlerim ona doğru kayıyor. Babam annemin kelebek gibi sosyalleşmesini izlerken ortadan kaybolmak ya da kendini yakmak ister gibi görünüyor. Her yönden annemin tam tersi. İnsanlardan nefret ediyor ve yüksek profilli bir savunma avukatı olmasına rağmen hiç sabrı yok.

Gerçi bu ikimiz için de geçerli. Annemin arkadaşlarının yanında olmaya dayanamıyorum. İkimiz de itiraf etmek istediğimizden daha fazla birbirimize benziyoruz - Babam insanlardan nefret eder; ben de insanlardan nefret ederim. O sahte bir konuşma yapmaz, ben de yapmam. Arkadaş gruplarımız küçük. Aslında, onun hiç arkadaşı olduğunu bile sanmıyorum.

Hatta birbirimize aynı şekilde bakıyoruz. Eğer Vize ailesinden öncesine ait anılarım olmasaydı, gerçekten onun biyolojik oğlu olduğuma inanırdım.

Mason iç çekerek yanıma doğru kayıyor. "Oraya gitmememi söylediğini biliyorum ama küçük mor saçlı amigo kız bana her deliğe girmemi istiyormuş gibi bakıyor. Gitmemem için bana üç iyi neden söyle."

Sessizce gülüyorum. O yapışkan. Sikime yapışabilir.

Daha fazla neden ararken, dudağımı çiğniyorum. Herkesle flört ediyor.

Ben de öyle.

Sinirli bir şekilde oflayıp pufluyorum ve o gözlerini devirene kadar ona ters ters bakıyorum.

Tam zamanında Abigail havuzdan çıkar ve Olivia'ya tuvaleti kullanmak için eve gireceğini söyler.

Mason'ın ilk kez sigarasını söndürdüğünü ve göğsümü okşayarak hemen döneceğini söylemeden önce birkaç nefes aldığını gördüm.

Sessizce söyleniyorum ve başımı sallıyorum. O kızla kendini neye bulaştırdığının farkında değil. Olivia'dan duyduğum hikayelere göre onu canlı canlı yiyecek.

Dikkatimi havuza geri çekerek içimdeki rahatsızlığı görmezden geliyorum. Müziğin sesi daha da mı yükseldi? Mason yanımdan uzaklaştıkça çevremdekilerin aşırı derecede farkına varıyorum; Olivia'nın kıkırdamasını, birinin su sıçratırken attığı çığlığı ve ızgaranın cızırtısını duyuyorum.

O kadar çok yüz, o kadar çok göz, o kadar çok ses var ki tek odaklanabildiğim küçük kız kardeşim. Çığlık atmaya ve arkadaşlarına su sıçratmaya devam ediyor, sonra dar siyah bikinisiyle havuzdan çıkıyor ve gülle atarak geri giriyor.

İnsanların onu izlediğini biliyorum. Nasıl izlemesinler ki?

Birkaç kez bana baktı, beni ona bakarken yakaladı, ama bu onun yüzünü asmadı ya da eğlencesini bozmadı

-Aksine, daha rahat ve kendinden emin oluyor ve kendine inandığında ne kadar da güzel oluyor.

Son zamanlarda modunun düştüğünü fark ettim. Öpücükleri bile daha umutsuz bir hal almaya başladı, oysa sadece bana bir şeyler öğretmeye çalıştığı yalanını söylüyor.

Can sıkıcı bir şekilde, ya Parker'ın evinde ya da Adam'ın evinde. Sanki hiçbiri diğerinin varlığından haberdar olmamasına rağmen onu birbirlerine paslıyorlarmış gibi.

Adam benden çok korkuyor. Onu bisikletimle takip ettim, arabasının lastiklerini patlattım, Olivia ile birlikte olmak istemediğine inanmam için bana yalvarana kadar boğazından tutup duvara yasladım. İkimizin ailesi de onları zorluyor.

Son birkaç haftadır onunla fazla uğraşmadım. O bir tehdit değil, her ne kadar saf kıskançlık yüzünden onu dövmek istesem de.

Bu duygular anlamsız. Omzumda çirkin yeşil bir canavar var, Olivia'yı istediğim zaman öpebildiğim halde adama kızgınım - odama geldiğinde ya da ben gittiğimde

"dersleri" her geçen gece daha da dokunaklı hale geliyor. Annemin kız kardeşimi evlendirme takıntısıyla ilgili öfke sorunlarım, Olivia'nın kendi küçük fahişem gibi parmaklarıma binerken dudaklarıma karşı her inleyişinde hissettiğim sevinçle gölgelendi.

Dört kez.

Bu gece beş, herkes siktirip beni onunla yalnız bıraktığında. O ilk gecenin ertesi sabahı ona imzaladığım şeye rağmen - dudaklarının sikimin etrafında olmasının nasıl bir his olduğunu bana öğretmesini istememe rağmen - asla bir parmaklamadan öteye gitmiyor. O gün daha sonra Parker'la dışarı çıktı - sanki sürekli onunla sevişiyormuş gibi hissediyor - bu yüzden tehdidimi yerine getiremedim, ama o zamandan beri çalabildiğim her an, işleri bana izin verdiği kadar ileri götürdüm.

Hâlâ bana doğru düzgün dokunmadı. Her zaman şortumun üzerinden sikimi tutuyor ama asla ten tene temas etmiyor ya da beni okşamıyor. Görünüşe göre dersler bana bir şeyler öğretmekle ilgili, onun bana bir şeyler yapmasıyla değil ve her ne kadar onu dizlerinin üzerine çöktürmek ve gözlerinin benimle boğulmaktan yaşarmasını izlemek için sabırsızlansam da buna karşı çıkmayacağım-

Düşüncelerim başka bir ailenin evin yanından geçmesiyle bölünüyor, babamdan bir huff ve "lanet olsun" mırıltısı geliyor. Babamın iş ortağı Victor Melrose ve embesil oğlu Parker'ı gördüğümde biram neredeyse elimde kırılacaktı. Tiki bir pislik. Dağınık sarı saçlar, ona büyük gelen kıyafetler ama kendini stil ikonu sanıyor. Hayatında hiç ağırlık kaldırmamış olmasına rağmen beş gün öncesinden ter kokuyor gibi görünüyor.

Kendi kanıyla kaplı olarak çok iyi görünecek - hala bir sik kafalı ama hareketsiz, görmeyen, sessiz, ölü. Süründüreceğim. Saldırganın farkında olduğundan emin olacağım ve onu da çıkarmadan önce Olivia'nın ve benim adımı derisine kazırken her kemiğinin kırıldığını hissedeceğim.

Gözleri bahçeyi ve havuzu inceliyor. Babası onu omuzlayıp Olivia'yı işaret ediyor. Olivia endişeli ve

En iyi arkadaşım dediği ve birlikte çok zaman geçirdiği mor saçlı kızı sorguluyor.

Ben de ondan nefret ediyorum. Olivia üzerindeki olgunlaşmamış etkisinden hoşlanmıyorum ama bakışlarım kız kardeşime sahip olabileceğini düşünen adama kayıyor. Onu ne kadar tehdit etsem de ortaya çıkmaya ve sinirlerimi bozmaya devam eden adama.

Gözleri benimkilerle çarpışıyor ve arkasını dönmeden önce solgunlaştığını görüyorum.

Mason bir kez daha belirdiğinde dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum - kızgın görünüyor, gözlerini devirip ona orta parmağını uzatırken bakışlarım Abigail'e kayıyor.

"Sanırım benden hoşlanıyor," diyor, her ne kadar biri hayalarına dizini vurmuş gibi görünse de. Daha sık gelmeliyim.

Hayır yok. Ve olmayacak da. Olivia'ya arkadaşının artık istenmediğini söyleyeceğim çünkü gruplarımızın dramaya karışmasını reddediyorum.

Tiki adam kim?

Dişlerimi sıkıyorum. Kız kardeşimin evleneceği biri.

Gözlerimdeki şeytani bakışa sırıtarak homurdanıyor. Onu becermek mi istiyorsun?

Başımı sallıyorum. Parker benden üç yaş büyük, doğum günüm ondan önce olduğu için rastgele birkaç ayı da sayarsak dört yaş büyük ama ben ondan daha uzun boyluyum ve neredeyse iki katı kas kütlem var. Onu bir dakika içinde böcek gibi ezebilirim.

Olivia henüz Parker'ı fark etmedi; arkadaşlarıyla dedikodu yapmakla ve kimse bakmıyorken benimle göz göze gelmekle meşgul. Saçları sırtından aşağı, diri poposunun yarısına kadar iniyor ve bikinisi kıvrımlarına yapışıyor. Parker da dahil olmak üzere herkesin ona baktığı düşüncesine dayanamıyorum.

Kız kardeşimi sikti mi?

Ona tekrar bakıyorum, ellerini pantolonunun içine sokmasını ve annemin söylediği bir şeye gülmesini izliyorum. Sol tarafta, babam alkolsüz bir bira içiyor ve aynı şekilde kaşlarını çatıyor.

olduğum kişi. Bakışları bana doğru kayıyor, sonra tekrar Parker'a bakıyor, gözleri ölümcül bir parıltıyla kararıyor.

Güzel. İkimiz de ondan nefret ediyoruz.

Bu da babamın onayını alamadığı anlamına geliyor. Onunla asla evlenemeyecek. Ama bana onay verecek mi? Tekrar sormalı mıyım, ama bu sefer onlara birlikte olduğumuzu ve aşık olduğumuzu söylemeli miyim? Ona iyi davranacağımı ve onu mutlu edeceğimi mi?

Partide başka biri daha beliriyor - önce Melrose ailesini sonra da annemi selamlıyorlar ve kalbim kavga çıkacağı beklentisiyle çarpıyor.

Yemin ederim, Adam ortaya çıkarsa, bu bahçeyi ve içindeki herkesi havaya uçururum.

Parti sonraki iki saat boyunca devam ediyor. 120 dakika boyunca Parker'a ve sürekli Olivia'nın dikkatini çekmeye çalışmasına kaşlarımı çatıyorum. Yemek masasına gidiyor, ona bir şey söylediğinde ondan kaçıyor ve sonra havuzun kenarına oturduğunda, yanına çömelmeye çalıştığında suya atlıyor.

İyi kız. En azından ondan hoşlanmadığını biliyorum.

Babası onu kıza yaklaşmaya zorluyor. Annem adamla açıkça flört ediyor, komik bile olmayan bir şeye gülerken elini göğsüne götürüyor ve sonra kulağına bir şeyler fısıldıyor. Mason yine Abigail'le flört etmek için ponpon kızların yanına giderken ben mutfağın arka kapısının yanında babamın yanında duruyorum.

"Holigan arkadaşın sorun çıkarmasa iyi olur," diyor bana. "Küstah oğlumdan daha fazla dövmesi olan bir gencin ağzını burnunu kıracak halim yok."

Mason 20 yaşında, ama ben onu düzeltmiyorum.

Biramdan büyük bir yudum alıyorum, ona herhangi bir karşılık vermiyorum. Bana kibirli dedikten sonra onun yanında duruyor olmam bile yeterince iyi.

Kıkırdama sesi beni de onunla aynı yöne bakmaya itti.

Eminim annemin açık flörtünün farkındadır. Parker'ın babasını eve götürmesine saniyeler kaldı. O da bana bakıyor.

Sanki karısı oğullarıyla bir metre ötede değilmiş gibi.

Bu bariz saygısızlıktan bıkmış bir şekilde bir adım öne çıkıyorum ama babam kolumu tutuyor. "Zahmet etme," diyor duygusuzca. "Bırak kendi yatağını yapsın ve içinde yatsın."

Anneme bir bakış attıktan sonra oflayıp puflayarak duvara yaslanıyorum ve arkadaşlarımızın ata binip binmediğini öğrenmek için telefonumu kontrol ediyorum. Parker siktirip gidene ve Olivia yatağıma girip çoktan orgazm olmuş bir halde onu kucaklayıp uyutmak için geri dönmemi bekleyene kadar gitmiş sayılmayız.

Müziğin sesi daha da yükseliyor ve tüm bu sesler yüzünden derim kaşınıyor.

Babam fark etti. "Çok fazlaysa burada olmana gerek yok."

Yutkunuyorum.

Boşalt onu.

Hepsini boşalt.

"Annen anlayacaktır."

Hayır. Annem evli bir adama kirpiklerini kırpıştırarak evliliğini mahvetmekle meşgul ve babam da bu konuda hiçbir şey yapmıyor. Burada olup olmamam umurunda olmazdı ama Olivia hayal kırıklığına uğrardı.

Şok edici, Mason ve Abigail eve geri dönüyorlar, daha doğrusu Abigail onu takip ediyor ve Abigail'in kaşlarının arkasında bir gülümseme var.

Eğer yatağımda sevişirlerse, onları diri diri yakarım.

"Malachi!" diye sesleniyor kız kardeşim, gözlerim çoktan onun üzerinde. "Bana yardım edebilir misin?"

Kafamı şaşkınlıkla eğiyorum.

"Havuzun filtreleri açılmıyor," diye açıklıyor güneş gözlüklerini başının üstüne doğru iterek. "Lütfen."

Biramın kalanını bitirip ona doğru yöneliyorum, Parker'ın gözlerinin kafamın arkasında yandığını hissediyorum - havuz evinin yanından filtrelerin olduğu yere doğru gözden kaybolurken babamınki de muhtemelen öyledir. Onları asla kendi başına tamir edemez.

Ben gözden kaybolur kaybolmaz Olivia beni gömleğimden yakaladı ve kendine doğru çekti.

ve yanağımı avucunun içine alıyor. "Merhaba," diyor gülümseyerek. "Bu spontane öpüşme üzerine bir ders."

Ben de ona gülümsüyorum ve kollarımı sırtının alt kısmına dolayarak bedenlerimizi birbirine bastırıyorum.

"Öp beni," diye fısıldıyor.

Ağzım ona doğru iniyor, dillerimiz birlikte hareket edene kadar dudaklarımız açık ağza dönüşüyor.

Ben onun meyveli içkisinin tadını alabiliyorum, o da muhtemelen benim sakızımdan ve sigaramdan gelen nane ve biraz da bira tadını alabiliyor. Ya da buna odaklanmıyor çünkü bizi döndürüyor ve beni çıkıntıya oturtuyor, dar bikinisiyle kalçalarıma biniyor.

Ya sarhoş ya da kimsenin buraya gelip bizi yakalamayacağından emin. Etraf insan kaynıyor, ama o dilini boğazıma sokmuş ve beni öperek gözlerimi döndürüyor.

Sikeyim. Bu kız bana sahip.

"Kızgınsın," diyor dilinin benimkine vuruşları arasında. "Çünkü o burada."

Alt dudağını ısırarak başımı sallıyorum. İmza atamıyorum çünkü ellerim onun üzerinde ve ayrıca şu anda ne kadar kızgın hissettiğimi kelimelerle anlatamam.

Onu vücuduma sıkıca sarıyorum, sanki bana son kez mahrem bir şey öğretmek istiyormuş gibi ağzını yalayıp yutuyorum. Teni güneşten dolayı pürüzsüz ve sıcak, havuzda olduğu için de ıslak; sanki kucağıma aitmiş gibi içimde şekilleniyor.

Aramızdaki ciddi zıtlık bariz bir şekilde ortada. Dışarısı çok sıcak ve ben siyah bir hırka, botlar ve beyaz bir gömlek giymişim, o ise bir parça kumaş giymiş ve bütün gün şezlongda bronzlaşmaktan parlıyor.

Geri çekiliyor, bakışları benimkilerde. Gözlerimin içine bakışı beni bir an için durduruyor. Onunla sınırlarımı zorlayabileceğimi anladığım andan beri kendimi bir rüyanın içinde hapsolmuş gibi hissediyorum - çadırda, uykuya daldığından beri

Kollarımda kardeşçe olmayan bir şekilde kalbimin çarpmasına neden olduğunda, sikime dokunduğunda ve onu sertleştirdiğinde, beni ilk kez öptüğünde ve şansıma göğsüm sıkıştığında. On yedi yaşındayken içimde kelebekler uçuşturan o ilk lanet gülümseme... Cazibe cennete dönüştüğünde.

Olivia'ya karşı hep bir şeyler hissettim. Çocukluğumdan beri. Daha da güçlenebileceğini hiç düşünmemiştim. O kadar ki, sanırım kendim ve etrafımızdaki herkes için bir sağlık riski oluşturuyorum, çünkü bu kız için hiç düşünmeden adam öldürebilirim.

Olivia'nın gülümsemesi büyür. "Eğer kızgın değilsen, kıskanıyorsun demektir."

Gözlerim kısılıyor ve o mırıldanıp dudaklarıma karşı gerçekten mutluymuş gibi sırıtırken içimde bir ateş yanıyor ve orman yangını gibi yayılıyor.

"Kıskanç olman hoşuma gidiyor."

Kalçalarını sıkıyorum, biraz daha kıkırdamasını sağlıyorum. Sonra başını eğiyor. "Mason'ı Abbi'den uzak tut."

Ona sessizce Abigail'i Mason'dan uzak tutmasını söyleyen bir bakış attım.

"Biri bizi görmeden gitmeliyiz."

Başımı sallıyorum. Daha bitmedi. Bu şu ana kadar günümün en önemli olayı, henüz onun ilgisini çekmeyi bitirmedim.

Parmaklarım kalçasında duran bikinisinin ipiyle oynadığında gözleri parlıyor ve onu gevşetmek için çekiştiriyorum. Ben aynısını diğer tarafa yaparken o da alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor. Hurda, ıslak malzemeden bir tokatla altımızdaki yere düşüyor.

"Seninkini de çıkar," diye emrediyor, hırkamın bel bandını çekiştirerek.

Pantolonumun düğmelerini açmasına izin veriyorum ve ne kadar sert olduğumu hissetmek için elini bel bandımın altına kaydırıyorum. Aletimi avuçluyor ve nazik dokunuş doğrudan taşaklarıma şok gönderiyor, boğazıma sessiz bir inilti çekiyor.

"Sana hiç dokunuldu mu Malachi?"

Cevabı biliyor. Ama başımı salladığımda göz bebeklerinin büyümesi, ölene kadar ona tapma isteği uyandırıyor bende.

Olivia beni kıyafetlerimin arasından okşadı, bana dokundu ama kafayı bulana kadar beni hiç eliyle ya da sikimi okşayarak boşaltmamıştı. Bu yüzden parmakları aletimin kalınlığına dolandığında endişeyle yutkunuyorum, ona dokunmak istiyorum ama ellerimi kalçalarında bırakıyorum. Tabandan uca doğru giderken parmak uçlarım tenine batıyor, bileğini büküp geri iniyor.

"Bu başka bir ders olabilir," diyor. "Kabullenme üzerine bir ders."

Ne isterse onu diyebilir. Sıcak bir coşku omurgamı sararken, bacaklarımı ve karnımı gererken, elinin aletimin üzerinde aşağı yukarı hareket etmesini izleyerek çok fazla göz kırpıyorum.

Serbest elini kullanarak boğazımı sıkıyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Ben sana bunu yaparken sen de bana dokun."

Sikeyim.

Lanet olsun.

Parmaklarım kalçasından ayrılıp bacaklarının arasından titreyerek amının sıcaklığını hissetmek için kayarken avucuna karşı yutkunuyorum, nabzım hızla atıyor.

Gözlerimi yuvarlama şeklinden zevk alıyor olmalı çünkü sırılsıklam. Kalçalarını sallayıp beni parmak uçlarıma kadar içine alırken aynı anda iki parmağımı da sokuyorum.

Yumuşak bir inilti mırıldanıyor, göz kapakları kapanıyor ve ben onun ne kadar güzel olduğuna büyülenmiş bir halde parmaklarımın üzerinde gezinirken aynı zamanda bana mastürbasyon yapıyor. Onun dokunuşuyla kalınlaşıyorum ve başparmağının pedi şişmiş kafamdaki prekum boncuklarının üzerinden geçerken irkiliyorum.

Ağzımdan bir "siktir" çıkıyor ve bikinisinin kabını göğsünün altından aşağı çekip bir meme ucunu ağzıma alıyorum, bu da parmaklarımın etrafında sıkılaşmasına ve bir inilti çıkarmasına neden oluyor.

Çok sıcak ve sıkı ve benim.

"Dokunma konusunda daha fazla derse ihtiyacın yok," diye nefes alıyor. "Sanırım ben sadece bencil ve ağabeyimin parmakları için açgözlüyüm."

Sikim seğiriyor, amına dalmak için can atıyorum. Ağzına sahip olmak için. Götüne. Her şeyi sikmek için. Konuşma şekli parmaklarımı daha da derine sokmamı sağlıyor, dokunuşuma doğru sallanırken can havliyle tenine tutunuyorum.

Bir parmak daha eklediğimde çıkardığı sesler beni şaklatıyor, taşaklarım sertleşiyor ve güçlü orgazmın beni ne kadar yoğun etkilediğinden dişlerimi meme ucuna batırmak zorunda kalıyorum.

Sertçe emerken dölümün kirpikleri kalçalarını kaplıyor ve serbest eli saçlarıma gidiyor, parmaklarımı derinlere kıvırırken çekiştiriyor ve bir gelgit dalgası gibi içine çarptığında her yerinde gerilmesine neden olan bir noktayı okşuyor.

Birlikte atlatıyoruz. O ağzımı tekrar kendi ağzına götürüyor ve ben de ikimiz de aynı havayı soluyup birbirimize tutunana kadar yüksek sesli çığlıkları yutuyorum.

Birkaç dakika soluklandıktan sonra başını omzumdan kaldırıyor, gergin bir şekilde dudağını ısırıyor, sonra gülümsüyor.

Olivia kucağımdan iniyor, teninde yarattığım karmaşaya bakıyor - yanakları ve göğsü koyu kırmızıya boyanmış, beyaz gömleğimi çıkarıp kalçalarındaki döllerimi temizlerken göz bebekleri daha da büyüyor.

Şaşkınlık içinde, Vize kardeşlerin ortalıkta dolaştığına dair kanıtlardan kurtulduğuma emin olana kadar parmakları kollarımda aşağı yukarı geziniyor.

"Filtre bozuk değildi," diye itiraf ettikten sonra bikinisinin alt kısmını kapıp tekrar vücuduna geçiriyor. "Bu sadece seni yalnız yakalamak için bir bahaneydi."

Bunu zaten biliyordum. Çok yaratıcı değil, çünkü lanet filtreleri tamir etmek bir dakikadan az sürüyor ve biz on yılı aşkın süredir buradayız.

Sinirleri bozulmuş gibi kıpırdanıyor, sonra yanağımdan öpüyor ve partiye geri dönüyor.

ağzımda aptal bir sırıtışla dünyanın en şanslı adamıyım.

Ayağa kalkıp gömleğimi tekrar giyip giyemeyeceğimi kontrol ederken Mason köşede yürüyor ve endişe dolu bir ses tonuyla adımı sesleniyor.

Durakl ıyor.

Bana

bakıyor.

Önce partiye, sonra tekrar bana baktı.

"Hayır. Sikeyim hayır. Bana düşündüğüm şeyi yapmadığını söyle."

Elimi saçlarımda gezdirirken burun deliklerim açılıyor. O zaman sorma.

Mason'ın dudakları başka bir şey söylemek için aralanıyor, sonra düzleştiriyor ve bana bakıyor.

"Bu çok boktan, Vizey."

Çenemi yuvarlayarak, kızgınlıkla başımı sallıyorum. Bir ruha söyle ve seni öldüreceğim.

Çok mantıklı, diye imzalıyor. Çok mantıklı.

Onu tersliyorum, o da en iyi şakayı yapmış gibi gülüyor.

Kız kardeşine dönüşen kız arkadaşının arkadaşını kızdırdım ve sanırım yüzüme içki fırlatabilir ya da cam bir şişeyle bana vurabilir, o yüzden gidebilir miyiz?

İkimiz de son bir bira alıp dışarı çıkıyoruz ve Mason, onu ve Abigail'i tekrar aynı odaya sokmanın bir yolunu bulduğum sürece sırrımı saklayacağına söz veriyor.

Şantajcı sik kafalı.

10

MALACHI

I daha önce hiç oral seks yapmamıştı.

Olivia, boğazı döllerimle kaplanmış bir halde pencereye ulaşmak için pervazın üzerinde dengede durduğuna göre, bu hayatta Olivia'nın bana yapmasını istediğim şeyler listemden bunu çıkarabilirim. Hâlâ sikimin etrafındaki ağzının sıcaklığını hissedebiliyor ve babam içeri girmem için bana bağırırken nasıl öğürdüğünü duyabiliyorum.

Odasına dönmek için adamın ortadan kaybolmasını bekledi. Onun olduğunu öğrendiğini düşünsene? Ölü bir adam olurdum.

O Parker denen pisliği görecek olması bile kafasını koparmak istememe neden oluyor.

Geri çekilmesi için onu kaç kez tehdit etmem gerekiyor? Ailesinin benimkilerle anlaşma yapıp yapmaması umurumda değil; taşaklarının gözlerinin yerini almasını istemiyorsa çekip gidecek.

Adam arabasıyla giderken bana bir kez baktı, kapüşonum yukarıdaydı ve dudaklarımdan dumanlar dökülüyordu ve o zamandan beri malikaneye geri dönmedi. Sanırım Olivia hala mecbur kaldığında onu görmeye gidiyor, ama en azından benim lanet olası

Parker'ın yaptığı gibi kız arkadaşımla mutlu çiftler oynuyormuş gibi yapıyorum.

Bu derslerin gerçek olduğunu düşünebilir ama gerçekle uzaktan yakından alakası yok. O farkında değilken ona bir şeyler yaptığım düşünülürse, bana tek bir şey bile öğretilmesine gerek yok - bahane yine de işe yaradı, bu yüzden içimdeki Malachi onu bundan vazgeçirmeye çalışan diğer seslere kına yakıyor.

Bir şeytan omzumda kıkırdarken o sesler bana küçük bir yalancı diyor. Ben sinsi bir pisliğim ve umurumda değil.

Telefonum çalıyor ve tamamen kız kardeşimden bir mesaj bekliyorum, ama bu grup sohbeti. Herkes bisikletleriyle bir buluşma planlıyor, ben de o eve gelene kadar onlara katılarak zaman öldürebileceğime karar verdim.

Koridorda yanlarından geçerken annem ve babam nereye gittiğimi sormuyor. Her zamanki gibi tartışıyorlar ve annem babamın yüzünü işaret ediyor ama babam annemin ne kadar kızgın olduğunu umursamıyor gibi görünüyor.

Adam ona karşı çok kayıtsız kaldı. Kamp gezisinde birbirlerine aşık ve mutluydular ama bir yerde her şey dağıldı.

Kaskımı takıyorum, garaj kapısının açılması için düğmeye basıyorum ve buradan sadece beş blok ötedeki buluşma noktasına doğru yola çıkıyorum.

Mason da oraya gidiyor. Bir kızın evinde olduğunu ve kafasını boşaltması gerektiğini söyledi. Geçen hafta sonu bizi yakaladığından beri Olivia ve benim hakkımda pek konuşmadı. Bundan sadece hemen cevap vermediğimde bahsediyor ve kız kardeşimi becermekle meşgul olup olmadığımı soruyor.

Çoğu zaman onu görmezden geliyorum çünkü onu öpüyorum, film izliyorum ya da her zamanki yerimizde koşuyoruz, o ortak kulaklığımızdan pop müzik açıyor ve ben yakında elde edeceğim kıçıma bakıyorum. En azından ben öyle düşünüyorum. Eğer her şeye katlanıyorsa, kıçına yaklaşmama da izin verecektir, değil mi?

Yani kısmen haklı. Onu becermeyeceğim. Henüz sikmiyorum. Ama dersin yakında geleceğini biliyorum. Daha derine inmeden önce birbirimizi ellerimizle boşaltabileceğimiz çok fazla zaman var - sonunda sikimi emdirdim, bu yüzden ilerliyoruz. Olivia'nın bu iyiliğe karşılık vermek için her an beni dizlerimin üstüne çöktüreceğinden eminim.

Sağlıksız bir hayranlığım olduğunu düşünmeye başlıyorum. Tek düşündüğüm o. Ne zaman bir şey olsa, onu düşünüyorum. Sıkıldığımda, meşgul olduğumda, yatakta uzandığımda ya da ağırlık çalıştığımda, onun ne yaptığını ve beni de düşünüp düşünmediğini hayal etmeye çalışıyorum.

Ona kesinlikle aşığım. Yakında onu da kendime aşık edeceğim.

"Göle mi gidiyoruz?"

Bazılarımız başını sallıyor ve suya doğru hızlanıyoruz. Gazı sıkmaktan aldığım adrenalin, onun dudaklarının aletimin etrafında olmasının, piercinglerime dokunmasının, gözlerinin üzerimde olmasının verdiği hissin yanına bile yaklaşamıyor ama daha da hızlanıyorum ve Mason ile Rory'yi geçiyorum.

İkincisi grupta yeni. Hâlâ daha büyük bir bisiklete binmeyi öğreniyor ve benden daha çok kaza yapıyor. Bir çocuk boyunda olmasına rağmen, içki ve uyuşturucu ile en büyük parti hayvanı ve anneme bakabilmek için her zaman onu davet etmemi isteyen kişi.

Evime yaklaşmasına asla izin vermedim.

Üç saat sonra Mason'ın evindeydik. Ailesi garajlarını hepimizin takılacağı bir yere dönüştürmüştü. Pizza sipariş ediyoruz, oyunlar oynuyoruz ve birimiz bembeyaz olup her yere kusana kadar aramızda esrar içiyoruz.

Mason yanımdaki ekrana kaşlarını çatmış bakıyor. Ona hızlı ve kolay bir sikiş olduğunu söyleyen bir mesajın altında "Amigo Kız" adlı bir kişiden gönderilen orta parmak emojisini görmek için bakıyorum.

Sessiz bir kahkahayı bastırıp ona omuz veriyorum. Gerçekten kullanıldın mı?

Ekranını kapatıyor ve dudaklarımın arasından esrarı alıyor. "Siktir git." Kız kardeşini becerdin mi?

Gözlerim gruba çevriliyor. Hiçbiri imzalayamıyor ya da anlayamıyor ama yine de hepsinin önünde bana sorduğu şey karşısında bir paranoya dalgasına kapılıyorum.

"Rahatla," diyor. "Sırrın benimle güvende."

Adamlardan biri "Ne sırrı?" diye sorar ve Mason cevap olarak başını sallar.

Telefonum çalıyor ve Olivia'dan gelen bir mesajı görmek için telefonumu çıkarıyorum. Başka mesaj olup olmadığını görmek için kaydırdığım konum iğnesine kaşlarımı çatıyorum.

"Ne oldu?" Mason vücudumun nasıl sertleştiğini fark ederek soruyor.

Ona ekranı gösteriyorum. Okurken gözleri kısılıyor.

Sonra ikimize de aynı anda çarptı. Olivia'nın başı dertte. Ayağa fırlıyoruz.

"Vizey'nin kız kardeşinin başı dertte. Sopalarınızı ve maskelerinizi alın ve gidelim!"

Hepsiyle paylaştığım yere doğru hızla ilerlerken içimi bir panik dalgası kaplıyor. Yolda neredeyse bir kamyonun altında kalıyorduk.

Pahalı bir mahallenin ortasındaki iğne deliğine ulaşır ulaşmaz bisikletler bırakılıyor, kimliklerimizi gizlemek için kar maskeleri indiriliyor ve eve gizlice giriyoruz.

Bodrumdan sesler ve müzik geliyor. Her şey o kadar hızlı oluyor ki, kapıyı tekmelediğimi, Olivia'nın bana ona ne yapacaklarını söylediğini ve sopam çok fazla surata çarpmadan önce dışarı çıkmasını emrettiğimi zar zor fark ediyorum. Parker ilk kurbanım, pozisyonunu tartışmaya çalışırken lanet burnunu kırıyorum.

Esrar uçlarıyla dolu bir kül tablasını alıp birinin yüzünün yan tarafında kırıyorum, ardından göğsüne bir diz ve kafasının arkasına bir yumruk atıyorum.

Bir yumruk beni bir santimle ıskaladı ve ben sopamın sapını boğazına sokup sallayınca adam domuz gibi ciyakladı.

çenesini birkaç yerden kırmış.

Sıcak kan yüzüme ve kıyafetlerime sıçrıyor. Ayaklarımın dibinde yere kıpkırmızı kusuyor, ağlamalar ve sümüklerle karışıyor. Eğer hemen bir hastaneye gitmezse, mahvolur. Şu anda yaptıklarımın yankılarıyla uğraşacak kadar umurumda değil. Ona zarar vereceklerdi, bu yüzden bir daha onunla aynı yönde nefes bile alamayacaklarından emin olacağım.

Mason ve adamlar herkesin ağzını burnunu dağıtırken ben Parker'ı ensesinden tutup orta kısmına tekme atarak bodrum kapısına doğru savuruyorum.

Merdivenleri koşarak çıkıp mutfağa ulaştığında yere düşerken kar maskemin altından sırıtıyorum. Veranda kapılarını açıp arka bahçeye kaçıyor ve işte o zaman bir daha asla yürüyemeyeceğine karar veriyorum.

Onu rahat bırakmam için bana yalvarması hoşuma gidiyor, artık tüm güç bende ve bu pislik son gününü kız kardeşime fazla yaklaşarak geçirdi.

Erken yağan yağmur bahçeyi çamura çevirmişti, bu yüzden ona yetişip sopamı savurmadan ve ayaklarını yerden kesmeden önce fazla uzaklaşamadı.

Şimdi yüzü çamura gömülmüş durumda ve botumu kafasının arkasına bastırarak onu ait olduğu yerde, çamurun içinde boğuyorum. Boğulurken kollarını ve bacaklarını çırpıyor ama bu sadece yüzünü daha da derine itmeme neden oluyor.

Bu bok parçası. Onu öldürmek istiyorum. Acı çekmesini istiyorum.

Sadece bacağına iyi bir darbe indirebilmek için havalanmasına izin veriyorum, kemiğin mide bulandırıcı kırılma sesini duyduğumda içten içe gülüyorum. Bu bana sadece neşe veriyor.

Acı içinde feryat ediyor. "Sikeyim! Seni lanet psikopat! Kimsin lan sen?"

Maskemi çıkarıyorum, beni tanıyabilmesini sağlayarak kendimi mahvediyorum ve gözlerinin kocaman açıldığını izliyorum. Öldüğünü umduğu arkadaşının kanı yüzümü boyarken

Orospu çocuğu durmam için ağlayana kadar çenesine bir, iki, üç kez yumruk atacağım.

Bacağı kırıldığı için ayağa kalkamıyor ve ben dişlerimi sıkıp ağır botumu olabildiğince sert bir şekilde yere vurarak diğer bacağını kırarken altındaki çamur vücudunu yutuyor. Tekrar, tekrar ve tekrar.

"Siktir!" diye ağlıyor, muhtemelen altına işiyor ve onu rahat bırakmam için bana yalvarmaya başlıyor. Ne istersem yapacaktır. Ama artık çok geç. Benim için hayatın kendisinden daha önemli olan tek kişiye çoktan bulaştı.

Ona son bir kez yumruk atıp bayıltıyorum, sonra bırakıp sopamı omzuma çekiyorum ve ona tükürüyorum.

Konuşabilseydim, Olivia için olduğunu söylerdim. Ve eğer gülebilseydim, bunu ona Olivia'nın benim olduğunu söylerken yapardım.

11

Malachi

Olivia'nın arabayla gezintiye çıkma ve evin telaşından uzak bir şeyler yapma fikri bugün planladığım şey değildi. Saatlerce birbirimize sarılmıştık. Bacaklarımın arasındaydı, ve I oldu arasında onun, önce Biz vardı yatak odamın hemen dışında tartışan ebeveynlerimiz tarafından kabaca bölündü Kapı.

Oflayıp pufladı ve giyinmemi söyledi. Otoriter tarafı çok sevimli olduğu için duş aldım, giyindim ve onunla garajda buluştum. Şimdi bana bakıyor, ellerim direksiyonu sıkıca tutmuş, gözleri kamaşmış.

Hiç bitiremedik. Biz eve dönene kadar onu o y a l a y a c a k bir şeye ihtiyacı var. Elimi kalçasına götürüyorum, o da gülümsemeye çalışıyor ve gözlerini kaçırıp pencereden dışarı bakıyor.

Kız ne kadar muhtaç olduğu için kalçasına dokunmama bile dayanamıyor. Parmaklarımı etine batırıyorum ve ben dikkatimi yolda tutmaya çalışırken o benim için açılıyor. Bileğimi tutup elimi daha da yukarı kaydırdığında yutkunuyorum, ne kadar sırılsıklam olduğunu hissedince direksiyonu kavrıyorum.

Hala çok ıslak.

Ağabeyi için her zaman ıslak.

"Gözünü yoldan ayırma Malachi," diye emrediyor, dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak. "Eğer kaza yaparsan, bir daha aletini yalamam."

Parmaklarımı külotunun üzerindeki ıslak bölgeye bastırırken bana söyleneni yapıyorum, tam da girişinin benim için zonkladığı yere. İnleyerek kalçalarını dokunuşuma doğru hareket ettiriyor ve parmaklarımı külotunun altından amının sıcaklığını hissetmem için yönlendiriyor.

Belki de şimdiden sikişmeliyiz? Öğrenecek başka ne var ki? Gizli bir yere çekip birlikte yatmamızı engelleyen hiçbir şey yok. O zaman ona gerçeği söylerim. Her şeyi.

Ona deli gibi aşık olduğumu ve eğer beni sesi çıkmayan bir kardeş olarak kabul edecek kadar sabırlıysa, beni bir ortak olarak da kabul edeceğini söylerdim. Belki de ona ne kadar çok kazık attığımı söylerdim. Bana ne yapacağımı göstermesine rağmen, o farkında değilken ona dokunmayı nasıl sevdiğimi. Onu yalamayı. Emmek. Her yerini.

Birden elimi çekti. "Buraya çek."

Kaşlarımı çatıyorum ve bakışlarının yöneldiği yere bakıyorum; ıssız bir yerde bir restoran. İçimi çekerek göz kırpmalarımı takıyorum ve kalabalık otoparka dönüyorum.

Planladığım şey bu bile değildi. Neden ağzımız düşene kadar öpüşmek için bir yere gitmiyoruz?

Kemerini ç ö z ü y o r ve tek kelime etmeden arabadan iniyor. Onu takip ediyorum, mesajım var mı diye bakmak için telefonumu çıkarıyorum ve Mason'dan cevapsız bir arama olduğunu fark ediyorum. Onu daha sonra arayacağım.

Olivia restorana giriyor, iki kişilik bir masa istiyor ve garsonla birlikte odanın ortasındaki bir kabine gidiyoruz

-Etrafımız sarıldı, her yer kalabalık ve sanırım buraya gelmeyi düşündüğü için kız kardeşimi öldürebilirim.

"Acıktım," diyor. "Neredeyse akşam oldu ve bütün gün yataktaydık."

İyi bir nedenden ötürü, ona söylemek istiyorum ama olduğum yerde donup kaldım, menüye bakmasını ve ikimize de sipariş vermesini izliyorum

buzlu bir su. Rahatsızım - burada çok fazla insan var ve bazılarının bize baktığından eminim.

Kardeş gibi görünmüyoruz ama çift gibi de görünmüyoruz. O güzel, küçük bir amigo kız ve ben de diğer amigo kızların çıkması gereken sporcudan çok uzağım. Ama bu insanlar bakarken nasıl hissettiğini daha çok önemsiyorum.

Benimle yemek hakkında konuşuyor. Dudakları kıpırdıyor ama ben hiçbirini anlamıyorum. Çok yumuşak, her hecenin etrafında şekilleniyorlar, her yaladığında ve gözlerini bana doğru kaldırdığında. Ona bakıyorum, tekrar ağzına odaklanıyorum.

Ayakkabısı botuma çarpıyor ve sonra ayağını bileğime, dizime sürtüyor, masanın altında yakaladığımda nefes nefese kalıyor.

Bıraktığımda dudakları aralanıyor ve bana çok uzun süre bakıyor.

Koş, imzalıyorum.

Kaşlarını çattı. "Ne?"

Seni bu masada tüm restoranın önünde becermemi istemiyorsan, kaçsan iyi edersin.

Yutkunuyor, etrafına bakınıyor. "Henüz o derse başlamadık."

Ellerimi masaya vuruyorum, bakışlarım onu yakıyor ve "Kaç Olivia" diye işaret ediyorum. Seni kovalamak istiyorum. Seni yakalamak istiyorum. Seni öyle bir çığlık atana kadar becermek istiyorum ki, benim gibi sesini kaybedeceksin.

Yapacağımı biliyor. İçindeki çarpık bir parça şaka yapmadığımı biliyor. Ya herkes gider ya da ben onu bu lanet masanın üzerinde domaltırken küçük kız kardeşimle bekaretimi kaybetmemi izler. Sonuçları siktir et. Bana kovalanmak ve becerilmek istediğini söyledi. Ben de ona tam olarak bunu yapacağım.

Hâlâ koltuğunda oturuyor olması gözlerimi karartıyor.

Ayağa kalkar kalkmaz zıplıyor, çantasını kapıyor ve doğruca çıkışa koşuyor. Zamanlarını boşa harcadığım için birkaç not bırakıp peşinden gidiyorum.

Otoparkın yanındaki ormanda gözden kaybolurken saçlarının rüzgârda savrulduğunu görüyorum; sanki onu öldürecekmişim gibi koşuyor.

Onun peşinden yola koyuldum. Arabalarından inen seyirciler ormana doğru ilerleyişimi ve her parçam tarafından sahiplenilmeye saniyeler kalan küçük kız kardeşimi avlayışımı izliyorlar.

Botlarımın altında dalları kırarak onun ağır nefeslerini ve ayak seslerini takip ediyorum. Ormanlık alana girdikçe hava daha da kararıyor, kuşlar ağaçların gölgeliklerine gömülürken cıvıl cıvıl ötüyorlar.

Durup dinliyorum. Artık kaçmıyor. Kalbim kulaklarımda çarpıyor, adrenalin damarlarımı onu bulma kararlılığıyla dolduruyor.

"Bu işte pek iyi değilsin, değil mi?"

Dişlerimi sıkarak sesine doğru i l e r l i y o r u m, ayak seslerini tekrar duyabileceğim yöne doğru. O çok hızlı. Genelde koşmaya başladığımızda onun önüne geçebildiğimi, bazen onu depar attırdığımı düşünmek hoşuma gider ama şu anda lanet bir roket gibi.

Kıkırdıyor, tekrar duruyor ve ben yavaşça ilerliyorum, dallar hala ağırlığımın altında kırılıyor. Olivia bir ağaç gövdesinin arkasında, onu gizleyecek kadar kalın ama nefes nefese kaldığını duyabileceğim kadar da yakın. Zindelik onun için asla bir sorun değildir, bu yüzden onu yakaladığımda ne olacağını beklemekten nefes nefese kaldığını düşünmek istiyorum.

Tam onu yakalayacakken, ağacın arkasından dönüp kollarıma atlıyor, ellerimi saçlarımın arasına sokup ağzımı kendine doğru çekiyor. Sırtım başka bir ağaca çarpana kadar geriye doğru sendeliyorum, dengemi sağlıyorum, sonra bir kolumu sırtının küçük kısmına doluyorum ve onu daha da yukarı kaldırmak için diğeriyle kalçasını kavrıyorum.

Dili ağzıma giriyor ve mırıldanıyor, gülümsüyor, kalçalarını belimde sıkıyor. Sonra ben onu bırakana kadar göğsümü itiyor.

"Gözlerini kapat" dedi, ben de kapattım.

Tekrar koşma sesini duyunca kaşlarımı çatıyorum ve gözlerimi açtığımda onun bir kez daha gözden kaybolduğunu görerek ofluyorum.

İçimden küfrediyorum ve peşinden ateş ediyorum. Omzunun üzerinden bakıyor ve onu saçlarından tutup yere fırlattığımda bir çığlık atıyor.

İyi olduğundan emin olmak istiyorum ama yüzündeki sırıtış ve geri kaçmaya çalışması bana iyi olduğunu ve bundan normal bir insandan çok daha fazla zevk aldığını söylüyor. Ona doğru yürüyorum, başını geriye yatırmak için saçlarını avuçluyorum.

Gülümseyerek tırnaklarını bileğime geçiriyor, bu da sikimin sertleşmesine ve vücudumun kalçalarım tarafından toprağa sabitlenene kadar onunkine doğru alçalmasına neden oluyor.

Boğazını tutarak onu yere yatırdım ve kolumu başının yanında düzelttim. Gözlerinde bu korkuyu en son Spikey yere düştüğünde ve ondan kaçmak için yatağıma fırladığında görmüştüm. Korkuyor ama göz bebekleri şişmiş. Sikim kaya gibi sert, tam bacaklarının arasına giriyor. Bacaklarını açtı ve ben de kalçalarının arasına girdim.

Mükemmel.

Zar zor nefes alabiliyor, gözbebekleri daha da büyüyor ve kalçalarını bana doğru salladıkça dişlerimi sıkıp toz haline getiriyorum. Bunu tekrar yapıyor, tekrar yapıyor ve üçüncü kez yapıyor, elim boğazını sıkıp havasını keserken beni izliyor.

Olivia'nın kontrolü ele almaya çalışması çok hoş. Doğrusunu söylemek gerekirse, başından beri bizi kontrol eden oydu ama bu sefer sıra bende. Nefes alamamak onu korkutmuyor, her ne kadar buğulu gözlerinin ardındaki baskıyı görebilsem de. Bana karşı hareket etmeye devam ediyor. Ben,tutar sürüklemek kendisi yukarı ve aşağı ve Aletimin alt tarafı.

Boğazını serbest bırakıp elbisesini önden yırtarak sütyensiz göğsünü ve bebek mavisi külotunu ortaya çıkardığımda boğuk bir öksürük çıkarıyor.

Beklendiği gibi sırılsıklam.

İç çamaşırını çıkarıp malzemeyi cebe atarken nefesi kesiliyor, sonra parmaklarımı amına sokup onu açıyorum,

Aralarında klitorisini ısırıyorum. Çok ıslak, çok muhtaç ve sanırım içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmezsem bayılabilirim.

Yukarı doğru eğilip ceketimin fermuarını indiriyorum ve şimdiden prekum sızdıran sert, kalın sikimi serbest bırakıyorum.

"Eğer biri bizi görürse..."

Onları kör edeceğim ve gördüklerini unutturacak kadar sert vuracağım.

Gülerek parmaklarını sikimin etrafına doluyor ama bileğini kapıp diğerini tutuyorum. Dudaklarından bir nefes düşüyor ve her iki elini başının üstünde tutarken benimkine dokunuyor.

Vücutlarımızı aynı hizaya getiriyorum, ama sikimi amcığına sürttüğümde, sıcaklığı, sıcaklığı, benim için zaten hazır olduğunu hissettiğimde sinirlerim devreye girmeye başlıyor.

Prekumum ve onun ıslaklığı birbirine karışıyor, sikimin alt tarafı ona karşı mükemmel bir şekilde kayıyor. Piercingler klitorisine sürtünüyor. İnliyor, ellerini serbest bırakmaya çalışıyor ama ben onları daha sıkı kavrıyor ve daha hızlı itiyorum.

"Bu çok yanlış," diyor, ben ona sürtünmeye devam ederken nefesi kesiliyor. "Seni istiyorum." Tekrar nefesini tutuyor, itişlerimi karşılamak için sallanıyor, ucum neredeyse içine giriyor. "Benim ağabeyim."

İçimden inleyerek gözlerimi kapatıyorum. Ne zaman bir tür cinsel eylem sırasında bana kardeşim dese, neredeyse üzerine boşalıyorum. Bu yanlış. Bu dengesiz. Küçük kız kardeşinin içini hissetmek istemek berbat bir şey. Ama Olivia benim, bu yüzden onun sikimin etrafına boşalmasının nasıl bir his olduğunu bilmeyi hak ediyorum. Onu her damlamla doldururken ismimi haykırmasını duymayı hak ediyorum.

Başımı eğip onu öptüm.

Yumuşak, nazik ya da romantik bir şey değil. Birbirimizi açlıktan ölüyormuş gibi yutuyoruz, dillerimiz, dişlerimiz, dudaklarımız ve inlemelerimizle, aletim neredeyse onun içine girerken birbirimizin nefesini içimize çekiyoruz.

"Malachi," diye fısıldıyor dudaklarıma, şişmiş başım onun girişine yerleşirken, umutsuzca içeri girmeye, itmeye çalışıyorum. Bir itiş ve sonsuza dek onun olacağım. "Henüz değil."

Bileklerinden birini bırakıyorum ve otomatik olarak aramıza indirip sikimi kavrıyor, ucu girişine bastırılmış haldeyken okşuyor. Dilini ağzıma sokup beni tabandan uca doğru okşarken zar zor hareket edebiliyor, nefes alabiliyorum.

Birkaç vuruşta bir ucuna ulaşıyor ve benim ve kendi ıslaklığıyla kaplı elini klitorisinin üzerine sürüp daireler çiziyor.

O devam ederken ikimiz de birbirimizin içinde eriyoruz. Okşayarak. Öpüşüyoruz. Sürtünüyor. Boşaldığında ağzıma doğru ağlıyor ve amının sikimin başına karşı titrediğini hissediyorum ve bu beni doğrudan kendi serbest bırakmama itiyor. Döl darbeleri, uyuyan haliyle oynadığımda olduğu gibi amını kaplıyor ve parmaklarını içeri kaydırıp döllerimi içeri itmesini ve hala yüksekte inlemesini izliyorum.

Sikeyim.

Mason bana "Her şeyi berbat etmiş olabilirim," dedi.

İçimden iç geçiriyorum ve kollarımı kollarıma dayayıp gözlerimi görebilmesi için vizörümü yukarı çekiyorum. Ne söyleyeceğini zaten bildiğimden emin olmama rağmen, detaylandırmasını bekleyerek kaşlarımı kaldırıyorum.

"Abigail." Bacağını bisikletinin üzerine atıyor, annesi ona güvenli sürmesini söylerken kaskını takıyor. Annesine el sallıyor. "Benimle konuşmuyor."

Ve? Cevap veriyorum.

"Beni gerçekten sadece iyi bir sikiş için kullandığını düşünmeye başlıyorum."

Sessizce söyleniyorum ve başımı sallıyorum. Annemin doğum günü partisinden beri o kıza kafayı takmış durumda. Ya

İş yerinde, amigo antrenmanının dışında ortaya çıkıyor ya da onu kendi başına yakalayıp bir şekilde yatağa atana kadar sosyal medyasını takip ediyor. Sadece birkaç hafta olmasına rağmen izlemek yorucu.

Mason kolayca sıkılır, bu yüzden bekliyorum. İlgisini çekecek bir sonraki kişi başa geçecek ve Abigail unutulacak.

Ben Mason'ın tam tersiyim. Ben sadece ve sadece bir kız için yaratıldım. Başka birini düşünmek bile beni çok rahatsız ediyor. Başka birini eğlendirerek kendime ya da Olivia'ya asla ihanet etmem.

Ormanda altımda nasıl yattığını hala görebiliyorum. Nasıl döllerimi içine akıttığı ve aklımı kaçırmama neden olduğu. Neredeyse onu tekrar uyuşturmak istiyorum, sırf onu sürekli becerebilmek için, döllerimi yavrularımı taşıyana kadar amından sızmasını izlemek için. Ancak, bundan hoşlanmayabilir - bunun için kesinlikle izin almam gerektiğini hissediyorum.

Telefonumda beliren arayan kimliğine kaşlarımı çatıyorum. Olivia beni hiç aramaz. Anında kalbim hızlanıyor ve kaskımı çıkarıp telefonu kulağıma götürüyorum.

Ağlıyor.

Sikeyim.

Eğer biri ona zarar verirse-

"Bu ne cüret, Malachi. Bu ne cüret? Bana yalan söyledin. Sen... Yalan söyledin. Yalan söyledin ve sana her şeyi öğretmem için beni kandırdın, seni lanet olası ucube. Sana yardım ettiğimi sanıyordum ve bu süreçte sana aşık oluyordum, ama sen başından beri ne yapacağını çok iyi biliyordun! Ne tür bir sapık bunu yapar? Ben senin kız kardeşinim! Ve ben... Ben..."

Bir süre sessiz kalıyor ve kaşlarım daha da çatılıyor. Mason söylediği her şeyi duyabiliyor. O da kaşlarını çatıyor. Belki de bana karşı biraz korumacı olduğu ve bana ucube dediği içindir. Çığlıkları o kadar yüksek ki hoparlörü açmama bile gerek kalmıyor.

"Umarım Anna'yı becermek, aramızdaki berbat ilişkiyi mahvetmeye değmiştir. Bir daha asla bana yaklaşamayacaksın, Malachi. Asla. Senden nefret ediyorum. Senden o kadar nefret ediyorum ki."

Ciğerlerimi terk eden her panik nefesini kontrol etmeye çalışırken hızla bir mesaj gönderiyorum. Buna son veremez. Ona izin vermeyeceğim.

Ben: Neredesin?

"Siktir git," diye tersliyor telefonu kapatmadan önce.

Bakışlarım Mason'a kayıyor, ağzım kuruyor, nabzım kulaklarımda çınlıyor.

Ağır bir nefes verir. "Siktir. Aile dramı. Gitmen gerek dostum."

Kaskımı takarken sırtımı sıvazlıyor ve "Aptalca bir şey yapma" diye işaret ediyor. Sana bağırmasına izin ver ve sonra kendi tarafını açıkla. İkimiz de biliyoruz ki Anna'nın söyledikleri doğru değil.

Başımı sallıyorum, zar zor doğru düşünebiliyorum. İyi şanslar diye ekliyor.

Hızla eve varmam beş dakikamı aldı. Bisikletimi arabaya bırakıyorum, odasına daha hızlı ulaşmak için evin onun tarafına tırmanıyorum ve kilitli olmayan penceresinden atlıyorum. Perdeleri kapalı tutuyorum, volta atıyorum, eve gelmesini bekliyorum. Telefonlarıma cevap vermiyor ama babam mesaj atıp ikimiz için eve yemek getireceğini söyledi, o yüzden yakında burada olacağını biliyorum.

Ne diyebilirim ki?

Anna'yı becermedim.

Onu öpmedim bile, o zaman neden beni bu bokla suçluyor?

Söyleyebileceğim her şeyin üzerinden tekrar tekrar geçerim. Bağırmasına, çığlık atmasına, hatta gerekirse bana tokat atmasına izin vereceğim ve sonra Mason'ın dediği gibi onu oturtacağım ve hiçbir şey yapmadığımı ve duyduğu her şeyin bir sürü yalan olduğunu açıklayacağım. Eminim Anna'nın egosu ona yaklaşmadığım için incinmiştir ve bu da onun misilleme yolu. Yemin ederim, o kaltağı gördüğümde boğacağım.

"Tamam," dediğini duyuyorum kapının diğer tarafından. "Seni seviyorum baba. Teşekkür ederim."

Beklerken sinirlerim alev alıyor, çakmağımı çakıp duruyorum. Orada olduğunu bilmeme rağmen kapıyı hemen açmıyor. Yatağa oturmak için hareket ediyorum, bakışlarım pencereden kapıya gidip geliyor ve çakmağımı daha hızlı çakıyorum, başparmağımın alt kısmındaki yanmayı hissediyorum ama duramıyorum. Acı hissedersem belki içimdeki paniği bastırabilirim.

Kapı açılıyor.

Nefesimi tutuyorum; pencereye bakıyorum.

"Defol," diye tersliyor. "Sana bakmak bile istemiyorum."

Titreyerek arkamı dönüyorum ama bana bakmayı reddediyor. Kenarda duruyor, kapıyı açık tutuyor.

"Git Malachi," diye devam ediyor, kapıya yaslanmış, bitkin, gözleri yaşlardan kıpkırmızı. "Her ne yapıyorsak artık bitti. Odamı terk etmeni ve bir daha asla yanıma yaklaşmamanı istiyorum."

Yok artık.

Hiçbir konuda yalan söylemedim, imzalıyorum ama bakmıyor. Kısmen doğru. Uykusunda parmaklarıma boşaldı ve ben ona bilincinin açık olduğu zamanlardan daha fazla dokundum, ama kızmasının nedeni bu değil.

Yanına gidip bana bakması için çenesinden tutuyorum ama gözlerimin içine bakmıyor.

"Lütfen gider misin?" Sesi çatlıyor. "Beni incittin ve sana bakamıyorum."

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Böyle bir şey olmayacak. Böyle bir şey olamaz. Alnımı onunkine bastırıyorum, sessizce benimle kalması için yalvarıyorum, avuçlarım yüzünü yerinde tutarken beni yakınında tutması için. Onu öpmeye, benim için ne kadar önemli olduğunu ve onsuz nefes alamayacağımı göstermeye çalışıyorum ama eli havaya kalkıp yüzüme bir tokat atıyor.

"Siktir git!"

İmza atmaya ve Anna'nın yalan söylediğini açıklamama izin vermesini söylemeye çalışıyorum ama beni durdurmak için ellerimi tutuyor. Gözlerimin arkası

Öfke ve kalp kırıklığı karışımı bir yanık. Onu yatağa kelepçeleyip anlamaya zorlamama saniyeler kaldı.

Beni itiyor ve göğsümdeki ellerinin gücüyle bir adım geri atıyorum, üzerime fırlatılan parfüm şişesinden kaçamıyorum.

"Git buradan!"

Sinirlenmeye başlıyorum - Olivia dengesiz ve bencil davranıyor. Bana kızabilir, bağırabilir, vurabilir, ama beni bir kez daha susturursa, havaya uçacağım.

Başımı sallayarak tekrar ona gittim. Bırak da açıklayayım.

"Siktir git." Bana tekrar tokat attı. "Senden nefret ediyorum.

Bunu anlıyor musun, seni lanet ucube? Beni kandırdığın için senden nefret ediyorum. Senin için bir şeyler yapmam için beni manipüle ettiğin için."

Olivia bana yine ucube dedi. Ve manipüle etmek mi? Ciddi mi?

Onunla tanıştığım günden beri beni manipüle ediyor.

Ben bir şey yapmadım, diye imzalıyorum ama parmaklarımı tutup büküyor. Acıdan dişlerimi sıkıyorum, ama o devam ediyor, gözleri sonunda beni incittiği, beni dinlemediği için dizlerinin üzerinde yalvardığında söndürmeyi planladığım bir ateşle dolu.

Yakında sakinleşir. Mason onu rahat bırakmamı söyledi. Bunu nasıl düzelteceğime dair en ufak bir fikrim olmadığından, ilk kez arkadaşımın tavsiyesine uyacağım.

Olivia, ben onu tutup duvara itene kadar göğsümü defalarca itiyor. Adını söylemeye çalışıyorum. Aslında söylemeye çalışıyorum ama ne telaffuzu ne de kelimeleri çıkarabiliyorum. Bu kavgada işe yaramıyorum. İmza atamıyorum çünkü ya bana bakmıyor ya da ellerimi tutuyor; konuşamıyorum çünkü bunu gerçekten yapamıyorum. Burada nasıl kazanabilirim?

Kolumun altından kaçtı ve kapının kolunu çekti.

"Git. Sadece... sadece git, Malachi. Burada çözülecek bir şey yok."

Birbirimizin ilkleri olacaktık, diye işaret ettim, sonunda bana doğru düzgün bakmasını sağladım. Eğer onunla işi bittiyse

ruh halim değişirse, onu çıkarabilirim. Biz-

Yatak odasından çıkarken gülerek başını sallıyor. "Ben lanet bir bakire değilim, Malachi. On altı yaşımdan beri bakir değilim!"

Ellerim yanıma düştü. On altı mı?

Bakire olmadığını, onun ilk ve tek kadını olamayacağımı zaten biliyordum ama bunu onun ağzından duymak kamyon çarpmış gibi hissettirdi.

"Ve görünüşe göre sen de değilsin!"

Ben yalancı değilim, umutsuzca imza atıyorum. İnanın bana.

"Sana bir daha asla inanmayacağım."

Yapmam gereken tek şey onu bana inanmaya zorlamak. Kafamdaki tüm senaryolar arasında en sevmediğim yol bu ama saçlarını avuçlayıp yüzünü bana çeviriyorum, sonra da onu kazanmak için son bir hamleyle ağzımı onunkine yapıştırıyorum.

Göğsümü tokatlıyor, ben onu daha sert öperken bana karşı koyuyor, kolumu sırtının altından geçirirken onu duvara yaslıyorum. Yavaşça, teslim olduğunu hissedebiliyorum.

Tırnakları yanağıma batarken ve aşağı doğru yırtılırken bile vücudu gevşiyor. Yakıcı acıyla ağzının içine doğru tıslıyorum, taşaklarıma diz çökmeye çalışırken kalçasını yakalıyorum.

Olivia pes edip beni öpmeye başladığında göğsüm sıkışıyor, neredeyse benim onu öptüğüm kadar umutsuzca.

İkimizin de buna ihtiyacı var.

Sertleşen sikime karşı sallanmak için kalçalarını hareket ettirmesi gerekiyor. Ağzımın içinde zevkle mırıldanırken dilini ısırmamı ve emmemi istiyor. Ellerim kıçını kavramak için aşağı kayarken, bana karşı öğütüyor.

Dudağımı ısırırken "Senden nefret ediyorum," diyor, irkilmeme neden olacak kadar sert. Bana bakmak için geri çekiliyor, yanağından süzülen bir damla gözyaşını yalayarak uzaklaştırıyorum, sonra başımı eğip nabzını iz bırakacak kadar sert bir şekilde emiyorum.

Parmaklarını sikimin etrafına sararken boğazına doğru sessizce inliyorum. Kavrayışı sıkı, vuruşları güçlü, ama ben

Kıçını avuçlarken elini içine soktuğumda acıdan zevk alıyor gibiydi.

Olivia beni serbest bıraktı, beni geri çekti, sonra dizlerinin üzerine çöktü. Parmaklarını tekrar aletimin etrafına sararken bana bakarak hırkalarımı indiriyor.

Onu öptüğümde niyetim tam olarak bu değildi - sakinleşmesini, ben her şeyi açıklayana kadar benimle oturmasını istedim. Onun benim için ne anlama geldiğini bilmesini istiyorum. Ona ne kadar aşık olduğumu ve tüm dünyamın onun etrafında döndüğünü. Ama sikimin başı ağzının birkaç santim uzağındayken bana bakmasına bakılırsa, sanırım sevişmemiz bitene kadar bekleyebilirim.

Ama sonra konuşuyor.

"Umarım başkalarının senin için diz çöktüğünü gördüğünde, beni, masum küçük kız kardeşini ağzında sikinle görürsün. Umarım hayatından çıktığımda bu manzarayı özlersin, çünkü gırtlağımdaki işin biter bitmez ve tüm ağabeylik döllerini yuttuğumda, her şeyini toplayıp gideceksin."

Yutkunarak elim başının üstündeki duvara gidiyor.

"Anlıyor musun?"

Azıcık bile değil. Kaçmaya çalışırsa, onu tutmanın bir yolunu bulacağım. Spikey'nin yanında bir kutuda kilitli olacak.

Tırnakları aletimin etine batıyor ve lanet olsun, bu beni seğirtiyor ve devam etmesini istiyor. Onu hayattan çok seviyorum, ama beni alt etmeye çalışması çok sevimli ve tam bir tahrik edici.

İlişkimizde kimin baskın olduğunu ona hatırlatmalıyım. Bu kız için zayıf olabilirim ama tüm kontrol de bende olabilir. Saçlarını iki elimle kavrıyorum ve sikimi ağzına sokup ağzını tıkarken bunu kanıtlıyorum.

Alnım duvara değene, göğsüm ciğerlerimi doldurmak için kabarana kadar nefes alması için ona bir saniye bile vermeden boğazına yumuluyorum. Ağabeyinin sikiyle boğulmaktan gözleri sulanıyor ve keşke telefonum yanımda olsaydı da bu manzaranın fotoğrafını çekebilseydim diyorum.

Ama ağzına boşalmayı reddediyorum. Onun içinde olmalıyım - eğer gerçekten bu işin bittiğini düşünüyorsa, onu becermeli ve öyle olmadığını kanıtlamalıyım. Onu, içine giren herkesten d a h a iyi hissettirebileceğimi anladığında, teslim olabilir.

Beni seçebilir.

Dizlerinin üzerinden bana bakışı, sikimden dudaklarına doğru akan ıslak salya... Ağzım sulanıyor; o güzel dudaklarına daha fazla salya akıtmam gerekiyor. Düşünemeden harekete geçiyorum ve yüzüne tükürüyorum.

"Bu da ne-"

Önünü keserek onu sırt üstü yatırıyorum ve üzerine çıkıp onu tekrar öpüyorum. Derin, kesinlikle kontrol edici ve beni itmek için nefes nefese kalıyor ama sikimi kotuna dayadığımda inliyor.

Kotunu çıkarıp arkama atıyorum, nereye düştüğüne dikkat etmiyorum. Ona kendini iyi hissettireceğim. Gelmesine, örümcekler gibi her yanımı saran istenmeyen duyguları korkutup kaçırmak için yatakta bana sarılmasına ve benim o n a, onun da bana ait olduğunu söylemesine ihtiyacım var. Hepsine ihtiyacım var. Ve şimdi ihtiyacım var.

Bana aşık olduğunu söyle, küçük kardeşim.

"Hayır," diye homurdanıyor ve öfke beni öyle bir sarıyor ki yumruğum başının yanındaki mermere saplanıyor.

Beni sevdiğini söyle. Senin için hissettiklerimin aynısını hissettiğini söyle!

"Seni sevmiyorum, Malachi. Senin gibi birini asla sevemem."

Beni kalbimden vurmuş ya da gözümün önünde biriyle sevişmiş de olabilir, çünkü bu şimdiye kadar geçirdiğim tüm bisiklet kazalarından daha fazla acıtıyor.

Hiçbir zaman yeterli olamadım. Ne biyolojik ebeveynlerim, ne evlat edinen ebeveynlerim, ne de aşık olduğum kız kardeşim için.

Konuşamadığım için mi? Her gün her saniye ne kadar nefes kesici olduğunu söyleyemediğim için mi? Senin yanında olmadan nefes alamadığım için mi? Benim gibi biri... Ben farklıyım, senin için normal olamam. Seni savunamam.

Yumruklarımı ya da sopamı kullanmadan sana dokunamam ve aynı zamanda sana benim her şeyim olduğunu söyleyemem. Ağzına tatlı sözler fısıldayamam ve seninle evlenemem çünkü sadece kardeşin değilim, aynı zamanda kusurluyum.

Üstüne oturduğumda gözlerim yanıyor. Her şey dökülüyor. Her şeyi.

İster inan ister inanma ama hayatımdaki tek insan sensin ve her zaman da öyle oldun. Ve sen son nefesini verdiğinde ya da ben son nefesimi verdiğimde bu değişmeyecek. Sen. Benimsin. Benimsin. Benim malımsın, anlıyor musun?

Çok uzun süre sessiz kaldı. Sonra yumuşak bir çığlık atıyor, sanki bu bilgi onun kalbini benim içten içe ölmemden daha çok kırıyormuş gibi.

"Sen aşkı bile hissedemiyorsun, bu yüzden söylediğin her şey başka bir yalan."

Yüzünü kapatıyor ve ellerinin içine hıçkırıyor.

Sanki o bunun doğru olduğunu biliyormuş ve ben de asla mutlu sona ulaşamayacağımızı anlamamışım gibi. Ben çok berbatım. Çok tuhafım. Çok fazla ucubeyim. Onu asla mutlu edemeyeceğim. Vize olduğum ya da konuşamadığım için değil. Ben sadece... seçilmek için yeterli değilim.

Seni çekip gidemeyecek kadar çok seviyorum Olivia, diye imzalıyorum ve bakmadığı için koluna dokunuyorum.

Tek yaptığı ağlamak ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Hoşuna gideceğini bildiğim tek şeyi yaparken nefeslerim titriyor. Onu rahatlatacak tek şeyi. Üstüne çıkıyorum, kendimi bacaklarının arasına indiriyorum ve dilimi amının üzerinde gezdiriyorum.

Ellerini hareket ettirmeden, dilimi girişinin üzerinde kaydırırken, klitorisinin etrafında dolaştırırken, üzerine tükürmek ve dudaklarını emmek için geri çekerken inliyor. Başparmaklarımla onu ayırıyorum, dilimi girişine sokup onu yutarken gözlerim kapalı yüzünde. Bacaklarını ayırıyorum ve iniltileri daha da yükseliyor.

"Oh Tanrım. Beni boşaltacaksın, Malachi. Sik beni. Siktir, siktir, siktir," diye haykırıyor, sözleri beni amını dillemeye devam etmeye, klitorisini yalamaya, parmaklarımı kıçına geri kaydırırken dişlerimin arasına sıkıştırmaya itiyor. Ayarlamasına izin vermiyorum. Onu uyarmıyorum bile - iki parmağımı amına sokarken bir parmağımı deliğinin darlığına sokuyorum ve klitorisi dilime karşı zonklarken onu her iki şekilde de beceriyorum.

"Angel?"

Babamın sesini duymazdan gelerek -çünkü bu işe çok dalmış durumdayım ve onun bitirmesine ihtiyacım var- parmaklarımı serbest bırakıyorum ve o yüzümü ıslatırken kalçalarını kavrıyorum.

"Baba?" diye fısıldamasına rağmen ağzıma sürtünüyor.

Ayak seslerini duyabiliyorum ve sonra babamın sesi bağırıyor. "Malachi!"

Beni çekmeye çalışıyor ama aramızdaki bu bağı koparmaktansa ölmeyi tercih ederim. Babamızın bizi yakalamış olması ya da omuzlarımdan tutup beni çekiştirerek hem beni hem de Olivia'yı yerde sürüklemesi umurumda değil. Ağzım klitorisini daha sert emiyor ve Olivia'nın inlediğini duyuyorum.

Orgazmı ona doğru akmaya başladığında tadı dilimde. Ama ben onun işini bitiremeden, babam beni ondan uzaklaştırmayı başarıyor, bir yumruk yüzüme öyle sert çarpıyor ki, koyu lekeler görüyorum.

Bu pislik.

Babamı çenesinden tutup Olivia'nın sularını yüzüne tükürürken burnumdan ılık sıvı sızıyor.

Kızının tadı çok lezzetli, diye işaret ediyorum, şimdi onun da tadına bakabildiğine pişman olarak. Tamamen benim olması çok kötü.

Babam tiksinti dolu bir ifadeyle yüzünü siler. "Seni iğrenç bok parçası!"

Kendini bana doğru fırlatıyor ve içimde tuttuğum her şey zihnimden fışkırıyor, karanlık bir fırtına gibi beni kötülükten başka bir şeyle ıslatmıyor. Sanki bunun olduğunu biliyormuşum gibi. Her şey bitti. Her şeyi kaybetmek üzereyim.

Yumruğum babamın yüzüne çarptığı an, bunun olduğunu hissediyorum. Zihinsel kayma. Boşluk beni içine çekiyor. Ona vurmayı bırakmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Ona benden uzak durması gerektiğini, beni ele geçiren karanlığı kontrol edemediğimi, yapabiliyorsa beni vurmasını söylemek istiyorum.

Şeytanlarımla olan iç savaşıma rağmen, kız kardeşim durmam için ağlarken tek yapabildiğim ona daha sert vurmak.

Ama sonra.

İçimdeki her şey tamamen kopuyor.

Zihnimdeki boşluk büyüyor.

Tuzağa düşene kadar beni sürüklüyor.

12

Olivia

Malachi duvara yaslanırken ellerim babamın kanıyla kaplı.

Etrafımızdaki karmaşadan rahatsız değil ve belli ki yaptıklarından pişmanlık duymuyor - sadece bir sigara çıkarıp yakıyor ve siren sesleri yükselirken beni izliyor.

Etrafımdaki kanı görmezden gelmeye çalışıyorum, kardeşimin dölleri içimden sızıyor ve yanıp sönen ışıklar pencerelerden parlarken külotumu ıslatıyor.

Birkaç saniye içinde Malachi'yi ve babamı kaybedeceğim.

İkisini de kaybedeceğim.

Ne için? Yasak bir sikiş uğruna mı?

Bana bakıyor, kaçmıyor ya da yaklaşan tutuklanmasından kaçmaya çalışmıyor. Ayak bileklerini çaprazlıyor ve ağzında sigarasıyla babamızın cesedinin başında ağlayışımı izliyor. Kapı tekmelenerek açıldığında ya da polisler içeri dalıp onu yakaladığında umursamıyor, gözünü kırpmıyor.

Malachi dizlerinin üzerine çöküyor, ellerini başının arkasına koyuyor ve ben hâlâ onun kafatasımın arkasına saplanan yakıcı bakışlarını hissedebiliyorum; ona bakmamı istiyor ama bakamıyorum.

Babamın etrafı sağlık görevlileri tarafından sarılırken tek yapabildiğim geriye doğru kaymak ve kanı mermer zemine bulaştırmak.

Malachi'ye kelepçelenirken hakları okunuyor, karşı koymuyor ya da kavga etmiyor ama kelepçelerin tıkırtısını duyar duymaz tek iletişim yolunun kaybolduğunu anlıyorum ve ona bakıyorum.

Bakışlarımız çarpışıyor ve içimdeki her şeyin büzüşerek yok olduğunu hissediyorum - ayağa sürüklenip benden uzaklaştığında bile gözlerini kırpmıyor.

Bu Malachi, ama değil. Bana kimin baktığı hakkında hiçbir fikrim yok. Duygusuz, insanlıktan yoksun, memurlar onu dışarı çıkarırken omzunun üzerinden bana bakmak için başını çeviriyor ve nedense, onu bırakmaları için onlara bağırabilmeyi diliyorum.

Onun için ağlamak istiyorum - her zaman yanlış anlaşılan ve geride bırakılan, susturulan, çok fazla yardıma ihtiyacı olan kardeş için, yine de gözlerimi kapatıp gözyaşlarının düşmesine izin vererek göz temasını kesen benim.

Arabanın kapısı uzaktan kapanıyor, bir motor kükrüyor ve kardeşimin sonsuza dek gittiğini biliyorum.

Neden burada babamın kanı üzerimdeyken, sağlık görevlileri onu hayatta tutmak için canla başla çalışırken, keşke yok olabilsem diyecek kadar pişmanlıkla doluyum?

Bu sabah mutluyduk - derslerimizde bir sonraki adımı atacaktık ve ona adımı nasıl söyleyeceğini öğretecektim. Hatta ona bunun asla öğretmek için değil, onu sevdiğim için olduğunu söyleyecektim. Aramızdaki dinamik mükemmeldi. Eğlenceliydi, heyecan vericiydi ve ben mutluydum.

Şimdi kendimi boş hissediyorum.

Bir memur kolumdan tutup beni ayağa kaldırıyor, bana bir şeyler söylüyorlar ama ben duyamıyorum. Bir diğeri beliriyor, yüzüme bir ışık tutuyor ve sonra annem hızla arabaya girip kapısını açarken evden çıkarılıyorum.

"Olivia! Ne oldu sana? İyi misin?" Bana ulaşıp saçlarımı yüzümden itti ve vücuduma baktı. "Üstündeki kan mı?"

Ama babam sedyeyle dışarı çıkarıldığında attığı çığlık neredeyse kulak zarımı patlatacaktı ve babamın yanına koştu. Ağlıyor, onu ambulansa bindiren sağlık görevlilerinden ve polislerden cevaplar istiyor.

Daha fazla siren sesi duyuyorum ve bedenim kapanmaya başlıyor, etrafımdaki sesleri bastırıyor. Zihnimi kapana kıstırıp uyanmaya çalışırken gözümü bile kırptığımı sanmıyorum.

Uyanmam lazım.

Bu kötü bir rüya, gözlerimi açtığımda Malachi yanımda yatıyor olacak. Bana sarılacak, sonsuza dek birlikte olacağımıza söz verecek ve bunların hepsi bir rüya olacak.

Ama ben hiç uyanmıyorum.

13

Olivia

Mom adımı söylüyor ama cevap vermiyorum. Dudak parlatıcımı olabildiğince yavaş sürerken gözlerimi aynadan ayırmıyorum, sanki acele etmem günün geçmesini sağlayacakmış ve kapıdan çıkıp kardeşimin yüzünü mahvetmek zorunda kalmayacakmışım gibi. Hayat.

Annemin birkaç dakika içinde odama girmesi ve söyleyeceklerim için bana bağırması kaçınılmaz.

Beni arıyor, ana banyonun kapısını açtığını duyabiliyorum, sonra da gömme dolabı.

"Olivia!"

Sesinin tonuna bakılırsa mutlu değil. Babam ameliyattan birkaç gün sonra uyandığından beri annem herkesi ve her şeyi kontrol etme görevinde. Onun öfkesinin hedefi haline geldim, bu yüzden mesafemi koruyordum.

Ne de olsa Malachi neredeyse babamızı öldürüyordu ve komadaki babama onu affetmesi için yalvardığımı duymuştu. Ağlıyordum, oğluna çok ihtiyacı olan yardımı sağlamam için bana yardım etmesi için yalvarıyordum.

Babamın yaşamasını istiyordum ama içten içe doktorun MR'ından sonra bahsettiği beyin hasarının yaşamayacağı anlamına gelmesini umuyordum.

gerçeği hatırla.

Onu kaybetme düşüncesi, uyanıp bir ay önce o gece olanları hatırlamasından ve sonra benimle bağlarını sonsuza dek koparmasından daha kötüydü.

Neyse ki babamın beyninde hasar vardı ve sadece o gece benimle telefonda konuştuğunu hatırlıyor. Bir de Malachi'nin ona vurduğunu, ama hepsi bu. İfadem muhtemelen Malachi'nin hapsini sağlamlaştırdı. Babama kimin saldırdığı konusunda yalan söyleyemezdim. Malachi kan içindeydi, eklemleri çatlamıştı, tırnaklarım yüzünden yüzünde çizikler vardı ve hiçbir şeyi inkar etmeye çalışmadı bile.

Arka bahçeden kaçıp uzaklaşabilirdi, tüm bunlar olmadan önce kendine zaman ayırabilirdi, ama orada öylece durdu, sessiz, sanki beni hafızasına kazıyormuş gibi bana bakıyordu.

Polisler ve sağlık görevlileri eve girdiğinde bile duygusuzdum, gerçeklikten kopmuştum. Kalbim yavaşça kırılıyor, asla geri alamayacağım ihaneti hatırlıyorum - Malachi'yi korumalıydım.

Hala yapabilirim.

Annem odama giriyor ve beni görünce ofluyor; gözlerim ne kadar şişmiş. "Gitmemiz gerekiyor. Hazır mısın?" Kıyafetime bakıyor; basit bir siyah elbise ve tayt. "Neden ağlıyorsun?"

Derin bir nefes alıyorum ve yatağımın kenarına oturuyorum. "Bunu yapamam."

Acı dolu bir sessizlik ve kollarını kavuşturuyor. "Neyi yapamam?"

"Tanıklık edemem." Nefesimi tuttum, gözlerinde kopan fırtınanın vurmasını bekliyordum. "Tanıklık etmeyeceğim."

Bakışları düşüyor ve inanmayan bir kahkaha atıyor. "Seni o kadar parmağında oynatıyor ki, seni ne kadar manipüle ettiğinin farkında bile değilsin."

Kaşlarımı çatıyorum. Annem benimle daha önce hiç böyle konuşmamıştı - elbette bağırmıştı ama hiç bu tonda, benden iğreniyormuş gibi konuşmamıştı. Konu kardeşim olduğunda değil. Tabii ki,

Randevular ve yaşam tarzım söz konusu olduğunda ağır davranıyor ama bana hiç bu kadar tiksintiyle bakmamıştı.

"Beni manipüle etmiyor," diyorum, ayağa kalkıp ona doğru iki adım atarak. "Onun aleyhine tanıklık etmeyeceğim. Yardıma ihtiyacı var, suçlularla birlikte hapse atılmaya değil."

"O bir suçlu, Olivia."

Malachi kötü biri değil. Verdiği tepki yüzünden herkes onun hakkında böyle bir imaja sahip ama o kendini kaybetti, hepsi bu. Herkes kardeşimden korkuyor. İnternette kendini kaybedip neredeyse üvey babasını öldüreceği haberi çıktığında kendi arkadaşları bile onu terk etti.

Mason hariç herkes.

Eğer kardeşim en iyi arkadaşının tutuklandığı gece, Malachi'nin iyi olduğundan emin olmak için malikaneye hızla giderken öldüğünü bilseydi, bu bardağı taşıran son damla olurdu. Abigail yıkılmış durumda ve beni görmek için evinden çıkmadı. Onu suçladığımdan değil. Olay tüm dünyaya yayıldığından beri evimizin önünde haber muhabirleri ve izleyiciler vardı. Babamın yüksek profilli ismi sayesinde tüm sosyal medyada yer aldı.

Malachi'yi özlüyorum. Ve aramızda olanları düşününce onu özlediğim için bencil hissediyorum. Bir parçam soyunma odasındaki kızlara kulak misafiri olmamış olmayı diliyor. Malachi'nin benimle uğraşabilmek için deneyimsizmiş gibi davrandığından hiç haberim olmazdı.

Bir yanım da bunun doğru olmayabileceğini düşünüyor. Açıklamasına izin vermedim. Onu susturdum ve tutuklanmasını izledim.

Babam ölüyordu, kanı ikimizin de üzerine bulaşmıştı. Göz temasımızı son kez kestiğimde ana odağım oydu. Ona bir daha asla bakamam.

Onu hapse gönderen kişi ben olabilirim. Cinayete teşebbüsle suçlanıp uzun bir süre demir parmaklıklar ardında kalmasına sebep olabilirim. Onu bir daha asla göremeyebilirim. Bunu yaparsam benimle işinin biteceğinden hiç şüphem yok.

Yani...

Yapmayacağım.

Annem bana bakıyor. Geri adım atmayacak kadar kararlıyım. Vazgeçmeyeceğim. Sevdiğim tek kişiye, beni her zaman koruyan tek kişiye karşı tanıklık etmek, kendimi kalbimden bıçaklamak ve onu her düşündüğümde bıçağı orada bükülmeye bırakmak gibi olur.

Kardeşimi kurtarma ihtimalini ya da en azından tanıklık etmeyi reddetmeyi düşünürken gözlerimdeki kararlılığı ve sevgiyi görebiliyor. İfademi geri alacağım. Benimle birlikte serbest kalmasını sağlayacağım. Buna ihtiyacım var.

"Sen çocukluğunla ilgili pek bir şey hatırlamıyorsun ama ben hatırlıyorum. Raporların elimde. Gerçek annen ve babanın sana ne kadar kötü davrandığını biliyor musun? Seni ve küçük kardeşini beslemekten çok bir sonraki vurgunlarıyla ilgileniyorlardı. Yıllarca soruşturuldular. Çocuk hizmetlerinin evinize bir itfaiyeci göndermesinin tek nedeni uyuşturucu testine katılmamaları, ardından telefonlara cevap vermemeleri ve sonra bir komşunun onlarla iletişime geçerek bir bebeğin günlerce ağladıktan sonra sustuğunu söylemesiydi. Çok zayıftınız ve neredeyse hiç enerjiniz yoktu, yine de ölü kardeşinizi bulunana kadar kollarınızda tuttunuz."

O devam ettikçe gözlerim yanıyor.

"Seni o hayattan kurtardım. Eğer ben ve baban olmasaydık, sistemde kalacaktın. Sana bu hayatı ben verdim, o yüzden iyi bir kız ol ve babanı onu öldürmeye çalışan canavara karşı savun."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve bedenim öfkeyle titriyor. "Ne cüretle geçmişimi bana karşı böyle kullanırsın! Senin tarafından evlat edinilmeyi ben istemedim. Beni zorladığın bu hayatı ben istemedim."

Gülüyor. "Seni zorlamak mı? Gözlerini aç Olivia. Malachi zihnini o kadar mı çarpıttı ki büyük resmi göremiyorsun? Asla evlat edinmememiz gereken iğrenç bir canavara karşı seni yetiştiren adamı savunmayı reddediyorsun."

Ona tokat atmamak için kendimi zor tutuyorum. "Bu kadar yeter, anne."

"Bize böyle mi teşekkür ediyorsun?" diye homurdanıyor. "Sen de en az kardeşin kadar kötüsün."

Malachi iğrenç ya da canavar değil. Ama annem bir konuda haklı. Beni kurtardı.

Sallanmasını engellemek için dudağımı ısırıyorum ve göğsüm yanıyor. Söylediği her şey, her lanet kelime canımı acıtıyor. Küçük kardeşimin zayıf kollarımdan alınmadan önce ne kadar üşüdüğünü, bir itfaiyeci beni kirli beşikten kaldırıp gözlerimi yakan güneşe taşıdığında vücudumun ne kadar acıdığını hatırlamaya çalışıyorum.

Sahip olduğum tek anı bu.

Aklımda kalan tek şey.

Annem içimdeki çöküşü görüyor ve benimkini tutarken omuzları çöküyor. "Özür dilerim tatlım. Malachi en iyi yardımı insanlardan uzakta alacaktır. O senin için, kendisi için ve toplum için bir tehlike."

Gözyaşları yanaklarımı ıslatıyor, içimdeki her atom çarpışıyor. "Güvende olduğundan emin olacağına söz ver.

Söz ver bana
yardım getir." Burnumu çekiyorum ve başımı omzuna yaslıyorum. "Yapacağım, ama sadece yardım alırsa."

"Söz veriyorum," diyor ve geri çekilip gözlerimi siliyor. "Temizlen, saçını düzelt ve gidelim."

Adliyeye giderken, annem bana iyi olup olmadığımı sorduğunda bile tek kelime konuşmuyorum - arabayı durdurduğumuzda çenemi kaldırmamı söylüyor, kameralar dışarıda yanıp sönüyor, muhabirler ön girişe doğru ilerlerken yolumuza çıkmak için beş saniyelerini bekliyor. Babamın tanınmış bir avukat olması her şeyi daha da kötüleştiriyor. Kendini beğenmiş insanlar, masum olan biz olsak bile bize iğrenç sözler söyleyebileceklerini düşünüyorlar. Bu hiç mantıklı değil, babamıza saldıran kişi Malachi'ydi.

Bir parçam gergin hissediyor, sanki birisi zihnimi okuyabilir ve o an olanların tam görüntüsünü görebilirmiş gibi.

Gece. Birisi gerçeği öğrenecek ve beni kurtaran ailemi sonsuza dek kaybedeceğim.

Malachi cinayete teşebbüsle suçlandı ve hapse mahkum edildi. Avukatını ne kadar zorlasak da delirdiğini iddia etmeyi reddetti.

Bana mektuplar gönderdi. Bazılarını tam olarak okuyamıyorum; bazıları o kadar yürek parçalayıcı ki onları yastığımın altında saklıyorum. Orada kendini kaybediyor. Neden orada olmadığımı, ziyaret etmediğimi, onunla birlikte olmadığımı anlayamıyor. Bazı mektuplar endişe verici, bu yüzden onların resimlerini kurumdaki psikiyatristine verdim. Bazılarında bana yalvarıyor. Bunlar gözyaşlarıyla kaplı olanlar. İkimizin de gözyaşları. Hangilerinin kızgın, hangilerinin üzgün olduğunu ve hangilerini yazarken zorlandığını anlayabiliyorum.

Onuncu mektubundan sonra babamın masasında oturup boş bir kâğıda bakıyordum. Eğer içlerinden biri ne yapacağımı bilseydi, bana aileme ihanet ettiğimi söylerdi.

Parmaklarım başlamak için çok fazla titriyor, bu yüzden kalemi bırakıp onları esnetiyorum, gözlerimi kapatıp onun yüzünü hayal ediyorum; hapsolacağı odayı - yıllarca bakacağı dört duvarı. Hücresini, nefret ettiği akşam yemeklerini ve gözlerini kapattığında sesimi nasıl duyabildiğini, yüzümü nasıl görebildiğini çoktan tarif etti.

Ben de onu görebiliyorum. Görüntüleri zorluyorum. Kendi elim olsa bile onun elini üzerimde hissetmek için kendimi zorluyorum. Geceleri kalbim ağır ağır atıyor ve bazen yastığıma sarıldığımda onun bana karşı attığını hissediyormuş gibi yapıyorum.

Ne yazmaya çalıştığımı anlayacaktır. El yazım berbattır ama o bilir. Beni herkesten daha iyi tanıyor ve gerekirse bunu çözecektir.

Kalem sayfanın üzerinde hareket ediyor ve kelimeler neredeyse gözyaşlarımın yanaklarımdan sayfaya döküldüğü kadar hızlı dökülüyor.

Malachi,
Bize ne oldu? Her şeyimiz vardı. Bir ailemiz, arkadaşlarımız, karnımızı doyuracak yemeğimiz ve başımızı sokacak bir evimiz vardı. Aşkımız vardı. Gerçek aşk. Hiç var oldu mu? Hepsi sahte miydi? Her ne şekilde olursa olsun senin aşkını istediğim için aptal mıyım? Anna ile randevun hakkında bana yalan söylediğin için sana kızgındım ama bunun olmasını hiç istemedim. Tartışmamız, bağırmamız, öpüşmemiz ve barışmamız gerekiyordu. İzin verseydim kendi tarafını açıklayacaktın. Seni o şekilde susturmamalıydım.
Çok kötü davrandım ve özür dilerim. Çok, çok özür dilerim, Malachi.
Babamla olanların bir hata olduğunu biliyorum. Ne kadar zor durumda olduğunu göstermen için hepimizin senden beklediği işaret buydu ve sana yardım edeceğim, söz veriyorum. Ailemizle konuşmam için bana biraz zaman ver. Onlara bizim hakkımızdaki gerçeği anlatacağım. Babam iyileştiğinde ve annem herkesle kavgalı olmadığında, onlara sana aşık olduğumu ve söylediğin her şeyin doğru olduğunu söyleyeceğim. Onları
O gecenin detaylarını. Bu konuda hiç konuşmamaya karar verelim. Her şeyi yeni gibi yapacağız. Her şeyi.
Annem hala evlenmem konusunda kararlı, bu yüzden onu durdurmaya çalışmalıyım. Reddedeceğim. Senin dışında kimseyle evlenmeyeceğim Malachi, çünkü bir süre beklemem gerekse bile hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kişi sensin. Lütfen kendini beladan uzak tut. Annem izin verir vermez ziyarete geleceğim.
Sana bunu yaptığım için çok üzgünüm. Beni affetmek zorunda değilsin. Ama umarım affedersin.
Seni her şeyden çok seviyorum: Bunu fark etmem için seni kaybetmem gerekmemeliydi.
Seni seçmeliydim.
Olivia

Kelimelere bakıyorum. Bazıları gözyaşlarım yüzünden bozulmuş.

Sayfayı çeviriyorum ve ikimizin bir fotoğrafını alıyorum. O beni sırtında taşırken ben onun yanağını öpüyorum. Yüz ifadesi bomboş. Gülümseme yok, hiçbir duygu yok, ama mutlu olduğunu biliyorum. Birlikte geçirdiğimiz birçok güzel andan biri, bir şansımız olduğunun kanıtı.

Ama annemle beni evlendirmesi için konuşamazsam ne olacak? Ağabeyim bana kelebekler verdiğinde çok hayalperesttim ve onun da bunları hissettiğini biliyordum. Duygularımızın farkına varamayacak kadar gençtik. Birlikte büyüdüğümüz ve kardeş dediğimiz birine aşık olmanın saçmalığı karşısında kafamız çok karışıktı.

Bu mektup... Bizim için sahte bir umudu temsil ediyor.

En ufak bir umudum yok ama Malachi'nin benden uzaklaşmak için her türlü fırsatı var. Serbest bırakıldığında gerçekten birlikte olabileceği birini bulabilir, başkasına bağlı birini değil.

Bunun farkına varmak kalbimi öyle acıtıyor ki, hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Nefes nefese çakmağı alıp çakıyorum ve kelimeleri son bir kez daha okurken tereddüt ediyorum. Keşke ona bu mektubu verebileceğim bir dünyada yaşasaydık, önünde durup hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmeden önce mektubun yazdıklarını kelimesi kelimesine okumasını izleyebilseydim.

Alevlerin mektubun köşesini sarmasını, kenarlara yayılmasını ve asla konuşmayacağım tüm kelimeleri yemesini izliyorum. Malachi duygularımı asla öğrenemeyecek. Hak ettiği özrü hiçbir zaman alamayacak ve bizim için hiçbir zaman umut besleyemeyecek. Hissedemez. Eğer bu mektubu gönderirsem, annemin beni birlikte olmaya zorladığı kişiyle evlenirken ona yol göstermiş olacağım.

Bu kalplerimiz için duygusal bir intihardır - onlar kırılgan, korunması gereken önemli organlardır ve bu da benim Malachi'ninkini mektubu yakarak bir kül yığınına dönüştürerek korumamdır.

Annem sağ olsun, geleceğimi seçme şansım hiç olmadı. Beni yetiştirdiği kişi olmam kaçınılmaz. Zengin bir adamın karısı. Sessiz. Uyumlu. Mükemmel bir kız. En kötü kız kardeş.

En azından kardeşimle aramdaki son köprüyü yakarak, onu bir daha benim tarafımdan zehirlenmekten koruyabilirim.

PART TWO

14

Malachi - Present day

Sırtımı ağaca dayamış, açlık çeken ciğerlerime ağır nefesler çekiyorum.

Ter vücuduma ikinci bir deri gibi yapışıyor, bacaklarım kir içinde kalıyor ve yağmurda koştuğum için ayakkabılarım mahvoluyor. Kafamı boşaltmak ve sesleri bastırmak sadece egzersiz yaparken ya da Olivia'ya sarıldığımda işe yarıyor ama uyandığımda bir şeyler yolunda gitmiyordu. Kendimi toparlamak ve yorganın altından çıkmak zorunda kaldım.

Bu saatler önceydi. Sanırım bütün sabah koştum. Zihnim aşırı hızda. Nedenini bilmiyorum.

Anksiyete beni yiyip bitiriyor - gece boyunca sizi boğulmuş gibi uyandıran türden. İştahınızı bulamadığınız türden. Aklınızı kaybettiğinizi düşündüren türden.

Dürüst olmak gerekirse, üçüncü nokta büyük olasılıkla doğrudur.

Çatlama hissinin tadını çıkararak boynumu döndürüyorum ve kulaklığımı çıkarıp ormanlık alanın seslerini dinliyorum, sonra beni arayan kız arkadaşımın aceleci ayak seslerini duyduğumda bir gülümseme tutuyorum.

Beni arayıp nerede olduğumu sormadan önce yirmi dakika beklemesini söyledim. Tam beş dakika idare etti.

Gizlice dışarı çıktığımda onu uyandırmak istemiyordum, ama aynı zamanda onu yatağımızdan sürüklemek ve beni uyanık tutarak saatlerce her tarafına sürtündükten sonra uyandığım kaya gibi sağlam horozla uğraşmasını talep etmek istedim.

O hafifçe horlarken neredeyse içine giriyordum.

Neredeyse.

Hissettiklerime yardımcı olabilirdi. Belki bir saatliğine bile olsa her şeyi hafifletirdi.

Farkında değilken onu tekrar becermek görünüşe göre söz konusu değil - önceden izin vermediği sürece baygınken ona dokunmamam konusunda bana katı kurallar koydu.

Geçen hafta bana geri döndüğünden beri yaptığı kısıtlamaları ne kadar sıkıcı bulsam da dinliyorum - omzumdaki ses onu parçalamam için bana bağırsa da çalışmaya gitmeden önce çıplak vücudunu bile örtüyorum.

Gördün mü? Kibar olabilirim.

Olivia henüz bilmiyor, ama ben başlıyorum-

Patlat.

"Siktir!

"

Başımın yan tarafına sert bir şey çarpıyor, sonra bir acı patlaması oluyor ve ağaçtan uzaklaşıp Olivia'nın gaz maskemi çıkardığını ve beyzbol sopasını ormanın zeminine bıraktığını görmek için döndüğümde yüzümden aşağıya sıcaklık damlıyor.

"Özür dilerim!" diye bağırıyor, gözleri kocaman. "Ağaca çarpmam gerekiyordu, sana değil!"

Yaramdaki kanı siliyorum, sonra kırmızı parmaklarıma bakıyorum ve gözlerimin yavaşça ona kaymasına izin veriyorum. Yutkunuyor, bir adım geri atıyor ama başımı sallıyorum ve duruyor.

"Bu bir kazaydı."

Maskeyi geri tak, diye işaret ediyorum, çünkü işaret dilini konuşmaktan daha rahat kullanıyorum. Ben kanın ulaştığı izi görmezden gelirken o maskeyi alıp takıyor.

ve büyük ihtimalle cildimi lekeliyor. Şimdi sopayı al.

Onu almak için eğiliyor, hareketleri yavaş, hesaplı, sanki her an kaçmaya hazırmış gibi.

"Şimdi ne olacak?"

Ben ona doğru yürürken biraz sertleşiyor. Ayakkabılarımın altında dallar kırılıyor -EJKO hala AirPods'umun birinde çalıyor, diğeri de şortumun cebinde güvenle duruyor.

Gömleğinin önünü çekiştirip göğüslerinin düğmelerini açtığımda Olivia bir inilti çıkarıyor. Titriyor ama bunun korkudan mı yoksa ona dokunacağım beklentisinden mi olduğunu bilmiyorum.

Yapmayacağım. Pek sayılmaz.

Sütyen giymiyor ve meme uçları soğuk hava yüzünden sertleşiyor. Kanla kaplı parmaklarımı oradaki mükemmel tenin üzerinde hafifçe gezdiriyorum, başparmağımın ucu meme uçlarından birini çevreliyor.

Göğüsleri başka bir gün de mükemmel görünürdü, ama benim kanımla kırmızıya boyanmışken? Maskemi takıp sopamı tutarken mi? Sanırım planımdan vazgeçip onu burada becerebilirim.

Onu bırakıyorum ve geri çekiliyorum. Kıyafetlerini çıkar. Maske üzerinde kalsın.

Yavaşça sopayı kalçalarının arasına sıkıştırıyor, son iki düğmeyi açıyor ve gömleğinin yere düşmesine izin veriyor, sonra pantolonunun düğmelerini açıyor, sopa bacaklarından aşağı kayarken düşüyor, böylece sadece külotuyla duruyor.

Beyaz dantel.

Şimdi daha sert sikişiyorum.

Sayamayacağım kadar çok kez kız kardeşimin içine girdikten sonra, onu bu şekilde, üzerinde benim kanımla çırılçıplak gördüğümde, buna alışmış olacağımı düşünürsünüz. Hayır, pijamaları içindeyken, saçları düğümlenmişken ve sarımsak ya da başka iğrenç bir şey gibi kokarken bile ona hala çok takıntılıyım.

Hangi yirmi sekiz yaşında böyle kelebekler uçuşur?

Kahretsin, bu lanet kızı seviyorum.

"Bütün gün orada öylece durup bana mı bakacaksın?" diye soruyor, sesi gaz maskemin altında boğuklaşıyor.

Cadılar Bayramı gecesi taktığım maskenin aynısı. Bunu seviyor - görünüşe göre ona nasıl kendini bıraktığını ve bana tamamen sahip olmasına ve yansımaları hakkında endişelenmemesine izin verdiğini hatırlatıyor.

Sanırım durup bakabilirim - o bir başyapıt.

Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirirken şortumun yırtık olduğunu bilerek yutkunuyorum.

Olivia'nın dehşeti yüzünden
okunuyor. Çok güzel. Korkmuş.

Sikilebilir.

Onun lanet ruhunu yutmak istiyorum. Eğer benden isterse, yaparım. Ne anlama gelirse gelsin. Onu toprağa yatırır ve öyle bir sikerim ki, kafası ormanın zeminine gömülür. Durmam için çığlık atsa bile, oksijensizlikten bayılana kadar durmam. Sızıyor. Döllerimin her damlasını içine akıtacağım ve eğer kaçarsa, hepsini tekrar içine akıtacağım ve cesedinden bir orgazm daha çıkaracağım.

"Malachi?"

Ama o bir cesetse, ölmüş olacak. O zaman ben de ölmüş
olurum. Evimize birlikte dadanabiliriz.

Kız kardeşim sonsuza kadar benimle kalacak. Eğer tekrar kaçmaya kalkarsa, onu bodruma zincirlerim ve bir daha asla gün ışığını göremez.

Benim, her zaman benim. Ve bunda ciddi olacağım. Sadece bir mülk ya da hayat iddiası değil. Onunla ilgili her şey benim olacak.

Zaten
öyle.

"Malachi?"

Eğer biri yoluma çıkarsa, onu öldürürüm. Babamın işini bitiririm, annemin boynunu kırarım, ve eğer o küçük kız kardeşi olaya karışırsa-

"Hey," diyor Olivia usulca, tam önümde, halının üzerinde, maskesi ve sopası gitmiş. "Bana bak."

Kıyafetleri üzerinde. Farklı kıyafetler. Pijama.

Gözlerimi kırpıştırıyorum, bir anda kafam karışıyor, etrafıma baktığımda yatak odamızda olduğumuzu görüyorum.

15

MALACHI

Uykumdan uyandığımda çilek kokusu duyularımı dolduruyor.

Yüzümde birbirine karışmış saçlar, üzerime yayılmış uzuvlar, kendi bacağıma dolanmış bir bacak ve göğsümde duran nazik bir el var. Bir an için hala rüya gördüğümü ve Olivia'nın biz gençken odama gizlice girdiği zamanlardan bir anının içinde olduğumu düşünüyorum. Hâlâ hücremdeyken gittiğim o yerdeyim, yalnızım, Olivia yanımda uyuyormuş ve benimle geleceğimiz hakkında konuşuyormuş gibi davranıyorum.

Evlenecektik. Çocuk sahibi olacaktık, eğer gerçekten isterse. Tatillere çıkacak ve sevdiğimiz meslekleri bulacaktık. Birbirimize sahip olduğumuz sürece, başka hiç kimsenin önemi yoktu. Biz bir bütündük. Biri düşüncelerimi böldüğünde dağılacak olan güçlü bir birlik.

Gardiyanların söylediği gibi aklımı kaybetmiyordum. Aklımı başımda tutmak için onunla ilgili anılara tutunuyordum. Birbirimizin odalarına gizlice girdiğimiz tüm zamanlar kafamda bozuk bir plak gibi çalıyordu. Gardiyan, Olivia'yla konuşurken kulak misafiri oldu - saatlerce yatakta birlikte yatarken bana gülümseyen ve öpen hayali versiyonu. Onlar

Dizlerimin üzerine çöküp ağlayarak Olivia'dan beni affetmesini isterken kendimle tartıştığımı, kimseye yalvarmadığımı duydum.

Dünyada ondan başka hiç kimsenin göremeyeceği gözyaşları.

Deli olduğumu düşündüler ve ASPD teşhisimle ilgili daha fazla değerlendirme için gönderildim. Gelen tek şey depresyonda olduğumdu ve bana daha fazla arama zamanı ve ekstra bir ziyaret aralığı verildi, ancak aramaya veya ziyaret etmeye çalışan herkesi görmeyi kabul etmedim. Ailem benden nefret ediyordu ve ben sadece Olivia'nın orada olmasını istiyordum. Sahte pisliklerin hiçbirini görmeye ihtiyacım yoktu.

Arkadaşlarım ortadan kayboldu. Mason bile beni görmeye çalışmadı. Kız kardeşimle ilişkim öldü. Ve ailemi tekrar kaybettim. Aklımı kaybetmemem, kendimi bir ilmeğe bağlamamam ve her şeye son vermemem bir mucizeydi.

Aramalarımı reddetmeye ve yüzlerce mektubuma cevap yazmamaya devam ettiğinde ve o masada oturup ziyaret edip etmeyeceğini beklediğimde, bir parçam daha paramparça olacaktı. Şimdi onunla kollarımda yatarken nasıl tekrar normal olabileceğimi düşünebildiğimden bile emin değilim. Tabii bir zamanlar olduysam.

Terapi sırasında - tahliye olduktan sonra şimdiye kadar katıldığım dört toplantı - çocukluğum hakkında konuşmaya çalışıyorlar. Raporumda okuduklarına dayanarak sorular soruyorlar.

Hâlâ biyolojik ailenizi düşünüyor musunuz? Sana ne olduğunu hatırlıyor musun? Kabuslar görüyor musun? Evlat edinen babanızı neredeyse öldürdüğünüz günü hatırlıyor musunuz?

Aramızda ne olursa olsun, onu hâlâ babam olarak görüyordum. Biyoloji ya da değil. Beni Jamieson Vize büyüttü, beni doğuran kadınla beni bırakıp giden adam değil.

Bazen onun yüzünü hatırlıyorum. Ben gençken öldüğü için muhtemelen uydurma bir görüntü olduğunu biliyorum. Neredeyse sarı olan uzun sarı saçları, parlak kırmızı ruju vardı ve çok fazla sigara içerdi.

Terapist her zaman onun hakkında konuşmam için beni zorluyor.

Sanki onun bana zayıf, işe yaramaz, tuhaf ve berbat olduğumu söylediğini duyabiliyor. Uğradığım kötü muameleyi görebiliyor. Çocukken annem ve babam için ağladığımı duyabiliyor.

Harika bir çocukluk geçirdiğimi ve gerçek annemi özlediğimi mi söylemem gerekiyor? Babamın kendini köprüden attığında beni de yanında götürmesi gerektiğini mi?

Eğer hala onlara sahip olsaydım, Olivia ile tanışamazdım. Beni ondan başka kimse kurtaramazdı. Dünyada beni anlayan tek kişi o, sesim kilitli olduğunda ve iletişimin her alanında zorlandığımda bile - bana kaç kez öyle dediyse de, benim bir ucube olduğumu düşünmüyor. Ben normal değilim. Bunu biliyorum. Zihnim onunkiyle ya da birlikte büyüdüğüm insanlarla aynı değil. Tecrit edilmeden önce birlikte kaldığım bazı mahkûmlar bile ya bir deli ya da şizofren.

Herkes bunu söylüyor. Ben hastayım, ahlaksızım, hatalıyım ama o yine de beni seviyor. Beni anladığını sanan bu pislikler hiçbir şeyden haberdar değil. Her zaman beni en iyi kendilerinin bildiğini düşünüyorlar, sanki aciz bir çocukmuşum gibi bana bir şeyler soruyorlar. Kafamın içinde neler döndüğü hakkında en ufak bir fikirleri yok. Aklımın her köşesi Olivia adında bir kızla dolu.

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırıyorum, parmaklarım onun koyu renkli saç tellerinde gezinirken bulanıklık kayboluyor, onları burnuma götürüp içime çekiyorum.

Aynı lezzetli çilek kokusu duyularımı dolduruyor. Çocukluğumuzdan beri aynı. Benim için ne kadar sakinleştirici olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Ve bu sefer gerçek.

Olivia gerçekten yatağımda, kaybolacakmışım gibi bana sarılıyor. Benden kaçmıyor. Hiçbir aile kapımızı çalıp bizi kaçıp saklanmaya zorlamıyor. Toplum bizi ayrı tutmuyor ve birlikte olmamızın yanlış olduğunu söylemiyor. Biz sadece iki yetişkiniz, kucaklaşıyoruz, mutluyuz ve ben

Kötü bir şey olacak ve göğsümde kabardığını hissettiğim neşeye son verecek diye ödüm kopuyor.

Mutlu olmayı o kadar çok istiyorum ki ama nasıl olacağımı bilmiyorum.

O sik kafalı Xander'la evlenmek için sözleşmeden doğan yükümlülüğü hâlâ üzerimizde ama bu da geçecek. Olivia'yı tanımıyor bile ve onun kendisine koşmasını beklemek için bir nedeni yok. Ailesi zengin, Vize'lerden çok daha zengin.

Annemin tek umursadığı şey para. Güç için kendi kızını satacak kadar.

Belki de onu öldürmeliyim, Xander'ı boğduktan ve cesedini ailesinin bulması için bıraktıktan hemen sonra, adım alnına kazınmış olarak.

Etrafındaki tüm güvenlik ve elitist ailesiyle birlikte yaşadığı eski bir yetimhanenin kalesiyle, ilk kez gerginim. Çünkü onun için gelirse ve onu almayı başarırsa, onu nasıl geri alacağımı bilemeyeceğim.

Onu kaybedebilirim.

"Kalbin birdenbire çok hızlı atmaya başladı," diye fısıldıyor Olivia, çıplak göğsüme nazik bir öpücük kondurarak. "Uyumaya devam et. Daha erken."

Yarı gülümseyerek parmaklarımı yeni boyanmış saçlarında gezdirmeye devam ediyorum. Zorla yaptırdığı sarıdan kurtulmak için yapmıştı bunu. Arkayı almam için bana güvendiğinden beri hala altın dalgalar var ve şok edici bir şekilde saç boyasını nasıl kullanacağımı bilmiyorum.

Ona otoriter demek istiyorum ama kendimi bunalmış hissettiğimde kelimelerimin üzerine düşüyorum. Hala öğreniyorum ve yaklaşık bir haftadır yatakta olduğumuz için, benimle tartışmasına rağmen randevularımın hiçbirine gitmedim.

Duş almak, kız kardeşimin bana taktırdığı milyonlarca prezervatifi atmak ya da yemek yemek dışında yataktan zar zor çıktık. Hatta önümde durup ilaçlarımı almamı istedi ve sanki yıllardır yapmamış gibi beni öptü. Ve dün ormanda beni kovalamak istediği o rastgele saat vardı, ben de ona izin verdim.

Sikimi emerken ve üzerimde zıplarken onunla kavga ediyormuş gibi bile yaptım.

O benim yanımda kaldı ve ben bu işgalden nefret etmiyorum.

Onun burada, benimle, yatağımızda, evimizde olmasını seviyorum.

Bizim hayatımız.

Her şeye sahip olmaya çok yakınız ama bir şey bizi oraya ulaşmaktan alıkoyuyor. Göğsümde bir ağırlık var, çok ağır, ve bu Olivia'nın uykuya dalan başı değil.

Benim için endişeleniyor. Dün gece uyandığında beni yatak odasının ortasında kendi kendime konuşurken ve bir şeyler imzalarken buldu. Gerçek olduğunu kanıtlamaya çalışarak beni yatağa geri götürmesi on dakikasını aldı.

Gerçekten hatırlamıyorum. Beden dışı bir deneyim gibiydi. Bunu birkaç kez yaşadım. Hapisteyken, Olivia'yı izlerken ve geçen hafta birkaç kez.

Rahatlamış yüzünü izlerken, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve bana nasıl katlanacağını merak ediyorum. Ben ele avuca sığmayan biriyim, onsuz daha iyi olacağı ağır bir yüküm, ama bencil yanım her şeyi benimle üstlenmesini istiyor.

Ben de uyumaya devam etmiyorum. Uyuyamıyorum. Zihnim bugün bana karşı. Bazen onu engelleyebiliyorum, bazen de mücadele ediyorum ve Olivia'nın her zaman nerede olduğunu bilmeme gerek kalmadan havayı ciğerlerime çekmek bile bir çaba gerektiriyor.

Tekrar uyandığında, küçük güzel gözlerini kırpıştırıyor ve beni izliyor. Parmakları çene çizgimi takip ediyor ve yanağımı avucuna bastırıyorum, sanki beni seçtiğinden beri neredeyse sürekli ona bağlı değilmişim gibi.

"Artık bizim hakkımızda konuşabilir miyiz?" diye soruyor çekingen bir şekilde. Sesi biraz titrek.

Neredeyse her gün "konuşmamızı" istiyor ve ben bunun anlamsızlığına tamamen karşıyım.

İçimdeki her şeyin ona boş vermesini ve akışına bırakmasını söylemesine rağmen, bir kez başımı sallıyorum.

"Ne yapıyoruz biz?"

Kollarımı ona dolayarak yanıma çekiyorum. Ne yaptığımız belli değil mi? Yatakta sarılıyoruz. Ama görünüşe göre bana bakışına bakılırsa bu onun için bir şey ifade etmiyor.

"Sekiz yıl sonra hapisten çıktın ve sonra beni takip edip kaçırdın. Bana işkence ettin ve sonra gitmeme izin verdin. Sadece bir hafta önce geri döndüm. Planımızın ne olduğu hakkında gerçekten konuşmamız gerektiğini hissediyorum."

Parmakları tenimde gezinirken burun deliklerim açılıyor, çenem geriliyor.

Tamam, imzalarım. Ama bunu tartışmanın bir anlamı yok. Artık benimsin ve seni benden almak için kimsenin yapabileceği bir şey yok. Ölmüş olmam gerekirdi, yine de kıçına dadanır ve seni beceririrdim.

"Ben ciddiyim," diyor iç çekerek.

Ben de öyle.

"Her şeyde bebek adımlarıyla ilerleyebilir miyiz?"

Hayır.

Göğsü bir iç çekişle daha yükselip alçalıyor.

"Malachi." Adımı söyleme şekli beni yutkunmaya itti.

Oturduğu yerden kalkarken burnu kırışıyor, bana sarılıyor. "Bir şey önereceğim." Parmakları göğsümün üzerinde, aniden ağrıyan kalbimin üzerinde geziniyor. "Kızmana izin yok."

Bu da kendimi kaybedeceğim anlamına geliyor ama dişlerimi sıkıp derin bir nefes alıyorum.

Ne?

"Ama bu, her sabah yatakta kalmam için benimle tartışmadan işe dönmeme izin vermen gerektiği anlamına geliyor."

Hayır dememe rağmen geri döneceğini söylemiştin. İmzalıyorum. Seni bodruma geri koymadığım için şanslısın.

"Bu teknik olarak adam kaçırma."

İlk seferim değil.

Gözlerini ellerime dikti - her saniye konuşmamı duymak için yanıp tutuşuyordu, ama bazen hala

Sesimi kullanırken rahattım. "Hiçbir yere gitmiyorum. Burada yaşasam da yaşamasam da. Neden işe ya da ailemi görmeye gittiğimde eve gelmeyeceğimi düşünüp duruyorsun?"

Cevap olarak kaşlarımı kaldırıyorum.

Başını eğiyor, yüzü yumuşuyor. "Yapmayacağımı sana kanıtlamak için ne yapabilirim?"

"Beni becerme konusunda pek de iyi bir sicile sahip değilsin." Sonra imzalarım ve sana güvenmiyorum.

Mümkün olduğunca dürüst olmaya çalışıyorum. Evet, beni seçti ama bunu yapması on yıldan fazla sürdü. Emin olmamam, güvensiz olmam ve beni tekrar ne zaman terk edeceğinden endişe etmem çok doğal.

Abigail ya da Anna aradığında bile gergin oluyorum - akşam yemeğine çıkmak ya da ikincisi doğum yapmadan önce buluşmak isteyecekler.

Her ne kadar paranoyak bir pislik olmayı bırakıp onun burada benimle olmasının tadını çıkarmak istesem de, işe gitmek gibi basit bir şey yapması fikri beni kaşındırıyor. Onu durduramam. Durdurmayacağım. Ama kapıyı kilitleyip anahtarı atmak, onu yatağa kelepçelemek ve bir daha arkadaşlarını görmesine izin vermemek istiyorum.

Bunu ona söylersem zehirli olduğumu söyleyecek ve işe yaramayacağını iddia edecek. Ve haksız da değil, bu yüzden kafamda uçuşan kelimeleri söylemiyorum - benden tekrar kaçmasına izin veremem. Eğer kaçarsa bu sefer ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Muhtemelen iş yerini yakar ve onu tekrar kaçırırım. Bu sefer gitmesine izin vermeyeceğim. Dünyaya öldüğünü düşündüreceğim ve onu sonsuza dek saklayacağım.

Beni öpüyor, elleri yüzümde, alt dudağımı emerken beni kendine çekiyor. "Aklını başına topla," diye fısıldıyor. "Seni seviyorum."

Olivia gençliğimizden beri kafamı karıştırıyor. Onu seviyorum ama ona güvenmiyorum. Eğer onu yanımda zincirli tutmak istiyorsam beni dava et.

Dudakları düzleşiyor ve parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Seni tekrar öpeceğim ve sonra duş alacağım.

ve işe gideceğim. Başka bir yere gitmiyorum. Söz veriyorum. Endişeleniyorsan beni oraya bırakabilir ve geri alabilirsin."

Benden tekrar kaçmanı istemiyorum.

Dudakları incelir ve gözleri düşer. "Özür dilerim."

K o n u ş m a k istediğin şey bu muydu? İşe mi gidiyorsun?

"Kelimelerini kullanabilir misin?" diye sorar. "Lütfen mi?"

Sesimi kullanmak istemiyorum.

"Tamam," diye fısıldıyor. "Ben sadece..."

Gözleri odanın köşesindeki tanka gidiyor ve titriyor. Evcil hayvanımın tekrar vücudunda olmasını düşündüğünü ve bu düşünceden nefret ettiğini biliyorum.

Evcil hayvanıma henüz bir isim vermedim. Rex ve Spikey çok kolaydı, ama bu... Çok emin değilim.

Olivia'nın gözlerinde korku var. Bu duyguyu eninde sonunda yok edeceğim.

Bana bakıp dudaklarını büzdüğünde, konuşmak istediği şeyden nefret edeceğimi biliyorum. Gergin, bu da beni hasta hissettiriyor, tamamen çıplak olmasına ve üzerimde oturmasına rağmen.

"Seni seviyorum," diye başlıyor ve kalbim sağlıklı kabul edilenden çok daha hızlı atıyor. Sanırım endişeden göğsümden fırlayacak - en azından kanım onun güzel yüzünü boyayacak ve bana son bir harika manzara sunacak. "Seni sevmediğim bir zaman hatırlamıyorum ama en başa dönmek istiyorum."

Ona bakıyorum. Takip etmiyorum. O ne istiyor?

Başlangıca geri dönmek mi?

Ne?

Ne demek istediğini sormak yerine gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum ve saçmalıklarını detaylandırmasını bekliyorum. Ya sert seanslarımızdan birinde kafasını çarptı ya da hastalığıma yakalandı ve benden daha fazla hayal görüyor.

Omuzları düşer. "Beni daha önce hiç bir randevuya götürmedin."

Kaşlarım daha da çatıldı. "Ne?"

"Hiç çıkmadık. Uyumlu olup olmadığımızı hiç test etmedik. Ya travma bağı kuruyorsak? Boktan geçmişleri olan, birlikte büyümeye zorlanmış iki evlatlık kardeş. Ya beni gerçekten sevmiyorsan ve çocukluğumuzdan beri birbirimize tutunuyorsak?"

Olivia'yı kucağımda tutarak doğruluyorum. Kalçalarını tutup başımı sallayarak, "Yapma," diye zorluyorum. "Lütfen yapma."

"En azından deneyebilir miyiz?"

Yanlış bir şey yapmadım, kelimeler boğazıma düğümlendiğinde imza atıyorum.

"Yapmadığını biliyorum. İnanılmazdın. Sana yaptıklarımdan sonra beni yatağında ağırlıyor olman bile benim için dünyalara bedel."

Yatağımız, imzalıyorum.

Alt dudağı titriyor. "Bana çıkma teklif et, beni yemeğe çıkar, kendimi özel hissetmemi sağla ve gecenin sonunda beni evime bırak."

Evine mi bırakayım? Bu da ne böyle? Başımı

salladım. "Hayır."

"Lütfen, Malachi."

Bunu neden yapıyorsunuz? Biz iyiydik.

Olivia hayatımı mahvetmeye çalışıyor olmalı. Neden her şeyi geri alalım ki? Birbirimizin her yerindeydik. Beni sevdiğini söyledi. Beni her sabah öptü ve anılarla dolu bir hayatımız var.

Teknik olarak küçükken bir kez yemeğe gitmiştik ve ben ona kaçmasını söylemeden önce on dakika bile sürmemişti. Bu sayılmaz mı?

Dudaklarını düzleştiriyor ve başka tarafa bakıyor. "Çıktığım her randevuyu annem ayarladı. Hiç kontrolüm olmadı. Hayır dediğimde, beni kurtardığı için ona borçlu olduğumu yüzüme vurdu. Hatta sen hapisteyken beni bir erkek arkadaşım olması için zorladı."

Varlığını ortadan kaldırmak istediğim bir erkek arkadaş - hatta ona diğerleriyle birlikte bahçede bir mezar yeri bile ayırdım, ama ben

gözleri yaşlarla dolsa bile dinlemeye devam eder.

"Bir şeyleri bitirmek istemiyorum. Sadece en başa dönmek istiyorum. Malachi ve Olivia Vize olarak değil, birbirlerine aşık olan iki insan olarak. Malachi ve Olivia olmak istiyorum, kimyası, uyumu, aşkı ve büyürken özlediğimiz her şeyi olan iki insan."

Bunların hepsi bizde var. Anlamıyorum. Beni terk etmek için bahanesi bu mu? Buraya geldiğinden beri takılıyoruz. Belki şimdi sıkılmıştır?

Neden kusacakmışım gibi hissediyorum?

"Daha önce seninle bunu yapma şansım olmamıştı," diye ekliyor, nefesleri dağılırken burnunu çekiyor. "İlk randevumuzda beni öpmene bile izin vereceğim ama buna karşı bir kural var."

Küçük kız kardeşim her zaman çevresinin bir ürünü oldu ve hayatının kontrolünü ele almaya çalışıyor. Nedenini anlıyorum ama anlamadığım şey bunu neden benimle yapmak zorunda olduğu.

Birincisi, biriyle nasıl çıkılır bilmiyorum. Ve ikincisi,

hayır.

Benim sessizliğim onun cevabı. Başladığımız yere geri dönmeyeceğiz. Olivia yanımdan ayrılmıyor. Burada birlikte yaşıyoruz. Bir geleceğimiz var. Birbirimizi seviyoruz. Çocuklardan nefret etmeme rağmen ona bir aile şansı bile sundum.

Geçen hafta boyunca sikimin kaç kez onun içinde olduğunu sayamadım. Ben oral seks için uyandım, o da beni bacaklarının arasında görünce uyandı. Sarıldık, öpüştük ve saatlerce konuştuk.

Biriyle çıkmak anlamsız.

Üzerimden inmeye çalışıyor ve onu durdurmak için kollarımı beline doluyorum. Tekrar "Yapma," diyorum ama bütün hafta bana bakan gözlerindeki ışığın gittiğini görebiliyorum. Onun mutluluğunu söndürüyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum. "Sen..." Duruyorum, yutkunuyorum. "Normal olmak istiyorsun." Kollarım kasılıyor, dudaklarım kıpırdıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor.

Onu bırak ve imzala, senin için nasıl normal olacağımı bilmiyorum.

"Sen tam da benim istediğim gibisin," diyor ve yüzümü tutup beni öpüyor. "Bir şey söylediğimi unut. Sadece aptallık ediyordum."

Yalan söylüyor. O mutlu değil. Onu mutlu etmiyorum.

Bu gece film izlesek nasıl olur? Herhangi bir film. Sen seç.

Olivia ayağa kalkarken gülümsemeye zorluyor, temas kaybı beni üşütüyor. "Tamam. Bunu yapabiliriz. İşe dönmeden önce benimle duşa gel. Çok uzun zamandır yoktum."

Boş ses tonu karşısında tereddüt ediyorum ama banyoya girerken omzunun üzerinden bakınca gülümsüyor.

Ayağa fırlayıp onu takip etmeden önce bakışlarım kıçına düşüyor.

16

Olivia

Ben aynaya bakıp kirpiklerime rimel sürerken Alachi'nin kolları belimi sıkıca sarıyor. Yan tarafı
Ben onun ayrık bacaklarının arasına otururken yüzü sırtıma bastırıyor. Uykuya daldığını düşünmeye devam ediyorum, ama sonra etrafımda biraz daha sıkılıyor ve karamsarlıkla inliyor.

Parmakları duştan sonra giydiğim uyku şortunun bel bandıyla oynuyor çünkü anlaşılan havluyla oturmak onu vahşileştiriyor. Bacaklarımın arasına sokmaya çalıştığında elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. Başını kaldırıp omzumun üstünden aynada bana bakıyor.

"Hayır denmesini öğrenin."

İç geçiriyor ve başını tekrar sırtıma gömüyor. "Beni sevmiyorsun."

Gülerek ilerlemeye çalışıyorum ama tutuşu daha da sıkılaşıyor. Öfkelendim. "Saç fırçamı alabilmem için gitmeme izin verir misin?"

Başını sallıyor, beni bedenine daha çok çekiyor. "Kal." "Çok yapışkansın," diye gülerek cevap veriyorum, telefonumdaki saate bakıyorum. "Kahretsin, geç kaldım. Annem zaten geçen hafta boyunca izinli olduğum için çıldıracak. Bizi avlamasını mı istiyorsun?
ve seni adam kaçırmaktan tutuklayayım mı?"

Bu Sessizlik o Sağır edici. O düşünmek hakkındaküçük mutluluk baloncuğumuzu patlatması ihtimalinden korkuyordu. Eğer ortaya çıkarsa, muhtemelen onu öldürmekten tutuklanır. Bu düşünce bile beni ürpertiyor çünkü bunu yapabilecek biri değil. Malachi tüm hayatını benim etrafımda döndürüyor olabilir ama vahşi ve öngörülemez biri. Sanırım benim için birini öldürebilir. Demek istediğim, neredeyse babamızı öldürüyordu çünkü bizi

Merdivenler. Anneme ne yapacaktı?

Belki de hepimizin oturup konuşması için bir toplantı ayarlamalıyım. Yara bandını çıkarıp atalım ve kesinlikle bize doğru gelecek olan tepkiyi kabul edelim. Birlikte olduğumuzu zaten biliyorlar, en kötü ne olabilir ki? Bizi kabul etmezler mi? Artık yetişkiniz.

Ayrıca, şu anda onların yardımına ihtiyacım var.

Onu tanıyorlar, bu haliyle ona nasıl yardımcı olabilecekleri konusunda bir fikirleri olacak. Sıkıntılarını ve sorunlarını bilerek onu benimsemişler, hatta teşhis konmasına yardımcı olmuşlar - bana onun kendini kaybetmemesine nasıl yardımcı olabileceğim konusunda yol gösterebilecekler.

Zorlandığını hep biliyordum ama son bir haftadır ona geri döndüğümden beri... Bazen burada ama değil. Gittikçe kötüleşiyor ve ne yapacağımı bilmiyorum. İlaçlarını aldığından emin olmaya çalışıyorum ve bu hafta terapi randevularına gitmeyi reddetti çünkü benden ayrı kalmak başına gelebilecek en kötü şey, bu yüzden bana yakın olmak için diğer her şeyi reddediyor.

İşe geri dönmek istememin ana nedeni bu - Malachi'nin kendine odaklanmasına ihtiyacım var.

Uçurumdan düşecek ve ben onu yakalayacak kadar güçlü değilim.

Birini incitecek, bunu hissedebiliyorum. Tabii çoktan vermediyse. Boş odalardan birinde endişe verici sayıda silahı var.

Serbest bırakıldığından beri insanlara zarar verdiğini düşünüyorum. Annemin beni fırlattığı insanların neden gittiğini açıklıyor.

Sessiz.

Malachi'nin kanlar içindeki babamızı eşek sudan gelinceye kadar dövdükten sonra merdivenlerden aşağı attığı görüntüler beni içten içe irkiltiyor. Bu uzun zaman önceydi, artık öyle biri değil, değil mi?

Beni kaçırdığı, zincirlediği, sonra da kimliğini gizleyerek isteğim dışında bana zevk vermeye devam ettiği gerçeğini unutursak. O olduğuna dair bir his vardı içimde. Zihnimde o olduğunu varsaydım. Belki bu beni gülünç yapıyor ama her anını sevdim.

Başından beri o olduğunu bilmeden bir yabancının bedenimi mahvetmesine izin verdiğim gerçeğine dayanarak bana güvenmemek için her türlü nedeni var. Ama kuruntulu benliğim, derinlerde bir yerde, onun Malachi olduğunu biliyordu.

Bu beni heyecanlandırdı.

Aynı zamanda beni korkuttu çünkü Malachi'nin bedenimden intikam almasına izin vermeye tamamen razıydım. Hâlâ baş harfleri tenime kazınmış durumda. Ağzı göğüslerimin üzerinden aşağıya indiğinde, diliyle beni becermek için bacaklarımın arasına giderken onları öpüyor.

Yanıklar için özür dilemeyecek. Bu onun beni sahiplenme şekli. Herkese kime ait olduğumu söyleyen bir marka.

Ve ben Malachi Vize'ye aitim.

Bu işin nasıl yürüyeceğinden emin değilim. Aşmamız gereken çok engel var. Yine de yürümesini istiyorum. Ben kardeşimi seviyorum, o da beni seviyor, bu asla değişmeyecek.

Gözlerimi kırpıştırıp aynada kendime bakıyorum. Ben de ona öyle demeyi bırakmalıyım. Biz artık kardeş değiliz. Biz erkek ve kız arkadaşız. Yine de bundan hoşlandığını biliyorum ve benim de ahlaksız bir yanım hoşlanıyor. Böylesine tabu ve yasak bir ilişkiyi arzulamak bizi hasta mı ediyor?

İçimdeyken ve adını söylediğimde inliyor ve beni daha hızlı sikiyor, ama ona ağabeyim dediğimde? İçimde büyüyor, daha kalın, daha uzun, ikimiz de serbest kalırken tatlı noktama karşı titreşiyor.

Abigail ve Anna'ya her şeyi açıklamaya çalışmam gerekecek. Düğünümden kaçtığımdan beri antisosyal bir balonun içine girdim. Anna onu her şeyden haberdar etmemi söyledi. Abbi'ye iyi olduğumu söyleyen bir mesaj attım ve o da bana Xander'ın ağabeyini yumruklayacağını söyledi.

Görünüşe göre, ben kiliseden kaçtıktan sonra, kardeşi ve Abbi tartışmışlar; kardeşi Abbi'ye onu öldüreceğini söylemiş, Abbi de ona tokat atmış ve git kendini becer demiş.

Sonrasında ne olduğundan emin değilim. Detayları biraz muğlak ve hikayesi üç kez değişti. Ayrıca artık bekarlık melodisi söylüyor. Malachi telefonu kapıp suratına kapatmadan önce neredeyse bir saat boyunca erkeklere sonsuza dek tövbe etmekle ilgili bir şeyler söyledi ve sözleriyle giderek şiddetlendi.

Dönüp Malachi'ye bakmaya çalışıyorum ama bana çok dolanmış durumda. Her zaman bir şekilde bana bağlı. Bize yemek pişiriyorsam, arkamda oluyor. Duştaysam, ya benimle birlikte ya da lavabo tezgahının üzerinde oturuyor. Etrafı toplamaya çalışıyorsam ya bana yardım ediyor ya da düzgünce yapabilmesi için beni oturmaya zorluyor.

Ona işe geri dönmem gerektiğini söylediğimden beri, sanki buraya geri dönmeyecekmişim gibi her zamankinden daha yapışkan davranıyor. Döneceğim. Döneceğim. Sadece frene basmamız ve yavaşlamamız gerektiğini hissediyorum ama o tamamen reddediyor.

Canımı acıtıyor ama aynı zamanda mutluyum. Bu küçük evde yıllarca saklanabiliriz ve ben mutlu olurum, ama her zaman dışarısı olacak. Bizi kabul etmeyen bir yer. Toplum. Aileler. Umarım vazgeçip listesindeki bir sonraki kişiye geçecek olan nişanlı.

"Annemiz ve babamız bizi görmeye gelse, sinirlenip saldırganlaşır mısın?" Bir sessizlik daha ve ben iç çekiyorum. "Onların bizi kabul etmesini istiyorsan, sen de onları kabul etmelisin."

"Benden nefret ediyorlar," diyor sessizce, yavaşça, o kadar dikkatle ki kelimelerin onu incittiğini biliyorum. Telaffuzu hâlâ bozuk ama söylediklerinin çoğunu anlayabiliyorum. "Söylediğim hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

Ağzımın kenarı sızlıyor çünkü hapisten çıktığından beri babamın onu izlediğini, iyi olduğundan emin olduğunu ve annemin, hayatında ne yapacağını bulana kadar hayatta kalmasına yetecek kadar para vermesini sağladığını bilmiyor.

Onu uzaktan sevdiler. Her şeye rağmen Malachi'yi sekiz yaşından beri büyüttüler. Onu hala çatıları altına aldılar, sevdiler, etraflarındaki herkesin işaret dilini öğrenmesini sağladılar ve ihtiyaçlarını karşılayabilecek bir okula yerleştirilmesini sağladılar.

İhtiyacı olan her şeyi ona verdiler. Onu önemsiyorlar.

Hâlâ umursadıklarını düşünmek isterim. Hiç kimse birisini çocuğu olarak görüp de onu bu kadar kolay bir şekilde bir kenara atamaz. Babam ziyaret etmeye çalıştı ama Malachi reddetti. Yanılmıyorsam, babam bir gardiyana oğlu hakkında haftalık bilgi vermesi için para ödedi ve onu ziyaret eden terapistin şehirdeki en iyilerden biri olmasını sağladı. Bir ceza savunma avukatı ya da eski bir avukat olarak, kariyeri boyunca sahip olduğu müvekkilleri göz önüne alındığında çok fazla etkisi var.

Sanırım güçlü insanları tanımak yardımcı oluyor. Annemin yargıç olması kesinlikle yardımcı oluyor.

"Randevuna gitmeden önce beni işe bırakır mısın?"

Bana karşı başını sallıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum, gözlerindeki bakışı gördüğümde dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Sanki beni kaybetmek üzereymiş gibi.

Şansımı bir kez daha denemek için derin bir nefes alıyorum ve kollarının arasında dönerek kalçalarımla ona sarılıyorum. Bakışlarını daraltırken başımı yana eğerek gülümsüyorum.

"Yapma," diye uyarıyor.

"Bana çıkma teklif et," diyorum onu görmezden gelerek, gözlerimle yalvararak. "Beni evime bırakmadan önce şarap iç, yemek ye ve bana bir prenses gibi davran. Nefesimiz kesilene kadar beni kapıya yaslayıp öpebilirsin."

Burun delikleri alevleniyor, gözleri kararıyor ve bizi ters çevirip beni sırt üstü yatırdığında çığlık atıyorum. "Hayır," diyor, dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor, alt dudağımı dişlerinin arasına alıp ısırıyor.

Elini şortumun önünden içeri sokup sert parmaklarıyla amımı kavradığında nefesim kesiliyor, alt dudağım dişlerinin arasında sıkışırken külotumun bariyeriyle girişime doğru kazıyor.

Bir çırpıda bırakıyor. "Sormayı kes."

17

Olivia

Meni bir evlat edinme için mahkeme duruşmasıyla ilgili bir e-postayı yanıtlarken telefonum çalıyor. Çok geride kaldım, annem toplantısına gitmeden önce diğer asistanından benim iş yükümün bir kısmını almasını istedi. Sabırla benim için gelmesini bekliyorum.

Bağıracak. Bundan hiç şüphem yok.

Parmaklarımı durduruyorum ve mesajı görmek için ekrana bakıyorum. Malachi telefonunu yeniden bağladığından beri, tam yanındayken bile bana sürekli mesaj gönderiyor. Şu anda belli ki sadece sıkılmış.

Çocuklardan nefret ediyorum.

Gözlerimi deviriyorum ve bir cevap yazıyorum.

Bazen sevimli olabiliyorlar.

Bekleme odasında çığlık atıyorlar. Neden bu kadar gürültü yapıyorlar ki? Ne diye ağlıyorlar ki?

Malachi: Lütfen beni asla baba yapma.

Gülümsememem düşüyor. Beni hamile bırakmayı teklif ettiğinde çocuk sahibi olmama konusunda zaten anlaşmış olsak da, böyle şeyler söylediğinde nedense hâlâ içim acıyor. Asla ebeveyn olmak istemeyen birinin her zaman prezervatif kullanacağını düşünürsünüz, ama o içime boşalacağı düşüncesini seviyor. Bununla birlikte, doğum kontrol hapıma kafayı takmış durumda.

Ben: Yapmayacağım.

Seni yanımda tutmanın bir yolu olarak hamile bırakmayı düşündüm. Bilmen gerektiğini düşündüm. Ama uzun sürmeyecek. Söz veriyorum.

Oh...

Wow.

Buna nasıl yanıt vermem gerektiğini merak ediyorum. Yanımda küçük bir insan olması fikrini gizliden gizliye seven küçük, yalnız bir yanım var ama bunu ona asla dayatmam.

Ben: İlaçlarının geri kalanını almayı unutma. Randevunuz.

Son cevabı beni gülümsetti.

Ne kadar otoriter bir kız kardeş.

Nefesimi tutarak, dört gün önce ilk mesajı aldığımdan beri telefonumda bir delik açan sohbet kutularını değiştiriyorum.

Pislik: Sana birkaç gün verdim, velet. Bir sözleşme imzaladın, unuttun mu?

Pislik: Sessizlik tedavisi o zaman. Güzel. Görünüşe göre bunu ikimiz için de zorlaştırmak istiyorsun. Beni herkesin önünde utandırdın. Bu ikinci kez olmayacak.

Pislik: Kiminle olduğunu biliyorum. Ailen öz kardeşini becerdiğini biliyor mu?

Ve en sonuncusu da bu sabah. Aynada makyajımı yaparken Malachi neredeyse onu görüyordu.

Pislik: Birkaç gün içinde döneceğim. Sikimin içini parçalamasını istemiyorsan, beni peşinden koşturma ve beni bir daha görmezden gelme.

Bu mesajları Malachi'den saklamamın ana nedeni sadece onun şu anki ruh hali hakkında endişelenmem değil, aynı zamanda iyi olduğumuz içindir. Eğleniyorduk. Kendi baloncuğumuzdaydık-Xander'ın bize tehditler savurması onun tepki vermesine neden olacaktır ve ben bunu hiç istemiyorum.

Bunu saklamam yanlış ama Malachi öfkesini kontrol edemiyor ve ya beni kimsenin bulamayacağı bir yere götürecek ya da delice bir şey yapacak.

Başını yine belaya sokacak diye çok korkuyorum. Eğer öğrenirse kesinlikle Xander'a bir şey yapacaktır ve içimde büyük bir parça bunu istiyor.

O kısmın çenesini kapatması gerekiyor.

Çevresel görüşümde, kapımın camından birinin ofisime doğru yürüdüğünü görebiliyorum. Derin bir nefes alıyorum, telefonumu çantama tıkıştırıyorum ve üç... iki... bir... içinde kopacak fırtınayı bekliyorum.

"Ne oynadığınızı sanıyorsunuz, genç bayan?"

Gözlerim kapanıyor ve burnumdan derin bir nefes daha alıp ağzımdan bırakıyorum. "Günaydın anne."

"Reznikov'lar geçen hafta boyunca her saat başı benimle telefonda görüştüler!" Kapı kapandı ve masamın önünde durup kollarını kavuşturarak ayağını yere vurdu. "Neredeydin?"

"Nerede olduğumu biliyorsun," diye sakince cevap veriyorum, gözlerimi bilgisayar ekranıma çevirip sinirlerimi yatıştırmak için bir şeylere tıklıyormuş gibi yapıyorum. "Yapacak çok işim var. Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

"Hayır," diye homurdandı. "Xander'ı ne kadar utandırdığını biliyor musun? Onu arkadaşlarının ve ailesinin önünde mihrapta bıraktın."

"Tüm tehdit mesajlarında utancını açıkça ortaya koymuştur."

"Ne bekliyordun ki? Onu mihrapta bıraktın!"

O kadar kandırılmış ki beni tehdit ettiği gerçeğini tamamen görmezden geldi. Zaten bana yardım edeceğini de düşünmüyordum. "Umurumda değil," diye cevap veriyorum, hiçbir şey yazmadan. "Bana herhangi bir önemli e-postaları bana iletir misin?"

Bakışları sandalyemde büzülmeme neden oluyor ama omuzlarımı yuvarlıyor ve sakin kalmaya çalışıyorum.

Anksiyete tüm vücudumu sarıyor ve kötü kelebekler çıldırıyor - annem bana nadiren bağırıyor, bu yüzden bağırdığında her zaman utanıyorum ve otomatik olarak özür diliyorum.

Ancak, bu sefer pes etmeyeceğim. Ona sırtımı döndüğüm için bana ne kadar bağırırsa bağırsın, Xander'la evlenmeyeceğim. İlk kez kendi kararımı kendim veriyorum ve tepkilerden korkuyorum. Ailesi bunu atlatıp hayatına devam edebiliyorsa, belki annem de eder.

Xander'ın öfkesi bana bunu atlatmak için mücadele edeceğini söylüyor. Ama belki onu görmezden gelmeye devam edersem, ortadan kaybolur ve başka birine gider.

Annem bana kaşlarını çatıyor.

Büyürken mükemmel bir anneydi. Her zaman istediğim anne. İhtiyacım olan. Ama bana ilk bahsettiğinde

Zengin ailelerin zenginliklerini birleştirmek için başka zengin ailelerle evlenmesinin gayet normal olduğunu, bir prensle evleneceğimi ve bana prenses gibi davranılacağını söyledi.

Açıkçası başlangıçta heyecanlanmıştım. On altı yaşındaydım ve birine aşık olma sürecinden geçmeme gerek kalmadan şımartılacağımı ve sonsuza kadar sevileceğimi söylemek çok çekiciydi.

Ta ki annem bana onlarla seks yapmam gerektiğini söyleyene kadar... Hatta ilk seferimde nasıl acıyacağını, kanayacağımı ama bunu kimseye, Malachi'ye ya da babama bile söyleyemeyeceğimi anlattı. Bana kızacaklarını ve kirli olduğumu, Vize adının yüz karası olduğumu düşüneceklerini söyledi. Bana farklı gözle bakacaklardı ve kardeşim artık benim arkadaşım olmayacaktı.

Bekaretimi kaybettiğim gece, Malachi vücuduma ısı paketleri tutarken onunla yatakta uzanmıştım. Ona söylemek istedim. Tımarı kendime saklamak zorunda kaldığım için içten içe ölüyordum ama başka seçeneğim yoktu.

Parker nazik değildi. Yaparken bana bakmadı bile.

Ama odadan çıktığımda annem benimle gurur duyuyordu. Gülümsedi ve bana sarıldı, sonra da onun doğru kişi olduğundan emin olduğunu söyledi.

Malach'a aşık olmaya başlamıştım bile - gerçi başka biriyle evlenmem gerektiğinin söylenmesi b u duygularımı korumamı sağladı, çünkü onunla evlenip mutlu olma şansım hiç olmayacaktı. Annem ve babam ikimizi de tamamen evlat edindiler. Onlar yasal olarak bizim ebeveynlerimizdi.

O zamanlar, evlat edinilmiş kardeşler arasında bunun nasıl işlediğine dair hiçbir fikrim yoktu ama bunun pek çok açıdan yanlış olduğunu biliyordum.

Ondan ilk güzel kelebeğimi aldığım andan itibaren hiç şansımız yoktu. Bana sahip olmanın ötesinde bir ilgisi olduğunu fark ettiğimde bile, onu kalbimden olabildiğince uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım, ama bu imkansızdı.

Ona olan aşkımın içine girdi ve hâlâ orada.

Benden ona nasıl öpüşüleceğini öğretmemi istediği andan itibaren lanetlenmiştim. Onu asla unutamayacağımı biliyordum ve biriyle çıkmaya zorlanmam bunu bilmemi daha da kötüleştiriyordu. Bana bencil diyebilirsiniz ama kardeşimle herhangi bir yakınlık kurma fırsatına balıklama atladım - zaten bu sadece kısa bir süre için olacaktı.

Hapiste geçirdiği o sekiz yıl boyunca kendimden nefret ettim. Babamı hastaneye götürmeli ve Malachi ile kaçmalıydım. Ya da daha iyisi, soyunma odasında kızlara kulak misafiri olduğumda onunla oturup gerçeği ondan öğrenmeliydim.

Onu susturmamalıydım. Hayatı boyunca susturuldu. Belki de Xander'ın tehditlerini hak ediyorumdur. Karma gerçekten bir sürtük. Annem hâlâ masamın önünde duruyor ve sanki birinin saçını çektiğim için başı belaya girmiş küstah, yaramaz bir çocukmuşum gibi ayağını yere vuruyor. Ondan yardım istemek istiyorum -Malachi'nin durumu iyi değil ve onun ya da babamın bana ne yapmam gerektiğini söylemesine ihtiyacım var, ama ben ona soramazsın.

Babam olmalı.

E-postalarımı gözden geçiriyorum - beş dakika önce ondan bir mesaj geldi, hiçbir mesajına cevap vermediğim için akşam yemeği ayarlamak istiyordu. Bu, Malachi hakkında biraz bilgi edinmem için bir fırsat olabilir ve Malachi kötüleşirken ona nasıl davrandıklarını öğrenmemi sağlayabilir.

Ayrıca, düğünden beri babamı görmedim. Beni bundan kurtarmaya çalışacaktı. Belki bir yolunu bulmuştur.

Genellikle babama Molly konusunda yardım ediyorum. Annem çok meşgul olduğunda onunla ilgilenmeyi seviyorum - bazı konularda çok yardıma ihtiyacı var ve haftada üç kez fizyoterapi görüyor. Küçük kız kardeşim öğreniyor, bu yüzden ben yokken ona yardım ediyor.

Anneme bakıyorum. "Geçen hafta babamı randevularına sen mi götürdün?"

"Kendi başına gidebilecek kapasitede."

Dudaklarımı düzleştirerek ekranıma geri dönüyorum. "Molly nasıl?
Salı günü matematik sınavını yaptı mı?"

"Konuyu değiştirme. Xander ve ailesi ile bir toplantı

ayarlayacağım.

iş gezisi. Durumla ilgili olgun davranmadığınız için özür dileyeceksiniz ve herhangi bir yasal işlem yapılmayacak. Bu ayın sonuna kadar Xander'la evleneceksin. Sonra da olması gerektiği gibi onunla Kanada'ya taşınacaksın!"

İç çekerek işaret parmaklarımı şakaklarıma bastırıyor ve saat yönünde ovuyorum. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır. Xander'la evlenmeyeceğim. Ve Kanada'ya taşınmayacağım."

Ellerini masama dayayıp eğiliyor ve bir sonraki sözlerini dudak bükerek söylüyor. "Bir anlaşma imzaladın, Olivia. Onunla evlenmeyi kabul ettin. Evet dedin ve belirlenen tarihe kadar Olivia Reznikov olmak için noktalı çizgiye imzanı attın. Beni üçüncü kez utandırma."

Başım şaşkınlıkla öne eğildi. "Üçüncü kez mi?"

"İlki, Malachi'nin duruşması sırasında birlikte yattığınızı tüm dünyaya duyurmasıydı." İğrenmiş görünüyor. "İkincisi, herkesin önünde kendi düğününden kaçtığın zamandı! Üçüncüsü olmayacak. Malachi ile bağlarını koparacaksın ve bu ailedeki rolünü yerine getireceksin."

"Düğünde gitmem için başını salladın."

Dişleri tekrar gıcırdıyor, kaşlarının arasındaki çizgi daha da derinleşiyor. "Bir anlık dalgınlığıma geldi ve anlaşmayı bozmanın sonuçlarını unuttum."

"Hayır, bir anlığına da olsa senin kızın olmam gerektiğini hatırladın ve beni o aileye zorla kabul ettirmenin intihar olacağını biliyordun. İnsandın ama sonra kontrolcü tavırlarına geri döndün ve beni para için evlat edindiğini kendine hatırlattın."

Şaşırmış gibi bakma cüretini gösterdi. "Affedersiniz?"

"Onunla evlenmeyeceğim. Babam anlaşmayı feshetsin. Xander'ın beni takip etmesi için bir neden yok. Adam bana diyet yapmamı ve saçlarımı boyamamı söylediğinde benden hoşlanmadığını açıkça belli etti." Kahverengi saçlarımı çekiştiriyorum.

kutu boyasının arasından hala görünen sarışın. "Paradan gelen başka biriyle evlenebilir."

"Hayır."

"Beni tehdit ediyor." Telefonumu elime alıyorum, beni parçalamakla ilgili mesajını açıyorum ve yüzüne çarpıyorum ama ekrana bakmıyor; onun yerine her santiminden öfke yayılıyor.

"Çocuk gibi davranıyorsun."

"Beni istismarcı bir evliliğe zorlamaya çalışıyorsun," diyorum ve o bana arkasını döndüğünde telefonumu masama bırakıyorum. "Bunu yapmayacağım."

Annem başını sallayarak ofisi adımlıyor. "Neden benimle bu konuda kavga ediyorsun? Seni küçüklüğünden beri tam da bu an için eğittim! Senin için yaptığım onca şeyden sonra bana borcunu böyle mi ödüyorsun? Sana bir hayat verdim Olivia!"

Kendimi ayağa kaldırıp ona ters ters baktım. "Beni kötü muamele gördüğüm bir evden aldın ve başka bir eve yerleştirdin!"

Gözleri büyüyor, bir sonraki kelimede boğuluyor. "Kötü muamele mi? Yaşadığın tek taciz ağabeyindi."

"On altı yaşındaydım," diyorum olabildiğince sakin kalmaya çalışarak. Bedenim titriyor. Onun duygularını incitmek istemiyorum. Benim için çok şey yaptı. Bana daha iyi bir hayat verdi ama bunu yapamam. "Benden büyük insanlarla yatmam için beni zorlamaya başladığında on altı yaşındaydım. Saçımı yapardın, makyaj yapardın, tıraş olmamı söylerdin. Regl olduğumda heyecanlandın, kadın olduğum için değil, dolar işaretleri gördüğün için. Sonunda beni evlendirebilirdin."

Yüzü düşer ama sessiz kalır.

"Parker'la yatmak zorunda kaldığımda, sana ağlayarak acı çektiğimi ve bunu bir daha yapamayacağımı söyledim. Bana alışacağımı söyledin. Parker istediği için ne yapacağımı bilmem için beni oral seks videoları izlemeye zorladın. Erkeklerin ilgisini çekebilmek için daha az yememi ve vücudumu korumak için daha fazla egzersiz yapmamı söylediğini hatırlıyor musun? Devam edecek miyim? Benim için mahvettiğin milyonlarca an var. Benim için ilişkileri mahvettin anne. Ben bile

normal bir çocukluk geçirmeme izin vermedin. Neden normal olmama izin vermedin? Malachi'nin ne isterse yapmasına izin veriliyordu ama benim elim kolum bağlıydı."

"Vize olmanın geleneğini bilirsiniz."

Ağzım açık kaldı. O kadar soğuk ve umursamaz ki. Onun gözlerinden tek bir damla yaş düşmüyor ama benimkiler sırılsıklam ve ben duramıyorum.

"Benim de saf olmam gelenektir, ama sen beni Parker'a satarak işin kolayına kaçtın, çünkü o benimle ilgilenmiyormuş gibi davrandı, böylece listesinden çıkaracağı kolay bir seks için para alacak ve hepsini uyuşturucuya yatıracaktı. Tek yapman gereken hayır demekti, uyman gereken kurallar vardı."

"Ona ödeme yapmak bir hataydı," diye yanıtlıyor. "Benim en büyük hatam."

"Beni de Adam'la yatmaya zorladın." Sandalyeme geri çöküyorum ve başımı sallıyorum. "İkimiz de bizi yapmaman için sana yalvardık. Bu da bir hata mıydı?"

"Bu konuda zorluk çıkarmayı bırak," diye tersliyor. "Kardeşinle birlikte olman mümkün değil. Bu aileye karşı görevini yap."

"Bu neden bir gelenek anne?"

Omuzları yükseliyor. "Her zaman bir taneydi. Nesillerdir."

"Babamla evlenmeye zorlandın mı?"

"O farklıydı. Vize ailesi bana gelip evlilik anlaşmasını gündeme getirmeden önce ben zaten okulda babanla çıkıyordum. Ailem gizliden gizliye para sıkıntısı çekiyordu; o sözleşme bizi kurtardı."

"Babamdan nefret etseydin onunla evlenir miydin? Onu tanımasaydın? Sana kilo vermeni, saçını ve kıyafet tarzını değiştirmeni söyleseydi? Seni tehdit etseydi? Annen seni de bana yaptığın gibi yaşlı insanlarla yatmaya zorladı mı?"

Onun sessizliği benim cevabım. Kelimelerin dökülmesini engelleyemiyorum. "Peki babamın doğum kontrolüne izin vermediğine dair bir maddesi var mıydı? Yoksa benim ve Malachi'nin davalarını sana getirdiğinde başka bir boşluk mu buldun?"

İç çekerek başını eğiyor, omuzları düşüyor. "Bizim de böyle bir şartımız vardı. Ama yıllarca denedik, denedik ve hamile kalamadım. Ben kısırım. Evlenmeden önce bunu bilmiyorduk. Evlat edinmek istedim çünkü hep bir ailem olsun istedim. Biyolojik olarak kendisinden olmayan bir çocuğa sahip olma fikrinden nefret etmesine rağmen bana seni ve kardeşinin durumlarını getirmenin beni mutlu edeceğini düşündü."

Nefesim ağırlaşıyor, göğsüm aniden ağrıyor. "Babam evlat edinmek istemedi mi?"

"Başlangıçta değil, hayır," diye cevap veriyor ve kalbimi biraz daha kırıyor. "Ama seni ve kardeşini her şeye rağmen sevdi. Hâlâ da seviyor."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. "Sana daha fazla para kazandırmam için beni manipüle edebilmek için mi evlat edinmek istedin? Beni bu kadar mı görüyorsun? Beni en çok kazanan talibinle evlendirdikten sonra başka bir gelir mi? Babam beni istemedi bile ve sen beni sadece başka bir nesil geleneğini yerine getirebilecek biri olarak gördün."

Adam, Malachi ona saldırdığı için bir anlaşmaydı ve Parker da ben gençken onun seçimiydi, ancak ikisi de Reznikov'larla aynı servete sahip değil. Xander'ın ailesi milyarder sınırında. Vizes'le işbirliği yapmak istemeleri hiç mantıklı değil. Sanki Xander'a hayır deniyor ve o da bunu kabul etmiyor.

Xander güzel olduğumu bile düşünmüyor; beni ilk gördüğünde verdiği tepki bunun kanıtıydı. Hiç etkilenmedi ve burnumu yaptırmam gerektiğini ve göğüs büyütme ameliyatı olmamı ayarlayacağını söyledi, sonra da bir fotoğrafımı çekip arkadaşlarına gönderdi. Sosyal medyadaki paylaşımları onu ve kardeşini bana hiç benzemeyen kızlarla parti yaparken gösteriyor.

Annem ona düğünün artık olmayacağını söyler söylemez, bana daha fazla tehdit gönderecek, ama sonuçta listesindeki bir sonraki kıza geçecek. Annemin bunun olmayacağını kabul etmesi gerekiyor ama bana bakışına bakılırsa savaşmadan pes etmeyecek.

"Anlaşmada bazı değişiklikler yapılmasını istersem ne olur?"

Oflayarak bilgisayar sandalyemde arkama yaslanıyorum ve bileklerimi çapraz yapıyorum. "Neden bundan vazgeçemiyorsun? Hayatım boyunca buna zorlandım, neden şimdi kendi seçimlerimi yapamıyorum? Yirmi yedi yaşıma girmek üzereyim."

"Çünkü senin seçimin kardeşinle birlikte olmak! Bu iğrenç!"

"Doğum kontrolü kullanmama izin verilmemesi senin için her şeyi berbat edecek. Hamile kalacağım ve babanın kim olduğunu bilmeyeceğim çünkü Malachi'den ayrılmayacağım ve Xander'ın beni zorlayacağını varsayıyorum."

Onun yanına gitmektense ölmeyi tercih ederim.

"Bu çok saçma. Bunun ne kadar saçma olduğunu neden göremiyorsun? Malachi senin kardeşin. Siz kardeşsiniz. O benim oğlum, sen de benim kızımsın! İkinizi de biz büyüttük. Aynı evde birlikte büyüdünüz v e kardeş gibi davrandınız. Birlikte oynadınız. Oyuncaklarla evin içinde koşturdunuz ve tüm kardeşlerin yaptığı gibi güldünüz! Eğer Malachi seni manipüle etmeseydi, onu umursamazdın bile."

Bir kahkaha attım. "Ne zaman seçimlerimden birini elimden alsan, ona ihtiyacım oldu ve o her zaman yanımdaydı. Beni ona yaklaştırdın. Birlikte olmamızın sebebi sensin."

Hain kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz vücudumdaki her damla kan boşalıyor, damarlarım buz gibi oluyor. Kalbim ikiye bölündü, çünkü her ne kadar bunu onun yüzüne vurmaya çalışmış olsam da...

Bu doğru olabilir.

Ayağa kalktım, dosyalarımı bir araya topladım ve çantamı aldım. "Gitmem gerekiyor."

"Sakın benden uzaklaşayım deme, Olivia." Beni kapıya kadar takip ediyor ve ofisteki herkesin duyabileceği şekilde kapıyı açarken bile arkamdan bağırıyor, "Reznikov'larla ne olursa olsun bir toplantı ayarlayacağım!"

Malachi'nin beni alması gerekiyordu. Mesaimin bitmesine daha birkaç saat var ama geçen hafta boş bıraktığım daireye u l a ş a n a kadar koşmayı bırakmıyorum.

Omzum yolda birkaç kişiye çarpıyor ama devam ediyorum.

Kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum, eşyalarımı yere atıyorum ve çığlık çığlığa ağlamaların yastığıma yayılmasına izin vermeden önce yatak odama koşuyorum.

18

Malachi

I burada olmak istemiyorum.

Burada olmak istemiyorum. Burada olmak istemiyorum. Burada olmak istemiyorum. Burada olmak istemiyorum. Burada olmak istemiyorum. Burada olmak istemiyorum. Burada olmak istemiyorum. Burada olmak istemiyorum.

Olivia ile evde olmalıydım. O işte olmamalıydı, ben de burada olmamalıydım. Ne halt ediyorum ben? Neden buradayım?

Burada olmak istemiyorum.

Dr. Preston son birkaç konuşma terapisi seansımız boyunca benimle konuşurken aklımdan geçen tek kelimeler bunlar. Bana ilerleme piramidimi ve tepenin yarısında olduğumu gösteriyordu. Birkaç hafta önce ona ilk geldiğimde en altta olduğumu düşünürsek, her zaman öyle hissettirmese de ilerleme kaydediyorum.

"Pekala, ilk geldiğinizde en çok zorlandığınız konuların üzerinden geçtik ve bazı küçük hedefler belirledik ve bunlara tam olarak ulaşamadığımız için başka bir yaklaşım benimseyelim. Daha kısa cümleleri ve daha anlaşılır telaffuzları ele aldık. Daha uzun cümleler yerine, daha fazla heceli kelimeler eklememiz gerektiğini düşünüyorum.

Dilinizden düşmesi gerekmeyen daha zor kelimeler ve özgüveniniz üzerinde çalışın. Sinirlerinizi duyabiliyorum. Karşınızda oturduğum gerçeğine odaklanmamaya çalışın."

Kafamın içindeki ses ona bana ne yapacağımı söylemeyi bırakmasını söylemek istiyor - bu, dışarı çıkmasına izin vermeyeceğim olgunlaşmamış bir diz tepkisi. Bana yardım ediyor ve karşılığında sadece Olivia ile değil, dış dünyayla olan ilişkime de yardım ediyor.

Dr. Preston babam yaşlarında. Sesi yumuşak ve nedense sözlerimi berbat ettiğimde onu boğma ihtiyacı hissetmiyorum. Gülmüyor, hatalarımdan etkilenmiş gibi bile görünmüyor. Notlar alıyor ve uygulayacağımız farklı yaklaşımlardan bahsederken heyecanlanıyor.

Yine de beni bir deney olarak görüyor.

Biraz Olivia gibi. Beni her adımda cesaretlendiriyor ama farklı şeyler denediğini de biliyorum. İlaçlarım için farklı rutinler ve hatta belirli zamanlarda yemek yememizi istiyor. Neden zihinsel durumuma bu kadar odaklandığını hala bilmiyorum.

Ben iyiyim.

Önümdeki masanın üzerinde duran kelimelere bakıyorum. Beş kelimelik cümleler ve iki heceli kelimeler üzerinde çalışıyoruz. Beni okumaya, zor olacağını bildiğim kelimeleri seslendirmeye teşvik etmeye çalışıyor, ama bazen fazla düşünüyorum ve s e s l e r i n i çıkaramıyorum. Onları kafamda çok net bir şekilde duyabiliyorum ama asla net bir şekilde konuşamıyorum.

Hayal kırıklığı şu anda hissettiklerimi tarif etmeye yetmez.

Bilgisayarında bir şeyler yazıyor ve sonra bana bakıyor. Çabuk sinirlenmem ve bana bakışından nefret etmem çok kötü - beni düzeltmesi için ona ihtiyacım var. "İlk satırı okuyabilir misin?"

Bakışlarım tekrar kağıda düşüyor ve dudaklarımı yalıyorum ama yapamıyorum. Bir şey beni durduruyor. Sanki ses kutum yok olmuş ve ağzımdan ses çıkmıyor. Adama bakıyorum, yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Utanmamalıyım, ama mırıldanıp tekrar yazmaya başlayınca endişeleniyorum.

Muhtemelen benim ne kadar aptal olduğumu yazıyordur - hangi yirmi sekiz yaşındaki çocuk konuşmakta zorlanır ki? Biliyorum.

Nasıl yapacağımı. Okuyabilirim, yazabilirim ve konuşabilirim ama nedense bazen yapamıyorum.

"Son randevunuzdan daha gerginsiniz. Değişen bir şey var mı?"

Evet. Her şeyi. Tüm hayatım.

Ona bakıyorum - ona kazandığımı, kızı elde ettiğimi ve sonunda beni seçtiğini söylemek istiyorum, ama sadece lanet kelimeleri oluşturamıyorum değil, aynı zamanda onlara tam olarak inanmıyorum.

Olivia'nın gülümsemesi aklımda. Sonra hüzün gözlerini ele geçiriyor ve mutluluğu yok ediyor - o tamamen benim değil. Henüz değil. Bunu hissedebiliyorum.

Tekrar gitmeden önce zamanını bekliyor.

Kalbim küt küt atıyor ve parmaklarıma kramp giriyor, bu yüzden kâğıdı konuşma terapistinin masasına bırakıp sandalyede arkama yaslanıyorum. Olivia'yı aramam gerektiği için cebimdeki telefonumun farkındayım ama bunu kendim yapmaya çalışmalıyım.

Bu sabah ilk geldiğimde iyiydim, ama işler zorlaşmadan önce on dakika sürdü ve içimdeki her şey lanet yatağın altına girdi ve saklanıyor.

"Kitap okuyabileceğiniz biri var mı?" Gözlüklerini takıyor ve evraklarını kontrol ediyor. "Yatmadan önce masal okuyabileceğiniz bir çocuk var mı?"

Kaşlarımı çatarak gözümü kırpmadan ona bakıyorum - çocuğum olmadığını biliyor. Yine de başımı sallıyorum. Ben onların babası olsaydım zavallı çocuk bir hafta bile dayanamazdı.

"Ortak mı?"

Nefeslerimi durdurarak, yavaşça başımı sallamadan önce uzun bir saniye daha ona bakıyorum.

"Harika. Seni daha çok neşelendiren şey bu olmalı. Evde yapmanı istediğim şey eşinle oturup kitap okumak. Ya da okurken kendini kaydedip dinleyebilirsin. Hangi kelimelerin daha zor olduğunu bileceksin ve onlar üzerinde de çalışabilirsin. Bunu küçük bir ev ödevi olarak düşün."

Tekrar başımı sallıyorum ve dirseğimi sandalyenin koluna dayayıp yumruğumu şakağıma dayıyorum. Bana birkaç egzersizden daha bahsediyor, bir yandan da kâğıtlar basıyor, ben de cevap olarak imzalıyorum.

"Partneriniz imza atıyor mu?" diye soruyor, dizüstü bilgisayarında tekrar yazarken.

Birkaç saniye gözlerimi kırpıştırıyorum ama sonra derin bir nefes alıyorum. "Evet," diyorum sessizce.

"Sana karşı sabırlı mı?"

Gözlerim kısıldı. Bu nasıl bir soru böyle? Olivia bana karşı sabırlı olan tek insan. Çocukken bile onunla ilgili her şeye delicesine takıntılıydım. Benim için işaret dilini öğrendi. O kadar çok zorlandı ki, çoğu zaman yanlış işaret ediyordu ama kelimeleri söylediği için el hareketlerini düzeltebiliyordum.

Mason'ın ailesi benimle konuşabilmesi için ona ders verecek birini tutmuş.

Babam kolayca öğrendi, ama sanırım bunu sadece küçük kız kardeşime ne söylediğimi görebilmek için yaptı. Beni onun yanında hiç sevmezdi. Sonra annem tüm evin eğitildiğinden emin oldu, böylece ben de dahil olduğumu hissettim.

Yanlış giden neydi? Beni gerçekten önemseyen bir ailem vardı - Olivia'yla olan ilişkimi fark ettiler ve onlar için yeterince iyi olmadığıma mı karar verdiler? Onları korkuttum mu? Bana sadece Olivia yüzünden mi katlanıyorlardı? Ergenlik çağımdayken, ona bakış tarzım ve bir ağabey olarak çizgiyi aştığım hakkında birçok kez konuştum.

Kendimi dizginlememi istediler. Diğer aileler gibi beni bir kenara atmadılar, sorunlarıma rağmen beni tuttular.

Babamı neredeyse öldürmemiş olsaydım, yine de onların oğlu sayılır mıydım?

Kız kardeşime olan takıntımı sevgi dolu bir aileye tercih mi ettim? Onları bu hale ben getirdim. Babam benim yüzümden benden nefret ediyor. Annem benim yüzümden benden nefret ediyor. Benim yüzümden aramız bozuldu. Olivia benim yüzümden beni terk edecek.

Başımı sallıyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum. Asla cevap alamayacağım aptalca düşünceler. Aileme gitsem bile bana siktir olup gitmemi söyleyecekler. Olivia denememi istiyor

Ama sanırım beni ne kadar hor gördüklerini unutuyor ve her şeyin normale dönebileceğini düşünerek kendini kandırıyor.

Anne ve baba, oğullarının kızlarını becerdiği gerçeğini asla kabullenmeyecekler.

Hayır, sikişmiyoruz. Birlikteyiz. Olivia Vize benim kız arkadaşım.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve Dr. Preston'ın beni merakla izlediğini fark ettiğimde bunu gizlemek için elimi ağzıma götürüyorum. "İlaçları nasıl buluyorsun?"

Omzumu kaldırıyorum. Her şey yeni. Tamamen aynı hissediyorum.

Yalan. Göğsümde açıklanamaz bir ağırlık ve içimde patlamaya hazır bir bomba hissediyorum. Ailemiz bizi kabul etmeyecek ve Olivia gidecek. Konuşmamı yine kaybedeceğim ve o gidecek. Bir şeyleri berbat edeceğim ve o gidecek.

Kalmasını nasıl sağlayacağımı bilmiyorum. Belki de onu bodruma geri koymalıyım?

"Oldukça yüksek bir doz alıyorsunuz. Herhangi bir yan etkisi var mı?"

Olivia benden çok daha iyisini yapabileceğini fark edebilir - eski bir hükümlüyüm, işsizim, zar zor konuşabiliyorum, ailelerimizin tepkisinden bahsetmiyorum bile. Arkadaşlarına bizden bahsetti mi? Benden utanıyor mu?

Lanet olsun, sürekli bunu düşünmekten başım ağrıyor.

"Terapistinizin notları sizi ileri tanı için, özellikle de katatonik olmayan şizofrenik sendrom için sevk ettiğini gösteriyor. Bu sizi nasıl hissettiriyor?"

Gözlerim seğiriyor. O benim konuşma terapistim. Hepsi bu. Neden benimle bu boktan şey hakkında konuşmaya çalışıyor?

Belki de onu bodruma koyabilirim, hem de cinsel şeyler olmadan... Kendi aletini ağzına sokarak susturur ve konuşmaya zorlarım.

Ellerim yumruk oldu. "Bunu yapamam."

Az önce kendime yüksek sesle cevap mı verdim? Hay sikeyim. Belki de gerçekten kaybediyorumdur.

Mırıldanıyor. "Kendinizi elinizden kayıp giderken hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bana anlatabilir misiniz?"

Gözümü bile kırpmadan birini öldürebilirim, öldürdüm ve tereddüt etmeden tekrar yaparım.

Dünya beni mahvetti. Ailem beni mahvetti. Eğer annem uyuşturucuya başlamasaydı ve babam kendini öldürmeseydi, şu an olduğum gibi olmayabilirdim. Kendim ve Olivia için yeterince iyi olurdum.

Terapist benimle çocukluğum hakkında konuştu. İlk randevuma gittiğimde bana "Senden ne aldılar?" diye sordu.

Her şeyi.

Her şeyi aldılar.

Kalbim deli gibi çarpıyor ve ter alnımı kaplamaya başlıyor.

Tekrar yazarken dilini şaklatıyor ve sessizliğimi cevap olarak kabul ediyor. "Burada seni grup terapi seanslarına yönlendirmekle ilgili bir not daha var. Bazı yerleri yazacağım. Benzer sorunlarla boğuşan başkalarının yanında olmak iyi gelebilir. Belki bir arkadaş bulursun."

Neymiş o? Arkadaş mı? Bu pislik şu an gerçek mi?

Lanet bir arkadaşa ihtiyacım yok. Olivia var. Eskiden arkadaşlarım vardı ve ben tutuklandığımda ortadan kayboldular - etrafta kalmaya bile çalışmadılar, o zaman bir arkadaş bulmanın ne anlamı var? Ben sosyalleşmeye ihtiyacı olan bir çocuk değilim.

En iyi arkadaşım olarak gördüğüm biri vardı. Onu hafızamdan sildiğim için duyduğum utançtan dolayı hala nerede olduğunu ya da ne yaptığını görecek cesareti kendimde bulamadım.

"Tamam," diyor, artık hiçbir şeye cevap vermeyeceğimi biliyor. "Önerdiğim okumayı yapmanın çok yararlı olacağını düşünüyorum. Günde sadece on dakika bile olsa. Üç gün sonra burada görüşürüz. Şu toplantılardan birine git."

Telefonum cebimde çalıyor ve Olivia'ya mesaj atıp onu eve götürebilmek için bu işin bir an önce bitmesini istiyorum. Onunla yatakta uzanmak benim güvenli yerim ve şu anda buna gerçekten ihtiyacım var.

Bu sabah onu işe bırakmadan önce benden tekrar bir randevu istedi, tabii ki hayır dedim. Tekrar ergen gibi davranmamıza ve dünyalarımız birbirimizin etrafında dönmüyormuş gibi davranmamıza gerek yok.

Bir sonraki seansımız ayarlandıktan sonra ödevimi alıp cebime koyuyorum, sonra da kaskımı alıyorum. Telefonumun kilidini açıyorum ve mesajın Olivia'dan gelmediğini görüyorum; bazı ilaçlarımın hazır olduğuna dair bir uyarı. Eczaneye gitmem beş dakikamı alıyor. Olivia'nın annemle birlikte çalıştığı adliye binasının hemen aşağısında.

Annemden şikâyet eden ya da sadece planladığı düğünü ektiği için değil, aynı zamanda geçen hafta işe gitmediği için ona attığı her türlü saçmalık *için* ondan herhangi bir mesaj almadığıma şaşırdım.

Annem birlikte olmamızdan hoşlanmayacak ama siktir et onu. Xander'ın söyleyecek bir şeyi varsa, onu da sikerim.

Bisikleti eczanenin önüne park ediyorum, koltuğumu *açıyorum* ve *almam* gereken ilaçların listesini arıyorum. Olivia, unutmadığımdan emin olmak için almam gerekenleri işaretlememi söyledi.

İçeri girip beklemeye başladığımda, eczacının ismimi söylemesini beklerken parmaklarım kıpırdanıyor, sandalyenin kollarına vurmakla kucağımda dönmek arasında gidip geliyor. Saat üçü biraz geçiyor ve Olivia'nın işi bir saat içinde bitiyor.

Yaşlı bir kadın bana bakmaya devam ediyor. Bakışları kollarımda geziniyor, mürekkebime bakıp yüzünü buruşturuyor, sonra boynuma ve Olivia'nın dün gece bana sahip çıkarken bıraktığı kırmızı ize gidiyor. Küçük arkadaşına bir şeyler fısıldıyor ve ikisi de daha önce hiç karşılaşmadıkları iğrenç bir bok parçasıymışım gibi bakıyorlar.

Neden bana bakıp duruyorlar? Nüfusun yarısından bir farkım yok ki. Alnımda "siktir git" yazan bir yazı yok. Kaşlarımı çatmıyorum ya da kimseye tavır yapmıyorum. Sessizim, her zaman olduğum gibi, ve hala onları bıçaklayacakmışım ya da çantalarını çalacakmışım gibi beni izliyorlar.

Başlarını sallıyorlar, ben de ellerimi yumrukluyorum.

İki büyükanneyi öldürsem Olivia umursar mıydı? Belki bunu bir kaza gibi gösterebilirim ya da araştırmacıları bana götürecek hiçbir kanıt olmadan ortadan kaybolurlar.

"Vize," diye bir ses dikkatimi çekiyor. Benden doğum tarihimi ve adresimi teyit etmemi istiyor. Kelimeleri çıkarmakta zorlanıyorum ve arkamdaki büyükanneler ne kadar yavaş olduğumu görüp homurdanıyorlar. Yumruğumu suratlarına indirmek istiyorum ama kendimi tutuyorum ve birkaç farklı ilaç şişesiyle dolu plastik poşeti alıyorum.

Ben yarısının ne olduğunu bilmiyorum ama Olivia biliyor. Üzerinde haftanın günlerinin yazılı olduğu bir düzeneği var, her bölüm farklı tabletlerle dolu. Bazılarının günün belirli saatlerinde alınması gerekiyor ve yan odalarımızdan birinde bir beyaz tahtası var ve ben bir hap yuttuğumda işaretliyor. O düzenli ve takıntılı, ben de ablasını memnun etmek isteyen bir ağabey olarak bana söyleneni yapıyorum ve lanet olası şeyleri içiyorum.

Olivia son mesajıma cevap vermedi. Hapları koltuğun altındaki depoya atarken telefonuma bakıyorum.

Ben: Ne kadar otoriter bir kız kardeş

Bir tane daha yazıyorum.

Ben: Şimdi senin için oraya gidiyorum

Motoruma binmemek için benimle tartışacak, ama onu bayıltmam ve önüme oturtmam gerekse bile, çıplak amını hissetmek için baygınken elim bacaklarının arasında dolaşsa bile onu zorlayacağım.

Başımı sallıyorum, artık bunu yapmama gerek yok.

Telefonumu cebime atıp adliyeye doğru yola çıktım. Henüz işini bitirmemişti ama orada olduğumu bilmese de yüzünü görebilmek için hep beklerdim. İşe birlikte giderdik, eve birlikte dönerdik ve sonra geceleri gizlice evine girerdim ve...

Kendi kendime iç geçirdim. Tüm bunları yapmaktan zevk alıyordum. Bana heyecan veriyorlardı, kontrol ve lanet güçle karışıyorlardı. Orada olduğumu bilmediği zamanlarda saklanmayı, avlanmayı ve onu izlemeyi özlüyorum. Ama onun yanımda olması çok daha iyi. Küçük kız kardeşimle birlikteyken kayıp parçam artık kayıp değil.

Bir sigara çekiyorum ve bisikletimi dengede tutarken kaskımı bacaklarımın arasına yerleştiriyorum. Yakıyorum ve bir fırt çekiyorum. Caddenin karşısında beklerken güneş üzerime vuruyor.

On dakika geçer ve güneş binaların arkasından batar.

Otuz dakika.

Bir saat. Şimdiye kadar çıkmış olmalıydı.

İki saat sonra gece oluyor; ay uzakta çatıların arasına yerleşiyor ve bulutlar hafif bir yağmura açılıyor. Saçlarımı, kıyafetlerimi ıslatıyor ama ben beklemeye devam ediyorum.

İşçilerin çoğu gittiğinde kaşlarımı çatıyorum. Genellikle iki yaşlı kadınla birlikte çıkar, onlara gülümser ve sonra dairesine gider. Yine de iki yaşlı kadın gitti ve kız kardeşimden hiçbir iz yok. O da dairesine gitmezdi, artık benimle yaşıyor.

Bir sigara daha yakıp elimi yağmurdan koruyarak sabırsızca parmağımı koluma vuruyor ve yeni mesaj var mı diye telefonumu kontrol ediyorum. Aramaya çalışıyorum ama tek karşılaştığım onun sesli mesajı oluyor.

Kaskımı ve sigaramı yere bırakıp caddenin karşısına geçiyorum, neredeyse bir araba çarpıyordu ama ben tamamen ana kapıya odaklanmışken korna çalıp tam zamanında yoldan çıktılar.

E-postalarını yetiştirmeye çalışmıyorsa, geç kalması için bir neden yok. Ama ya evlenmesi gereken o pislik oradaysa?

Ya onu aldıysa?

Hâlâ Kanada'da bir iş gezisinde olduğunu sanıyordum. Olivia her hareketini takip etmek gibi en yeni saplantılı özelliğimi fark etmeden onu takip etmeye çalıştım. Evlenmeyi beklemesine rağmen hâlâ etrafta dolanıyor.

Çarpıntılar beni girişe ulaşana kadar ileri itiyor, ancak kapıyı çekip açamadan, neredeyse yüzüme çarpıyor ve annem far ışığındaki bir geyik gibi donup kalıyor, gözleri geniş ve tam bir şok içinde.

Topuklu ayakkabılarının içinde benim kadar uzun, dudakları ayrık, ağarmış saçları yüzünün etrafında uçuşuyor. Gözlükleri perçemlerini alnından uzak tutuyor.

Beni büyüten kadın.

19

Malachi

Mom geri adım atar, ağzı açıktır. Sonra öfke onu ele geçirir. "Yüzünü gösterecek kadar küstahsın," diye alay etti.

buralarda."

Kızgın. Benden nefret etmesini bekliyordum ama bana bir canavarmışım gibi bakmasından hiç hoşlanmadım.

Kaşlarım birbirine çarpıyor; göğsümdeki hafif sancı kafamı karıştırıyor. Babama yumruk attığım anda onu bir anne olarak kaybettiğimi biliyordum, ama bu olay benim için bunu kesinleştirdi.

Tutuklandığım gün babamı kaybettim.

Onu da kaybettim.

Annem ne kadar kızgınsa, benden de o kadar korkmuş görünüyor. Ve hepsi benim hatam. Ama neden bana para gönderdi? Neden bana hayatta kalmama yetecek kadar para verdi de iletişim ve davranış konusunda berbat bir sicili olan eski bir mahkûm olarak iş bulmaya çalışmama gerek kalmadı?

"Sen..." Durur ve başını sallar. "Bu senin hatan. Olivia'nın hayatındaki her engel senin yüzünden. İşten ağlayarak çıkmasının sebebi sensin. Neden onu rahat bırakmıyorsun?"

Yüzüme bir tokat atıyor, başımı yana çeviriyorum, yanağım yanıyor. Çantasını omzuna yerleştiriyor ve bir yanıt beklemeden uzaklaşıyor, topuklu ayakkabılarını şaklatarak kendisini almaya gelen arabaya biniyor. Araba uzaklaşıyor.

Annem bana vurdu.

Biyolojik annem de öyle.

Neden bana vurup duruyorlar?

Sözleri aklıma düştüğü anda şaşkınlığım kayboluyor. Olivia'nın benim yüzümden ağladığını mı söyledi?

Telefonumu çıkarıp onu tekrar aramaya çalışıyorum ama cevap yok. Güvenlik görevlisi binadan çıkıp kapıyı kilitliyor, bu yüzden içeride olmadığını biliyorum - ışıklar da sönmüş.

Sikeyim.

Yolun karşısına geçerken evimizdeki kameraları kontrol ediyorum, onu görmüyorum ve hiçbir hareket tespit edilmedi. Sonra bana geri döndüğünden beri kullanmadığım diğer uygulamamı açıp eski yerini kontrol ediyorum ve bisikletime ulaştığımda duruyorum.

O orada. Onun dairesinde. Bizimkinde değil.

İçeride sadece bir kameram kaldı. Ön kapıya bakıyor, ailenin resminin hemen üstünde, gizli, böylece orada olduğunu asla bilmeyecek.

Çantası kapının yanında. Hay sikeyim.

Ne yaptım ben?

Telefonumu cebime koyuyorum, bacağımı bisikletin üzerine atıyorum, başımı kaskın içine sokuyorum ve onun dairesine doğru yola çıkıyorum. Onun karşısındaki daire hâlâ benim. İçinde şu anda vazgeçemeyeceğim kadar çok şey var. Eğer tüm resimleri, televizyon ekranlarını, avladığım isimlerin listesini - ona bakan insanları bile - bilseydi, bana çok kızardı. Hâlâ ihtiyacım olanları eve götürmeyi başardım ama diğerlerini götüremedim. Onun mahremiyetine ne kadar gömüldüğümü bilse bayılırdı.

Polisler ne kadar hızlı gittiğimi görseler beni kenara çekerlerdi, özellikle de bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda... Arabaların arasından hızla geçiyor, sokağımıza ulaşana kadar daha da hızlanmak için gazı sıkıyorum.

Ana girişte duraklıyorum, omzumun üzerinden dışarıda duran siyah bir arabaya bakıyorum. Pencere yukarı kayıyor, karartılmış camın arkasındaki her kimse onu saklıyor.

Aylar önce yaptırdığım yedek anahtarla dairesinin kilidini açıyorum, sonra kapıyı sessizce kapatıyorum ve yatak odasından koridora yayılan yumuşak hıçkırıkları duyunca duraklıyorum.

Sadece haftalar geçmiş olmasına rağmen, burası farklı hissettiriyor. Uyuşturulduğunda ve bayıldığında hep buraya gelirdim. İkinci bir ev gibiydi. Ama Xander geldi, gardırobunu değiştirdi, saçını boyattı ve burası hâlâ buzdolabında duran şarap şişelerinden daha zehirli geliyor.

Ağlamalarına yaklaştıkça, Olivia'mın incindiği düşüncesiyle sinirlerim daha da bozuluyor. Eğer onu inciten ben değilsem, o zaman onu böyle ağlatan kim? Bu sefer kimi öldürmem gerekiyor? Ben hapisteyken annemin ona tuzak kurduğu herkes arka bahçemde gömülü ve bana dair hiçbir iz yok. Xander'ın hâlâ ayakta olmasının tek sebebi, sahip olduğu koruma sayesinde dokunulmaz olması.

Odaya ulaştığımda ağlama sesleri daha yüksekti ve yatağına yüzüstü uzanmış, vücudu hıçkırıklarla titriyordu. Gördüğüm manzara karşısında nefesim kesildi.

Adını söylemek istiyorum ama ağzım hareket ediyor ve ses çıkmıyor. Kalbim deli gibi çarpıyor ve tek yapabildiğim yavaşça yatağının yanına gidip dizlerimin üzerine çökmek ve elimi omzuna koymak.

İrkilerek sessizliğe bürünüyor, nefes nefese kaldığı için kontrol edemediği koklamalar dışında.

"Seni kaybedemem," diye ağlıyor, bana bakmadan. "Kaybedemem."

Ölmeyecek. Olivia ikimizden biri ölene kadar benimle kalacak ve o zaman bile ölümsüz aşkımızla birbirimize bağlıyız. Bana gitmemi söylese bile gitmeyeceğim. Beni istemese bile, ben onunum ve sadece onunum.

Annemden bin tokat yerim. Ben kalıyorum.

Botlarımı tekmeliyorum, ıslak giysilerimi donuma kadar çıkarıyorum ve yatağa onun yanına tırmanıyorum. Gözlerinin ne kadar kırmızı olduğunu gördüğümde donup kalıyorum; bana acı çekiyormuş gibi bakıyor. Yüzüne bakılırsa saatlerdir ağlıyor.

"Neden kendi hayatımı kontrol edemiyorum? Annem beni neden bu hale getirdi?" Ellerimin arasında titrerken tüm vücudu sarsılıyor. "Olduğum kişiden nefret ediyorum çünkü sadece onu memnun etmek istiyorum. Beni kurtardı ama yine tehlikeye attı. Onunla evlenmeyeceğim. Söz veriyorum seni bir daha terk etmeyeceğim. Onlarla bir buluşma ayarlıyor ama ben yapmayacağım. Yapmayacağım. Söz veriyorum yapmayacağım."

Ellerim yumruk olurken aynı anda göğsüm kabarıyor. Annem onu üzdü. Bu konuda bir şey yapmalıyım. Belki bir tehdit, belki de Olivia'ya yapmaya çalıştığı gibi onun lanet hayatını tamamen mahvederim.

"Nefes alamıyorum," diyor soluk soluğa ve tekrar titreyerek. "Sana ihtiyacım var. Beni korkutan da bu. Sana ne kadar ihtiyacım olduğu beni korkutuyor."

Hıçkırıkları arasında onu sıkıca tutarak, elimi saçlarına gömüyorum ve kafa derisine masaj yapıyorum, uykuya dalana kadar şakağına ve gözyaşı dolu yanağına öpücükler konduruyorum. Burada bir heykel gibi kıpırdamadan duruyorum ve altından çekilmeden önce tamamen bayılmasını bekliyorum.

Yataktan kalkıyorum, bir sonraki hamlemi planlamaya çalışırken uzun bir dakika boyunca onu izliyorum.

Annemle ilgilenmem gerek. Olivia'nın üzgün olması onun suçu. Bu hayata zorlanması onun suçu. Xander'ın onu istemesi onun suçu ve Olivia'yla aramda engel olan diğer herkesin yanına gömdüğümde de onun suçu olacak. Yolumuza devam etmeden önce uğraşmam gereken iki kişi daha var.

Annemin son nefesini çalarken bana bakan cansız gözlerinin görüntüsü beni heyecanlandırmıyor ya da intikam fırsatına atlamak istememe neden olmuyor, ama bunu yapmak zorunda kalırsam, yapacağım.

O ve babam şu sıralar malikânenin aşçısı tarafından hazırlanan akşam yemeği için oturuyor olacaklar. İşten, Olivia'nın evliliğinden ve onunla birlikte olmamızın ne kadar saçma olduğundan bahsedecekler.

İki eleme.

Bunu gizlice de yapabilirim.

Olivia inliyor ve elime uzanıyor. "Sarıl bana," diye fısıldıyor. "Lütfen."

Planım yarına kadar bekleyebilir.

"Durdur şunu," diyor, sanki yeni uykuya dalmamış gibi yanaklarından daha fazla gözyaşı dökülüyor. Tekrar yanına gelip onu kollarıma çektiğimde vücudu titriyor.

Yine hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve ben ne yapacağımı bilemiyorum - onu nasıl sakinleştireceğimi bilmem gerekmiyor mu? Onun erkek arkadaşı olmam gerekiyordu.

Ona kahve yapayım mı? Banyo yaptırayım mı? Belki biraz müzik çalarım?

Titriyor, bana doğru kontrolsüzce ağlıyor ve ben donup kalıyorum. Küçükken ne zaman üzülse, uyuyana kadar ona sarılırdım. İki kez onu kollarımın arasına alıp yatak odamda sallanırken o başını omzuma koyup sızmıştı.

Bu farklı hissettiriyor - o anlar benim iyi bir ağabey olduğum anlardı. O zamanki ben değilim ve Olivia da farklı.

Ona yardım etmek için ne yapabileceğimi sormak istiyorum ama kelimeler aklıma gelmiyor ve bana doğru kıvrılmış durumda, bu yüzden işaret edemiyorum. Saçlarını okşuyorum, ne kadar sıcak olduğunu hissediyorum.

Çıplak tenini hissetmek için elimi sırtından aşağıya ve gömleğinin içine doğru sürüklüyorum ve terliyor. Tüm vücudu sıcak. Kızım o kadar duygusal ki, kendini hasta edecek. Dikkatini dağıtmam lazım.

Şakağına bir öpücük konduruyorum, omzuna, kalçasına ve kaburgalarına masaj yapmaya çalışıyorum, bacağını kaldırırken, ama hala ağlıyor, hala kaybolacakmışım gibi bana sarılıyor.

Sonra aklıma bir fikir geliyor ve Olivia'nın saçlarını avuçluyorum ve yatak başlığına yaslanıp pantolonumu ve boxerımı indirip sikimi serbest bırakırken onu orada tutuyorum. Kıyafetlerimi çıkarmamdan etkilenmiş gibi görünmüyor, hatta pantolonumu ayaklarıma dolanmaktan kurtarmak için tekmeleyebilmem için kendini hareket ettiriyor.

Ben sert değilim. Ama bu benimle ilgili değil - bu benim küçük kız kardeşimi sakinleştirmeye çalışmam. "Aç," diye zorluyorum saçlarını sıkıca kavrayıp başını kucağıma yaslarken, diğer elimle sikimin ucunu dudaklarına bastırıyorum. "Beni ağzına al."

Tam bana kaşlarını çatacağını ve defolup gitmemi söyleyeceğini düşündüğüm anda biraz rahatlıyor ve dudaklarını aralıyor, yumuşaklığımın çoğunu alıyor ve bir mırıltıyla gözlerini kapatıyor.

Sikeyim.

Gözyaşları hâlâ yüzünden aşağı akıyor ama artık histerik değil; burnundan yoğun bir şekilde nefes alırken dili sikime karşı ıslak, onu güzel ve sıcak tutuyor.

Sadece ağzında duruyor.

Bu onu biraz sakinleştiriyor.

Yavaşça ağzının içinde büyüyorum, elimde değil. Tekrar mırıldanırken bile, vücudu hiperventilasyondan titriyor, kendimi tepki vermekten alıkoyamıyorum. Sıcaklık omurgamdan yukarı tırmanıyor ve saçlarını yumuşak bir şekilde okşamam, içimde hissettiklerimin tam tersi.

Yutkunurken dili üzerimde kayıyor ve ağzının sikimin etrafında nasıl sıkılaştığını görünce çenemi geriyorum. Diline karşı kalınlaşıp gerilirken başı kucağımda kalıyor, ta ki emmekten başka bir şey yapamayana kadar, taşaklarımı karıncalandırıyor, ağzı sikimle dolu bir meleğe bakarken kendi ter tabakam alnıma yapışıyor.

Sanki onun endişesi azalıyor, yerini bana da yayılan bir sükunet alıyor; birbirimize bağlı olarak yatağa gömülmek istiyorum. Ben de ona dokunmak istiyorum. Sikim ağzına yerleşirken dilime karşı sıcaklığını hissetmek istiyorum.

"Şşşt. Daha fazla üzgün gözyaşı yok." Sonra gözlerini açıp bana bakarken saçlarını okşamayı bırakıyorum. "Sen benim iyi küçük kız kardeşimsin, değil mi?"

Başını sallıyor, başı hala kucağımda, emiyor, hareket etmiyor, sadece emiyor ve mırıldanıyor ve gözlerindeki hüzün kaybolmaya başlıyor.

Tekrar yutkunuyor, boğazı aletimin başının etrafında kasılıyor ve kalçalarım dalgınca ona doğru itiyor, onu benden daha fazlasını almaya teşvik ediyor ve öğürdüğünü duyduğumda dudağımı ısırıyorum.

Lanet olsun. Bununla başa çıkamıyorum. Onu sakinleştirmem ve onu endişelendiren şeyden uzaklaştırmam gereken şey, şimdi onu becermek istememe dönüştü.

Yapmayacağım.

Yapamam.

Aletimi ağzında tutarak, sırtüstü yatacak şekilde kayıyorum ve onu altmış dokuz pozisyonunda olacak şekilde yeniden ayarlıyorum. Şortunu, külotunu aşağı çekiyorum ve iç uyluklarını kavrarken ellerim titriyor. Duraksayarak Olivia'ya bakıyorum, gözleri kocaman, ağzı sikle dolu, izliyor, bekliyor, aç bakışlarında onu tatma ihtiyacını görüyorum.

Başımı iç kalçasına yaslıyorum, burnumun ucu girişinin hemen altına değiyor ve amına doğru hafifçe nefes alırken inliyor. Ondan daha fazla titriyorum, ama kendimi tutuyorum, elim tenini kavrarken, Olivia'nın dili aletimin alt tarafında kayarken pozisyonumuza yerleşip rahatlıyorum.

Beni ağzından çıkarıyor. "Lütfen," diye yalvarıyor.

Umursamaz bir ses çıkarıp başımı sallıyorum, derin bir nefes alıyorum, ağzıma yayılan sıcaklığını hissediyorum.

Çok yakın. Dilimi çıkarıp tadına bakabilir, derinlere itip boşalmasını sağlayabilirdim, ama hâlâ hiperventilasyonda olduğunu duyduğumda, bu hâlâ duygularının derinliklerinde olduğunun bir işareti, kıpırdamadan duruyorum.

Kalçalarımı sallamak istiyorum. Ağzı o kadar mükemmel ki.

Kıç yanaklarımı germek ve boğazının derinliklerine boşaltmak istiyorum - onu soyarken boğulduğunu, öğürdüğünü ve nefes almak için çırpındığını duymak istiyorum.

Gözlerimi kapatarak her şeye odaklanıyorum ama onun sürekli adımı inletmesine odaklanamıyorum. Kalçalarını göğsüme bastırarak yüzümü bacaklarının arasına yaslıyorum, onu tatmak için yanıp tutuşuyorum ama dilimi amına sokmayacak kadar da kontrollüyüm.

Sonra taşaklarımı avuçlayıp beni boğazının arkasına kadar emerken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Sikimin etrafında kasılıyor, emiyor ve yalıyor, dili etimi okşarken başını sallıyor.

Çıkardığım inilti onun amcığında titreşiyor ve sırtını dönüp kendini ağzıma doğru zorlarken duvarlarda yankılanacak kadar yüksek sesle hıçkırıyor.

Amcığıyla çılgına dönmek yerine, başımın yan tarafını iç uyluğuna dayıyorum, ağzımı açıyorum ve dilimi dışarı itiyorum, her santimimi yutarken bana binmesine izin veriyorum.

Olivia serbest kalana kadar o mükemmel amcığını ıslak dilime sürtüyor ve etrafımda ağlama şekli, kalınlığımın tabanını boğan yumuşak eli, dudaklarımı muhtaç klitorisinin etrafına kilitlememi ve boşalırken onu şeytani bir karmaşa içinde emmemi sağlıyor.

Ağlayan ağzına birkaç sert hamle yapmam, omurgamdan taşaklarıma kadar bir zevk dalgası göndermemi sağlıyor. Boğazından aşağı boşalıyorum, nefes almak için çırpınışını seviyorum - beni geri itmeye çalışıyor, ama ona oksijen vermeden önce birkaç saniye bekliyorum.

Doğruldum ve elimin tersiyle ağzımı sildim. "Neden ağlıyordun?" Açıkça soruyorum.

Kendinde değilken avuçlarını yüzünden aşağı kaydırıyor ve parmaklarını gözlerinin üzerinde tutuyor. "Sadece kötü bir gündü."

"Yalancı."

Yatakta bacak bacak üstüne atıp yüzünü bana dönmeden önce ellerini indiriyor. "Annem seninle ve ailedeki rolümle ilgili saçma sapan şeyler söyledi, hepsi bu. Bununla başa çıkacağım."

"Xander?"

Omzu kalktı. "Ondan hiç haber almadım."

Ellerimi yumruk yapıp dilimi dişlerimin arasında gezdiriyorum. Kelimelerimi bulmakta zorlandığımda, "Şehri terk etmek istiyor musun?" diye imzalıyorum. Herkesi geride bırakacağız. Siktir et onları.

Gülümsüyor, sonra başını sallarken gülüşü mizahi olmayan bir kahkahaya dönüşüyor. "Babam burada, Molly de öyle. Arkadaşlarım da yakınlarda."

Ona bakıyorum, sessizce hiçbir şey ifade etmediklerini ve kolayca gidebileceğimizi söylüyorum. Onu durduran ne? Paramız var, ulaşım için bir bisikletimiz var ve yaşamak için bir yer satın alabiliriz. Tüm bu pislikler onun bırakabileceği ekstra yükler. Tek yaptıkları benimle geçirmesi gereken zamanı çalmak.

Olivia iç çekip külotunu tekrar giyiyor ve sonra yatakta yanıma tırmanıp beni uzanmam için çekiyor. "Yoruldum."

Uykuya dalması dakikalar alıyor ve rüyasında ne sikim gördüğünü hayal etmeye çalışırken tek yapabildiğim ona bakmak oluyor.

20

MALACHI

Mom, kredi kartını uzatırken kasiyere gülümsüyor ve öğle yemeğini alıp kasaya giderken ona teşekkür ediyor.
küçük kafenin köşesindeki masaya oturdu.

İş molalarında buraya geliyor. Önceleri izinli olduğu saatlerde hep ofisindeydi ama Olivia bana döndükten kısa bir süre sonra rutini değişti, sanki kızını oğluna kaptırdığını biliyordu ve bu gerçeği sürekli hatırlatan şeylerden uzak durması gerekiyordu. Olivia onunla oturur, onun kontrolcü tavırlarını dinler, sonra da günlerine devam ederlerdi.

Sigaramdan bir nefes çekerek, o öğle yemeğini yerken ve telefonda sohbet ederken ben de sokağın karşısında saklanıyorum - kapüşonum yukarıda, şapkam yüzümü gizliyor. Babam olmayacak, işe dönmekle ilgili bir toplantıda.

Hiperaktif bir köpek yavrusu gibi olan üvey kardeşim Molly her zaman babamızın yanında - sanırım tüm ilgisini çektiğim için Olivia'yı özlüyor.

Onu geri alacağını sanıyorsa siktirip gidebilir. O benim, başkasının değil. Olivia yarın onlarla çıkmamı istiyor, hayır deyip öylece bırakmak istesem de onun için daha iyi bir insan olmaya çalışıyorum, bu yüzden kabul ettim.

Ayrıca, Molly teknik olarak aileden biri. Eninde sonunda onunla tanışmalıyım, kara koyun ve yabancılaşmış kardeş olarak.

Telefonum cebimde titriyor ama duvara yaslanıp gözlerimi sadece beni büyüten değil, aynı zamanda kız arkadaşımın Xander'la evlenmesi için ısrar ederek hayatımı mahvetmeye çalışan kadından ayırmadığım için onu görmezden geliyorum.

E-postalarını görebiliyorum. Reznikov'ların iş gezisinden sonra buluşmalarını istiyor. Tüm aileyi orada istiyor. Annem, babam, Molly ve Olivia. Ama ben yokum. Hayır. Teknik olarak artık Vize ailesinin bir parçası değilim. Dışlandım. Utandırıldım. İsmimiz için bir utanç kaynağı.

Bir kez daha kara koyun oldum.

Adryx Reznikov ağabey ve internette gördüğüm kadarıyla biraz hıyarın teki. Aile şirketinin beyni. Xander ise ailenin yüzü, şımarık çocuğu, altın çocuğu, kardeşi Xander'ın aldığı şeylerin bir kısmı için savaşmak zorunda kalırken ona her şey bir tabakta sunuluyor.

Yakında inecekler. Hâlâ bir plan yapmam gerekiyor, Xander'a bir tehdit savurmalıyım ki kardeşimden uzak dursun. Belki onu kaçırmayı denerim. Olivia'yı kaçırdığım zamanki zincirler hala bodrumda duruyor. Ona acı çektireceğim ama Olivia'ya yaptığım gibi değil.

Ona günlerce yemek vermeyeceğim. Her yere kusana kadar kendi çişini içireceğim, sonra onu da zorla boğazından aşağı akıtacağım. Muhtemelen, ruh halimin nasıl olduğuna bağlı olarak, Olivia'yı içeri çekebilirim ve onunla evlenmeyi düşündüğü için ona da zarar verebilir. Ona saçını boyatması ve görünüşü hakkında yorum yapması beni deli ediyor.

Benim küçük kardeşim hassastır ve bu pislik onun aksini düşünmesine neden oldu.

Olivia her yönden mükemmel.

Yüzünü mahvedeceğim, böylece onu internette parti yaparken gördüğüm tüm kızlar ondan korkacak. Baş harflerimi derisine kazıyacağım, sikini aside batıracağım ve sonra

Kardeşinin yarı erimiş taşaklarını alıp Xander'ın ciğeriyle suratına bir tokat attı.

Telefonum tekrar çalıyor ve terapi randevumun bu öğleden sonra olduğuna dair bir bildirim görmek için aşağıya bakarak iç çekiyorum. Olivia bana hatırlatıcılar, birden fazla alarm kurduruyor ve hatta randevularımı beyaz tahtanın her yerine yazdırıyor.

Bu terapi işlerini yapmak istemiyorum ama uzun vadede buna değeceğini biliyorum - ayrıca yardıma ihtiyacım olduğunu bildiğimi söylediğim için yardım aldığımı görmek Olivia'yı mutlu ediyor. İhtiyacım var. Berbat durumdayım ve yönlendirilmeye ihtiyacım var.

Sekiz yıl boyunca hapiste olmak beni gerçekten mahvetti. Bazı günler iyiyim. Kötü günlerde Olivia'nın bana nasıl kazık attığını düşünüyorum, diğer günlerde ise her şeyden pişmanlık duyuyorum ve keşke Vize ailesi tarafından hiç evlat edinilmeseydim diyorum ama bu düşünceyi hep aklımdan kovuyorum çünkü o zaman kız kardeşimle tanışamazdım.

Geçen gece onu sikimle s a k i n l e ş t i r d i k t e n sonra eve götürdüm, uyandırdım ve bisikletimle ıssız bir yerdeki çiftlik evine kadar gittik. Onu çırılçıplak soydum, yatağa yatırdım, ölüleri uyandıracak kadar yüksek sesle inleyene kadar mükemmel vücudunu öptüm, kulaklarımı çınlattım, onu becerdim, sonra Olivia gerçeğe dönüp onunla banyo yapmamı isterken evcil hayvanımın tankını temizledim.

Son birkaç gündür üzgün görünüyor ve bu beni huzursuz ediyor. Ama hala beni öpüyor, onu becermeme izin veriyor ve işteyken beni özlediğini söyleyen mesajlar gönderiyor, bu yüzden paranoya sadece zihnimin benimle dalga geçmesi.

Ona asla doyamıyorum. Seks bizim için her şey demek; kaçırdığımız zaman, kaçırdığımız günler, geceler ve orgazmlar. Neredeyse on yıl kaçırdık ama artık zamanımız var. Onu bir randevuya götürmemi istemesi de çok saçma. Ne anlamı olabilir ki? Anlıyorum, gerçekten anlıyorum, ama bu ona serenat yapmaya başlayacağım, ona bir prenses gibi davranacağım, sonra da onu her gün her saniye komaya sokmak istemiyormuşum gibi davranacağım anlamına gelmiyor.

Ben romantik bir adam değilim. Bu yumuşak saçmalıkları yapamam. Olivia'yla sertleşmeden zar zor sevişebiliyorum çünkü tek bildiğim bu - çocukluğumdan beri hayatım öfkeyle geçiyor. Olivia'yla birlikte olmak aklımın bana iyi davrandığı tek zaman.

Onunlayken, sesler siktir olup gidiyor. Bana gülümsüyor ve Tanrı aşkına, başka ne isteyebilirim ki? Bizde hiçbir sorun yok. Aktifiz. Gerçekten aktif. Öpüşme cinselliğe dönüşüyor. Sarılmak beni sertleştiriyor. Bana karşı kızardığını görmek bile, gözleri yaşla dolana kadar sikimi ağzına sokmak istememe neden oluyor.

Nasıl olur da onu bir randevuya götürüp bunların hiçbiri olmamış gibi davranabilirim?

"Biraz daha ihtiyatlı olabilirsin," diyor solumdan gelen bir ses.

Zaten boktan olan ruh halim daha da kötüleşti.

Olivia'nın arkadaşı Abigail'i görmek için başımı kaldırıyorum. Hâlâ renkli saçları var ve göz kalemi biraz iğrenç. Küçüklüklerinden beri kız arkadaşımla nasıl arkadaş olabildiği bugün bile beni şaşırtıyor.

Onu görmezden geliyorum.

Kollarını kavuşturup yanımdaki duvara yaslanıyor ve bir sigara çıkarıyor. "Kısa cevaplar vermesinin ve telefonlarıma çıkmamasının sebebinin sen olduğunu tahmin ediyorum. Arkadaşımı benden alamazsın."

Ona bir kez daha bakarak, sessizliğimin onu rahatsız etmesinin ne kadar s ü r e c e ğ i n i hesaplıyorum. Daha önce benimle hiç konuşmamıştı. Hiçbir zaman.

Sinir bozucu bir şekilde, siktirip gitmiyor. Sigarasından bir nefes çekiyor ve başının üzerinde bir bulut üflüyor. "Onun o ahmakla evlenmesini istemiyorsun, ben de istemiyorum. Xander geri adım atmıyor. O ve babası bunu açıkça belirttiler. Lütfen bu ikimizin arasında kalsın."

Onu sorgulamak istiyorum ama yapamıyorum. Sadece Olivia'nın önünde konuşurken rahat hissediyorum. Terapistim dışında, dünyada sesimi duyabilecek tek kişi o. Konuşmayacağım.

Abigail'in beni duymasına izin veriyorum ve işaret dili bilmediği için tek yapabildiğim ona bakmak oluyor.

Oflayıp pufluyor, bitmiş sigarasına basıyor ve kalçasını dışarı çıkarıyor.

Olivia bunu biliyor mu? Xander'ın geri adım atmadığını? Olivia bilmemi istemediği için mi bunu kendime saklamak zorundayım?

Belki de Olivia henüz bilmiyordur.

Bekle. Bu salak nereden bilsin ki?

"Eğer Xander Olivia'yı alırsa, onu bir daha asla göremeyiz."

Bunu biliyorum. Onu uzak tutmak için mücadele ettiğim tek kişinin köşede belirip hayatımı mahvetmek için beklediğini hatırlatmaya ihtiyacım yok.

"Eğer Xander'ı denklemden çıkarmayı planlıyorsanız, kardeşini de hallettiğinizden emin olun. O daha büyük bir sorun haline gelecektir. Gerçi ikisini de kontrol eden kişi babaları. Ama ona ulaşmak imkansız olacaktır."

Neden burada durup birbirimizi tanıyormuşuz gibi benimle konuştuğunu anlayamıyorum. Ya da neden bana bilmediğim şeyler anlattığını.

"Seni ve Olivia'yı asla anlayamayacağım. Aranızda bir şeyler olduğunu hep biliyordum, Mason bana söylemişti. Kız kardeşine aşık olduğunu ve onun da sana takıntılı olduğunu bundan daha açık ifade edemezdin. Eğer onun kalbini kırarsan, taşaklarına öyle bir tekme atarım ki bir daha asla düzgün yürüyemezsin."

Sonra caddenin karşısına geçiyor, kafeden çıkarken anneme gülümsüyor ve ikisi birlikte kız kardeşimle buluşmak üzere adliyeye geri dönüyorlar.

Kafam karıştı ve sinirlendim.

Az önce beni tehdit mi etti?

Köşeyi dönmelerini izliyorum, peşlerinden gitmeden önce birkaç dakika bekliyorum. Şapkamı düşük tutarak ve görüş alanlarından uzak durarak, adliyeye kadar onları takip ediyorum.

Kız kardeşim arkadaşına sırıtarak ve annemizi görmezden gelerek dışarı çıktığında göğsümdeki sıcaklık ortaya çıkıyor ve sonra onlar

bir arabaya atlayıp arkadaşı Anna'nın evine gidiyor.

Can sıkıcı bir şekilde, dün doğum yaptı. Bu sabah Olivia'nın göğsünde uyumaya çalışırken iki yeni doğmuş bebek telefonda çığlık attı ve sanki kulak zarlarımız çınlamıyormuş ve sabrım tükenmemiş gibi davrandı. Telefonunu duvara fırlatıp hiçbir arkadaşının onunla bir daha iletişime geçemeyeceğinden emin olmaya çok yaklaşmıştım.

Bana bir resim göstermeye çalıştı ama bakmak için başımı kaldırmaya bile yeltenmedim. Kimin umurunda? Anna bir sürtük, Abigail de öyle. Kim olduğunu sanıyor da benimle böyle konuşuyor?

Onu boğmak istiyorum ama Olivia'yı boğduğum gibi değil. Düşüncesi bile beni tiksintiyle ürpertiyor. Kız kardeşim dışında hiç kimseyi altıma almayı düşünmedim bile - evet, Anna'yla buluşarak kafasını biraz karıştırdım ama bunu kötü niyetle yaptım. Olivia'nın yeni arkadaşlara ihtiyacı var. Hepsi aptal. Ya da belki de hiç ihtiyacı yoktur? Baloncuğumuzu rahatsız etmeleriyle uğraşmak zorunda kalmamak kulağa mükemmel geliyor. Ben onun arkadaşıyım. Ben onun arkadaşıyım. Yeterince.

O benim de tek arkadaşım.

Bisikletime biniyorum ve arabayı Anna'nın evine kadar takip ediyorum, tepeye park ediyorum - beni göremeyecekleri kadar uzağa, ama yine de evin ön tarafındaki tüm pencereleri mükemmel bir şekilde görebiliyorum.

Annem Anna'ya sarılıyor, ona bir hediye veriyor ve ardından kocasının Olivia'nın kucağına verdiği bebeğe bakıp gülümsüyor. Diğer bebek Abigail'e gidiyor.

İçimden garip bir şey geçiyor. Ne hissettiğimi tam olarak anlayamıyorum. Hiçbirini kıskanmıyorum. Olivia'nın bebek gibi konuşmasına bakıp onun benim çocuğumu tuttuğunu hayal etmiyorum ve kafamda tüm bunlara sahip olacak kadar iyi olsaydım nasıl olurdu diye plan yapmıyorum.

Bu imkansız.

Ama belki de damarlarımda dolaşan bir kova dolusu kızgınlıktır. Çünkü kız kardeşim gülümsüyor. Bir bebeğe sırıtıyor. O

Bana hiç böyle gülümsememişti, ya da başka birine. Onun benimle bir aile, çocuklar istediğini düşünmek içimi burkuyor. Bu ona verebileceğim bir şey değil.

Sikeyim.

Kulaktan kulağa gülümsüyor, yanakları kıpkırmızı. Kocasını atlatıyor ve ben pencereden onu göremiyorum - görüşümü bozduğu için arabasını çizebilir ve lastiklerini kesebilirim.

Başka bir pencerenin önünde yeniden beliriyor ve arka cebinden telefonunu çıkarıyor, bebek diğer kolunda, sanki bu kadar kırılgan bir şeyi tutmakta doğuştan yetenekliymiş gibi.

Gülümsemesi büyürken yazıyor ve o uyurken kim olduğunu görmek için telefonunu kontrol etmeyi aklıma not ediyorum. Son zamanlarda iyiydim. Önceleri telefonunu hackleyip mesajlarını okuyordum, resimlerine ve videolarına bakıyordum ve bu takıntı haline gelmişti ama daha iyisini yapmaya çalışıyorum.

Bana döndüğünden beri telefonunu kontrol etmedim.

Belki de yapmalıyım, sadece bir kez?

Cebimdeki telefon çaldığında bu düşünce kayboluyor.

Çok yapışkansın, ağabey.

Yumuşak bir kahkaha atıyorum ve başımı kaldırıp onun beni izlediğini görüyorum. Kucağındaki yeni doğmuş bebeği daha iyi görebilmem için kolunu yana yatırıyor, bir yandan da hafifçe sallanıyor, hâlâ gülümsüyor.

Bir cevap yazarken iç çekiyorum.

Ona bir tür bebek ateşi olup olmadığını ve mümkün olduğunca çok prezervatif stoklamam gerekip gerekmediğini sormak istiyorum ama sormakla yetiniyorum:

Ben: Orada ne kadar kalacaksın?

Annem bebeği kucağından alıyor, sonra arkadaşlarıyla sohbet ediyor, onlardan uzaklaşıp mesajımı okurken dudağını çiğnemeden önce beni yaklaşık beş dakika bekletiyor.

İçeri gelip ikizlerle tanışmak ister misin? Arkadaşlarımın birlikte olmamıza alışması harika olur.

Kaşlarımı çatarak pencereye bakıyorum ve Olivia'nın sabırla cevabımı beklediğini görüyorum. Bu nasıl bir soru böyle? Anna ve kocası hangi sikik dünyada yeni doğmuş bebeklerinin yakınında olmama izin verir ki? Ayrıca annem de orada, kapıyı suratıma çarpacak.

İçeri girmek için bir nedenim yok.

Ben: Neden yapayım ki?

Gönder tuşuna bastığım anda bir hata yaptığımı anlıyorum ama şimdi geri alamam. Gülümsemesi düşüyor ve ben de tavrını beklerken alt dudağımdaki dişlerim de düşüyor. Ya da belki orta parmağını.

Ama ikisini de anlamıyorum - uzun bir dakika boyunca ekrana bakıyor. Bisikletimi ayarlıyorum, kıçım uyuşmaya başlıyor. Gülümsemesi daha da azalıyor, sonra pencereden uzaklaşıyor ve bir kez daha görüş alanından çıkıyor.

Telefonum elimde titriyor.

Bir dakika içinde çıkacağım.

Telefonumu cebime koyuyorum ve bisikletimin anahtarını çevirerek altımda titremesini sağlıyorum. Motoru döndürürken Olivia'nın arkadaşının -o lanet Abigail'in- dikkatini çekiyorum ve perdeyi kapatmadan önce bana kaşlarını çatıyor.

Onun olayı ne?

Bir yanım onu bu işin dışında tutmak istiyor ama o da bir şeyler biliyor. Olivia bana bir kez bile bahsetmemiş olmasına rağmen Xander'ın geri adım atmayacağını söylemesi, ya kızımın yalan söylediği ya da arkadaşının Reznikovlardan biriyle yattığı anlamına geliyor, belki de bilgi almak için?

Ön kapı açılıyor ama sadece Olivia çıkıyor. Sokağı geçip bana doğru yürürken kendine sarılıyor. Beni gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyor.

Yutkundum ve ona gülümsedim. "Merhaba."

"Bana arkadaşlarımla biraz zaman ayıramaz mıydın? Anna'nın daha yeni ikizleri oldu."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum; az önce onlarla vakit geçirdi ve şimdi onu eve götürüyorum.

Elindeki telefon çalıyor ve çantasına koymadan önce bir göz atıyor. "Abigail," diyor, ona kimin mesaj attığına dair sessiz sorumu görünce.

Bakışlarım önce eve sonra da ona kayıyor.

Dudağını çiğniyor, gözleri parlıyor. Elini tutmaya çalışıyorum ama kollarını ısıtmak için ovuyormuş gibi yapıyor. Başını sallıyor ve çıkardığımda kaskımı alıyor. Hâlâ ona bir tane almam gerekiyor ve o korunmadan bisikletimi sürmeyi reddediyorum.

Kaskı tutup onu göğsüme doğru sürüklüyorum. "Bana bak," diyorum, kırmızı gözlerini görebilmek için vizörü yukarıda tutuyorum. Bana sorunun ne olduğunu söyle.

Onun sessizliği beni öldürüyor. Acı çekiyor ve bunun sebebi benim. "Özür dilerim," diyorum kuru dudaklarımı ıslatarak.

"Deniyorum."

Başını sallıyor. "Biliyorum. Ben de öyle." "Beni hâlâ seviyor musun?"

Nefes alıp veriyor. "Tabii ki biliyorum."

Güzel. Bu çok iyi. Beni artık sevmiyor olsaydı, ne yapardım bilmiyorum. Belki de bana tekrar aşık olana kadar onu yatağımızda bağlı tutardım.

Arkama geçip kollarını belime doladığında, hızlanırken beni Olivia'nın tutuşundan daha sıkı saran bir huzursuzluk hissiyle geri çekiliyorum.

İyi hissetmiyorum.

Hala onu bir randevuya götürdüğüm ve başlangıca geri döndüğüm gibi saçma bir fikre mi sahip ve bu yüzden mi bu kadar soğuk davranıyor?

Ya arkadaşını ve yeni mutlu ailesini görünce benim onun için yanlış kişi olduğumu anladıysa ve beni terk etmenin yollarını düşünüyorsa?

Yolda amaçladığımdan daha hızlı ilerlerken kafamda bir sürü düşünce uçuşuyor ve Olivia'nın kollarını bana daha sıkı sarmasına neden oluyor.

Belki de daha hızlı gitmeliyim.

Olivia eve vardığımızda ya da kaskımı bana verip eve girdiğinde tek kelime etmiyor. Kaşlarımı birbirine çatarak arkasından gidiyorum. Ona sorunun ne olduğunu sormak istiyorum ama kelimeler kifayetsiz kalıyor ve ona işaret edebilmem için bana bakmıyor. Doğruca banyoya giriyor, kapıyı kapatıyor ve kilitlemek için mandalı kaydırıyor.

Alnımı kapıya dayadığımda çenem geriliyor, yumuşak hıçkırıklarını duyduğumda gözlerim kapanıyor. Ağlıyor. Benim yüzümden. Yine aynı şeyi yapıyorum, onu mutsuz ediyorum. Tek yaptığım onu üzmek olduğu için beni terk edecek.

Ona seslenemiyorum. Kapının kilidini açıp onunla iletişim kuramıyorum. Aklımda tek bir soruyla kapının dışında b e k l e m e k t e n başka bir şey yapamıyorum.

Ne yapmalıyım?

Molly'nin okulunun bitmesini beklerken Olivia çok heyecanlı - dersleri yirmi dakika içinde bitiyor ve onu mezuniyet balosu için elbise alışverişine götüreceğiz. Onlara katılmaktan başka çarem yoktu; küçük kız kardeşimle tanışmalı, nazik olmalı ve sabırlı olmalıydım.

Ayrıca onun önünde sigara ya da esrar içmeyeceğim, onu korkutmayacağım ya da şiddet içeren herhangi bir şey yapmayacağım.

Ben de ayakta durup lanet bir gölge olmaktan başka bir şey yapmıyorum.

Olivia'nın içine girdim, her deliğine girdim ve ayrıca vücudunda baş harflerimle onu sahiplendim, yine de vücudumda o olmayan biri için hoş, sabırlı bir kemik olduğunu mu düşünüyor?

Benimle tanıştı mı?

Olivia dikkatimi çekmek için omzuyla beni dürterek, "Şimdi geliyor," diyor. "Ne dediğimi unutma."

Kız kırılgan ve hassas ve ona karşı nazik olmalıyım - temel olarak, onun yanında sessiz kalmalıyım. Muhtemelen imzalamaz ve ben de çocukları sevmem, onlar da beni sevmez, bu yüzden bugün sessiz bir gün olacak gibi görünüyor.

Bu sabah Olivia'ya dün gece neden üzgün olduğunu on kez sordum, ama bana bir cevap v e r m e k yerine beni öptü ve bundan kaçındı - bu noktada paranoyam kitlesel yıkıma yakın çünkü ne sikim?

Abigail'in sözleri beynimde bir hastalık gibi asılı duruyor. Xander pes etmiyor. Onu zorlayacak mı? Ya onu almaya çalışırsa?

Olivia yine kabul ederse ve onu kaybedersem ne

yaparım? Bir sürü ölüm, orası kesin.

"Ve bana kız kardeşim deme, özellikle de benimle flört ediyorsan ya da elimi tutuyorsan."

Ona kaşlarımı çatıyorum. Ama ben senin kardeşinim?

"Hayır, sen benim erkek arkadaşımsın."

İkisi de benim.

İç çekiyor, omuzları düşüyor. "Bir seçim yapmalısın Malachi. Ben senin kız kardeşin miyim yoksa kız arkadaşın mı?"

Tereddüt etmeden imzalıyorum. İkisi de.

"Dayanılmazsın."

Gözlerim kısılıyor ama ben daha kendimi savunamadan ve bana ikimiz de demesini talep edemeden, uzaktan pembe, ışıltılı bir varlık beliriyor. Genç kız heyecanla bize el sallıyor, bize doğru koşmadan önce arkadaşlarına veda etmek için omzunun üzerinden bakıyor. Olivia'ya sarılıyor ve sonra bana bakıyor.

Eğer bana sarılmayı aklından bile geçirirse, ondan uzak durur ve yüzüstü düşmesini izlerim.

"Merhaba," diyor kocaman bir sırıtışla. "Ben

Molly." Gözlerimi kırpıştırdım.

Olivia beni

dürtüyor. Tekrar

göz kırpıyorum.

Dudaklarımı düzleştirip başımı hafifçe eğiyorum ve bu yeterli oluyor çünkü enerjik genç kız o ana kadarki haftasını tam anlamıyla anlatmaya başlıyor - konuşurken ellerini hareket ettirme şekliyle bile çok dramatik, arkadaşlarının neden gençler için bir günlük kulüpte takılmasını istediğini açıklarken sesi çok coşkulu ve sonra Olivia'ya Vize malikanesindeki ev çalışanlarından biriyle yaptığı bir bilekliği gösteriyor.

Onu bastırarak ellerimi ceplerime sokuyorum ve parkta yürürken biraz geride kalıyorum - alışveriş merkezine sadece kısa bir yol var, ancak her iki kız da on dakika içinde ayaklarının acıdığından şikayet ediyor.

Sonunda pembe bir çantayı sırtımda taşıyorum çünkü görünüşe göre bütün gün onu taşıyan kız için çok ağır ve Olivia çantayı bana verdiğinde ona hayır diyecek değilim.

Molly'nin koyu renk saçları bana dönerken sallanıyor. "Düşündüğümden daha uzunmuşsun."

Cevap vermeyeceğim.

Ne diyebilirim ki zaten? Sağ ol evlat, boyumu ölü biyolojik babamdan aldım mı? Yoksa seninkinin bir pislik olduğunu ve bağımlı annen banyoda yerde ölü yatarken seni üç gün evde bıraktığını duydum diyerek bağ kurmayı mı denerdim? Travma üzerinden bağ kurmak ister misin? Kısmen bağ kurabilirim.

Onun yerine sessiz kalıyorum. Olivia büyük ihtimalle taşaklarımı tekmeleyecekti ve ben taşaklarımı oldukça severim.

Bana dayatılan kurallara rağmen bir sigara yakıyorum ve onlar Olivia'nın mezuniyet balosunda ne giydiğinden bahsederken ikisini de görmezden gelmeye çalışıyorum. Bizimkine hiç katılmadım. Ama dışarıda durup kız kardeşimin gelmesini bekledim. Ona otoparkta benimle dans etmesini teklif edecektim, sadece ikimiz, ama babam ortaya çıktı ve bana lanet arabaya binmemi söyleyip beni eve götürdü.

O biliyordu.

Onun hakkında ne hissettiğimi hep biliyordu.

Molly yanımda yürümek için yavaşlıyor. Birkaç işaret yapmak için ellerini hareket ettiriyor ama yanlış yapıyorlar. Olivia onu düzeltiyor ve tekrar bana dönüyor. Mutluyum, diye işaret ediyor ve sonraki hareketleri anlaması birkaç saniye alıyor. Hapisten çıktın.

Bir anda kalp atışlarım hızlanıyor ve eve gitmek istiyorum.

Olivia hep senin için ağlardı, diye ekliyor Olivia bakmazken.

Beni boğmakla tehdit eden bir yumruyu yutarak dumanımı derin derin içime çekiyorum ve zehri çocuğun ters yönüne üflediğimden emin oluyorum.

"Babam bana biraz öğretiyor. Daha çok çalışacağım."

"Harika gidiyorsun," diyor Olivia. "Bunu anlamam uzun zaman aldı. Babam ve Malachi bana öğretti."

Gözleri bana kayıyor ve gülümsüyor. Büyürken kelimeleri yazıp ona imzaladığımı hatırlıyorum. Babam ona öğretiyordu ama o her zaman odama gelip biraz daha öğretmemi isterdi.

Ona kendi adımı ve onunkini nasıl imzalayacağını öğrettim.

On sekiz ve on dokuz yaşlarımızdayken planladığımız gibi bana adımı nasıl söyleyeceğimi öğretme şansı bulamaması çok yazık.

Hücremde onunkini nasıl söyleyeceğimi kendim öğrendim. Ve o zaman bile çok kötüydüm.

"Babam sana öğretti mi?" diye soruyor. "İmza atmayı mı?"

Neden bu çocuk beni endişelendiriyor? Kalbim hızla çarpıyor ve aniden midem bulanıyor.

Çenem titriyor ve alışveriş merkezinin girişine odaklanıyorum, dişlerim birbirine çarpıyor, beni kızdırdığı ya da konuşmayı kesmediği için değil. Hayır. Hazırlıksız yakalandım çünkü "babam" demedi. Yaptığım her şeye rağmen Jamieson'ın hâlâ babam olduğunu ima eden bir şekilde söyledi. Yani beni hâlâ onun oğlu ve kardeşi olarak görüyor.

Yutkunuyorum ve başka tarafa bakıyorum, göğsüme yoğun bir ağırlık çöküyor. Sanki ruhumu ezmeye ve bana bir insan olduğumu hatırlatmaya çalışıyor.

boş bir kabuk ve işe yaramaz.

Tutuklandığımda tekrar yalnız olduğumu kabul ettim. Biyolojik ailem beni terk etti ve kızlarına aşık olduğum için Vizes ile olan ilişkimi mahvettim. Olivia bana geri dönene kadar konuşabildiğim tek kişi kendimdim. İç sesim hıyarın teki ve bir an komik, bir an intihara meyilli olduğunu düşünüyor, bu yüzden o tarafımı bastırıp yerine Olivia'yı ve hâlâ konuşan bu çocuğu koymak iyi geldi.

Caddenin karşısına geçip alışveriş merkezine doğru ilerliyoruz; eve gitmek için saatleri sayıyorum ki bugünün varlığını unutabileyim.

"Gelip bir gece kalabilir miyim?" Molly bana soruyor ve sağ gözüm seğiriyor. "Ablam film izleyebileceğimizi ve senin de bana örümceğini göstereceğini söyledi! Ne tür bir örümcek bu? Isırıyor mu? Örümcekler ses çıkarır mı? Seni hiç ısırdı mı?"

Lanet olsun.

"Olivia," diyorum, hiperaktif genci işaret ederek, anevrizma geçiriyormuş gibi yapıp bayılmadan önce görevi devralması için sessizce ona yalvarıyorum. O telefonda, beni bu lanet çocukla ve onun bitmek bilmeyen sesiyle baş başa bırakıyor.

Molly'nin gözleri büyür. "Aman Tanrım. Az önce onun adını söyledin! Benimkini söyleyebilir misin? Olivia'nınkinden daha kolay. Moll-ee. Dilden hemen dökülüyor! Beni dinliyor musun sen?"

Ölmek istiyorum.

Olivia hâlâ telefonda Abigail'le konuşurken, sanırım Molly'nin kaldırım tarafında yürüdüğünü fark ettiğimde onu solumdan sağıma doğru itiyorum. Bu Olivia'ya her zaman yaptığım otomatik bir şey. Nedense Molly'nin işlek yola yakın olmasından rahatsızlık duyuyorum. Savrulan bir araba ona zarar verebilir. Sigaramı atıp cam kapıyı açıyorum ve Molly ile Olivia'nın içeri girmesine izin veriyorum. Olivia elimi tutuyor ve omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı kalkıyor. "Nazik ol. Lütfen. O kadar çabalıyor ve sen onu kabul etmiyorsun," diye fısıldıyor. "Lütfen. Sizinle tanışacağı için çok heyecanlıydı."

Başımı sallıyorum ve ofluyorum. Çocukla herhangi bir ilişki kurmaya çalışmamın bir anlamı yok; büyüdüğünde benden nefret edecek.

ve neden Vize biriminden atıldığımı anlayacak kadar büyük. Ve Olivia'yı düzenli olarak becerdiğim gerçeğini ve bunun teknik olarak yanlış olduğunu.

Molly'nin bakışları kenetlenmiş ellerimize düşüyor ve bir gülümsemeyi gizlemeye çalışıyor.

Kız kardeşimizle birlikte olduğumu biliyor mu?

"İşte mağaza burası!" Olivia bizi elbiseler ve ayakkabılarla dolu bir mağazaya doğru çekiyor ve ikisi de heyecandan ciyaklayınca içimden iç geçiriyorum.

Bu hayatımın en kötü günü olacak.

21

Olivia

Döşeme tahtalarının gıcırdama sesiyle gözlerim açıldı.

Sabahın erken saatleri, güneş doğmaya ve gökyüzünü aydınlatmaya başlıyor, kuşlar cıvıldıyor ve hafif bir yağmur çiseliyor pencereye doğru.

Ama doğrulduğumda Malachi'nin odanın ortasında, sırtı bana dönük bir şekilde durduğunu görüyorum. Yılan, güvercin ve ağ kaplı diken dövmeleri bana bakıyor.

Uyandığımda onu bu halde gördüğüm diğer zamanlarda olduğu gibi elleriyle bir şeyler işaret etmiyor ya da bir şeyler mırıldanmıyor; elleri yumruk olmuş bir şekilde bir o yana bir bu yana sallanıyor ve saçları ensesinde ıslanacak kadar ter içinde.

Yorganı çekip ona doğru yürüyorum ve elimi sırtına dayıyorum. "Malachi?"

Gözleri açık, duvara yapışmış, beni tanımıyor.

Dudaklarımı çiğneyip odaya baktım, ilaçlarını alıyordu ve bol bol uyuyordu, ki bunlar Malachi'nin ruh sağlığının bozulmasındaki etkenlerdi. Babam bana Malachi'nin çocukken uykusuz kaldığında akıl sağlığının kötüleştiğini söylemişti.

Şimdi ne oldu?

"Yatağa dönmek ister misin?"

Sessiz olmasına ve gözleri beni bulduğunda aklı başında görünmemesine rağmen, başını hafifçe eğerek başını sallıyor, nefes alıp vermesi ağırlaşıyor. Elini tuttuğumda yavaş hareket ediyor, parmaklarını gevşetmek için mücadele ediyor, böylece bizi yatağa geri götürürken onları benimkilerle birleştirebiliyorum.

Etrafımı sarıyor, beni kozalıyor, burnunu enseme gömüyor ve çilek kokulu saç tellerimi içine çekiyor. Vücudu gevşiyor ve bir sonraki sözleri beni tam kalbimden bıçaklıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor titreyerek. "Bu durmayacak."

"Ne olmaz?" Uzun birkaç saniye sonra soruyorum ama o çoktan uykuya dalmış.

Ama yapamıyorum. Aklım telefonumda duran ve henüz silmediğim mesajlara takılmış durumda. Anna ve bebeklerini ziyaret ettiğim sırada geldiler. Xander, her zamanki tehdidiyle bana ulaşıyor. Babasının nasıl biri olduğu ve beni Xander'la evlendirmek için neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Onu görmezden geldim. Sonra başka bir mesaj geldi, imzaladığım sözleşmede onunla iletişim kurmam gerektiğini belirtiyordu.

Teşekkürler anne. Çok teşekkür ederim.

Cevap vermeyeceğim. Malachi'ye bunu yapamam ve yapmayacağım da. Ona geri döndüğümde bir söz verdim ve sözümü tutuyorum. Bu mümkün olduğunca uzun süre saklamam gereken bir sır - eninde sonunda öğrenecek, ama o köprüye geldiğimde geçebilirim.

Ama bunu ona şimdi söylemek şu anki durumuna zarar verir. Söyleyeceğim. Ona gerçekten söyleyeceğim ama şimdi değil. Her şey kontrolüm altında ve toplantıya gittiğimde -ne zaman olursa olsun- kesin bir dille reddedeceğim, hepsine siktir olup gitmelerini söyleyeceğim, anneme bile ve istifamı vereceğim.

Annemle çalışmaya ihtiyacım yok. Başka bir yerde bir iş bulabilirim ve gerçekten mutlu olabilirim.

sanki onun lanet kölesiymişim gibi.

Belki Malachi'ye Molly'nin bizimle kalıp kalamayacağını sorarım. Yükümlülüklerimden kurtulduğumda, annem kız kardeşimi benim yerime koymaya çalışacak ve bu da reddedeceğim başka bir şey. Malachi'nin onu sevdiğini biliyorum - onunla bir kez bile konuşmamış ya da imza atmamış olmasına rağmen, diğer herkese yaptığı gibi ona kaşlarını çatmıyor. Ama dinliyor - daha önce elbise alışverişi yaparken dudaklarından dökülen her bir kelimeyi, okuldaki drama olsa bile dinledi.

Sigarasının dumanını onun yanına bile üflemezdi, yine de beni kızdırmak ya da onun için gelmemi sağlamak için her zaman yüzüm doluyor.

İçten içe ona tahammül ediyor, bu da bir şey ifade ediyor.

Belki de büyürken olamadığım küçük kız kardeşim olur. Vizes'e geldiğinde bir kardeşe ihtiyacı vardı ama onun yerine kalbi burkuldu ve ayak bileğine top ve zincir takılmış birine aşık oldu.

Gözlerim nihayet kapanıyor ve birkaç saat sonra telefonumdaki alarmın bana işe gitmem gerektiğini hatırlatmasıyla uyanıyorum, yanımdaki yatağın boş olduğunu hissedince hızla doğruluyorum.

Yataktan kalktığımda onu yerde yatarken görüyorum ve panik içinde ona doğru koşarken kalbim hızla çarpıyor, sonra sırt üstü yattığını, örümceğinin elinin etrafında gezindiğini ve derin düşüncelere daldığını fark ettiğimde duruyorum.

"Uyudun mu?" diye sordum.

Sekiz bacaklı canavar elinden göğsüne doğru kayarken çenesi sessiz bir evetle aşağı iniyor.

İçten içe ürperiyorum.

Yer değiştiriyor, kolunu başının üzerine kaldırıp ona yaslıyor, diğer eli de yanında duruyor - göğsünün üzerinde gezinen örümceği durdurmaya bile çalışmıyor, omzunda durduğunda bedenim kaskatı kesiliyor.

"Ona ne isim vereceğinize karar verdiniz mi?"

Dudakları köşeden çekiliyor ve "O bir dişi" diye işaret ederken evcil hayvanını göğsünde bırakıyor.

"Nereden biliyorsun?"

Erkek olduğunu düşünmüştüm ama tüy döktüğünde tüy dökümünü inceledim, işaret etti ve yüksek sesle "spermatekalar için" dedi.

Karmaşık bir sözcük olmasına rağmen Malaki bunu şaşırtıcı derecede açık bir şekilde ifade eder.

Açıkçası neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Gençken çok araştırma yapmış, konu sekiz bacaklı yaratıklar olduğunda bir dahi gibi.

"Örümcekleri seviyorsun," diye açıkça belirtiyorum. "Beni ürkütüyorlar."

Sessizce gülüyor. Kırmızı dizler uysaldır. Senin için zararsızdır. Ona isim vermek ister misin?

"Adını sen koy."

Başını eğiyor, sanki bir isme benzeyecekmiş gibi hayvana bakıyor. Omuz silkiyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "Cordelia."

"Bunu sevdim," diyorum.

Duş alıp işe gitmek için hazırlanmam gerekse de yanına oturuyorum, Cordelia elinin üstünden yavaşça geçerken - Malachi o hareket ederken elini döndürüyor- mesafeyi korumaya devam ediyorum. Örümcekleri sevdiğini hep biliyordum. Kediler, köpekler, tavşanlar, papağanlar, evdeki diğer tüm evcil hayvanlar, aklınıza ne gelirse, hepsini sever ama örümceklerin, daha doğrusu tarantulaların onun kalbinde özel bir yeri vardır.

Hatta elinde bir örümcek dövmesi ve göğsünde ve baldırlarının arkasında bazı ağlar var. Estetik güzel, diğer tasarımlarıyla da karışıyor. O dikkatini evcil hayvanından ayırmazken ben parmağımın ucuyla omzundaki mürekkebin üzerinden geçip pazısına iniyorum. "Cordelia, Spikey ile aynı cinsten," diyorum onu izlerken. "O zaman kırmızı diz senin favorin mi?"

Tek yaptığı bir kez başını sallamak.

Bir sürü soru sormak istiyorum. Çocukken bir tarantulası olduğunu ve öldüğünü biliyorum. Annem hastaneye getirildiğinde cebinde ölü olduğunu söyledi. Tüm bacakları kopmuş ve onu ondan almak için dört hemşire gerekmiş.

Cesur tarafım ortaya çıkıyor ve yaklaşıyorum, elimi uzatıp parmak uçlarımı onun üzerinde gezdiriyorum. Malachi bana sorgulayıcı bir şekilde bakıyor, kaşları kalkık.

Örümceklerden her zaman korkmuşumdur; küçük ve korkunç görünen her şey tüylerimi ürpertir ve ters yöne kaçmak istememe neden olur, ancak bu örümcekle aynı çatı altında yaşayacaksam, bu korkuyu bastırmaya çalışmalıyım.

Kürkünün tüylerini hissettikçe araknofobim bana bağırıyor ve bacaklarından biri kalktığında elimi geri çekiyorum.

"Yapamam," diyorum, sanki örümcek canımı yakmış gibi elimi tutarak. Yarı gülümseyerek gülüyor ve onu tanka geri götürüyor.

Bir gün ondan hoşlanacaksın, diye işaret ediyor.

"Öldüğümde," diye cevap veriyorum, ayağa kalkmama yardım ederken elini kabul ediyorum. "Beni işe götürebilir misin?"

Başını sallıyor, iki eliyle yüzümü kavrıyor, beni kendisine doğru sürüklüyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

22

Olivia

Fya da nedense, işte olmak beni gergin hissettiriyor.

Abigail bu hafta hiç gitmemem konusunda ısrar ediyor ve bunu anlayışla karşılayacağımı söylüyor, Molly de sabahtan beri beni arıyor ama çok meşgulüm.

Mola verdiğimde ikisine de geri döneceğim. Yanıtlamam gereken on beş e-posta var ve annem öğlen kahvesini götürmemi istiyor.

Telefonum çalıyor ve açılan mesaj beni duraklatıyor.

Molly: Malachi neden evimizin önünde duruyor?

Bir video ekliyor ve Molly'nin penceresinden çekilen beş saniyelik klipte Malachi, Vize malikanesinin karşısındaki sokakta bisikletinin üzerinde oturmuş sigara içerken görülüyor. Malachi ile sohbetimi açıyorum ve yazıyorum. İşe geldiğimden beri tüm mesajlarım görmezden gelinmiş. O değil Bir sebepten dolayı benimle konuşuyor ve bundan nefret ediyorum.

Molly malikanenin dışında olduğunu söyledi. Öyle mi? Her şey yolunda mı?

Okuyor ama bana cevap yazdığını gösteren hiçbir nokta görünmüyor. On dakika geçiyor ve cevap vermeyeceğini kabul ediyorum. Aramaya çalışıyorum ama ikinci çalışta telefonu kapatıyor.

Kalbim göğsümde sertçe atarken, şaşkın ve korkmuş bir halde başımı sallıyorum ve son bir mesaj yazıyorum.

Bana sorunun ne olduğunu söyle. Eğer bu işi yürüteceksek, iletişim kurmalıyız, Malachi.

Ne kadar ikiyüzlüyüm, ondan sır saklıyorum ama bir mesaja cevap vermesini talep ediyorum ve ona bu tür sözler sarf ediyorum.

Bir saat sonra, ofisimin kapısı kişi kendini duyurmadan açılıyor ve ensemdeki karıncalanma hissi, düz dudaklarımı gülümsemeye iten sessizlik ve ayak seslerinin beklentisiyle karışarak her tarafıma yayılıyor.

Beni bıraktığında her şey yolundaydı. Beni öptü ve normal sabah egzersizini yapmaya gitti. Ormanda koşu, garajda boks ve bahçede yaptığı diğer egzersizler.

Bazı nedenlerden dolayı arka bahçeye girmeme izin verilmiyor. Ve eğer oraya gidersem, beni ya ormanlık alana ya da eve geri götürmek için acele ediyor.

Bilgisayarımda bir şeyler yazıyorum, dikkatimi vermiyormuşum ve vücudum Malachi'nin kapıyı arkasından kapattığını anında fark edip canlanmıyormuş gibi davranıyorum. Kayıtsızmış gibi davranarak, ondan en ufak bir şekilde etkilenmemiş gibi davranıyorum - gözlerimi ekrandan ayırmıyorum, parmaklarım klavyenin üzerinde geziniyor.

Onun sessizliği benim için her zaman çok gürültülüdür. Buna bayılıyorum.

Ofisteki diğer herkesi görmemi sağlayan cam panele doğru yürürken nefesim kesiliyor; hepsi masalarında çalışıyor, Malachi ipi çekip panjurları kapatarak bizi olası dikkatlerinden gizlerken hiçbirinin bundan haberi yok.

Sabahki dudaklarını hâlâ üzerimde hissederken yerimde kayıyorum, yutkunuyorum ve alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum.

"Beni yine kaçırmaya mı geldin, ağabey?"

Dönüp bana, masama doğru yürürken ve mektup açacağımı kaparken bana bakmıyor. Odada dolaşırken elinde birkaç kez çeviriyor, arkama geçene kadar masamın etrafında dönerken etrafımızdaki enerjiyi değiştiriyor.

Tam beni öpeceğini, konuşacağını ya da bu gerginliği kıracağını düşündüğüm anda, mektup açacağının soğuk, keskin kenarı boğazıma bastırınca nefesim kesiliyor.

Diğer eli saçlarımı yumrukluyor, başımı geriye doğru çekerek tavana bakmamı sağlıyor, sert yüzü bana bakıyor.

Aramızda hiçbir kelime geçmiyor; odada sadece nefeslerimiz duyuluyor. Ona neyin yanlış olduğunu sormak istiyorum - sessiz olduğunda bile en gürültülü olan o.

Ağzım ona sormak için açılıyor ama dişlerini gıcırdatıyor ve beni ayağa kaldırıyor, bıçak derimi sıyırıyor ama acıtacak kadar değil - beni ahşap masanın üzerine eğip keskinliği boğazımdan alıp masaya saplarken sızı beni takip ediyor.

İleriye doğru bakarken gözlerim açılıyor -kollarımdan bıçakladı, beni itip kemerini çözmeye başlarken beni olduğum yere hapsetti.

"Bunu benden neden sakladığını söyle," diye soruyor, kemerinin derisi pantolonunun halkalarından çekerken şaklıyor.

"Eğer bunu becermemi istiyorsan," diyor arkamdan amıma vurup irkilmeme neden olarak, "o zaman bana söyleyeceksin Olivia."

Nefes nefese sordum, "Ne diyeceğim? Senden ne

sakladım?" Beni öyle sert tokatlıyor ki, acı içimde titreşiyor.

"Mason öldü."

Konuşmayı reddederek dudağımı ısırıyorum.

Bacaklarımı birbirine vuruyor, sonra kemerini kalçalarıma doluyor ve kapalı kalmaları için sıkıca tutturuyor.

"Yaklaşık on yıl önce öldü." Sesi titriyor. Duyguları onu hırpalıyor. "Tutuklandığım gece,

bisikletiyle kaza yaptı ve öldü."

Yanaklarımı araladığında ve bir tükürük topu arka deliğime çarptığında irkiliyorum. Bir parmak ya da başparmak bekleyerek ürperiyorum ama sikinin delinmiş başını hissettiğimde duraklıyorum. Kendimi hazırlamama fırsat vermeden yarağını kıçıma sokuyor ve tamamen kılıfına sokuyor.

Tırnaklarım masamın tahtasına batıyor, vücudum ani dolgunluktan yanıyor. Nefesim kesiliyor, saçlarımı tutup çekerken acı çekiyorum, ancak tekrar içeri giriyor.

"O öldü," diye homurdanıyor, bir kez daha sertçe itiyor, kıçımı o kadar büyük bir nefretle beceriyor ki, amım ilgi için yalvarıyor.

Tek yapabildiğim, kardeşim beni masamın üzerinde becerirken tüm ofisin ağladığımı duymasını engellemek için alt dudağımı çiğnemek.

Çekip sertçe iterken kazara bir çığlık attım ve kalçalarımı masaya vurdum. Biraz daha üzerime eğiliyor, bu da onu daha da derine çekiyor, sonra kırtasiye malzememden metal cetveli alıyor.

Malachi onu ağzıma zorla sokuyor ve çenemi sıkıca kavrayarak kapatıyor.

"Biri duyarsa," diyor yavaşça, girip çıkıyor ve beni metalin etrafında ağlatıyor, "durmayacağım. Kıçını onların önünde sikerim."

Malachi'nin anal konusunda biraz takıntısı var - popom son zamanlarda onun güvenli yeri gibi, ama aynı zamanda bunu ceza olarak da kullanıyor. Amımın sikilmesini istediğimi biliyor. Arka deliğime vururken, masamdaki eşyaları devirirken ve bilgisayarımı o kadar sallarken tüm vücudum bunun için çığlık atıyor ki, ekranın standdan kopup yere çarpabileceğini düşünüyorum.

Kapı çalınıyor, diğer tarafta birinin gölgesi var, ama Malachi onları görmezden geliyor ve beni becermeye devam ediyor, beni geriyor, kalçalarımı masaya sürtüyor ve saçlarımı öyle sert çekiyor ki, sanırım birkaç telini kaybedebilirim.

Burnumdan soluyorum, ağır ağır nefes alıyorum, gözlerim sulanıyor - eğer elini uzatıp bana dokunursa, her şey olacak. Zonkluyorum, muhtacım ve patlamama saniyeler kaldı.

Sadece bir dokunuş. Sessizce
yalvarıyorum. "Olivia? Aptal kapı
kilitli." Abigail.

Nasıl yapacağını biliyor-

Kapı kolu ile oynadıktan sonra kapı açılıyor ve ikimiz de donup kalıyoruz.

Malachi onun en iyi arkadaşım olduğunu görünce geri çekilmiyor; sadece ofluyor ve alnını sırtıma bastırıyor.

Bu sırada Abbi kapıyı kapatıyor, bizi ancak arkasını döndüğünde fark ediyor. Gözleri açılıyor ve çantasını bırakıp gözlerini kapatıyor. Gördüklerinin gerçek olduğundan emin olmak için parmaklarını ayırıyor - ben, masamın üzerine eğilmişim, beni y e r i m d e tutmak için kollarıma bir mektup açacağı saplanmış, ağzımda beni tıkayan bir cetvel ve kıçımda kardeşimin aleti.

O da gitmek için acele etmiyor. Kollarını kavuşturuyor. "Konuşmamız gerek," diyor. "Tüm dikkatinizi bana verirseniz çok memnun olurum."

Kıpırdamaya çalışıyorum ama Malachi alnını sırtımdan kaldırıyor, eli ensemi kavrıyor ve ucuna kadar çekip tekrar öyle sert giriyor ki masanın gıcırtısı duyuluyor.

"Hey!" Abigail bir kalem kapar ve ona fırlatır ama ıskalar. "Kardeşini sikmeyi bırak! Bu çok önemli!"

Malachi homurdanıyor, tekrar iterken önünü sırtıma yaslıyor, başını Abigail'den çeviriyor ve lobumu dişlerinin arasına alıyor, kıçımı her santimiyle dolduruyor.

Bir başka kalem Malachi'ye doğru uçar ve bu kez kafasına çarpar.

Bu durum onu duracak kadar sinirlendiriyor ve kızgın bakışlarını ona çeviriyor.

Cetveli tükürdüm. "Ne oldu?"

"Reznikovlar yarın sabah geliyor," diyor, gözlerini Malachi'den ayırmadan, çünkü Malachi hâlâ içimden çıkmıyor. "Annen bu konuda psikopat olduğu için moral desteği olarak ben de geleceğim."

"Yarın olduğunu nereden biliyorsun?"

Gözleri bir parça tereddütle bana kayıyor. Başını sallayarak zoraki bir kahkaha atıyor. "Bilmiyorum."

Kaşlarım kalktı. "Nasıl bildiğini bilmiyor musun?"

"Odaklanamıyorum. Lütfen ona kıçını kaldırıp gitmesini söyle," diyor. "Herhangi biri içeri girip ikinizi görebilir. Tüm ofis sizin kardeş olduğunuzu düşünüyor."

Malachi gitmeyecek. Şimdiden öfkesinin etrafını sardığını hissedebiliyorum. Daha önce bir kez engellendi ve bu neredeyse babamızın hayatına mal oluyordu. Abigail'e zarar vermeyeceğini kim söyleyebilir?

Kasılmış, ilgiye muhtaç amıma ve kıçımın Malachi'nin sikini kavramasına rağmen, kollarımı mektup açacağından kurtarıyorum ve ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Malachi kımıldamıyor.

"Lütfen gider misin?" Kiminle konuştuğumu bilmiyorum ama ikisi de alınıyor -Malachi, çekilmesini gerektirecek şekilde hareket ettiğim için; Abigail ise onun tüm varlığından rahatsız olduğu için.

Malachi aletini bir kenara koyarken kendini gizliyor ve Abbi'ye sanki partisini basıp en sevdiği hediyesini çalmış gibi kaşlarını çatıyor.

Kaşlarını kaldırıp kalçasını havaya kaldırıyor. "Çıkarken kapının sana çarpmasına izin verme."

Çenesi geriliyor, gözleri kızın içine bakıyor.

Öne doğru bir adım attığında bileğini tutuyorum. "Beni bekle," diyorum ona. "Son e-postamı bitirip seninle dışarıda buluşacağım."

Bu iş daha bitmedi, imzalıyor.

Gülümsüyorum çünkü kesinlikle öyle olmamasını umuyorum.

Adam kapıyı arkasından kapattığında Abigail kaşlarını kaldırır. "Ne oluyor lan?"

İnledim. "Mason'ı öğrendi." Yüzü
düştü. "Ah."

"Babam bilmesinin onun için iyi olmayacağını düşünüyordu. Hapisteyken bile bunun Malachi'nin akıl sağlığına zarar vereceğini ve eninde sonunda öğreneceğini ama henüz öğrenmediğini söyledi. Aradan sekiz yıl geçti. Tehlikenin geçtiğini düşündük."

Gözleri parlıyor. "Sekiz yıl ya da değil, o onun en iyi arkadaşıydı. Tabii ki herkesin bunu ondan saklamasına üzülecek." Kollarını kavuşturuyor. "Yarınki toplantı konusunda ne yapacaksın?"

"Reddet ve kaç."

23

Olivia

Abigail, Reznikov toplantısının bu sabah olduğu konusunda doğruyu söylüyordu. Uyanır uyanmaz annem bana en iyi şekilde görünmemi ve makyaj yapmamı söyleyen mesajlar gönderdi. Şoförü beni aldı, Malachi'yi çok üzdü - beni götürmek ve toplantı bitene kadar dışarıda beklemek istedi. Mason konusunda hâlâ kızgın. Sessiz. Her zamankinden daha sessiz, ama zamana ihtiyacı olduğunu anlıyorum.

Ben gitmeden önce beni siktiğinden emin oldu.

Şu anda toplantı odasında oturuyorum, annem ve Abigail de yanımda, her öksürdüğümde kardeşimin dölleri külotuma akıyor.

Kapı hiperaktif bir gence açılır.

Molly kapıyı tutarak ve annemin çantasını kenara atarak babamıza yardım ediyor, kendine bir bakış attırıyor, sonra yanıma oturuyor. Saçlarını yeni kestirmiş ve sarıya boyatmış, tırnakları da babamın ona aldığı manikürden sonra pespembe ve güzel.

"Sana bahsettiğim dosyaları aldın mı?" Annem babama soruyor, o da mırıldanarak başını sallamakla yetiniyor.

Anlaşamıyorlar. Düğünden beri -ve şimdi babam her şeyi iptal etmeye çalışıyor- her gün tartışıyorlar ve birlikte neredeyse hiç vakit geçirmiyorlar. Kız onunla uğraşmıyor bile, babam da vazgeçti.

Otuz yılı aşkın süredir birlikteler ve ilişkilerinin benim yüzümden alevler içinde kaldığını görmek çok üzücü. Onların durumu hakkında hiç bu kadar suçlu hissetmemiştim. Eğer yetiştirildiğim itaatkâr kız çocuğu gibi Xander'la evlenseydim, bu sorun olmazdı.

Ama yapamam.

"Sonunda Malachi ile tanışabildim!" Molly herkesin dikkatini çekerek duyurdu. "Şahsen daha uzun boylu."

Annem bana ters ters baktı. "Neden bahsediyor bu?"

Omzum kalktı. "Ben bir sorun görmüyorum. O onun ağabeyi."

Yüzünü buruşturuyor, sonra bakışları tekrar telefonuna kayıyor. Molly şaşkın ve kararsız bir şekilde bana bakıyor ama sonra babam bu garipliği bozuyor.

"Sana gösterdiğim işaret dilini denedin mi?" "Evet!"

Yüzünde kocaman bir gülümseme, ışıl ışıl parlıyor. "Ve Aman Tanrım, baba, Olivia'nın adını söyledi."

Babam bana bakıyor, dudaklarında küçük, görünmez bir gülümseme oynuyor, ama bir parça ihtiyatla gizlenmiş. İlişkimize güvenmiyor ve ben de onu suçlayamam. Abigail kollarını kavuşturuyor ve hiçbir şey söylemiyor.

Yeni ilişkim konusunda da temkinli.

Molly benim mutlu olmamdan mutlu olan tek kişi gibi görünüyor.

Biz Reznikov'ların gelmesini beklerken annem sabırsızlıkla parmaklarını toplantı odasındaki masaya vuruyor.

"Malachi Mason'ı öğrendi," diyorum babama.

Omuzları düşer. "Biliyorum. Dün malikânenin yanındaki mezarlıktaydı. Adını aratınca kazayla ilgili haber çıktı."

"Nereden biliyorsun?"

Burnuna dokunup göz kırpıyor.

Malachi'yi hala izliyor olmalı.

On dakika geçiyor ve herkes çalışırken benim tek yapabildiğim kapıya bakmak oluyor.

Babam dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor, anneme bir nefes bile vermedi. Bu toplantının yapılmasını bile istemiyor. Anlaşmayı iptal ettirmenin bir yolunu bulmak için avukatlarla çalışıyor, ancak şu ana kadar bu imkansız. Ve aptalca bir nedenden ötürü, fesih maddesi sadece her iki taraf da evliliğin devam etmemesi konusunda anlaşırsa devreye giriyor.

Xander devam etmekte kararlı olduğuna göre, şu ana kadar boku yedim.

Ne olursa olsun, bunu yapmayacağım.

Abigail yanımda kayıyor, her iki saniyede bir telefonunu kontrol ediyor, dizleri beklentiyle zıplıyor. Burada olmaması gerekiyordu - bu binada çalışmıyor ve annem toplantıda yeri olmadığını söyledi, ama görünüşe göre Reznikov kardeşler ailelerinin reddetmesine rağmen onun burada olmasından mutlu oldular.

Adryx bu konuda kararları veren kişi - burada olabileceğini ve kimsenin onu alt edemeyeceğini söyledi. Reznikov'ların servetinin ve imparatorluğunun arkasındaki beyin ve kas gücü o, ancak bazılarının sandığı gibi varis değil. Aile içinde bir şey oldu ve gelecekteki sahiplik Xander'a geçti.

Kapı açılıyor ve sinirlerim bir lav çukuruna düşüyor. İçeri ilk giren Adryx ve Xander'ın babası Igor Reznikov ve karısı Angelina. Çok daha yaşlılar, her ikisinin de saçları ağarmış ama yine de güzel bir şarap gibi yıllanmışlar. Zengin görünüyorlar - Angelina önüme otururken bana sıcak bir gülümseme veriyor, kocası yanında.

Sırada Adryx var; uzun boylu, siyah saçlı ve takım elbisesi spor yaptığını gösteriyor. Bizi selamlıyor ve babamın yanına, Abigail'in tam karşısına oturuyor. Babam onu izliyor, başka kimseyi değil ve Abigail de sanki artık burada olmak istemiyormuş gibi gözlerini kaçırıyor.

Xander kapıda boğazını temizler - o sadece ego sorunu olan ve bir tanımlamayı hak etmeyen bir otuzbircidir.

Son kişi içeri girdiğinde gözlerim kısılıyor. Adryx kadar uzun boylu, kahverengi saçlı ve diğerleri gibi takım elbise değil, kolları pahalı bir saati gösterecek şekilde kıvrılmış beyaz bir gömlek ve elbise pantolonu giyiyor.

Ancak hepsi birbirine benziyor, kesinlikle aynı aileden.

"Merhaba," diyor sonuncusu kapıyı kapatıp otururken. O... İskoç mu? Ve biraz da Rus mu? Bu mümkün mü? "Bu benim yeğenim Sebastian," diyor Igor. "Oyunculuk yapacak.

Babamla ilgilenmek üzere Rusya'ya dönene kadar bu süre zarfında bir destekçi olarak görev yapacak. Bu toplantı bittikten sonra aileler arasındaki bağlantıyı o sağlayacak."

Sebastian herkese sırıtıyor, kollarını kavuşturuyor ve dirseklerini masaya dayıyor. Dizleri zıplıyor, vücudunun hareketinden bunu anlayabiliyorum. Neredeyse Molly kadar hiperaktif. Sanırım benimle aynı yaşta olabilir.

"Ben burada yokmuşum gibi davran," diyor ağzına sakız atarak. "Ailenin yakışıklısının ben olduğumu düşünürsek bunun zor olacağını biliyorum."

Adryx gözlerini devirir. "Kapa çeneni, Base."

"Hayır."

Igor elini masaya vurdu. "Başlayabilir miyiz?" Abigail hâlâ başını kaldırmadı ve Molly şimdi gergin görünüyor. Gidebilir miyim diye soruyor, ben de ofisime gitmesini, işimiz bitince onu alacağımı söylüyorum. Sessizce dışarı çıktı.

Xander sessiz. Gözleri başımın üstündeki duvarda. Kızgın görünüyor. Ve gergin.

Tüm konuşmayı baba ve Adryx yapıyor.

Resmi belgeleri imzalamam için ayarlamalar yapıyorlar. Evlilik cüzdanları, sanki burada oturmuyormuşum gibi. Igor bana birçok kez oğlunun karısı olarak hitap ediyor ve annem bana hizada kalmamı ve kabul ettiğim şeyi yapmamı anlatmaya çalıştığında defalarca onun yerine konuşuyor.

Ne zaman konuşmaya çalışsam, beni görmezden geliyorlar.

Sebastian bir kağıda yüz çiziyor, bacakları hala masanın altında zıplıyor - sakızıyla baloncuklar patlatmaya devam ediyor.

Babam sinirlenmeye başladı. Sessiz. Muhtemelen bu işin yasallığını anlatmak için bitirmelerini bekliyor. Boşuna ünlü bir avukat değil.

Adryx ve Xander en iyi arkadaşıma bakıp duruyorlar. Belki gözlerini deviriyor ya da oflayıp pufluyor, onu milyonlarca kez uyardığım o dinlenen kaltak suratı sırtına bir hedef tahtası koyuyor.

"Tüm belgeler yanımızda," diyor Igor aksanlı ses tonuyla. "İmzalayabilir ve çocuklarımızın yeni hayatlarına birlikte başlayabilmeleri için ayrılacağız. Burada bir tartışma yok Bayan Vize. Olivia imzayı atar atmaz bizimle birlikte ayrılacak."

Bir kahkaha attım. "Evet, doğru."

Annem dişlerini gıcırdatıyor. "Olivia," diye azarlar. "Kapa çeneni."

Babam başını sallıyor. "Neden bunu düzgün bir şekilde tartışmıyoruz? Hayatım boyunca pek çok dava üzerinde çalıştım, bu yüzden bolca deneyimim var. Evet, kızım bir anlaşma imzaladı ama evlilik cüzdanını imzalamadı ve bazı şeyler değiştirilebilir. Zaten sözleşmeyle ilgili pek çok sorunum var." Gözleri Xander'a kayıyor. "Olivia'yla evlenerek tam olarak ne elde edeceksin? Güç ve servetin var. Sosyal medya hesaplarına bakılırsa istediğin kadını ya da erkeği elde edebilirsin, neden o?"

Sırıtıyor. "Belki de ona aşığımdır."

Adryx burnunun kenarını çimdikliyor ve kuzenleri homurdanıyor.

Abigail boğazını temizler ama bir şey söylemez.

"Sözleşmede kesin bir son tarih belirtilmedi. Olivia isterse seninle doksan yaşında evlenebilir."

"Beni kızdıracaksınız Bay Vize."

Babam Igor'a bakıyor, sessizce ona kötü tarafına geçerse umurunda olmadığını söylüyor.

Sonra babam Xander'a ters ters baktı. "Dinle, seni küçük serseri. Benim kızımla evlenmiyorsun. Ayağa kalkacaksın, kardeşini, kuzenini ve aileni alacaksın ve karımın binasından defolup gideceksin."

Igor tuts. "Bu hiç de cömertçe bir davranış değil, Jamieson."

"Lütfen," diye yalvarıyor annem, babamın kolunu tutarak. "Aylardır bu konuda anlaşmaya varmıştık."

"Benim ve kızımızın arkasından," diye tısladıktan sonra Reznikov'lara bakar. "Olivia seninle gelmiyor. O benim kızım ve benim yanımda kalacak."

Xander başını öne eğer. "Oğlunuzun kızınızı becermesine izin veriyorsunuz, bu yüzden görüşünüzün biraz çarpık olduğunu düşünüyorum. Eğer Olivia isteyerek boşalmazsa, güç kullanılacaktır."

Tüm bedenim sarkıyor ve kalbim son bir kez daha çarpıyor. "Bu bir tehdit mi?" Tükürüyorum.

"Bu bir söz, tatlım."

"Çık dışarı," diye uyarıyor babam. "Tüm anlaşmalar geçersizdir ve gerekirse ailenizi benimkinden uzak tutmak için sizi mahkemeye verip taciz kararı çıkarttırırım."

Igor anneme ters ters baktı. "Anlaşmanın bize düşen kısmını yerine getirdik. Oğluma ait olanı almak için yarın geri geleceğiz."

Başını sallıyor. "Evet, efendim."

Babam öne doğru eğildi. "Onurlandırılmış ne?"

Reznikovlar bunu gitmek için bir işaret olarak kabul ediyor. Önce hiperaktif olan kalkıyor, yaşlı kadına kapıyı açıyor, bana göz kırpıyor ve ortadan kayboluyor. Adryx gitmeden önce Abbi'ye bakıyor, sonra Xander ve Igor çıkıyor ve dördümüzü garip bir sessizlik içinde bırakıyorlar.

"Bu da neydi böyle?"

Annem babama kaşlarını çattı. "Seni ilgilendirmez Jamieson."

"Zaten neyi onurlandırdılar?"

"Hiçbir şey." Ayağa kalkıyor. "Molly'yi yemeğe götüreceğim. Seni eve bırakmamı ister misin?"

Babam çenesini sıkıyor. "Her şeyi bilmek istiyorum."

İç çekerek başını sallıyor. "Yola çıkıyorum."

Elimi tuttu ve sıktı. "Bunu düzelteceğim."

Gülümsemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Hepsi gidiyor ve Abigail bana daha sonra yetişeceğini söyleyip sokağın karşısından öğle yemeği almak için dışarı çıkıyor.

Ofisime yürümek nedense sonsuza kadar sürüyor.

Uyuşmuşum.

Başım dönüyor. Korkuyorum. Malachi'yi istiyorum. Ona ihtiyacım var.

Ofisime gittiğimde Xander'ı kapıya sırtını dönmüş, pencereden dışarı bakarken bulduğumda sinirleniyorum. "Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Kapıyı kapat."

"Hayır," diye cevap veriyorum, bana bakmak için döndüğünde kapıyı daha geniş açıyorum. "Gidebilirsin."

"Babamla bu kadar uğraşmanıza ve tartışmanıza rağmen, imzaladığınız sözleşmenin farkındasınız. Adliyede çalışan biri için oldukça kalın kafalısın."

"Seninle evlenmiyorum. Şimdi güvenliği çağırmadan önce ofisimden defol git."

Bana uzun uzun bakarak sırıtıyor, sonra bir kahkaha atıyor. "Beni tamamen yanlış değerlendirmişsin sevgili Olivia. Kimse beni karımın ofisinden atmayacak. Aslında, seni tekmeleyerek ve çığlık atarak dışarı sürükleyebilirim ve kimse sana yardım etmez."

"Ben senin karın değilim; hiçbir zaman da olmayacağım.

Yapman gereken-"

"Seni masanın üzerinde becerebilirim ve kimse seni kurtaramaz."

Duraksadım, geri çekildim. "Sanki sana hiç

yaklaşacakmışım gibi." "Göreceğiz bakalım."

"Artık gidebilirsiniz." Elim kapı kolunu sıkarken titriyor olsa da sesimi sert ve kontrollü tutuyorum.

Sonra elleri iki yanında yumruk olurken tüm tavrı değişiyor. "Beni kızdırma, seni küçük velet." Beni kapıyı bırakmaya zorluyor ve bir klik sesiyle kapatıyor. "Sen

kardeşinle olan ilişkini bitirecek ve evlilik cüzdanını imzalayacaksın."

Gözlerimi dikerek ona bir yanıt vermeyi ya da Malachi ile olan ilişkimi nereden bildiğini sorgulamayı reddediyorum. Eğer korktuğumu gösterirsem, korkum onun gücünü besleyecek. Onun gibi erkekler kontrolle büyür; şanssızlığına bakın ki ben annemle başa çıkma konusunda epey tecrübe kazandım ve bu da beni daha kalın derili yaptı.

Ama içten içe korku tüm organlarımı sarıyor ve onları boğuyor, çenemi yukarı kaldırdığımda bile. "Karın olmaktansa ölmeyi tercih ederim."

"Kendi kardeşini becerdiğini bile inkâr etmiyor musun?" Gözlerini kısıyor ve ellerini elbise pantolonunun ceplerine sokuyor. "Bu iğrenç bir şey. Öğrendiklerinde insanların senin hakkında ne diyeceğini biliyor musun? Vize davası kamuoyuna yansıdı, yoksa unuttun mu? Malachi saklandığı yerden çıkar çıkmaz ve basın ikinizin ne yaptığını öğrenir öğrenmez her yere haber olacak."

Gözlerim yanıyor ama yine de sessiz kalıyorum. Bu neredeyse on yıl önceydi - insanlar ne yaptığımızı umursamayacaklar; muhtemelen şimdiye kadar davayla ilgili her şeyi unutmuşlardır.

Yaklaşıyor. "Acaba kaçınılmaz olarak her şeyi bitirdiğinde kalman için sana yalvaracak mı? Sesini kullanacak mı? Kelimeler için mücadele edecek mi? Babam muhtemelen ellerini kesecek, böylece seninle bir daha iletişim kuramayacak."

Daha da yaklaşıp göz hizamıza gelecek şekilde eğildiğinde irkiliyorum. "Kardeşini parmaklıkların arkasına koydun, şimdi de bacaklarını onun için açıyorsun. Sen lanet bir fahişesin."

İçim derin bir çukura dönüşmesine, paniğim artmasına, kalbim göğsümde güm güm atmasına rağmen, yüzüne sert bir avuç içi vurmayı, hafifçe gülmeyi ve geri çekilmeyi başarıyorum. "Konuşmayı kesmeyeceğine göre seninle evlenmesi için birine para vermene şaşmamalı. Anneme ne kadar teklif ettin? Bir milyon mu? İki milyon mu?"

Sırıtıyor ve yanağını ovuşturuyor. "Babam ona on bir milyon ödedi. Şimdi bunu neden yapmam gerektiğini anlıyor musun?"

Midem bulanıyor, bu yeni ihanet içimi yakıyor. "Sen bir pisliksin ve kimse kendini sana isteyerek vermez. Git, yoksa ben seni yaparım."

Bir şey yapabileceğimden değil; 1.80 boyunda ve kas yığını. Neyse ki benimle alay eden kardeşi değil; kuzeniyle birlikte dışarıda bekliyor.

Bana ters ters bakıyor, sonra tekrar sırıtıyor. "Babamın kardeşinle ilgilenmesi için adamlarını göndermesini istemiyorsan, bununla savaşmayı bırak."

Xander bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken ben bir heykel gibi kıpırdamadan duruyorum ve taşaklarına vurmanın değmeyeceği kadar sorun çıkarıp çıkarmayacağını merak ediyorum.

Kapı açıldı. Abigail eşikte duraksıyor, gözleri Xander'ın saçlarımı parmaklarının arasına aldığı yere takılıyor. Sanki onu yakmış gibi kendini çekip alıyor, sonra birkaç adım daha geri atıyor.

Arkasını dönüp ofisten çıkmadan önce arkadaşımın bakışlarını şaşkınlık ve başka bir şey kaplıyor.

Xander nefesinin altında küfreder ve onun peşinden gider.

Katı bir sessizlik içinde duruyorum, kalbimin çarpıntısı kulaklarımda ağırlaşıyor, az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum, sonra öne doğru eğilip nefes almaya çalışıyorum. Nefesimi bu kadar uzun süre tuttuğumu bilmiyordum; gözlerim sulanırken yanıyor ve nabzımın vücudumun her yerine çarptığını hissedebiliyorum.

Terliyorum ve mini buzdolabından bir şişe su alıp yarısını bir seferde içerken başımın döndüğünü hissediyorum. Telefonuma uzanıyorum ve sonra duraklıyorum.

Malachi'ye Xander'ın geri adım atmayacağını söylemeli ve onu uyarmalıyım, bir plan yapmalıyız, kaçmalıyız. Babası eziyet edecek başka birini bulur bulmaz benimle evlenme isteğinin ortadan kalkacağına eminim. Beni tanımıyorlar bile, onlar için bir yabancıyım.

Ama arkama yaslanıp parmaklarımı sandalyenin derisine geçiriyorum. Eğer kardeşime söylersem, Malachi'nin tam anlamıyla saldırı moduna geçeceğine hiç şüphem yok. Xander'ı avlayacak ve tek kişilik bir ordu olduğu için Xander'ın babasının tek bir emir göndermesi yeterli olacak ve Xander bir saat içinde ölmüş olacak.

Midem bulanıyor ve alt dudağımı çiğniyorum. Bu çok tehlikeli. Oturup konuşacak ve sonra tepki verecek bir tip değil. Biz gençken sonuçlarını düşünmeden birinin boğazına sopa sokmuş ve Parker'ın bacaklarını kırmıştı. Adam'a saldırdı. Babama saldırdı.

Xander'a ne yapacaktı? Ya da en azından yapmaya çalışır? Xander Rus, sıkı güvenliği var ve bence Adryx küçük kardeşine bir şey olursa ikimize de cehennemi yaşatır.

Aman Tanrım.

Malachi'nin hayatını riske atamam. Ona yine yalan söylemeliyim. Ya da bilgi saklamalıyım. Ama toplantının bugün olduğunu biliyor. Ne yapmalıyım? Birkaç saat içinde beni işten alması gerekiyordu.

Çantamı alıyorum, ofisimi kilitliyorum ve yedek anahtarlarını aramak için annemin ofisine gidiyorum. Acil durumlar için her zaman burada bir araba bulundurur.

Sanırım şu anda eve dönmem ve babamla birlikte tüm bunları nasıl durduracağım konusunda çalışmaya başlamam acil bir durum. Sonra Malachi'yi oturtup durumu ve nasıl düzeltileceğini açıklayabilirim. Tepki vermesine ve insanları incitmesine gerek kalmayacak.

Her şey yoluna girecek.

Babama mesaj atıp konuşmak için oraya gideceğimi söyledim.

Dışarı çıkar çıkmaz yağmur saçlarımı ıslatıyor. Annemin arabasının kapısını açıyorum, çantamı yolcu tarafına atıyorum ve kapıyı kapatıyorum, sonra ön tarafa koşarak sürücü tarafına geçiyorum, bir yandan da telefonumu cebimden çıkarmaya çalışıyorum.

Ama saçıma inen bir yumruk ve ağzımı kapatan bir el beni ayağımdan yakalıyor ve tekmeleyerek ve bağırarak ağır bir avucun içine, siyah bir arabaya doğru sürüklüyor.

24

Malachi

Tutuklanmadan önce, ben ve çocuklar hep Mason'ın evinde takılırdık.

Dönüştürülmüş garajda kafayı bulur, oyun oynar, kavga ederdik. At sürmediğimiz ya da bir tür partide olmadığımız zamanlarda gittiğimiz yerdi.

Beni ilk davet ettiği zamanı hatırlıyorum - annesi ve babası nazik, sevgi dolu insanlardı ve Mason gibi birine nasıl sahip olduklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Onların önünde küfür etmesine bile izin verilmiyordu ama yine de gizlice dışarı çıkıyor, uyuşturucu alıyor, ot içiyor ve herkes uyurken mutfaklarında kızları beceriyordu.

Annesi bana işaret diliyle yemek isteyip istemediğimi sormaya çalıştı. Öğreniyorlardı... Benim için.

Birkaç ay sonra hepsi akıcı konuşuyordu.

Kız kardeşime ve onun nerede olduğuna kafayı takmadığım zamanlarda orada olur, normalmişim gibi davranırdım, insanlar bana mecbur oldukları için değil, seçtikleri için tahammül ederlerdi.

Şu anda her tarafı kapalı olan yer.

Bazı camlar kırılmış, çimler uzamış, bahçenin her yerinde şişeler var. Pahalı bir yerde olmasına rağmen

Mahalle, enkaz gibi görünüyor.

Ev hâlâ Mason'ın ailesine ait olmasına rağmen sekiz yıldır boş duruyor; oğullarının anısıyla birlikte çürümeye terk etmişler.

Onu bulmam uzun sürmedi. Adını ve şehrini tek bir aramayla buldum ve önümde makale üstüne makale belirdi. Arkadaşım benim tutuklandığım gece ölmüştü. Yüksek hızda bir kamyon çarpmış ve çarpmanın etkisiyle ölmüştü.

Konuşma terapistim bir arkadaşım olduğundan bahsettiğinden beri onun neler yaptığını merak edip duruyordum. Belki evli ve çocukludur, belki almaya çalıştığı bursu kazanmıştır, belki de Avustralya'nın aşağısına taşınmıştır, Avustralyalılarla birlikte yaşıyordur, sörf yapıyordur ve güneşte yüzüyordur diye düşündüm.

Ölümünü öğrendiğimde keşke uyuşmuş olsaydım dedim; beni orada çürümeye terk ettiğini düşünerek ondan bunca yıldır ne kadar nefret ettiğimin acısından başka bir şey hissetmiyordum. Beni görmeye hiç çalışmamıştı, ben de kabul etmezdim ama başından beri Mason ölmüştü.

Olivia'nın bana neler olduğunu anlatmak için birçok fırsatı oldu - herhangi bir noktada bana Mason'ın gittiğini söyleyebilirdi. Ondan bahsetmemiştim. Bana geri döndüğünden beri ona arkadaşlarımdan hiç bahsetmemiştim, ama kesinlikle, kesinlikle, bilmeyi hak ediyordum?

Ofisine gittiğimde, onunla yüzleşmek istedim -bana söylememesi için iyi bir nedeni olmasını istedim- ama öfkem, gözlerindeki dehşet dolu bakış ve sesinin tonu beni tahrik etti. Onu masasının üzerinden tokatlayacaktım ama sonunda sikimi götüne gömdüm.

Cezası boşalamamaktı, ama Abigail içeri girdiğinde bununla kendimi becerdim. Olivia izin verseydi devam ederdim, ona ne kadar sahip olduğumu kanıtlamak için onu orada, seyircilerin önünde becerirdim.

Abigail boynunu kırmadığım ve onu pencereden atmadığım için şanslı.

Dudağımı çiğniyorum ve arabama geri dönüyorum - dönüş yaklaşık bir saat sürüyor. Olivia'yı birkaç saat içinde işten almam gerekiyor.

ve bir randevu ayarlıyorum.

Çok istiyor, ben de sonunda kabul ettim.

Google'a ve çevrimiçi forumlara göre, randevu gecelerinin çoğu sinemaya gitmek ya da bir restoranda akşam yemeği yemekten ibarettir. İlişkilerin başlangıcında ve birini tanımaya başladıklarında sinirler gerilir, yüzler kızarır ve çoğu zaman birbirlerini bir daha asla görmezler.

Bazen ikinci, üçüncü, dördüncü bir randevuya yol açabilir, burada birbirlerinin beynini düzdükten sonra biri diğerini hayaletler. Ya da nadiren de olsa çiftin bir ilişki yaşaması, evlenmesi, bir aile kurması gibi saçmalıklarla son bulur.

Araştırmamı durdurduğumda gözlerim ağrıyordu.

Eve vardığımda güneş batıyordu. Olivia'yı almam için hâlâ birkaç saat var. Mum arıyorum, onları sehpanın üzerine yerleştiriyorum, cips kaselerini ve çeşitli sosları hazırlıyorum ve bir şişe şarabın buzda olduğundan emin oluyorum.

Gördün mü? İntikam peşinde olmadığım zamanlarda romantik olabiliyorum. Google ve çok fazla forum okumak sayesinde bu konuda notlar aldım.

Aklıma bir fikir geldiğinde duraksıyorum ve sonra kendi kendime sırıtarak kilitli yan odama gidiyorum. Resimler, görüntüler ve televizyon ekranlarıyla dolu. Olivia işteyken onları dairemden çıkardım ve buraya kurdum, kameraların Olivia'nın adliyeye gidip gelmesi de dahil olmak üzere hayattaki her rotasında olduğundan emin oldum.

İşe giderken gittiği kafenin güvenlik kameralarını bile hackledim.

Bilgisayarımdaki dosyaları tarıyorum ve yıllar öncesinden bir tanesini görüyorum, biz gençken bana onu nasıl öpeceğimi ve ona nasıl dokunacağımı "öğretiyordu". Hepsini izliyorum, o bana her şeyi anlatırken ne kadar gülünç ve utangaç göründüğüm için başımı sallıyorum, sanki onu uyuşturmamışım ve vücudunu çoktan becermemişim gibi.

O zamanlar kaslı ve mürekkepli olduğumu düşünürdüm-şimdi daha iriyim, saçlarım daha uzun, kulaklarım gergin ve

dövmelerle kaplı. Sanırım eski ben, dönüştüğüm kişiden dehşete düşerdi, çünkü bunca yıl sonra hala aynı kıza takıntılıyım, tehlike noktasına kadar takıntılıyım.

O zamanlar biraz hıyarlık ettim - bilinci yerinde değilken onun üzerinde pratik yapmama rağmen ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi davrandım. Ona o zamanlardan bahsetmeli miyim, yoksa "ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok" konusunda yalan söylediğim için kızar mı?

Teknik olarak hâlâ bilgisizdim ve ondan ders almam gerekiyordu. Ama o farkında değilken parmaklarımı deliklerine sokmak ve vücudunun nasıl tepki verdiğini anlamamak bana tam olarak öğretmedi.

Yine de ıslanıyor, uykusunda inliyor ve parmaklarımı emip amını yaladığımda tadı hâlâ cennet gibi geliyordu.

Gerçeği çok daha iyi.

"Cadılar Bayramı" etiketli bir dosyaya giriyorum ve seveceğini bildiğim bir tane bulana kadar farklı kliplere tıklıyorum.

Ekranlardan biri dikkatimi çekince donup kalıyorum. Olivia aceleyle adliyenin arka kapısından çıkıyor ve annemin arabasının yanında duruyor. Paniklemiş gibi görünüyordu.

Omurgam dikleşiyor, onun duruşu ve endişeli bakışları karşısında kaşlarım çatılıyor.

Gözlerimi kısıyorum. Nereye gidiyor bu kız?

Bir araba yanaşıyor, şoför arabadan atlıyor ve onu yakalıyor.

Bunun gerçek olduğunu anlamam uzun bir saniye sürdü ve pisliğin biri kızımı elleriyle ağzını kapatarak arabasına sürüklüyordu. Bacaklarını tekmeliyor, saldırgana tokat atmaya çalışıyor ama o arabanın içinde kaybolurken ben ayaktayım ve anahtarlarımı alıyorum.

Arabama koştum ve nerede olduğunu görmek için telefonumu çıkardım. Telefonunda bir takip cihazı var, keşfetmesinden endişe ediyordum ama şimdi paranoyaklığım için minnettarım.

Kırmızı nokta hareket ediyor. Hızlı.

Telefonumu tutucuya yerleştiriyorum, gaza basıyorum ve arabayı düzeltip toprak yolda hızlanmadan önce dar dönüşten dolayı araba iki tekerleğin üzerine yatıyor.

Sikeyim.

Onu kaybedebilirim.

Onu kaybetmeyi reddediyorum.

Yapamam. Yapamam amına koyayım.

Sakin kalmaya çalışarak noktayı takip ederken dişlerimi sıkıyorum. Eğilip arabayı sabit tutarak küçük alet çantamı almak için torpido gözünü boşaltıyorum ve tornavidayı alıyorum.

Olivia'da kullandığım değil.

Birisi kızımı benden almaya çalışıyor ve ben ekrandaki blip'e yetiştikçe -ki bu blip onları ormana götürecek bir yola dönüyor- kalbim kulaklarımda daha yüksek sesle atıyor.

Onlarla iletişim kurabileceğim kimsenin numarası yok. Yeni telefonumdaki tek kişi Olivia. Neden babamın numarası yok?

Nokta ormanlık alanın ortasında duruyor, yakınım, bu yüzden araba durana kadar yavaşlıyorum. Beni duyarlarsa ya da geldiğimi görürlerse kaçarlar ve başka bir kovalamaca olur. Ayrıca, ona zarar veriyor olabilirler.

Arka koltuktan gaz maskemi alıp takıyorum ve elimdeki tornavidayı kavrayarak arabadan sessizce çıkmadan önce derin bir nefes alıyorum. Her adım beni daha da yaklaştırıyor, nefesim maskenin sınırları içinde ağırlaşıyor.

Siyah arabayı gördüğümde bir ağacın arkasına saklandım. Hâlâ arabanın içindeler, şoför tarafının camı açık. Olivia'nın çığlıklarını duyabiliyorum. Boğuk bir ses, sanki ağzında bant varmış gibi.

Çenemi gererek ve derin bir nefes daha alarak doğruca arabaya doğru gidiyorum. Şoför telefonla konuşuyor, Olivia arka koltukta yatıyor, bilekleri bağlı, yüzünün etrafında ve ağzında ip var.

Tereddüt etmeden, sürücü tarafına ulaşır ulaşmaz, elimi tornavidanın etrafına doladım ve

O boğulurken kan her tarafıma sıçrıyor, her darbede maskeme daha fazla kan bulaşıyor, direksiyonu ve camları kaplıyor. Kesilmiş bir hayvan gibi soluk soluğa nefes almaya çalışırken ılık sıvı üzerime tükürüyor.

Tornavidayı şahdamarına sokup çıkarıyorum, sonra da lanet gözüne saplıyorum.

O çoktan öldü.

Kafası sarkıyor, etleri ve kesilmiş kasları başının kopmasını engelliyor.

Orospu çocuğu daha kötüsünü hak ediyordu. Onu eve götürmeli ve kızımı alabileceğini düşündüğü için işkence etmeliydim.

Ruhu bedeninden çekilip deri koltukları kanla ıslatırken onu direksiyonda kambur durmaya bırakıp arka kapıyı açtığımda Olivia'yı ipin etrafında ağlarken, çığlık atarken ve gözünün altında kırmızı bir iz varken buluyorum.

O pislik ona vurdu.

Çok kızgınım ve konuşamayacak kadar kendimi kaybediyorum. Ona rahatlatıcı sözler söyleyemiyorum. Tornavidayı arka cebime sokuyorum ve yanına gidiyorum. Kim olduğumu sorgulamıyor. O biliyor. Bu maskeyi daha önce onu kaçırıp becerdiğimde de görmüştü. Keşke başka türlü davransaydım dediğim bir zaman, şimdi biliyorum ki sonunda beni seçebilirdi, ama hiçbirini geri alamam.

Onu çözüyorum ve kollarıma çekiyorum, sıkıca sarılıyorum, kalbim tüm vücudumda sekerken onu asla bırakmak istemiyorum. O olmasaydı, bir nefes daha almanın hiçbir anlamı olmazdı.

Omzuma yaslanıp ağlıyor, burada, benimle. O benimle. Maskeyi yüzümden itip çıkarırken ve yanaklarımı tutup beni öperken kanlar içinde olmamı umursamıyor.

Çaresiz. Dudaklarını her bastırışında çaresizlik var - sanki kendine tüm bunların gerçek olduğunu ve benim burada, onun ö n ü n d e olduğumu ve kaçırılmadığını söylemeye çalışıyor.

"Aman Tanrım," diye hıçkırıyor. "Reznikov ailesi için çalışıyor. Onlar... onlar beni kaçırmaya çalıştılar. Tekrar deneyecekler."

Başımı sallıyorum, adrenalinin etkisiyle konuşamıyorum ya da kelimelerimi çıkaramıyorum.

Onu almalarına izin vermeyeceğim.

Cildimi boyayan kıpkırmızının kurumaya başladığını hissedebiliyorum. Kanı arabanın her yerinde. Cinayetinin kanıtı. Hay sikeyim. Onu öldürdüm ve tek bir planım bile yok. Genelde bunu dikkatlice yaparım. Bulunamayacaklarından emin olurum. Bir hikaye yaratırım. Kilitli odamda birini varoluştan çıkarmak için farklı stratejiler içeren dosyalarım vardır. Ama bu... bu kötü.

"Biri geliyor," dedi bana. "Telefonda bir adamla konuşuyordu. Ne dediğini duyamadım. Gitmemiz gerek."

Çalıların arkasına gizlenmiş arabama, sonra da sürücü koltuğundaki cesede bakıyorum.

Onu bagaja koymama yardım et, imzalıyorum. Bir planım var.

"Tamam," diye yanıtlıyor sessizce, yanaklarından süzülen yaşları silerek.

Olivia pek yardımcı olmuyor. Ben ayaklarından tutarken başını yere bırakıyor, ben ona ters ters bakınca omuz silkiyor. Sonra titreyerek bir kenara çekiliyor, ellerinde ölü bir adamın kanı var ve kendine sarılıyor.

Ağzını kapatıyor. "Sanırım hasta olacağım." Sonra dönüp yere kusuyor.

Onu bagaja tıkıp kapıyı kapatıyorum ve hâlâ kambur duran Olivia'nın yanına gidiyorum. Saçlarını kulaklarının arkasına itip hepsini avuçluyorum ve o öğle yemeğini getirmeyi bitirene kadar tutuyorum.

Elinin tersiyle ağzını sildi. "Aman Tanrım. Ne yapacağız şimdi? Başımız büyük belaya girecek ve seni hapse geri gönderecekler. Malachi... Seni tekrar kaybedemem. Seni tekrar kaybetmektense ölmeyi tercih ederim."

Kimse ölmüyor, imzalıyorum. Bir planım var. Sonra başparmağımı gözünün altındaki izin üzerinde gezdirirken burun deliklerim açılıyor. Sana ne yaptı?

"Taşaklarına diz atmayı başardım, o da bana yumruk attı."

Dişlerimi gıcırdatarak gövdeye bakıyorum, keşke onu hayata geri döndürebilsem de tekrar öldürmeden önce kıçına tekmeyi basabilsem.

"Bana bak. Ben iyiyim." Yanağımı okşuyor, başparmağını dudaklarımda gezdirerek onları kırmızıya boyuyor. "Bana planını anlat."

Gergin bir şekilde Vize Malikânesi'nin girişinde duruyorum.

Olivia yanımda, elimi sıkıca tutuyor, her şeyin yoluna gireceğine dair bana güven vermek için başparmağını tenime sürtüyor. Hapishaneye geri dönemem. Özellikle de cinayet için. Reddediyorum.

Kapı açılıyor.

Annem kaşlarını çatıyor, Olivia'yı ve ikimizin de kanlar içinde olduğunu görünce yüzü her saniye daha da solgunlaşıyor.

"Yardıma ihtiyacımız var," diyor Olivia ona. "Biri beni kaçırmaya çalıştı."

"Oh. Ne oldu?"

Neden daha fazla endişelenmiyor?

Baba kapıda beliriyor, başını eğiyor ve her iki çocuğunun üzerindeki dağınıklığı fark edince duraklıyor. "Bunun anlamı ne?"

Olivia babamıza doğru koşarken parmaklarımız birbirinden ayrılıyor, hıçkıra hıçkıra ağlayıp titrerken başını babamızın göğsüne gömüyor. Kafası karışmıştı ama yine de onu tuttu ve bakışlarını bana çevirdi. Gözlerindeki ifadeye bakılırsa, bir şey yaptığımı düşünüyor.

Sözcükleri yetersiz kaldığında omuzlarım çöküyor ve küçük kız kardeşimin ağlamasının ötesinde sadece sessizlikle baş başa kalıyoruz.

Yardımına ihtiyacım var.

Annem gülüyor. "Şaka yapıyor olmalısın. Sana neden yardım edelim ki?" diye küçümsüyor ve bana tiksintiyle bakıyor. "Burada istenmiyorsunuz. Polisleri aramadan önce evimizden defolup gidin."

Annem kapıyı yüzüme kapatmaya çalışırken babam bastonuyla kapıyı durduruyor ve beni Olivia'dan uzaklaştırıyor.

Beni işaret ediyor, yüzüme doğru adım atıyor ve babamla konuşuyor. "Seni öldürmeye çalıştı ve şimdi de Olivia'ya zarar verdi! Onu eğlendirmiyoruz. O artık bizim oğlumuz değil." Sonra gözleri ruhumu yaktı. "Sen benim en büyük hatamdın. Sistemin içinde kalmalı ve başka birinin ailesini mahvetmeliydin. Ya da daha iyisi, annenle birlikte ölmeliydin."

Ona vuramam. Ama vurmak istiyorum.

"Bu ne cüret!" diye tersliyor Olivia, babamdan uzaklaşarak. Tekrar elimi tutarak yanımda olduğunu gösterdi. "Onunla bir daha asla böyle konuşma."

"Yeterince duydum." Babam önce ikimize sonra anneme baktı. "Bizi rahat bırakın."

"Affedersiniz?"

Adam cevap vermeyip sadece ters ters bakınca, kadın bana kaşlarını çatıyor, sonra da oflayıp puflayıp uzaklaşıyor.

Onu parçalamak istiyorum.

Yarın işe gittiğinde, umarım lanet bir kamyon ona çarpar ve yavaş yavaş ölür.

"Ne oldu?" Babam soruyor.

"Biri beni kaçırmaya çalıştı ve Malachi onu öldürdü. Adamın cesedi bagajda ve ne yapacağımızı bilmiyoruz."

Babam bana bakıyor ve ben gözümü kırpmıyorum, nasihatini bekliyorum, polisleri aramasını ya da bana ne kadar kaçık olduğumu söylemesini bekliyorum ama bunların hiçbirini yapmıyor.

Çok uzun süre sessiz kaldı ve ben endişelenmeye başladım. Elim Olivia'nın elinde terliyor ve göz temasını kesip yere bakıyorum.

"Cesetten kurtulmamız ve kanıtları yok etmemiz gerekecek."

Kocaman gözlerle bakıyorum.

Olivia bir hıçkırıkla ağzını kapatır ve kendini bir kez daha ona bırakır. Ona sarılıyor, sırtını okşarken tekrar tekrar teşekkür ediyor. Gözlerini bana dikti ama ben indirdim.

Bakışlarımı tekrar ölü bir adamın kanıyla kaplı botlarıma sabitliyorum.

Ondan yardım istemeye hakkım yok. Hiçbirini hak etmiyorum. O benim yüzümden böyle. Ona ben saldırdım. Onu komaya soktum, beynine hasar verdim ve nihayetinde tüm hayatını mahvettim.

Yutkunuyorum ve ellerimi yumruk yapıyorum.

Belki de annem haklıydı? Belki de beni evlat edinmeselerdi, hayatları çok daha kolay olurdu. Eğer kader gerçekse, beni hangi aile alırsa alsın Olivia'yı bulacaktım.

"Şimdilik onu saklayabileceğin bir yer var mı?"

Başımı sallıyorum ama gözlerimi kaldırmıyorum.

Eve giderken arkamdan geliyor. Olivia arabayı kullanırken o ve Olivia onun arabasına bindiler ve ben de hayatımın sonuna kadar kilit altında kalmama yetecek kadar kanıtla dolu arabayı çiftlik evine geri götürdüm. Elimde adamın telefonu, cüzdanı ve üzerinde kendisinin ve karısı olduğunu tahmin ettiğim birinin anahtarlığı olan rastgele bir anahtar seti var.

Kendimi kötü hissetmiyorum.

Bana ait olanı almaya çalıştı.

Arabayı olabildiğince geriye çekip arka bahçeye götürüyorum - artık karanlık ve yağmur yağmaya başlıyor, ama kullanabileceğimiz el fenerlerim var.

Babam Olivia ve benim yaşadığımız eve gözünü kırpmadan bakıyor, sanki zaten biliyormuş gibi. Olivia arabadan inmesine yardım ediyor ve ona bastonunu veriyor, sonra üçümüz bir el feneri ararken herkes sessiz kalıyor.

Olivia ondan sakladığım büyük bir sırrı öğrenmek üzere.

Arka bahçede gömülü cesetlerim olduğunu.

Kahretsin, neden gerginim?

Babamın burada olması yardımcı olmuyor. Eğer doğru yeri kazarsam, diğer ceset torbalarını fark etmeyebilirler. Ömür boyu yetecek kadar torba yaptım ve birini çıkardığımda babam sessizce beni izliyor.

Olivia duş alırken ben de cesedi bagajdan çıkarıp çantaya koydum ve bantladım. Ölüm katılığı çoktan yerleşmeye başladı,

Bu yüzden onu bahçeye taşıyıp bıraktığımda biraz sert ve ağırdı.

Ben çukur kazmaya başlarken babam tek kelime etmedi. Burada benimle olmasına gerek yok. Bu garip sessizlik yerine içeride, fırtınadan korunmuş bir şekilde oturabilirdi.

Yağmur tenimi ıslatıyor, kanı doyuruyor ve vücudumdan aşağı kaymasına neden oluyor. Yirmi dakika sonra, sıcaktan tişörtümü çıkarmak zorunda kalıyorum; ter, yağmurla karışarak tenimi kaplıyor ve babam hâlâ tek kelime etmeden beni izliyor.

Konuşmasak daha iyi olur. Birbirimizden hoşlanmıyoruz. Onun benden Olivia'yı terk etmemi istemesi ve benim de ona siktirip gitmesini söylemem dışında söylenecek bir şey olmazdı.

Küreğim sert bir şeye çarpıyor ve poşetlemeyi unuttuğum cesedi fark ettiğimde yemin ediyorum. Çürümüştü, yaklaşık iki aydır toprakta saklıydı, yani çoğu kemikti.

Durup bakıyorum, bakışlarımı babama doğru kaldırırken dudaklarım düzleşiyor.

Katil oğluna, katile, tacizci pisliğe bakıyor ama yine de beni yargılamıyor ya da bana bok atmıyor.

"Olivia'ya söylemeyeceğiz ama bu sonuncusu."

Çenemi yuvarlıyorum. O kim oluyor da bana kimi öldürüp öldürmeyeceğimi söylüyor? Eğer biri yoluma çıkarsa, bahçemde derin olmayan bir mezarı hak eder.

Ona işine bakmasını söylemek istememe rağmen küreği fırlatıp yüzeye çıkıyorum ve cesedi çukura yuvarlıyorum.

Sopası olmadan zar zor yürüyebilmesine rağmen babam çukuru toprakla doldurmama yardım ediyor. Bunu sadece kız kardeşim için yapıyor. Bana katlanamıyor. Düzgün yürüyememesinin sebebi benim.

"Seni affedebilir miyim bilmiyorum," diyor bana. "Ama deneyeceğim."

Elini omzuma koyunca irkildim. Beni iki kez okşuyor, sonra elini üzerimden çekip arkasını dönüyor.

"Baba," diyorum, durakladığında sinirlerime hakim olamıyorum. Yumruğumu göğsüme her zamankinden daha anlamlı bir şekilde vuruyorum. Özür dilerim.

"Biliyorum oğlum."

Eve geri dönerken, Olivia babamla konuşurken mutfağın ortasında duruyorum - bir sonraki adımlarımızı ve onu nasıl koruyacağını, muhtemelen onu güvenli bir eve nasıl göndereceğini tartışıyorlar.

Cebimden telefonu çıkardım. Ekran köşeden çatlamış ama hala çalışıyor. Saatler öncesinden gelen bir mesajın önizlemesi kaşlarımı çatmama neden oluyor.

> **Bilinmiyor**: Igor tam bir saat içinde sizinle varış noktasında buluşacak.

Şifre veya parmak izi tarayıcısı yok, bu yüzden başparmağımı kaydırarak telefonun kilidini açıyorum, kaydedilmemiş numaranın bulunduğu sohbet kutusunu açıyorum ve Igor Reznikov ile "paketin" teslimatı için beş bin dolarlık bir ücret karşılığında bir takas hakkında konuştuklarını görüyorum.

Babam yanıma geliyor, o da ekrana bakıyor. "Orospu çocukları," diye mırıldandı. "Bu iş çığırından çıktı!"

Numarayı arıyorum ve herkesin duyması için hoparlöre veriyorum.

"Ne oldu? Sana bu numarayı arama demiştim," diyor bir ses.

Jennifer Vize'nin sesi. Bizi yetiştiren kadın.

25

OLIVIA

Malachi'nin vücudundaki kanı yıkamasını izlemek deja vu gibi geliyor.

Yine ergen olduk ve beni Parker'dan kurtardı.

Ama bu sefer beni kendi annemizden kurtardı.

Malachi tornavidayı boğazına defalarca saplarken adamın boğulma seslerini hâlâ duyabiliyorum. Camlara sıçrayan kanı, kafası neredeyse kopmak üzere olmasına rağmen hayatta kalmak için nasıl mücadele ettiğini duyabiliyorum.

Maskesini çıkardığımda Malachi'nin bana nasıl baktığını hâlâ görebiliyorum - gözleri boşluktaydı, sanki panikten kendi zihninde boğulmak üzereydi, ama aramızdaki bağ onu yüzeyin üzerinde tutuyordu.

Kir ve kan kaslarından aşağı kayıyor ve parmak uçlarıma uzanıp dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Teşekkür ederim."

Kaşlarını çattı ve "Neden bana teşekkür ediyorsun?" diye sordu.

"Beni kurtardın."

Malachi beni duş duvarının fayanslarına doğru götürürken derin, duyulabilir ve net bir şekilde kıkırdıyor. Başını eğiyor ve

Siyah saçları alnına dökülüyor, dudaklarında bakmaktan kendimi alamadığım bir gülümseme beliriyor.

Gün gibi açık, konuşuyor. "Ben senin ortağınım. Sevgilinim. Kardeşinim. Her şeyinim Olivia." Sonra hafif lekeli ellerini kaldırıp imzalıyor: "Ama benim için sen, kelimelerin açıklayabileceğinden çok daha fazlasısın. Eğer biri seni varoluştan çıkarmanın bir yolunu bulsaydı, ruhumun öbür dünyada seni bulmasını sağlamadan önce dünyayı yakardım.

"Ne kadar şiirselsin, Malachi." Ona gülümsedim. "Sen benim erkek arkadaşımsın, kardeşim değil."

Gözlerini kısarken köşeleri sıkışıyor, elleri kıçıma doğru iniyor, aramızdaki mesafeyi kapatırken her bir yanağı kavrıyor - vücudu benimkini fayanslı duvara bastırıyor, aleti içime saplanıyor.

"Ve birbirimize kardeş demeyi bırakacağız," diye ekliyorum.

Başını sallıyor, bana ters ters baktığına bakılırsa ayrılmamızı önermişim gibi görünüyor. Çok kolay sinirleniyor. Çabuk sinirlenen bir adam.

Onu daha da kızdırmak için ellerimi göğsünde gezdiriyor, kollarımı omuzlarına doluyor ve saçlarını avuçluyorum. "Bana kız arkadaşın olduğumu söyle. Bana kardeşim olmadığını söyle."

Başını tekrar sallıyor, bu sefer sert bir çeneyle. Gözlerindeki öfkeye rağmen, aleti göbeğime sürtünüyor ve ben de kendimi ona sürtüyorum; bana dokunmasına, birinin beni kaçırmaya çalıştığı anısını aklımdan çıkarmasına ihtiyacım var. Ağzımın üzerindeki elini dudaklarıyla değiştirmesine, içimdeki paranoya ve hastalıktan başka bir şey hissetmemi sağlamasına ihtiyacım var.

"Bir seçim yapmalısın, Malachi." Dudaklarımı yalıyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum. "Ya kız kardeşinim ya da kız arkadaşın."

Bundan daha önce de bahsetmiştim ama gerçekten seçim yapması gerekiyor çünkü birbirimizi ortak ve kardeş olarak etiketleyemeyiz.

Gözleri parlıyor, çenesi o kadar gergin ki eli boynuma doğru kayarak boğazımı kavrarken kemiklerinin

kırılabileceğini düşünüyorum.

"İkisi de," diye homurdandıktan sonra ağzını benimkine yapıştırıyor, dili dudaklarımın arasından geçerken başparmağı nabzıma bastırıyor, ciğerlerimden çıkan iniltinin tadına bakıyor.

"Sana ihtiyacım var." Onu elime aldım, avucumun içinde büyüdüğünü hissettim. "Lütfen."

Bu yavaş ve romantik değil. Malachi ile asla öyle olmaz. Beni kollarının arasına alıyor ve bacaklarımı beline doluyor, başımı eğmek için saçlarımı avuçluyor, içime girerken beni daha derin öpüyor.

Sert. Hızlı. Ani. Beni duvara yaslayarak beceriyor, amıma sokma şeklinin tam tersi bir şekilde beni öperken dudaklarımdan iniltiler çıkarıyor. Ağzını dudaklarımın köşesine, çeneme, kulağımın altındaki hassas bölgeye doğru sürüklüyor ve derimi ısırarak irkilmeme ve sikinin etrafında kenetlenmeme neden oluyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum kulağına.

Hâlâ derinlere gömülü olan başını kaldırıyor, sonra suyu kapatıp beni yatak odasına taşırken inliyor. Dışarı kayıyor, beni yatağa atıyor ve ışığı kapatıyor, böylece sadece pencereden parlayan ay yüzünde parlıyor.

"Ben de seni seviyorum," diye cevap veriyor kararlılıkla, sanki işaret etmek yerine kelimeleri söylemek zor geliyormuş gibi. Hem benim için hem de kendisi için çok çabalıyor.

Üstüme tırmanırken gülümsüyorum, bacaklarımı onun etrafında ayırıyorum.

"Bacaklarımı omuzlarına koy."

Bacaklarımdan birini tutarken tereddüt ediyor ve bunu yüzünün her yerinde görebiliyorum. Ne yaptığına dair en ufak bir fikri yok. Bu adam beni bağladı, zincirlerle becerdi, bayıltarak becerdi, duvarlara yaslayıp dört ayak üstünde becerdi, hatta ölmekte olan babamızın cesedinin üzerinde bile becerdi ve mücadele ettiği şey bu mu?

Pozisyon bile değil. Orada başka bir şey var.

Tüm duruşu sertleşir.

"Daha önce bu şekilde yapmadın mı?" diye sordum.

Gözlerini benden kaçırıyor ama çenesini kavrarken onu gözlerini bana çevirmeye zorluyorum. "Hey. Konuş benimle."

Sadece seni becerdim, hatırladın mı? İşareti kızgın, gözleri daha da kötü ve ağzım kapanıyor.

"Özür dilerim."

Sessiz bir vuruş geçiyor, bacağımı sıkıca kavrıyor ve derin derin yutkunuyor.

Göster bana, imzalıyor.

Utanmasını istemiyorum. Yanakları kıpkırmızı oluyor ve bana yaklaşıyor.

Hafifçe başımı sallıyorum, diğer bacağımı kaldırıp her ikisini de omuzlarına koyarken alt dudağımı çiğniyorum. "Kollarını onların etrafına sar ve diğer ellerinle kalçalarımın yanlarını tut."

Malachi kararsızca ona söylediğimi yapıyor ve parmakları etime gömülüyor, siki yarığıma doğru seğiriyor. Bacaklarımın arasından uzanıp onu avucumun içine alıyorum, prekumla ıslanmış başını bana sürterken onu yumrukla pompalıyorum.

Göğsü inip kalkıyor, kalçalarımdaki kavrama daha da sertleşiyor, özellikle de onu tam olmak istediği yere yerleştirdiğimde.

Sanki dakikalar önce içimde değilmiş gibi, onun için çaresizim ama acele etmemesini istiyorum. Rahat olmasını istiyorum.

Nasıl biri olduğunu biliyorum. Şu anda kafasının içinde bunun daha önce yaptığım bir pozisyon olduğunu düşünüyor olacak. Ve kendimden nefret ediyorum. Birlikte olduğum tek erkek o olmadığı için, onun için daha fazla mücadele etmediğim için nefret ediyorum.

Malachi'nin cinsel açıdan baktığı tek kişinin ben olduğuma gerçekten inanıyorum - bu beni özel hissettiriyor.

"Kalçanı ileri it," diyorum. "Yavaşça."

Aletinin başını içime sokarken nefesim kesiliyor, piercingleri parlayan amıma sürtünüyor. Bu pozisyonda içime ittiği her santim, diğer pozisyonlardan daha derin hissettiriyor. O içime doğru kayarken ben onun için açıktım.

Gözlerini kapatıp inlerken kendini gömülü tutuyor.

Prezervatif bile takmıyor - çocuk sahibi olma konusunda ikimizin de nerede durduğunu düşünerek ona takmasını söylemeye çalışıyorum. Asla anne olamayacağım fikrinden nefret etmeye başlıyorum ama o istemezken asla böyle bir şeyi ona yüklemem. Asla. O benim için dünyadaki her şeyden daha önemli.

İçime daha hızlı girip çıkarken sırtımı kamburlaştırıyorum, alt dudağını ağzına alıp içime girip çıkışını izlerken omurgamda sarmal bir sıcaklık yayılıyor.

"Siktir," diye inliyor. "Siktir, Olivia."

O daha da sertleşirken ellerim çarşafları yumrukluyor, yatak başlığı duvara çarparken iniltim muhtemelen kilometrelerce ötedeki ölüleri uyandırıyor.

Bacaklarımı serbest bırakıyor ve beni öpmek için vücudumu kendi vücuduyla kaplıyor. Elleri saçlarımı avuçluyor, dudaklarımı yalayıp yutarken sertçe çekiştiriyor ve ağzımın içinde inleyip homurdanıyor.

Yıldızları görmeme neden olan noktaya vurduğunda gözlerim dönmeye başlıyor. Bedenim geriliyor, kollarım onu sarıyor, topuklarım onu daha derine çekmek için kıçına gömülüyor. "Devam et," diye bağırıyorum, dişlerimi dudağına batırıp acı veren bir çırpıda bırakıyorum. "Devam et."

Malachi başını omzuma gömüyor ve orgazmım iç duvarlarımın onun sikinin kalınlığı etrafında kenetlenmesine neden olurken derin bir inilti çıkarıyor. Her tarafım geriliyor, altında titrerken tırnaklarım sırtının derisini parçalıyor.

Duraklıyor, siki içimde titreşiyor, ikimiz de nefessiz kalana kadar beni dölünün her damlasıyla dolduruyor.

Gözlerim aniden sulanmaya başlıyor ve birkaç dakika sonra kollarını düzelterek bana bakıyor. Son on iki saat hakkında düşünmeyi reddederek gözyaşlarımı kırpıştırıyorum.

Başka tarafa bakmamı engellemek için çenemi tutuyor ve yüzünü yaklaştırıyor.

"Ağlamayı kes," diyor bana, ikimiz de nefes nefese kalmışken dudaklarıma fısıldayarak.

İhanet iliklerime kadar işledi. Annemin iyi bir insan olmadığını hep biliyordum, ama yaptığı şey...

Gerçekten nasıl hissettiğimi tarif edemem.

Babam şoförüne onu almasını ve doğruca eve götürmesini söyledi. Annemizle yüzleşecek ve tüm bunlara bir son verecekti. Başından beri bu görücü usulü evliliğin katalizörü oydu.

Önce, evlenmem için Xander'ın ailesinden milyonlar kabul etti, sonra bunu yapmaması için yalvardığımda her adımda kavga etti, sonra beni kaçırıp Reznikov ailesine götürerek kullanılmamı, istismar edilmemi ve bana cehennemi getirmekten başka bir şey yapmayacak bir pislikle evlendirilmemi ayarladı.

Ondan nefret ediyorum.

O kadınla işim bitti.

Babam bizi saklamak için çırpınıyor. Kaçmamızı istiyor. Her şeyi düzeltene kadar uzak durmamızı. Malachi kaçma konusunu tamamen inkar ediyor. Benim için savaşmak istiyor. Gözlerindeki hesapçı bakışı görebiliyordum. Asla kaçmayacak. Burada kalacak ve özgürlüğüm için var gücüyle savaşacak ve bu beni dehşete düşürüyor.

Malachi yanaklarımdan öpüyor. "Lütfen. Ağlamayı kes."

Başını göğsüme doğru eğip bana sarıldığında iç çekerek başımı sallıyorum.

Sonunda ayağa kalktığımızda, Malachi sırtı yatak başlığına dayalı bir şekilde bana bakıyor ve parmaklarımı saçlarımda gezdirmemi izliyor. Bana bakmaktan başka bir şey yapmadığında ona sorgulayıcı bir bakış atıyorum.

"Ne?"

Sana daha önce söyledim mi bilmiyorum ama çok güzelsin.

Yanaklarımdan göğsüme doğru inen allık, gergin gülümsememi gizlemeye çalışmama neden oldu. Bunun neden içimi erittiğini ve beni yerde bir su birikintisi haline getirdiğini bilmiyorum.

Malachi bana karşı her zaman etkileyici olmuştur, ancak onun gibi biri tarafından güzel olduğumun söylenmesi, tekrar tekrar izlemek için kaydetmeyi dilediğim bir şey.

Ona doğru gidiyorum ve o da bizi çevirerek üstüme çıkıyor, yüzümü tutuyor ve dudaklarını yüzüme doğru indiriyor. Dudakları burnumun ucuna, alnıma, gözyaşlarımı emmesi için her bir gözüme bastırıyor, sonra beni dudaklarımdan öpüyor.

Nedense kendimi güvende hissediyorum. İyi olacağımızı biliyorum. Malachi'nin akıl sağlığıyla mücadelesi ve benim Reznikov ailesi tarafından hedef alınmam bizim için sadece birer basamak olacak. Ben onun yeni hayatına alışmasına yardım edeceğim, o da benimkine. İyi olacağız çünkü birbirimizi ölesiye seviyoruz.

"Sen... benimsin," diyor, kelimelerin üzerine düşerek. "Ve sen de benimsin."

Onları nasıl yeneceğimi bilmiyorum, diye işaret ediyor, burun delikleri alevleniyor, kendi sözlerine kızıyor. Ben tek bir adamım. Ama savaşacağım. Senin için her şeyi yaparım.

"Onlarla birlikte savaşacağız. Ne kadar tehlikeli olursa olsun." Hafifçe gülümseyerek başımı eğiyorum. "Senin için ölürüm, bunu biliyor musun?"

Kaşlarını çattı. Kimse için ölmene izin vermem. Benim için bile.

Birbirimizin kollarına sarılmış, sıcak bir kucaklaşmanın içinde yatıyoruz. Başını omzuma gömüyor ve parmaklarımı ensesindeki saçlarında gezdiriyorum, uyku onu altına çekmeye başladığında üzerimde ağırlaştığını hissediyorum.

Sonra irkilerek doğruluyor ve omzunun üzerinden gelen ayak seslerine bakıyor. Bana dönerek, yataktan kalkıp sopasını almadan önce parmağını dudaklarına götürüyor.

Aman Tanrım. Lütfen benim için gelmediklerini söyle.

"Olivia?" diye sesleniyor babamız ve omuzlarım rahatlayarak çöküyor. Malachi'nin vücudu gevşiyor, sonra sopayı yere fırlatıyor.

Ellerini saçlarında gezdirir ve ikinci sese doğru başını sallar.

"Evdeler mi?" Molly'nin sorduğunu duydum. "Örümceği görebilir miyim?"

26

Malachi

I Bu kız Cordelia'nın tankını açmaya çalışmaya devam ederse, üzerine bir asma kilit takıp bazı sınırlar koymam gerekebilir.

Odamda, tüm eşyalarıma dokunuyor ve bana cevapsız kalan çok fazla soru soruyor.

Olivia az önce onu becerdiğim yatağa oturuyor, yumruğunu cama vurup onu tutmamı istediğinde yüzümdeki ifadeye gülmemeye çalışıyor.

Olivia'ya bakıyorum, sessizce yardım etmesi için yalvarıyorum.

"O uyuyor," diyor ona. "Belki Malachi uyandığında onu sana gösterebilir?"

Kesinlikle olmaz.

Molly sırıtıyor. "Tamam! Pizza siparişi verirken babama soracağım!" Sonra da odadan dışarı fırlıyor.

Pizza siparişi mi? Benim lanet evime

mi? Bu da ne böyle?

Olivia arkamdan sarıldı. "Sanırım ondan hoşlanmaya başlıyorsun."

Homurdanıyorum ve kollarını kendimden çekerek onu önüme doğru döndürüyorum. Gözleri hala orgazmdan buğulanmış, yanakları kızarmış ve gözleri kırmızı ve şiş. Ben

Molly'nin ona neden ağladığını sormamasına şaşırdım, çünkü bu çok açıktı. Sanırım genç kız her şeyden çok evcil hayvanımı görmekle ilgileniyordu.

"Endişeli görünüyorsun," diyor.

Dudaklarımı düzleştirerek başımı sallıyorum, saç tellerini kulaklarının arkasına sıkıştırıyorum. Hadi, imzalıyorum. Bir şeyleri kırmadan önce.

Olivia babamın seviştiğimizi anlamaması için kıyafetlerini düzeltiyor, sonra yanağıma bir öpücük kondurup önden gidiyor. Gençken yaptığım gibi kıçını izliyorum. Bu sefer öne doğru eğilip yakalayabiliyorum, bir çığlık atıyor ve elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor.

Molly telefonuyla mesajlaşırken ve sakızını çiğnerken babam yemek masasında oturmuş, başını ellerinin arasına almış. Bir baloncuk patlatıyor, sonra babamıza yarın arkadaşlarıyla alışveriş merkezine gideceğini söylemeye devam ediyor.

"Plan nedir?"

"Annen öldü," diyor babam.

Olivia kaşlarını çattı. "Gitti derken... gitti mi?"

"Ona gitmesini söyledim. Artık bir sorun teşkil etmeyecek. Reznikov'lara, beni zorlamaya devam ederlerse taciz ve adam kaçırmaya teşebbüs suçlamalarını takip edeceğimizi bildiren belgeler gönderdim. Bu arada," diyor bize bakarak, "ikiniz de gidiyorsunuz."

"Gidiyor musun?" Olivia cevap verirken ben oturuyorum, bacaklarımı açıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. Benim bir şey söylememin anlamı yok. Onun korunması için gitmesini isteyecektir, benimle bir ilgisi yok.

"Hem sen hem de Malachi burada güvende değilsiniz. Igor'un haberi olmadan sizi kasabadan çıkaracağım."

"Peki ya sen ve Molly?"

Molly bir baloncuk daha patlatır ve telefonundan başını kaldırıp bakar.

Muhtemelen o da bilmek istiyordur.

Babam cevap veremeden ön kapı üç kez çalınır.

Hemen ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlerken Olivia'ya olduğu yerde kalmasını söyleyen bir bakış atıyorum.

Kapıyı açıyorum, Adryx ve Xander'ın etrafında dolaşırken gördüğüm rastgele adama kaşlarımı çatıyorum. Kaşları kalkıyor, sonra en iyi arkadaşmışız gibi gülümsüyor. "Sen Malachi olmalısın. Sana Kai diyebilir miyim?" Elini uzatıyor ama biri bileğinden tutup onu uzaklaştırıyor.

"Bu saçmalık için zaman yok. Babam burada olduğumuzu öğrenirse, sıradaki benim kellem olur."

Adryx Reznikov Abigail'in yanında duruyor, ikisi de bana doğru bakıyor. Tekrar konuşuyor. "Malachi, bu Sebastian - az önce babamın en yakın müttefiklerinden birini öldüren ve Olivia'yı almak için buraya yaklaşık kırk kişiyi gönderecek kadar kötü bir ruh halinde olmasının ana nedeni olan aptal kuzenim. Diğer herkesi gördükleri yerde öldürmeleri emredildi."

Gözlerimi kırpıştırarak onlara bakıyorum, onları öldürmeye mi çalışmalıyım yoksa kafamın iyi olup olmadığını mı sorgulamalıyım emin değilim, çünkü neden kapımın önünde kız arkadaşımı çalmaya çalışan adamın kardeşiyle birlikte bir Rus İskoç var? Ve Abigail neden burada?

Abigail beni geçip doğruca Olivia'ya giderken, "Hepinizin gitmesi gerekiyor," diyor. "Igor buraya adam gönderiyor. Hemen şimdi. Kaçmanız gerekiyor. Gidebileceğiniz bir yerimiz var."

Adryx içeri girerken tüm kapı aralığını kaplıyor, kuzeni de kendini savunmaya çalışırken aptalca bir sırıtışla onu izliyor.

Olivia kaşlarını çatıyor, bana bakıyor, babam Molly'yi ona yakın tutuyor. O da benim gibi onların varlığından emin değil.

"Burada yakalanamayız," diyor Adryx, telefonunu çıkarıp babamın yanına giderek. "Bu yere gidin. Babam oranın varlığından haberdar değil ve kontrol etmeyi de düşünmez. Kızı da al. Hepinizi öldürüp Olivia'yı alacaklar."

Onlara güvenmiyorum, babama imza atıyorum.

"Bana güvenip güvenmemen önemli değil. Eğer önümüzdeki yirmi dakika içinde gitmezsen, ölmüş sayılırsın."

Kuzeni Sebastian kaşlarını çatarak kollarını kavuşturuyor. "Ne dediğini nereden biliyorsun?"

"İşaret dilini biliyorum." Adryx babama konumu gönderirken ona bakmıyor. Kafasını kaldırıp Sebastian'ın şaşkınlıkla kaşlarını çattığını görünce iç geçiriyor. "Yakınlarımdan biri sağır. Daha fazla açıklama yapmama gerek var mı, yoksa babamın adamları mekânı basıp bizi ona karşı komplo kurarken bulmadan önce buradan gidebilir miyiz?"

"Ailemizde sağır kimse yok. Senin de arkadaşın yok."

"Kapa çeneni, Base."

Diğer adam ağzını kapatır ve gözlerini devirir. "Bu bir Salı günü için fazla dramatik." Gözlerini bana dikiyor. "Yani gerçekten konuşamıyor musun?" diye soruyor ve onu yavaşça parçalara ayırdığımı hayal ediyorum. "Yoksa küçük kız kardeşini etkilemek için dilsiz ve gizemli olmayı mı tercih ediyorsun?"

Adryx onu iter. "Ben olsam onunla bu şekilde konuşurken dikkatli olurdum. O daha çok şimdi davranıp sonra düşünen bir tip." Gözleri bir an babama kayıyor - ona ne yaptığımı ve neden yürümekte zorlandığını biliyor olmalı.

Yine bir suçluluk duygusu sardı beni. Daha önce kendimi hiç kötü hissetmemiştim. Beni bu hale o getirdi. O şekilde tepki vermemi sağladı. Vize evinde geçirdiğim süre boyunca benden nefret etmemiş olsaydı, kendimi kaybedip ona saldırmazdım.

Sanırım.

Adryx boğazını temizleyerek dikkatimi çekti. Kuzenimin terbiyesizliği için özür dilerim, diye işaret ediyor. Pisliğin teki.

Sanırım bu adamdan hoşlanıyorum, ama Base'den nefret ediyorum - durmak bilmeyen küçük çılgın bir köpek yavrusu gibi. Onu bir uçurumdan aşağı tekmelediğim görüntüler aklıma geliyor ve bunu yapmam gerekebilir.

Base aptalca, "Sanırım onunla başa çıkabilirim," diyor.

Gözlerimi kısıyorum, sessizce ona bunu denemesini söylüyorum. "Sanırım kızını becermeye çalışsam benimle kavga ederdi." "O benim lanet olası kızım," diye tersliyor babam.

"Lütfen onu görmezden gelin," diyor Adryx. "Arabalarınızın hepsinde dinleme cihazı var. Benimkini almanız gerekiyor, şoförüm bizi ormanın sonundan alacak."

"Ben de onlarla gidiyorum," diye ekliyor Abigail, kolunu Olivia'nın koluna dolayarak.

"Sen ne sikimsin," diye karşılık verir Adryx. "Seni buradan tekmeleyerek ve çığlık atarak çıkaracağım."

Bize neden yardım ediyorsun?

Omuz silkiyor. "Babamdan nefret ediyorum ve küçük kardeşimi güç için kullanıyor. Onu ve imparatorluğunu yok etmek istiyorum. Reznikov çocuğu olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Biz dokunulmazız ama bir bedeli var."

Üs ıslık çalar. "Dediğim gibi, dramatik. Gidebilir miyiz? Sanırım Kai onun yakınında daha fazla durursam beni öldürebilir."

Onu zihinsel olarak öldürüyorum, o küçük pisliği et küplerine ayırıp vahşi bir köpeğe yediriyorum. Ağzı beni rahatsız ediyor, aksanı başımı ağrıtıyor ve bana o aptal bakışını atmaya devam ederse ona vurabileceğimi düşünüyorum.

Büyük Reznikov kardeş bana döndü. Eğer bana güvenmiyorsan, kızımın en iyi arkadaşını kaybetmesini riske atacak hiçbir şey yapmayacağıma güven.

Hem Olivia hem de ben Abigail'e bakıyoruz.

Genç kızı da öldürecekler. Onu güvende tut. Onlar hayvan.

Kimse Molly'nin yanına yaklaşmayacak. Benim cesedimi çiğnemeden. O bir baş belası, ama benim küçük kız kardeşim.

Telefonunu kontrol ederken dudakları düzleşir. "On dört dakikanız var."

Adryx, Abigail'e sert bir bakış attıktan sonra Abigail oflayıp puflayarak onunla birlikte gidiyor ve Sebastian da onlar arka kapıdan çıkarken bana sırıtıyor.

Olivia ağzını kapattı. "Oh Tanrım."

Babam telefonunu cebine sokar ve bastonunu alır. "Şoförüm buraya zamanında gelemeyecek. Molly, çantanı al. Toplanacak vaktiniz yok."

Dudağımı çiğniyorum, onlarla gidip gitmemeye ya da kalıp savaşmaya karar veriyorum. Hiçbir zaman bir tehditten kaçan biri olmadım ve kaçan biri de değilim. Beni tutuklamaya geldiklerinde polislerden bile kaçmadım.

"Bizimle geliyorsun." Olivia elimi sıkıca tutup sıkıyor. "Sensiz gitmeyeceğim. Dediğin gibi, onun bir ordusu var ve sen tek kişisin. Bu bir intihar ve benim sana ihtiyacım var. Hepimizin sana ihtiyacı var."

Babam öne çıkar. "Bu tartışmaya açık değil, Malachi. Çekilin."

İlk defa babama vurmak ya da ona siktir olup gitmesini söylemek istemiyorum. Gözlerindeki endişeli bakış benim için korktuğu anlamına geliyor. Bu delice ve kafa karıştırıcı çünkü adamın benden her şeyden çok nefret etmesi gerekirdi.

Molly beni izliyor. Gözleri parlıyor ve dehşete düşmüş durumda. Bir parçam, belki de içimdeki ağabey, en çok onu güvende tutmak istiyor. O benim küçük kız kardeşim ve onu korumak benim görevim. Olivia'ya ağabeylik yapma konusunda zaten başarısız oldum. Bunu ikinci kez yapmayacağım.

Birinin kız kardeşlerimden birine zarar vereceği düşüncesi burun deliklerimi alevlendiriyor.

Cordelia'yı da burada bırakamam. Ne yapacağım ben?

Teslim olduğumda, önce ön kapıya gidip alanın hala açık ve ormana koşmamız için güvenli olup olmadığını kontrol ediyorum.

Kapıyı açar açmaz başımın yan tarafına bir acı saplanıyor; biri bana metal bir sopa sallayarak beni kapının çerçevesine çarpıyor. Sonra bir ayak göğsüme çarpıyor ve ciğerlerimdeki hava acıyla boşalırken geriye savruluyorum.

"Malachi!" Olivia ben ayağa kalkmaya çalışırken bağırıyor. Dizlerimin üzerine çöktüğümde biri saçımı avuçluyor ama dirseğimi suratlarına geçirerek onları benden uzaklaştırıyorum.

Ayağa kalkıp kendimi mutfağa atıyorum, Molly ve Olivia babamın arkasına saklanırken beyaz maskeli bir sürü takım elbiseli adam eve doluşuyor.

Bazılarının silahları, bazılarının bıçakları, bazılarının da sopaları, sopaları ve diğer silahları var.

Sikeyim.

Birinin Rus aksanıyla "Yakalayın onu," dediğini duyuyorum. "Diğerlerini öldürün."

"Kaçın!" Olivia'ya bağırıyorum.

Bir silah sesi duyuldu ve babamın yere düştüğünü gördüm.

Molly'yi kapıp kaçmadan önce aldığım tek uyarı bu. Onu vuracaklar ve ben bu hiperaktif genç çocuğa kimsenin zarar vermesine izin vermeyeceğim. Onu tuvalete çekerken ağlıyor, küçük kapağı açmak için çamaşır makinesini yoldan çekip onu içeri itiyorum.

Burada kal, diye işaret ediyorum ama yüzündeki şaşkın ifadeden ne dediğimi anlamadığı anlaşılıyor. "Kal," diye zorluyorum ve o da başını sallıyor.

Ama arkamı döndüğümde biri boğazımdan tutuyor ve bir yumruk yan tarafıma saplanıyor. Yanıyor ve çıkardığım nefesle aşağı baktığımda yan tarafıma saplanmış bir bıçak görüyorum.

Metalin saplandığı yerde içimde kopan cehenneme doğru dişlerimi sıkarak, pisliği omuzlarından yakalıyorum ve kafamı burnuna sokarak anında kırıyorum. Acı dolu bir inilti çıkarıyor, kafamın tekrar burnuna girip onu yere devirmesiyle susturuluyor.

Yan tarafımı tutuyorum, ılık sıvı kıyafetlerimden sızıyor ve bıçağı çekip çıkarıyorum, acıdan kamburlaşıyorum. Lanet olsun. Sanki ateşle vurulmuş gibiyim ve her yanımı sarıyor, nefesim kesiliyor. Gözlerimi kapatıyorum, bıçağın sapını kavrıyorum ve adamın boğazını kesiyorum.

Onu kan kaybından ölmesi için orada bırakarak, Molly'yi saklamak için çamaşır makinesini kapağın önüne sürüklüyorum, sonra Olivia'yı bulmak için ön odaya gidiyorum.

Onu ve babamı diz çökmüş, kafalarına silah dayanmış halde gördüğümde donup kalıyorum. Babamın bacağından kan geliyor, burnu kanıyor ama Olivia'ya dokunulmamış. Kimse ona zarar vermemiş.

Molly güvende. Kimse onu olduğu yerde bulamaz. En azından kız kardeşlerimden birini güvende tutmayı başardım.

Igor Reznikov kıkırdıyor, ağzından bir kürdan çıkarıp fırlatıyor. "Öldürün onu."

İlk duyduğum şey Olivia'nın çığlıkları, sonra da tam önümde bir silah sesi. Göğsüme gelen ikinci bir acı darbesi beni hemen geriye savuruyor. Kulaklarım anında çınlıyor, ancak Olivia'nın çığlıklarını daha yüksek sesle duyabiliyorum, sanki uzaklaşıyormuş gibi.

Olivia'ya ulaşmak için doğrulmaya çalışıyorum ama tekrar yere düşüyorum. "Bırak onları. Almaya geldiğimiz şeyi aldık."

"Seni orospu çocuğu!"

İkinci bir silah sesi duyuluyor ama tavana bakarken hareket edemiyorum. Bir kaleydoskop gibi farklı şekillere dönüşüyor.

Kalk. Kalkmam lazım.

Babam yüzümü tutuyor, avucu göğsüme bastırıyor - sanki ateşli bir yumruk yemişim gibi yanıyor.

"Hayır, hayır, hayır. Lütfen, oğlum. Lütfen gözlerini aç. Malachi!"

Biri kalmam için yalvarıyor, sonra başka, daha yumuşak bir ses geliyor. Daha genç. Molly değil. Bu bir anı.

Bakışlarımın ardında, görüntüler arasında gidip gelirken, Olivia'nın bana sırıttığını ve prenses elbisesinin içinde yedi parmağını havaya kaldırdığını görüyorum.

Görüntü bozuluyor ve bir salıncakta itiliyorum.

"Dondurma yemeye gidelim mi?" Dünya etrafımda kararırken duyuyorum.

"Sen çok iyi bir çocuksun Malachi," diyor karanlık, zihnim sessizleşirken yankılanıyor ve uzaklara düşüyor.

27

OLIVIA

Duvar kâğıdının köşesi kıvrılıyor. Parmak uçlarım üzerinde kayıyor, boylu boyunca yürümeye devam ederken biraz yırtılıyor.

Son üç haftadır kapana kısıldığım yatak odasından.

Dönüyorum ve dönüyorum. Tekrar ve tekrar. Çocukların Noel'de aldığı pistlerden birinde giden oyuncak bir yarış arabası gibi. İşte ben buyum. Bir ayağım diğerinin önünde, parmaklarım beni gitmem gereken yere yönlendiriyor. Gözlerim kapalı. Hiçbir şeyin içine girmeyeceğim - burada sadece bir yatak ve kaçabileceğim bir penceresi olmayan küçük bir banyo var.

Bir adım. İki adım. Üç adım. Dört.

Nefeslerime ve ayaklarımın halıda çıkardığı sese odaklanırsam, kafamda bir şarkı oluşturabilirim. Hayali bir davul, bir bas, bir gitarla karışık şarkı söyleyen bir ses, aslında malikanenin yakınında matkap kullanan biri.

Malikane.

Malikane falan değil. Bir hapishane. Benim hapishanem. Yaklaşık yüz yıl önce Reznikovlar tarafından satın alınan eski bir akıl hastanesi.

Çok fazla güvenlik ve durmak bilmeyen partiler. Nesilden nesile aktarılacak bir ev.

Bir varise ihtiyaçları var-Igor bir tane istiyor. Xander beni buraya getirmek için sebep olduğu savaşa rağmen yakınımda olma fikrinden nefret ediyor ve Adryx ortadan kayboldu. Bize yardım ederken yakalandı ve şimdi o ve kuzeni saklanıyor. Yani Igor'un beni kaçırıp babamı ve kardeşimi vurduktan sonra planında şu ana kadar hiçbir yere varamadığını söyleyebiliriz.

Babam bacağına bir kurşun yedi ve ben saçlarımdan sürüklenerek dışarı çıkarılırken Malachi vuruldu. Zaten yan tarafından ağır kanaması vardı ama yaşıyor olmalıydı.

Ölmüş olamaz. Bunu bilirdim. Igor ya da Xander onu öldürmüş olsalardı bunu yüzüme vururlardı, bunu bir parti haline getirirlerdi.

Malachi yaşıyor. Aksine inanmayı reddediyorum.

Adryx'i sadece Xander'ın baygın olduğumu sandığı gecelerde sürgündeki kardeşiyle yaptığı gizli telefon görüşmelerinden biliyorum. İlk geceden sonra, gece içtiğim bir bardak suya hap attıklarını bildiğimi sanmıyorlar.

İçiyormuş gibi yapıyorum. Yatağın altındaki halının bir bölümü ilaçlı suyla ıslanmış. İlk gece Igor, Xander'ı odaya girmeye zorladı ve odayı kilitledi - ben uyanık kalmak için mücadele ederken onu işi bitirmesi için uyardı ve bana nefes almamı ve paniğe kapılmamamı, güvende olduğumu söylediğini duyduğuma eminim.

Sallandım, kıçımın üzerine düştüm ve ertesi sabah uyandım.

Tecavüze uğramış gibi hissetmedim. Bana dokunmamıştı. Xander yine tehdit edildi çünkü elinde hiçbir kanıt yoktu ve annem Igor'a onunla birlikte bir tanık göndermesini önerdi - Xander reddetse de baskı altında çözüleceğimi söyledi.

O pis bir hain.

Umarım ölür. Umarım Malachi onu öldürür ve babam onu affeder.

Xander'dan ben de nefret ediyorum, ama burada olduğum sürece, onun çevresinin bir ürünü olduğunu ve sadece babasını memnun etmeye çalıştığını daha iyi anlıyorum.

Benimle birlikte olmaya zorlanıyor ve uzun bir süre banyo aynasında yüzünde bitkin bir ifadeyle kendine bakıyor.

Eğer bir eş bulur ve ilk torununu doğurursa Reznikov Industries'i devralacak. Ödülü. Odaklanması gerektiğini düşündüğü tek şey.

Yıllarca başarısız oldu ve Adryx'e nedense ikinci bir şans verilmedi, bu yüzden Igor anneme milyonlar ödedi çünkü kızını sattığını duymuştu.

Parmaklarım duvarda duraklıyor, başım dinlemek için eğiliyor. Gerçek olup olmadığını asla bilemiyorum. Sesler var. Sesler. Müzik. Kahkahalar. Kelimeleri çıkaramıyorum, sanki bodrumda ya da tavan arasında sıkışıp kalmışım gibi, hayattan uzakta.

Xander çok parti verir. Sıkıldığım bir gece, yanımdaki yatakta otururken onun resimleri karıştırmasını izledim. O bir çapkın, bu çok açık, ama konu Abigail'e gelince hassas bir noktası var. Birkaç gün önce ona Abigail'i görüp göremeyeceğimi sorduğumda beti benzi attı ve arkadaş olmaya çalışmayı bırakmam için bana bağırmadan önce kelimelerini zar zor çıkarabildi.

Buraya sadece uyumak için geliyor - ya da sürekli reddettiğim için koridorda yürümem için bana bağırıyor. Daha fazla reddettiğimde, bana hayatını zorlaştırdığımı söylüyor ve beni burada, tek başıma bırakıyor, sadece kafamdaki ve duvarlardaki sesler aklımı başımda tutuyor.

Onunla evlenmeyeceğim. Bu konuda kararlıyım. Igor bana şantaj yapmaya çalıştı. Eğer oğluyla evlenip servetimizi ve gücümüzü birleştirmezsem, anneme zarar verecekti. Bu işe yaramayınca, çünkü annemi siktir et, babamı bulursa bana onun öldürülüşünü izleteceğini söyledi.

Tek anladığım babamın da saklandığı. Belki Malachi ile birlikte?

Xander'ın babası güçlü bir adam. Babam ve Malachi'nin saklanması mantıklı. Annem burada, malikanede olduğuna göre Molly de onlarla birlikte olabilir mi?

Beni kurtarmak için bir plan üzerinde çalışıyor olabilirler. Belki de Malachi'ın iyileşmesi için daha fazla zamana ihtiyacı vardır. Sadece üç hafta oldu.

Igor'dan çok korkuyorum. Xander'dan hep korkmuşumdur ama babası onun yanında bir canavar kalır.

Yüzüme bir tokat attı ve Xander'a beni yatak odasına götürmesini ve müstakbel karısıyla ilgilenmesini emretti. O zamandan beri buradayım. Duvar kâğıtları soyulmuş, günün hangi saatinde olduğumuzu görebileceğim bir penceresi olmayan ve sadece yaşlı bir kadının bana yemek getirdiği bu dört duvarın içindeyim.

Kapı açıldığında yürümeye tekrar ara veriyorum, içimden bunun Igor olmaması için dünyaya yalvarıyorum. Geçenlerde Xander'a, işi o yapmazsa kendisinin yapacağını söylemiş.

Buraya ilk geldiğimde zıplar ve savunma moduna geçerdim. Xander odadaki tüm iyi enerjiyi alıp varlığıyla kirletirken ben köşeye çekilirdim, ta ki onun gerçek düşman olmadığını anlayana kadar. Yani öyleydi, hala öyle ama artık zorlandığını bildiğim için aynı şey değil. Benim çocukken olduğum gibi.

Omzumun üzerinden baktığımda uzun boylu Reznikov'un ellerini saçlarında gezdirdiğini görüyorum. Koridoru görmek için onun yanına bakıyorum, uzaktaki pencere bana gece olduğunu gösteriyor.

Xander iç geçiriyor ve kapıyı kapatıp kilitliyor, sonra kravatını çıkarıp paylaştığımız yatağın üzerine atıyor.

Rahatlarken omuzlarım çöküyor. İlk haftaki gibi saklanmıyorum ya da beni bırakması için yalvarmıyorum, sadece başımı çevirip odanın kenarında yürümeye devam ediyorum ve parmaklarımı duvar kağıdının üzerinde gezdiriyorum.

Bir şeyler söylüyor ama onu duymazdan geliyorum, adımlarımı sayıyorum, duvar kağıdının parmak uçlarımda bıraktığı hisse odaklanırken kendi kendime mırıldanıyorum.

"Babam seni çoktan kırdı mı?"

Bakışlarımı ona doğru sürükleyerek donup kalıyorum. Sessiz ol diyorum ama içimden öfke geçiyor, muhtemelen yüz ifademden de belli oluyor.

"Güzel. Deli olman hâlâ hissedebildiğin anlamına geliyor, yani tam bir kabuk değilsin. Bu hafta sonu bir hayır etkinliğine katılmamızı istiyor," diyor gömleğinin düğmelerini açarak. "Eminim bu odanın dışında olmayı özlemişsindir. Benimle gelir misin ve uslu durur musun? Benimle evleniyor olman gerekiyor, bu yüzden toplum içinde baş belası olmana izin veremeyiz."

Dişlerim gıcırdıyor. "Seninle evlenmeyeceğim."

Burnunun kenarını çimdikliyor. "Bunu daha da zorlaştırmanın ikimize de faydası yok." Sonra kemerini çıkarıp yere bırakıyor. "Bok gibi görünüyorsun. Git duş al ve saçını yıka."

Hareket etmeyince bana doğru bir adım attı. "Tabii seni oraya sürükleyip kendim yapmamı istemiyorsan? Yeni ilişkimizde hâlâ keşfedecek bir sürü alanımız var."

"Aramızda bir ilişki yok ve sen bana dokunmayacaksın. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Bana dik dik bakıyor, çenesi geriliyor. "Babam, eğer bunun olmasına izin verirsen, kendi özgür iradenle odadan çıkmana ve malikaneye girmene izin vereceğini söyledi."

Çatılmamış bir kaşımı kaldırıyorum. "Seninle evlenmiyorum. Seni becermeyeceğim ve varisini doğurmayacağım. Baban kimi tehdit ederse etsin, senin yanına bile yaklaşmayacağım. "Hayırı cevap olarak kabul etme Xander."

Igor'un tehditleri beni kaşındırsa da, haftalardır burada olduğumu ve bana dokunmayı bile denemediğini düşünürsek, Xander'ın tehditlerinin hiçbir anlamı yok.

Ki bu hala bir şok. Kaçırılmadan önce benden ne istediği konusunda çok açıktı. Kurşun Malachi'nin göğsüne saplandığında çığlık atmaktan boğazımın ne kadar ağrıdığını hala hatırlıyorum. Beni susturmak ve onlara karşı koymamı engellemek için bahçede bayıltmak zorunda kaldılar. Tekmeledim, çığlık attım ve yalvardım ama burada uyandım ve o zamandan beri buradayım.

Xander yaklaşıyor, saçımın bir tutamını tutup parmaklarının arasında ovuşturuyor. Genelde hindistan cevizi kokar.

Şimdi, Igor'un bana kullandırdığı şampuandan. Karısı- Xander'ın annesiyle aynı.

Biraz daha yaklaşırsa, taşaklarına tekmeyi basacağım.

Üç sert rap, her ne yapacaksa onu kesintiye uğrattı.

Xander ofladı. "Ne?" diye tersliyor, dişlerini gıcırdatarak cevap beklerken bana dik dik bakıyor.

Kimse gelmeyince saçımı bırakıp kapıya yöneliyor ve kapıyı açınca babasının adamlarından birinin -siyahlar giymiş- dudaklarını birbirine bastırmış durduğunu görüyor.

"Ne?"

"Geç olduğunu anlıyorum efendim ama Bayan Hempill'i görme ihtimalimiz var."

Kaşlarımı çatıyorum. "Abigail?"

"Kapa çeneni," diye tersliyor Xander beni, sonra adama dönüyor. "Adryx?"

"Hayır. Sadece o. Onun için gitmemizi ister misin?"

"Ben giderim," diyor ve ceketine koşup onu giyiyor. "Benim iznim olmadan kimsenin ona yaklaşmasını istemiyorum. Olivia'nın da bu odada kalmasını sağla."

Muhafız başını sallıyor ve kapı yüzüme kapanıyor, beni bir kez daha bu dört duvar arasında yalnız bırakıyor, Xander'ın neden en iyi arkadaşımı bulmaya çalıştığını ve neden yine ölümcül derecede solgun göründüğünü merak ediyorum.

28

Olivia

Katılmaya zorlandığım partinin ana girişinden geçerken elbisesi yerde sürükleniyor. Kemanlar ve diğer enstrümanlar çalıyor, şarkı söyleyen bir ses havada yankılanıyor, Xander beni yanında tutuyor, sonra ailesini ve arkadaşlarını bulmak için beni kalabalığın arasından çekiyor.

Başım ağrıyor - yatak odasından kırmızı bir elbisenin beni beklediği soyunma odasına götürüldüğümden beri başım ağrıyor. Bana çok büyük geldi. Göğsümde kumaşı bir arada tutmak için bir klips var çünkü stilist Igor'a onu giymek için çok fazla kilo verdiğimi söylemek istemedi.

Igor parti boyunca başımı eğmemi söyledi ama yapacak başka bir şeyim olmadığı için bazen başımı kaldırıp etrafa bakıyorum, tanıdık yüzler arıyorum - muhtemelen siyah saçlı, dövmeli ve elinde sopa olan biri. Kalabalığın arasından zıplayıp herkesin kafasına vuracak, beni omzuna atacak ve bu kâbustan kurtulmamı sağlayacaktı.

Benim gerçeğim, tek bir ruh bile tanımadığımdır.

Igor ve Xander Rusça konuşup birlikte gülüyorlar. Beni bir kabine götürdüler ve Xander elini

Kalçamı kavrıyor, çekip çıkarmaya çalıştığımda daha sıkı sıkıyor.

"Hâlâ uslu durmuyor mu?" Igor soruyor. "Yoksa daha sert önlemler mi almamız gerekiyor?"

"Oraya varıyor. Emirlere uyuyor ve söylendiğinde nasıl diz çökeceğini biliyor."

Yalanı karşısında yutkundum. Neden babasına yalan söylüyor? Igor mırıldanıyor. "Ve hala onu becermedin mi?" "Henüz değil. Dediğim gibi, oraya doğru gidiyoruz."

"Bu bir sorun. Ama yine de seninle evlenmesi için ona ihtiyacımız var."

Yakınlarda bir pencere varsa, kendimi oradan atabilirim - bundan daha kötü ne olabilir? Hiçbir şey. Hiçbir şey bu durumdan daha kötü olamaz.

"Belki de ona başka bir varis koyan ben olmalıyım. Çocuk seninmiş gibi davranabilirsin," diyor Igor ve kanımın her damlası donuyor.

"Gerek yok," diye homurdandı Xander. "Bunu kendim yapabilecek kapasitedeyim."

Igor onaylamayarak mırıldanıyor. Sonra tekrar Rusça konuşmaya başlıyor. Ne konuştuklarını bilmiyorum ama Xander'ın kalçamdaki tutuşu yumuşuyor ve sonra telefonunu gizlice kontrol ederken ortadan kayboluyor.

Babası başka biriyle konuşmaya gidiyor, dikkatini bizden uzaklaştırıyor ve Xander'ın dudaklarını kulağımda hissediyorum. "Bana tuvaleti kullanman gerektiğini söyle. Seni duyabildiğinden emin ol."

"Neden?"

"Güven bana," diye fısıldıyor.

"Sana güvenmek için hiçbir nedenim yok," diye tıslıyorum.

Gözlerini deviriyor ve hâlâ derin bir sohbete dalmış olan babasına bakıyor. "Aileme kelepçelenmekten hoşlanmıyorsan, sadece bana sor."

Yüzünde herhangi bir sahtekârlık ararken dudaklarım aralanıyor.

Sonra boğazımı temizliyorum ve Igor'un duyabileceği kadar yüksek sesle "İşemem lazım" diyorum.

Igor göz ucuyla bakarken kıkırdıyor. "Müstakbel karını tuvalete götür evlat."

Başını sallıyor ve parmakları bileğime dolanmış halde onunla kalabalığın içinde yürüyorum. Tuvalet tabelalarını takip ederek aşağıya iniyoruz ama dar ve soğuk bir koridordan sağa dönüyoruz.

"Nereye gidiyoruz?" Adımlarım titrerken sesim titreyerek soruyorum.

"Seni çıkaracağıma dair birine söz verdim." İki gölgenin beklediği arka sokağa açılan kapıyı çekiyor. "Sözümü tuttum," diyor onlardan birine.

Kaşlarımı çattım. Tam ona ne demek istediğini soracaktım ki beni dışarı itti. Birinin kollarına doğru.

Abigail'in kolları.

"Olivia!" diye ağlıyor, kapı arkamdan çarparken bana sıkıca sarılıyor. Başını omzuma gömüyor ve hıçkıra hıçkıra ağlıyor. "Aman Tanrım. Çok endişelendim. Xan senin iyi olduğundan emin olacağını söyledi ama ona inanmadım. Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

İçimden inançsızlık geçiyor. Arkadaşım burada değil, bana sarılıyor, değil mi? Rüya mı görüyorum? İçkime ilaç mı kattılar? Bunların hepsi bir halüsinasyon mu? Gözlerimi birkaç kez kırpıştırıyorum ama en iyi arkadaşım hâlâ bana sarılıyor. Soğuk tenime karşı sıcak ve rahat hissettiriyor, ben de kollarımı ona dolayarak sırtını kucaklıyorum.

Taş hala göğsümde ama daha hafif.

Onlarla birlikte olana kadar rahatlamayacağım.

Ailemle. "Sana zarar verdiler mi?" diye soruyor.

"Beni her şeyden çok yalnızlaştırdı," diye cevap veriyorum, kollarımı ondan çözerken gözyaşı dökmüyorum. "Ben iyiyim."

"Bu çok güzel bir buluşma."

Döndüm ve Xander'ın kuzenini görünce donakaldım. Sesi pek Rus gibi çıkmayan diğer Rus. Sebastian Prince ayağını duvara dayamış, esrar olduğunu tahmin ettiğim bir şey içiyor.

"Nasılsın, küçük Vize. Bok gibi görünüyorsun."

Acı soğukta kollarımı ovuşturuyorum. "Neler oluyor?"

Ellerini havaya kaldırır. "Xander seni buraya getirmek için Adryx'le anlaştı. Seni babana götürmek benim görevim. Bu da peşime takılmak istedi." Abigail'i işaret eder. "Bir araba her an burada olabilir."

Ağlamak istiyorum, gözlerimin arkasında yaşlar birikiyor ama düşmüyorlar. Babamın ya da Malachi'nin kollarında olana kadar kendimi güvende hissetmeyeceğim.

"Malachi hayatta mı?"

"Sayılır."

Kalbim küt küt atıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Onu gördüğünde anlayacaksın. Seni daha fazla travmatize etmek istemem. Sevgili aile üyelerimden herhangi biri sana zarar verdi mi?" diye soruyor, Abbi çoktan vermiş olmasına rağmen başını eğip havaya zehirli duman üflüyor. "Eskisinden çok daha zayıflamışsın. Seni beslemediler mi?"

Dişlerimi birbirine geçiriyorum, sonunda bir damla gözyaşı serbest kalıyor. "Kardeşim iyi mi?"

Sebastian sigarayı bir fiske vurup son duman bulutunu da dışarı üflüyor. "Ona neden öyle diyorsun?"

"Soruya cevap ver."

"Büyük ihtimalle yaşayacak. Şu an komada." Ağzımı kapattım. "Aman Tanrım."

"Ona bundan daha fazlasını ver, Tanrı aşkına, Base." Abigail başını sallar. "Artık durumu kritik değil."

Sebastian uzun bir süre ona baktıktan sonra bakışlarını bana çeviriyor. "Bıçaklandığında bir akciğeri delinmiş ve göğsünden vurulmuş. Kurşun kalbini on santimle ıskalamış. Ama çok kan kaybetti ve bazı komplikasyonlar yaşadı."

Aman Tanrım. Malachi.

Sertçe yutkunuyorum. "Babam mı?"

"Malachi'nin yanından ayrılmadı."

Derin bir nefes alıyorum. "Peki ya kız kardeşim?"

"Şu geveze olan mı? O iyi. Ben koltukta uyurken yüzüme örümcek koymaya çalıştı. I

onu dövmek istedim ama kayınpederimin bunu onaylayacağını düşünmedim." Sonra gülümsüyor. "İyi bir adam olarak kızı için yeterli olduğuma onu ikna etmeye çalışıyorum."

"Sen başka biriyle evlisin," diye ekliyor Abbi.

"Bunun konuyla ilgisi yok."

Reznikov ailesinin psikotik yapısına çok iyi uyduğunu düşünmeye başladım. Biraz akli dengesi yerinde değil.

"Kardeşim hastanede mi o zaman?"

"Hayır, özel doktorların bulunduğu güvenli bir evimiz var. Ve lütfen ona kardeşim demeyi kes. Bu en iyi arkadaşımın kız arkadaşımı becermesi gibi bir şey."

"Kardeşler mi?" "İkizler,"

diye onaylıyor.

"Ben ve Malachi akraba değiliz. Sadece birlikte büyüdük."

Kaşlarını kaldırıyor. "Seni becerirken ona kardeşim diyor musun?"

Ağzımı kapatıyorum, kollarımı kavuşturup başka

tarafa bakıyorum. Sahte bir şaka yaptığını

duyuyorum.

Abigail oflar. "Dramatik olmayı bırak," diye onu azarlıyor. "Onlar gerçekten kardeş değiller, bu yüzden birlikte olmalarında yanlış bir şey yok."

İlk defa ilişkimizi savunuyor. Ona sarılmak istiyorum.

"Sikiş arkadaşı seçimine rağmen, iyi görünümlü bir adam."

Sıkıntıyla dudağımı çiğniyorum. Bu adam çekilmez biri. "O benim erkek arkadaşım, seks arkadaşım değil."

"İki tarafa da sallanıyor mu?"

Dönüp ona baktım, kafam karışmıştı. "Ne?"

"Hmm." Kendi kendine düşünerek gülüyor, sonra saatini kontrol ediyor ve hala burada olmadıklarını görünce hayıflanıyor. "Eğer bir kız arkadaşım olmasaydı, sanırım onu becerirdim."

Bakışlarım ölümcül bir hal alıyor.

Yine gülüyor. "Sahiplenici mi? Yoksa kardeşini senden çalabileceğimden gerçekten korkuyor musun?" Sonra yüzünü buruşturuyor. "Kahretsin, şimdi ona öyle dememi bile sağladın. Değiştir şu lanet konuyu."

"Onu rahat bırak," diye tersliyor Abigail. "Bence eğer sen-"

Kapı açıldığında Xander endişeli görünüyordu. "Biliyorlar. Bir sıçanımız var. İçeri gir Olivia." Bakışları Sebastian'a yönelir. "Şoförünüz beş dakika önce vuruldu. Dışarıda kimin çalıştığını bilmiyorlar." Xander Abbi'ye bakar. "Onu buradan götür, Base."

Kendi kendine yemin eder ve Abigail'i yakalar. "Üzgünüm, küçük Vize." "Neden onu şimdi yanımıza alamıyoruz?"

Xander Abbi'ye, "Bu çok riskli," der. "Onun peşine düşecekler ve burası muhafız kaynıyor. Onlar seni yakalamadan git."

Dudağını ısırıyor ve umutsuzca bana bakarak "Özür dilerim" diyor.

Bana dönüp bakmadan aceleyle ara sokaktan çıktılar. Ve işte kaçışım.

"Eğer kaçarsa, patlar. Yarım saniye içinde ölür."

Xander ve babası koluma bir takip cihazı yerleştirmeyi tartışırken duraklıyorum, gözlerim açılıyor. Dün gece beni dışarı çıkarma girişimi içeriden birinin sadık olmadığını kanıtladı ve Igor beni kaybetmeyi reddediyor.

Ki bu hiç mantıklı değil. Tüm bu pisliklerin yanında ben bir hiçim.

Bugün, hala burada olmam korkunç olsa da, Malachi'nin kesinlikle hayatta olduğunu, iyileştiğini ve babamın, Molly'nin ve Abigail'in iyi olduğunu bilmek biraz daha kolay oldu.

Omuzlarımdan bir yük kalktı ama o kaya hala göğsümde oturuyor, her nefes alışımda beni boğuyor çünkü orada değilim, Malachi'nin uyanmasını bekliyorum.

Igor kollarını ve bileklerini kavuşturup mutfak tezgâhına yaslanarak, "Bitir şu işi," diyor. "Bir saat içinde bir toplantımız var ve oyuncağını odasına geri götürmeni istiyorum."

"İçime lanet olası bir takip cihazı koymayacaksın," diye çıkışıyorum, uzaklaşmaya çalışırken sırtım onun hareketsiz muhafızlarından birine çarpıyor. "Kaçmayacağım," diye yalan söylüyorum.

Xander önüme geçti. "Bu tartışmaya açık değil, Olivia. Ver şu lanet kolunu bana."

Gözlerim umutsuzca etrafımızı arıyor ama tek gördüğüm onun adamları ve Igor, bekliyorlar, bakıyorlar, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülmeye başlarken bazıları kendi kendilerine kıkırdıyorlar.

"Lütfen bunu yapmayın."

Xander şov yapıyor. Partinin dışından alınmamı ayarlayanın kendisi olduğunu kimsenin bilmesini istemiyor - Sebastian oradaydı ve beni tüm bunlardan kurtarmak üzereydi. O da kolayca kaçabilir. Eğer Abigail'le gerçekten bir şeyler yaşıyorsa, neden onunla saklanmıyor?

Adam kapıdan içeri dalıp bana içeri girmemi söylediğinde yüzündeki ifade binlerce hikâye anlatıyordu. Aralarında bir şeyler dönüyor. Eğer akıllı olsaydı, ters yöne kaçardı ve kesinlikle Adryx gibi başka bir Reznikov'un kollarına atılmazdı.

O ne düşünüyor?

"Sana söyleneni yap, yoksa bu iş çirkinleşecek. Bana ver. Lanet kolunu. Kolunu."

"Umarım Malachi seni yakaladığında bunu yavaş ve acı verici bir şekilde yapar."

Igor oflayıp pufluyor ve Xander'ı kenara iterek bileğimden tutup beni kendisine çekiyor. İğrenç nefesinin ve giysilerindeki puro dumanının kokusunu alabiliyorum - her iki koku da duyularıma sızıyor ve

Oğlunun elinden uzun ve sivri bir şey alırken kusmamaya çalışıyorum.

"Onu terbiye etmek ne kadar zor?" diye Xander'a dudak büker. "Öğrenmen gereken çok şey var, evlat." Bana dönerek, ben acıyla irkilinceye kadar sıkıca kavrıyor. "Kıpırdanırsan ya da çekilmeye çalışırsan daha çok acıyacak."

Dişlerimi sıkıyorum ve o yavaşça, çok yavaşça iğneyi derime batırırken başka tarafa bakıyorum; etim yırtılıyor ve ılık sıvı yere damlıyor.

"İşte," diyor, iğneyi daha da içeri itip kası keserken ve takip cihazını yerleştirirken sırıtarak. "Artık bizden kaçmanın hiçbir yolu yok."

Yanıyor. Etime çivi batırıyormuş gibi hissediyorum ama bundan zevk alıyorum.

Bu acıyı birkaç dakika bile hissetsem, kalbimdeki acıyı ve paniği görmezden gelebilirim. Çünkü artık kimse beni kurtaramaz.

29

MALACHI

TO bip sesi hiç durmayacak.

Ne kadar uyanık olursam sesim o kadar yükseliyor.

Sesler var. İki ses. Sanırım. Tabii tek bir ses varsa ve yankılanmıyorsa. Anlamak için yeterince odaklanamıyorum.

Olivia yine odama gizlice girdi ve lanet telefonunun alarmını kapatmadı mı? Neden hala ötüyor? Bana ne diyor?

Uyumaya devam etse iyi olur. Henüz uyanamayacak kadar yorgunum, amigo antrenmanı öğleden sonra başlayacak, o yüzden film izleyerek tembel bir sabah geçirebiliriz. Belki birkaç gece önce yaptığım gibi yine onu becermeme izin verir?

Parker susturuldu ve her ne kadar annem Adam'ın seçtiği talip olması konusunda kararlı olsa da, onu tüm bunlardan çok ama çok uzaklara götürmeyi planlıyorum.

"Malachi."

Sesi farklı geliyor - belki de bütün gece ağladığı için sesi biraz kısıktır. Yine kabus mu gördü? Benimleyken nadiren olur ama

Belki daha da kötüleşiyorlardır? Zihnine musallat olmalarını nasıl engelleyeceğimi bulmak için biraz araştırma yapmam gerekecek.

Göğsümde bir ağırlık var ve parmaklarımı saçlarında gezdirmek istiyorum. Her zaman yaptığım gibi kokusunu alamıyorum. Zihinsel olarak kaşlarımı çatıyorum çünkü yüzümü zar zor hareket ettirebiliyorum.

Sonra ikinci bir ses geliyor. Belirgin bir şekilde farklı. Lanet olsun. Ailelerimiz içeri girip bizi yatakta mı gördü? Biz bir şey yapmıyoruz.

Olivia baygınken onunla yattığımı öğrendiler mi? Her şeyi benim için mahvetmek mi istiyorlar? Daha önce bir kıza dokunmadığımı söyledim. Birini öpmedim. Onun tadına bile bakmadım.

Küçük bir yalancıdan başka bir şey olmadığımı bilseydi ne yapardı?

Yine adımı söylüyor.

Beynim kısa devre yapıyor çünkü etrafımdaki seslerin hiçbiri Olivia'ya ait değil.

Biri yumuşak, diğeri sert, ama kime ait olduklarını anlayacak kadar odaklanamıyorum.

Gözlerimi açmaya çalışırken inliyorum ya da inlemeye çalışıyorum - boğazımda bir şey var. Yutkunmaya çalışıyorum ama boğuluyorum, bu da bip sesi çıkaran şeyin temposunu arttırmasına neden oluyor. Ağzımdaki şeyi hissetmek için elimi kaldırıyorum ama bir nefes sesi duyuyorum ve biri bileğimi tutuyor.

"Baba! Hemşireyi çağır! Uyandı!"

Bir ayakkabı sesi geliyor, bir el yüzüme konuyor - Olivia'mınki gibi yumuşak ve nazik değil. Hayır, bu sert bir el. Büyük. Parmakları yanağımı kavrıyor. Gözlerimi açmaya çalışmama neden olan sert bir dokunuş ama o kadar güçsüzüm ki vücudum ağrıyor.

"Hadi oğlum. Bize geri dön. Artık uyanman gerek. Lütfen."

Bu benim babam mı? Neden burada, uyanmam için yalvarıyor? Bekle.

Dur bakalım.

Evdeki yatağımda değilim.

Olivia kollarımdayken yatmıyorum. Olivia gitti. Burada değil. O... Hayır.

Onu aldılar. Ellerinde. Onu benden çaldılar.

Kahretsin, her şey acıyor. Ne oldu lan?

"Bir şeyler yemeye gitmelisiniz efendim. Henüz tam olarak uyanmadı," dediğini duyuyorum. "Ona biraz zaman verin."

"Biraz zaman mı? Oğlum göğsünden vurulduktan sonra üç haftadır komada! Bu onun ilk yaşam belirtisi ve siz bize odadan çıkmamızı mı söylüyorsunuz?"

Sekiz yıl önce, hastane yatağında yatan oydu. Yanında değildim; onu oraya koyduğum için parmaklıklar arkasındaydım. Onu incittim ve şimdi burada yanımda olmamalı, beni uyandırmaya çalışmamalı.

Yine de burada, eli hâlâ yüzümde, yanımdan ayrılmayı reddediyor.

Farklı bir bedende mi uyandım? Benim Malachi olduğumu biliyor mu?

Doğrulmaya çalışırken tüm vücudum çığlık atıyor ama yapamıyorum. "Gidelim baba."

Molly'nin sesiyle tekrar hareket etmeye çalışıyorum.

Bunların hiçbiri olmuyor. Lanet bir kâbusun içindeyim ve Olivia beni bekliyor. O gitmedi. Ellerinde değil. Buna inanmayı reddediyorum.

Nerede o? Neden burada değil? Onu kurtarmayı başaramadılar mı?

Sikeyim. Nerede benim lanet kız kardeşim?

Bir gözümü açmayı başarıyorum ve aşırı hassasiyetten dolayı anında irkiliyorum, parlak bir ışık beni kör ediyor, göz çukurumun arkasını yakıyor.

Çoktan ölmüş olabilirim. Mantıklı olurdu. Her zaman cehenneme gideceğimi biliyordum, bu yüzden beni babamla birlikte bir odaya tıktılar ve o da kıpırdamayan bedenimden intikam almaya başlamak üzere.

"Oğlumu terk etmiyorum," diye bağırdığını duyuyorum. "Üç haftadır yanından ayrılmadım ve ayrılmayı da düşünmüyorum.

uyanmak üzereyken. Beni dışarı sürüklemen gerekecek."

"Çok az uyudunuz, Bay Vize."

"Oğlum uyanık ve iyi olduğunda ve kızım bize döndüğünde uyuyacağım."

Bize geri dön.

Olivia gerçekten burada değil.

Gözlerim kapaklarımın ardında yanıyor, o kadar işe yaramaz haldeyim ki sevgilim gitti ve onu kurtarmaya çalışmak bir yana, lanet olası gözlerimi bile açamıyorum.

Ama sonra her şey sessizleşiyor, dünya dönmeyi bırakıyor, kalbim atmaya başlıyor, ciğerlerim artık bir makine tarafından kontrol edilmiyor, onun yankılanan çığlığını duyuyorum; bir güç beni sırt üstü yere düşürürken, göğsümde yanma hissi yayılırken benden sürüklenirken gözlerimdeki dehşeti görüyorum.

Tek görebildiğim, yanımda bir bıçak yarası ve göğsümde bir kurşunla uyuşmuş, ölü, gözünü kırpmayan bir haldeyken onun ne kadar korktuğu.

Burada

olmamalıyım.

Olivia ellerinde.

Lanet olası kız kardeşim.

Tarif edemediğim bir acı göğsümü daha da sıkıyor, iki gözüm de yanan ışıklara açılıyor ve kendimi doğrulmaya zorluyorum.

İçimden geçen panik yüzünden babam anlayamadığım bir şey söylüyor. Biri omuzlarımdan tutup beni tekrar aşağı itiyor. Bana bağlı bir hatta bir şey enjekte ettiklerinde soğuk bir his koluma hücum ediyor.

İçimdeki her şeye rağmen savaşmayı bırakıyorum ve duyduğum son ses babamın buraya hemen birini getirmesi için bağırması oluyor.

Gözlerim yavaşça açılıyor. Kafamın karıştığını hissediyorum ama uyanmaya çalıştığım son birkaç seferden daha kontrollüyüm.

Boğazımda bir yumru var. Sürekli orada, yanımda sesler duyduğum ama onlara uyanık olduğumu söyleyemediğim her seferinde beni boğuyor.

Vücudum ağrıyor ama hareket edemiyorum. Gözlerimi kapatıp odaklanmaya çalışırken parmaklarım zar zor titriyor.

Molly okul hakkında konuşuyor ve babam matematiksel hesaplamalarla ilgili bir şeyler açıklıyor. Sanırım ev ödevi yapıyor.

Birinin Rus aksanıyla "Cevap on dört," dediğini duyuyorum.

Gözlerim kayarak açılıyor. Bu kez karanlık bir oda buluyorum, yan taraftaki bir lamba köşedeki küçük masayı aydınlatıyor, Molly önünde bir hesap makinesiyle kağıt üzerinde bir şeyler karalıyor.

"Hesaplama yapmadan bunu nasıl bildin?" diye soruyor ve gözlerim onun bakışlarını takip ederek yanındaki sandalyede oturan iri forma yöneliyor.

Ben Adryx Reznikov'a bakarken makinelerin bip sesi artmaya başlıyor.

Bakışları kalkıyor ve benimkilerle çarpışıyor.

Göğsüme saplanan acıya rağmen kendimi yukarı atıyorum, bir şey kolumu çekiyor ve derimi yırtıyor. Zayıf yumruğumu kız arkadaşımla evlenmeye çalışan adamın kardeşiyle çarpıştıramadan babam beni yakalıyor ve aramıza giriyor. "Sakin ol. O bizim tarafımızda, unuttun mu? Sakin ol, Malachi."

"Bu şekilde tepki vermen normal. Çok şey yaşadın," diyor Adryx kollarını kavuşturup dizlerini zıplatarak. "Ve

Merak etmeyin, güvenli evlerimden birindesiniz. Bizi kimse bulamaz."

Olivia, babama işaret veriyorum.

"Kardeşimle birlikte. Zarar görmedi ve onu geri almak için çalışıyoruz."

Gözlerim tekrar ona kaydı. Onu şimdi geri istiyorum.

"Öyle bir şey olmayacak," diye cevap veriyor ve içimden yatağın yanındaki tepside duran iğnelerden biriyle boğazını kesmek geliyor. "Babamın sahip olduğu en güvenli binalardan birinde. Reznikov malikanesi."

Git onu getir, diye imzalıyorum, orada sıkışıp kaldığını düşündükçe ellerim titriyor.

"Artık erişimim yok. Ben ve Sebastian görevlerini engellerken yakalandık ve şimdi biz de saklanıyoruz. Bunun başlıca nedeni kuzenimin işe yaramaz bir salak olması ve telefonundaki GPS takip cihazında sizin adresinizin bulunması ve babamın bunun izini sürmesi." Omuz silkiyor. "Gerçi ona karşı çalıştığımı zaten biliyordu, bu yüzden sevgili kuzenim şimdilik hayatta."

Babam omzumu okşadı. "Bize yardım ediyor." Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Neden?

Adryx cebinden bir kutu çıkarıp yüzüne bir gözlük yerleştirdikten sonra telefonunu da çıkararak, "Benim de nedenlerim var," diye ekliyor. "Birkaç gün önce Olivia'yı dışarı çıkarmaya çalıştık ama başaramadık. Şu anda kolunda bir takip cihazı var."

Gözlerim açılıyor ve yatağa geri düşüyorum, haftalardır hareketsiz kaldığım için tüm vücudum ağrıyor. Bacaklarım şimdiden karıncalanıyor, ayak parmaklarım acıyor ve kollarımda spazmlar var. Ama hiçbiri Olivia'nın pozisyonu karşısında kalbimin çarpmasıyla kıyaslanamaz.

"İçeri girip onu da alamayız," diyor babam, elini dağınık saçlarında gezdirirken, yüzü hayatı boyunca hiç uzatmadığı sakallarıyla kaplı. Üç haftadır tıraş olmuyor, neredeyse hiç uyumuyor ve endişeleniyor.

Neden? Ellerim kucağıma düşmeden önce imzalıyorum.

"Yakınlık tetikleyicisi var. Eğer malikaneden ayrılırsa, onu öldürür."

Gözlerim kayarak kapanıyor, kalp atışlarım hızlanırken ciğerlerim büzüşerek yok oluyor. Bacaklarımdaki karıncalanma hissi kötüleşiyor, kollarıma ve parmaklarıma yayılıyor ve yüzümü ellerimin arasına bırakıyorum çünkü ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Bu kötü bir rüya, bir kabus. Bunların hiçbiri gerçek değil. Yine halüsinasyon görüyorum. Görüyor olmalıyım. Son zamanlarda yaptığım tek şey aklımı kaybetmekti, bu da onun bir sonucu. Olivia şu anda yatakta beni uyandırmaya çalışıyor ya da ormanda, oturma odasında, banyoda duruyorum ve kafam bomboş ve takılıp kalmış durumda.

Bu boktan rüyada sıkışıp kaldım.

Başımı kaldırıyorum, oda dönüyor, ama ne kadar bitkin olduğuma, başımın ne kadar döndüğüne rağmen bir soru daha imzalamayı başarıyorum.

Yaralandı mı?

"O güvende," diye yanıtlıyor, aslında sorduğum soruya yanıt vermiyor. "Xander, ister inan ister inanma, bizim tarafımızda. Babamıza karşı çıkmak pek de kolay değil. Kardeşimi sıkı emirleri altında tutuyor ve sonunda evlenip bir sonraki varisine sahip olmalarını çok istiyor."

Midem bulanıyor. Onu becerdi mi?

"Hayır." Başını sallıyor. "Xander ona ilgi duymuyor ve o da Xander'a ilgi duymadığını açıkça belirtti. Sürekli seni sorup duruyor."

Neden kolunu kesip onu kurtaramıyorum?

"Takip cihazı sinirlerine takılı. Çıkarmaya ya da kaçmaya çalışırsa onu anında öldürecek."

Dişlerimi sıkıyorum, ayağa kalkmaya çalışıyorum ve yüzüm buruşuyor. Ayağa kalkmam lazım. Aktif olmalıyım. Onu kurtarmalıyım.

Yaralarıma tuz basmak için ekliyor: "Eğer Xander onu yakında hamile bırakmazsa, bunu babam yapacak. Üç hafta önce malikâneye gittiğinden beri doğum kontrol hapını bıraktı bile."

"Cehennem gibi olacak," diye hırlıyor babam. "Bu plan için acele etmeliyiz."

Aralarına bakıyorum, birinin bu lanet olası hareket halinde olmayan büyük planı detaylandırmasını bekliyorum.

"Bazı yardımlarımız var," diye açıklıyor. "Kuzenim bize yardım edebilecek insanlarla tanışıyor. Birini saklamalarına yardımcı olduğumuz sürece bize yardım edeceklerdir."

Telefonunu kontrol eder ve iç çeker. "Sabah geliyorlar. Olabildiğince dinlenmeni öneririm çünkü bir plan yapmamız ve Olivia'yı bir an önce Igor'dan uzaklaştırmamız gerekiyor."

Ertesi gün kendimi biraz daha canlı hissettim. Endişe, kaygı ve lanet olası ağrı zapları yüzünden zar zor uyuyabiliyordum, bu yüzden hemşire geldi ve bana düşünceleri ve diğer her şeyi uyuşturmak için bir şeyler verdi - babam yanımdaki boş yatakta uyudu, Molly ise Abigail ile üst katta uyudu.

Burada olması harika. Sadece harika. Olivia için neden yeterince iyi olmadığımı hatırlatacak bir kişi daha.

Babam, Base ve Adryx yakalandığında kaçmayı başardığını söyledi. Muhafızları dövüp öldürmüşler ama isimleri Igor Reznikov'a çoktan bildirilmiş. Ama Abigail çoktan gitmişti. O pislik Xander'ın onu bulup güvenilir muhafızlarından birine buraya getirmesi bir hafta sürmüş.

İçimden bir ses burada kendi isteği dışında olduğunu söylüyor.

Kardeşlerle arasında kesinlikle bir şeyler var. "Mor saçlı olan nerede?" Ben takip ederken Base soruyor

dar bir koridorda ilerliyorlar.

"Uyuyor," diyor Adryx.

Kuzeni kıkırdar. "Bunu biliyorsun, değil mi? Acaba hangi kardeşini seçecek?"

"Kapa o lanet çeneni. En iyi arkadaşın seni boğazlamamdan kurtarmak için burada değil."

"Kade eve döndüğünde onurumu koruyacak."

Babam yanımda başını sallıyor, bastonu ağırlığını taşıyor. Bacağından vurulmuş; ölümcül ya da benim ona yaptığımdan daha kötü bir şey değil, ama tekrar yürümekte zorlanıyor.

Bir toplantı odasına giriyoruz. Ortada uzun bir masa, duvarda bir beyaz tahta ve alçak tavandan sarkan tek bir parlak ışık var.

Taze boya kokusu alabiliyorum.

Sebastian yanındaki sarışını işaret ederken buna odaklanıyorum. "Bu benim karım, Luciella."

Yüzünü buruşturuyor. "Ben senin karın değilim."

Elini yumruk yapıyor ve gözlerini kapatıyor.

"Nikita senin karın," diye tersledi, sandalyesini itip ayağa kalktı, sonra büyük şalını vücudunun etrafında yeniden düzenledi. "Ben odama geri dönüyorum."

Başını arkaya eğip Rusça bir şeyler mırıldanıyor, kapı arkasından çarparken gözlerini tavana dikiyor, sonra iç çekiyor ve kollarını kavuşturmuş oturan yaşlı adama başıyla selam vererek tanıtıma devam ediyor.

"Bu Tobes. Biraz kötüdür."

Ona ters ters bakar. "Sabrımı test etme."

"Ve biraz da alıngan," diye ekliyor Base. "Benden pek hoşlanmıyor çünkü hem kızının hem de oğlunun gelmesini sağladım."

"Bir kelime daha edersen, Sebastian, seni yerin dibine sokarım."

Babam başını yaşlı adama doğru eğiyor. "Senin ölmüş olman gerekirdi."

Konuştuğu adam kaşlarını kaldırır. "Olmadığına şaşırdım Jamieson."

Ona şaşkın bir bakış attım ve babam açıkladı, "Yıllar önce onun avukatıydım."

Base ellerini kalçalarının üzerine koyar. "Ve daha önce Vize ailesini tanıdığınızdan bahsetmeyi düşünmediniz mi?"

Adam omuz silkiyor. "Sana bir şey söylememe gerek yok." Base tuts. "Lanet olası aile."

"Biz aile değiliz ve asla olmayacağız."

Ben babam için bir sandalyeyi kenara iterken o bir sonraki adama doğru ilerliyor. Yanlışlıkla bastonunu düşürüyor ve ben de yanımdaki ve göğsümdeki yanmayı görmezden gelerek eğiliyorum ve neredeyse dikişlerimi yırtarak bastonu onun için geri alıyorum.

Bana teşekkür edişinde bir gariplik var, sonra boğazını temizliyor ve dikkatimizi tekrar şirketimize çeviriyoruz.

"Bu Barry. Asistanım."

Adam kaşlarını çattı. "Ben onun asistanı değilim."

"Teknik olarak sen benim en iyi arkadaşımın asistanısın, yani öyle sayılırsın."

"Siktir git, Base."

Yaşlı olan sandalyesinde arkasına yaslanarak konuşuyor.

Adryx eliyle onu işaret ediyor. "Kuzenim insanları nasıl tanıştıracağını bilmediği için, bu Tobias Mitchell. Ama sanırım siz onu zaten tanıyorsunuz."

Kahretsin.

Tüm dünya onu ve oğlunu duydu.

O bir psikopat - muhtemelen benden daha kötü ve bunun bir şey ifade ettiğini biliyorum. Burada olmasına ve onu teknik olarak hapse atan kadının peşinde olmamasına şaşırdım.

Sanırım ortak bir noktamız var. Sevdiğimiz insanlar için hayatlarımızı mahvederiz ve hiç pişmanlık duymayız.

Plan nedir?

Adryx, "Eğer Olivia bu hafta sonuna kadar Xander'la evlenmeyi kabul etmezse, babam onu o gece götürmeyi planlıyor," diyor.

Çenemde tikler var. Ne demek istiyorsun?

Dudakları birbirine yapıştı. "Benim ve kardeşim gibi beceriksiz olmayan bir varis istiyor. Xander'a çocuk ondanmış gibi davranacaklarını söyledi."

Ayağa kalkıyorum ama babam kolumu tutuyor. "Anlık öfkeyle hareket etmek onu geri getirmez Malachi. Onlar güçlü insanlar ve akıllı olmamız gerekiyor. Eğer oraya dalarsan, onu sonsuza dek kaybedebiliriz."

Hiçbir şey yapmadan oturmamı mı bekliyorsun?

"Hiçbir şey yapmıyoruz," diyor Adryx. "Bir planımız var. Babam önümüzdeki hafta malikânede bir etkinlik düzenliyor. Maskeli. Olivia katılmaya zorlanacak. Takip cihazı onu her zaman malikânede kalmaya zorluyor." Koltuğuna çöktü ve iç geçirdi. "Ama Barry tüm sistemlerini devre dışı bırakmanın bir yolu üzerinde çalışıyor. Onu buraya getirecek ve takip cihazını çıkaracak kadar uzun bir süre. Güvenle."

Omurgam düzeliyor. Bu işe yarayabilir mi? Onu geri getirebilir miyim?

Hay sikeyim. Bir umut telaşı var.

"Xander ikimizi içeri sokabilir. Ama kim olduğumuzu gizlemek için maske de takmalıyız. Olivia gaz maskesi takacak - Xander aracılığıyla istediği şey buydu. Kimliğini tespit etmemize yardımcı olur."

Dudağım seğiriyor.

Benim iyi kızım.

Hangi maskeyi takacağını bilmeme gerek yok. Yakınlarda olduğunu bilmek için onu görmeme bile gerek yok. Ben de gideceğim. Ben de gaz maskemi takacağım.

"Bütün bunlardan ne anlıyorsun?" Babam soruyor. "Bunu kalbinin iyiliğinden ya da yatağında uyuyan o kız için yapmadığını biliyorum."

Adryx sırıtıyor. "Babamı öldüreceğim."

30

Malachi

Dikişlerimi temizlettikten ve yaralarımı kontrol ettirdikten sonra, kendimi küçümseyerek duşa girdim ve giyindim Her saniyesini.

Burada durup banyo aynasında kendime, göğsüme bakmamalıydım. Göğsümde bir patlama olmuş gibi görüneceği kesin olan yara izine. Olivia'nın bunu çirkin bulup bulmayacağını ya da yan tarafımdaki yaklaşan yara izi hakkında ne düşüneceğini ya da onu koruyamadığım gerçeğini merak etmemeliyim.

Beni bir daha görmek istemeyebilir. Onu güvende tutmam gerekiyordu.

Hep başarısız oluyorum.

Babam ve Molly'nin beni ağırlamasına bile şaşırdım. Olivia'nın gitmesinin sebebi benim, şansım varken onu tüm bunlardan uzaklaştırmadım. Babam kaçmamı söylediğinde Olivia'yı bisikletime sürükleyip dünyanın öbür ucuna götürmeliydim.

Onu geri aldığımda yapacağım şey tam olarak bu. Molly ve babamın da taşınmasını sağlayacağım. Burada güvende olmayacaklar ve onlara şimdi ihtiyacım var.

Babam her zaman yanımda. Beş dakika sonra fizyoterapisini bitirmiş olacak ve benim için binayı arayacak, sonra ilaçlarımı almamı söyleyecek ve hiçbirini atlamadığımdan emin olmak için her birini yutmamı izleyecek.

Neredeyse öldürdüğüm adamın benim koltuk değneğim olacağı kimin aklına gelirdi?

İki ses duyunca üst kattaki yatak odalarından birinin önünde duruyorum.

Base'in boş zamanlarında neler konuştuğunu dinlemek istediğimden değil, ama onun motivasyonunu merak ediyorum. Neden bizimle çalışıyor ve bundan çıkarı ne? Büyükbabası aracılığıyla kuzenleriyle çalışmak zorunda kaldı ve o... ne? Hem biriyle evli hem de kız arkadaşı mı var?

Tobias Mitchell'ın kızı olan bir kız arkadaş. Pislik herif ölmek istiyor olmalı.

Onları açıkça görebiliyorum.

Base onun yüzünü tutuyor, gözlerinin altını siliyor ve nazikçe alnından öpüyor. Üzgün - belki de kişiliği olmayan lanet bir ağaca sarılmış ıslak bir havluya eşdeğer biri tarafından teselli edildiği için.

Bekle. O... o hamile mi? Karnını görebiliyorum. Kocaman. İnce bir yüzü olmasına rağmen her an patlayacakmış gibi.

Lütfen bana bu pislikle çocuk yapmadığını söyle.

Sonra eğilip alnını kadının yumruğuna bastırıyor ve doğmamış çocuklarıyla, ikizlerle konuşmaya başladığında, bunu aralık kapıdan onları izlemeyi bırakmam için bir işaret olarak kabul ediyorum.

Sanırım Olivia isterse bir gün bunu yapacağım. Bir bebeği kucağına aldığında gülümsemesine ve yanındayken onlara bakışına tanık oldum. Ne zaman, nasıl ya da bir baba rolünü üstlenecek kadar iyi olup olamayacağımı bilmiyorum ama Olivia bir aile istiyorsa, ona bir aile vereceğim. İsterse ona dünyayı bile veririm.

Babamdan yardım isteyeceğim. O beni haklı çıkaracaktır. Ancak ona oğlunun kızına bir çocuk yapmak istediğini söylemek yakın zamanda yapılacak bir konuşma gibi görünmüyor.

Bir gün beni Olivia'nın ortağı olarak görecek ya da Olivia'yı benim ortağım olarak. Hangimizin çocuğu olarak kalacağına o mu karar verecek? Onun babam olmadığını hayal bile edemiyorum.

Molly'nin odasının önünde duruyorum, kapıyı iki kez çalıyorum ve iterek açıyorum, içeri baktığımda Molly'nin delik deşik olmuş bir ayakkabı kutusunun üzerine eğilmiş olduğunu görüyorum.

"Oh, hey. Çok fazla hareket ediyor. Sanırım daha büyük bir kutuya ihtiyacı var."

Onu besledin mi?

"Evet. Lütfen beni bir daha asla bir kurtçuğa dokundurma."

Kutuya bakmak için çömelirken sessizce gülüyorum. Ona bir tank almalıyım. Görünüşe göre çiftlik evim yok olmuş. Molly alevler evi sarmadan önce hayvanımı dışarı çıkarmayı başarmış.

Yani teknik olarak evsizim.

Annem gittiğinden beri babam onun evinde kalabileceğimi söyledi. Boşanma davası açıyor ve annemin artık hayatında istenmediğini söyledi. Umarım ona bir otobüs çarpar ya da ölümcül bir hastalığa yakalanır.

Molly iç çekip yatağına oturuyor ve ben de başımı ona doğru eğip sessizce sorunun ne olduğunu soruyorum.

"Olivia'yı özlüyorum. Onun için endişeleniyorum."

Biliyorum, imzalıyorum, dik duruyorum. On beş yaşına yakın olmasına rağmen biraz kısa. Olivia'dan çok daha kısa ve muhtemelen Vize ailesine gelmeden önceki hayatının travması nedeniyle korunaklı görünüyor. Acaba onun hikâyesi gerçekten ne kadar karanlık? Benimkini sadece bazı insanlar biliyor. Bunu tartışmaktan hoşlanmıyorum, ama belki ona çocukken başıma gelenleri anlatırsam, açılacak ve konuşacak kadar rahat hissedecek ve ona yakın, anlayabilen birine sahip olduğu için daha iyi hissedecek.

Ona bir şey olmaz. Ben varım.

"Kai," diye bir ses geliyor arkamdan. "İşte buradasın."

Onu öldüreceğim.

Base kapıyı iterek açıyor, saçları tepeden karışmış, dudağı tahminimce sarışın kızın ısırması yüzünden şişmiş. "Asistanım bu gece için her şeyi gözden geçirmek üzere. Geliyor musun, Kai?"

Düğmelerime basmaya çalışıyor. Onu pencereden aşağı itmem gerekebilir.

İçten içe inliyorum. Bu pisliğe vurmamak için kendimi tutmam gerekiyor. Bütün gün bana Kai deyip durdu ve onu gerçekten öldürebilirim.

"Onun adı Malachi," diye tersliyor Molly. "Babam ona öyle demeyi bırakmanı söyledi zaten."

Teşekkürler, ufaklık. Artık favorim o olabilir.

Molly onu nasıl tuttuğumu izlerken Cordelia'mı son bir kez kontrol etmek için çömeliyorum - yaptığım her şeyi izliyor. Beni taklit ediyor. Bütün sabah onunla oturup bazı işaret hareketlerini ve kutuyu nasıl değiştireceğini gösterdim.

Evcil hayvanımdan korkmuyor. Bütün bunlar olurken Cordelia Molly'yi meşgul ediyordu. Belki, sadece belki, eğer bundan kurtulursak, Olivia ve benim evimde yatıya kalmasına izin veririm.

Ona Cordelia hakkında bir şeyler öğretmek ve hatta imza atmak bile kendimi önemli hissetmemi sağlıyor, sanki bir amacım varmış gibi. Bir de bana gülümsemesi var, sanki dünyanın en iyi insanıymışım gibi. Beni gördüğünde heyecanlanıyor.

Küçük bir kız kardeş gibi.

Ben kapıya doğru giderken adımı söylüyor.

Dönüp bir sonraki sözlerini bekliyorum ama ellerini kaldırıp uzun bir süre düşünüyor ve hareketleri doğru yaptığından emin oluyor.

Beni kurtardın, mükemmel işaretler veriyor. Şimdi de kız kardeşimi kurtarmalısın.

Toplantı odasına gittiğimde babam oradaydı. Base'in yanında kalan ve artık Luciella olduğunu bildiğim sarışın kız yemek yiyordu.

Babası masanın karşısından partnerine bakarken bir sandviç yiyor.

Abigail içeri girer, Adryx de onun arkasındadır ve çok kızgın görünmektedir.

Neden bugün herkes karamsar?

Herkes oturduğunda Barry ayağa kalkıyor ve görmemiz için küçük bir drone kaldırıyor. "Bunu malikâneye mümkün olduğunca yakın bir yere koymalıyız. Tercihen iletişim odalarına. Tüm sistemlerini devre dışı bırakmak için bir elektromanyetik radyasyon engelleyici kullanabilirim. Şimdiye kadar bunu sadece bir saatliğine yapabildim. Ama Olivia'yı dışarı çıkarıp bu binaya geri getirmek ve takip cihazını kesmek için yeterli bir süre olmalı."

El bombasına benzeyen bir şey kaldırıyor. "Bunlar aynı şeyi serbest bırakıyor, ancak malikanenin kuzey ve batı tarafına atılmaları gerekiyor. Temel olarak ilk savunma bariyerini kaldıracaklar, böylece ben de drone'u kullanarak içeri sızabileceğim."

"Parti malikânenin güney tarafında," diye ekliyor Adryx. "Birinin odanın ortasında olması gerekiyor. Ve diğer kişinin de havuz odasında olması gerekiyor."

Gideceğim, imzalıyorum ve Adryx bunu kelimelerle tekrarlıyor.

"Base de gidecek. En kötü şoför o ama sizi buraya daha çabuk getirebilir. Xander herkesin dikkatini dağıtacak, böylece fark edilmeden kaçabileceksiniz ama ben gidemem. Babam beni bir mil öteden fark eder."

"Seni takip edeceğim. Eğer biri takip ederse, onu öldürürüm," diyor Tobias. Sıkılmış ve bıkmış görünüyor ama Adryx'e bakıyor. "Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getireceksin. Kızıma hiçbir şey olmayacak. Onun benim için ne kadar önemli olduğunu herkesten daha iyi biliyorsun."

Adryx başını sallar. "Doğru."

"Ne demek istiyor?" Abbi soruyor. "Bir kızın var mı?"

"Elbette hayır," diye yanıtlıyor Adryx. "Bu plana devam edebilir miyiz? Olivia'yı buraya getirdiğimizde ne olacak?"

Barry, Olivia'nın sinirlerine zarar vermeden izleyiciyi güvenli bir şekilde kesip çıkarabilmesi için tıbbi odada Olivia'ya ihtiyacı olduğu konusunda ayrıntılara giriyor. Bize

acıyacağını ve Olivia'ya biraz

ağrı kesici, ama onu buraya çok az zaman ayırarak getiremezsek.

Sistem geçici olarak devre dışı bırakıldığında, hiç kimse telsizlerini kullanamaz. Telefonlar kesilecek. Sinyaller engellenecek. Ve eğer yakalanırsak, Olivia zarar görmeden malikaneden çıkmak için savaşmalıyız.

Tobias, hapishaneden kaçtıktan ve sahte bir ölüm numarası yaptıktan sonra artık özgür olsa da gittiği için mutludur. Hikaye haftalarca haber bültenlerinde yer aldı.

"Ateş edebilir misin?" Adryx bana soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Ben ona öğretirim."

Bana bir şey öğretmesine izin vereceğimi düşünüyorsa Base çıldırmış olmalı.

"Burada silahla ateş edip dikkatleri üzerimize mi çekeceksiniz?" Luciella mahcup bir şekilde sorar.

"Hiçliğin ortasındayız prenses."

Tobias gözlerini kısar. İçimde bu adamdan nefret ettiğine dair bir his var ve nedenini tamamen anlıyorum.

Kadın ters ters bakıp tekrar gidiyor ve Base gözlerini deviriyor. "Dün gece sikimin üzerinde olmasına rağmen benden nefret ediyormuş gibi davranıyor."

Tobias sandalyesinden fırlar ve onun suratına bir yumruk atar.

31

Malachi

Gece Reznikov malikanesine girmek kolay oldu. Maskemi takmıştım - neyse ki arabamdan kurtarmıştım - ilk kez siyah bir takım elbise giyiyordum, böylece kimse beni tanıyamazdı.

Ben.

Base Batman maskesi takıyor, çünkü o bir aptal.

Tobias da takım elbise giymiş, siyah kafatası maskesiyle havuz odasına doğru ilerliyor.

Keman sesleri duyabiliyorum ve bu ailenin ne kadar gösterişçi olduğuna gözlerimi devirmek istiyorum. Bir grup zengin mutasyona uğramış ahmak kendilerini klas sanıyor ama hepsi birbirini etkilemeye çalışan ve başarısız olan aptallar.

Igor'u gördüğümde ayaklarım durdu. Yaşlı bir adam olmasına rağmen, önümüzdeki yıl içinde ölüm döşeğinde olmayacakmış gibi purosunu üflüyor ve viskisini yudumluyor.

Xander orada. Babası gibi o da sadece gözlerini kapatan beyaz bir maske takıyor. Her ne kadar bizim tarafımızda olduğunu bilsem de, Olivia'yı tehdit ettiği için boynunu kırmak istiyorum. Her ne kadar sahte ve zorlama olsa da, eğer bir daha Olivia'ya doğru bakarsa, gözlerini çiviyle oyup sikini bacağına çakacağım.

Abigail o zaman Adryx'i seçebilir. Zaten düzgün olan o. O zaman lanet bir üçgende sıkışıp kalmasına gerek kalmaz.

"G e l d i k ," diyor Tobias kulağıma. Kulaklık maskem ve siyah saçlarım tarafından örtülüyor. "Bunları bırakıp arabayı alır almaz Base arka tarafa koşacak. Onu görebiliyor musun?" Sessiz kalıyorum, gözlerim koridoru tarıyor, burada olsaydı bilirdim. Herkesin yüzü kapalı ama Olivia'yı saçının bir telinden bile tanıyabilirim. Henüz burada değil. Hangi cehennemde o? Xander, Adryx'e burada olacağını söyledi. katılıyorum.

Belki de onu kilitledikleri odadadır?

Ana çıkışa bakıyorum, yine de onu aramaya devam etsem mi diye düşünüyorum.

"O pislik konuşmuyor, unuttun mu? Hey, onunla flört etmeye çalışırsam bana bağırır mı sence?"

Onu öldürürdüm. Bu kadar basit.

"Siktir git, Base," diye tersliyor Adryx ve arka planda Molly ile Abigail'in güvenli evdeki seslerini duyabiliyorum.

"Çok kaba," diye cevap veriyor. "Kardeşin burada, o da bir yerlerde olmalı. Hem Baz, onun izini takip edemeyeceksen bütün bu süslü aletlere sahip olmanın ne anlamı var?"

Barry huffs. "Senin gibi bir aptala bunu açıklamanın bir anlamı yok."

Onlar ileri geri tartışmaya devam ederken gözlerimi devirip ellerimi ceplerime sokuyorum, Tobias hepsine çenelerini kapamalarını ve plana odaklanmalarını söylüyor.

Purolu bir grup adamın etrafından dolanarak mekânı biraz daha araştırıyorum. Müzik giderek daha gülünç hale geliyor, dekorasyon gülünç, insanlar gülünç ve

-

Dönüyorum ve önümdeki manzara karşısında

nefesim kesiliyor. Lanet ruhum titriyor.

Hay sikeyim. Ciğerlerimi dolduramadığım ya da gözümü kırpamadığım bir yerde sersemledim.

Siyah saten elbisesi vücudunu mükemmel bir şekilde sarıyor, uzun saçları sırtından aşağı dökülüyor. Eskisinden daha zayıf. Ve ben onun güzel yüzünü göremiyorum.

Tıpkı benimki gibi bir gaz maskesi takıyor, ancak her iki taraftaki odacıkların etrafı parıltılı.

Lanet olası bir meleğe
bakıyorum. Benim meleğime.
Benim
çapam.
Benim
çapam.

Onu hayattan daha çok seviyorum. Bir keresinde bana asla benim onu sevdiğim gibi sevilemeyeceğini, çünkü bunun nörotipik insanlara çok doğal geldiğini ve benim böyle bir şey hissetmem için fazladan çaba sarf etmem ve tipik bir aşktan daha derine düşmem gerektiğini söylemişti. Bana bunun onun için fazlasıyla yeterli olduğunu söyledi.

Kara kalbimin etrafında bir kalkan gibi beton var ve Olivia onun içine hapsolmuş durumda. Sahip olduğum tek sevgi bu ve Olivia'nın beni seçmesi, beni asla terk etmemesi, yaşlanana, ölene ve öteki boşlukta birbirimizi bulana kadar beni sevmesi için her zaman yeterli olduğundan emin olacağım.

Igor ona yanına gelmesini işaret ediyor, elini kalçasına koyuyor ve kadın da ona uyuyor. Gözleri Xander'ınkilere dikilmiş, bir tür yardım ararken, omurgası dikleşiyor.

Ben buradayken ondan yardım istiyor.

Biri kulağıma "Aptalca bir şey yapma," diyor ama dişlerimi sıkıp ileri doğru adım atarken kanım pompalanıyor, seslerinin etrafında kükrüyor.

"Dur," diye kulağıma fısıldıyor babam. "Kız kardeşinin hayatını riske atma."

"Kahretsin. Babam bile onları kardeş olarak görüyor."

Adımlarımı durduruyorum, kalbim göğsümde çarpıyor, ona ulaşmam gerekiyor - elini vücudundan çekip herkes izlerken yaşam gücünü söndürmem gerekiyor. Onun ne kadar işe yaramaz bir pislik olduğunu görmeliler.

Adam kulağına fısıldamak için eğildiğinde kızım irkiliyor ve sonra başını sallıyor. Adam, ona ve oğluna gülümsemeye devam eden bir grup kadınla konuşmaya gitmeden önce kızın yan tarafını sıkıyor ve hafifçe vuruyor.

Kolunu ovuşturuyor ve ona yaklaşmaya başlamadan önce etrafımızı kontrol ediyorum.

"Malachi!" Babam bağırıyor. "Dur!"

"Lanet olası planı mahvedecek."

"Tobes, eğer bir daha ayağıma basarsan
-"

Base'in sesi kayboluyor ve umarım Tobias onun kıçını tekmeliyordur. Ama ben daha çok Olivia'nın dönüp önünde ellerim ceplerimde dururken donup kalmasına odaklanmış durumdayım - çünkü ellerimi orada tutmazsam onu tutup sürükleyeceğim ya da daha kötüsü, herkesin önünde öpüp her şeyi mahvedeceğim.

Kurtarma.

Olivia yüzümü göremiyor ama görmesi de gerekmiyor. Gaz maskesinin üzerinde hala kurumuş kan var, kimse ölü bakırın kokusunu alamaz ya da sahte olup olmadığını anlayamaz.

Benim küçük yabancım olduğunu ve bu maskeden kaçtığını hatırlayacak.

Xander babasıyla konuşuyor, gözleri birkaç dakikada bir bana kayıyor.

Bana bakıyor ve göz deliklerinin camından gözlerindeki korkuyu görebiliyorum. "Lütfen kurtar beni," diyor titreyerek, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle.

Kalbim ikiye bölündü.

Başımı eğiyorum, bakışlarım Igor'un ne yaptığını görmek için yana kayıyor - ekibi etrafımızı sararken ve oğulları onun ölümünü planlarken, gecenin yıldızı, ilgi odağı, habersizmiş gibi konuşuyor.

Çok yakın. O kadar yakın ki.

Maskesini kaldırıyor, gözleri çoktan yaşarmış. "Malachi."

Elimde bu el bombası varken imzalayamam ve dürüst olmak gerekirse ne diyeceğimi bilmiyorum. Beni affedecek misin? Gitme.

Ben mi? Daha iyisini yapacağıma? Başarısız olmama rağmen seni koruyacağıma söz veriyorum?

Bir daha ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Kafama bir kurşun sıkılsa bile, onu korumanın bir yolunu bulacağım.

Hay sikeyim. Ona gitmek istiyorum. Şimdi. Gitmem gerek. Bana bakıyor ve ben hiçbir şey yapmıyorum ama tüm vücudum ona gitmek için titriyor.

"Hazır mısın?"

Barry'nin bizi CCTV'den görebileceğini bildiğim için başımı sallıyorum.

"Bu iş başlar başlamaz bana ulaşılamayacak. Bir saatiniz var. Onu olabildiğince hızlı bir şekilde bana getirin. Bu sırada ölmemeye çalışın."

"Aw," Base coos. "Beni sevdiğini biliyordum. Üzgünüm, zaten bir en iyi arkadaşım var.
-" Ani bir boğulma sesi çıkarmaya başlıyor ve Tobias ona çenesini kapatmasını söylüyor.

"Bırak onları şimdi."

Elimi cebimden çekip el bombasını bırakıyorum ve işe yaraması için dua ediyorum. Işıklar titriyor, gözlerim telsizlerini kullanmaya çalışan Igor ve adamlarına kayıyor.

İşe yaradı.

Xander bize doğru geliyor. Bunun olacağını biliyor ama yine de ondan nefret etmekten kendimi alamıyorum.

Dikkatimi tekrar kafası karışmış Olivia'ya çekiyorum. Maskeyi yere düşürüyor ve gözleri sulanıyor. Xander ona ulaşıyor, maskeyi kapıyor ve tekrar takmaya çalışıyor. "Mal-"

"Şimdi."

İhtiyacım olan tek kelime bu. Yumruğumu Xander'ın suratına indirip Olivia'yı yakalıyorum, sonra onu kalabalığın içinde sürüklüyorum, elini bir daha kaybedemeyeceğim kadar sıkı tutuyorum. İnsanlar bize çarpıyor, Olivia kayıyor ve düşüyor, ama ben onun ağırlığını kaldırıyorum ve partiye katılanları yoldan itiyorum, birini deviriyorum ve yiyecek dolu bir masanın üzerine düşmesine neden oluyorum.

Koridorlar boş; Base'in arabayla bekleyeceği arka bahçeye giden düz bir yol var. Tobias

Bize ulaşmaya çalışan herkesi takip edip yakalayacağız.

Arkama baktığımda bizi takip eden kimseyi göremiyorum. Olivia'nın elini daha sıkı tutuyorum ve onu bahçeye sürüklüyorum.

"Malachi. Gidemem," diyor umutsuzca.

Kapıyı açtım ve onu içeri ittim. Ben içeri girip kapıyı kapatırken arka koltuktan çıkmaya çalışarak benimle mücadele ediyor.

"Malachi! Yapamam!" Bana kolunu gösteriyor. "Bu beni öldürecek."

Base direksiyonu kırıyor, Olivia'yı yanıma düşürüyor ve dikişlerime çarptığı için benden bir inilti çıkarıyor.

Konuşmakta ya da işaret etmekte zorlandığımda Base, "Seni mümkün olduğunca çabuk Barry'ye götürmemiz gerekiyor," diyor. "Takip cihazı devre dışı. Kesip atabilir."

Dudakları aralanıyor ve gözleri
açılıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet. Şimdi dikkatimi dağıtmayı bırak da arabayı
sürebileyim."

Nefes nefese birbirimize bakıyoruz, yumuşak bir çığlık atıp kucağıma tırmanırken gözlerinde bir kıvılcım çakıyor ve yüzümü tutup beni öpüyor.

Nazik değil. Acımasız. Dilini umutsuzca ağzıma sokmadan ve beni yutmadan önce ağzının sert baskıları dudaklarımı ele geçiriyor, göğüslerimiz arasında titreşen bir inilti.

Elini yaramın olduğu yere bastırıyor ve irkiliyorum. Duraksayıp yere bakıyor, sonra gözlerini kaldırıp bana bakıyor.

"Durma," diyorum ve dudaklarını tekrar kendime
çekiyorum.

Araba tekrar savruluyor, Tobias takip ederken farlar arka camdan parlıyor. Benden aldığı her nefesi yutuyor, dili benimkine çarparken beni daha sert öpüyor.

Kalçalarını sallıyor ve ben onu durdurmuyorum. Base'in burada olması ya da tüm bunlara şahit olması umurumda değil. Kızıma ihtiyacım var ve sanırım onun da bana ihtiyacı var.

Base tekrar direksiyonu kırarken eli cama çarpıyor, sikim altında sertleşirken dengesini koruyor.

"Sana ihtiyacım var," diye nefes alıyor. "Lütfen sana sahip olmama izin ver."

Başımı geri çekiyorum, elbisesinin kumaşını kalçalarına kadar itiyorum ve iç çamaşırını vücudundan sıyırarak inlemesine neden oluyorum.

Elimi bacaklarının arasına atarak onu bir kez daha öpüyorum, başparmağımı klitorisine bastırıyorum, elime binene kadar iki parmağımı içine sokuyorum, hareket ettikçe nefesi kesiliyor.

Elleri omuzlarımdan ayrılıyor ve aceleyle kemerimi çözüyor, düğmeleri çekiştiriyor ve sert, kalın, lanet olası ağrıyan sikimi serbest bırakıyor. Bir, iki, üç kez okşuyor ve taşaklarım karıncalanıyor. Uzun süre dayanacağımı sanmıyorum. Bir aydır ondan mahrumum, en son ne zaman onun amı ya da ağzı olmadan boşaldığımı bile hatırlamıyorum.

Fazla zamanımız yok. Bunun çabuk olması gerek. Güvenli eve vardığımızda babamızın bizi beklediğini ve benim kız kardeşimin içinde olduğumu düşünsene.

Kalçalarından birini tutuyorum, ucumu girişine hizalıyorum, sonra onu bana çarpıyorum. Çok sıkı ve ıslaktı ve benimkini beceriyordu.

Korunmasız. Artık doğum kontrol hapı kullanmıyor ama umurumda değil. Memnuniyetle döllerimin içine dolmasını ve onu doğurmasını izleyeceğim.

Sikim onun sırılsıklam amına defalarca gömülüyor. O beni sikerken biz de özensiz ama umutsuz öpücükler paylaşıyoruz,

Sonra dişlerini dudağıma geçirip sessizce ağlıyor ve Base keskin bir sağa döndüğünde neredeyse kucağımdan düşüyor.

Canım acıyor, yanım yanıyor ama umurumda değil. Devam ediyorum, dikişlerin çekildiğini ve yırtıldığını hissediyorum. Kan gömleğimin içine sızıyor. Aşağı bakıyorum, yan tarafıma dokunuyorum ve elimde kan görüyorum, ama onu durdurmak yerine yüzünü tutuyorum ve kırmızıya boyuyorum, onu daha sert, daha hızlı bir şekilde horozuma indiriyorum, öndeki Base'in bizi zamanında varış noktasına

götürmeye çalışmasını görmezden geliyorum.

"Beni sevdiğini söyle," diyor Olivia ağzımın içine. "Zamanında yetişemezsek diye. Beni sevdiğini söylediğini duymam gerek."

"Seni seviyorum, küçük kardeşim," diye cevap veriyorum, kelimelerim hala biraz acemice. "Ve bundan sonra her lanet günde sana söyleyeceğim."

Geri çekiliyorum, "Seni şimdi seviyorum" diye imzalarken sikime binmesini izliyorum. Seni dün de seviyordum. Çocukken. Gençken. Beni hapse attırdığında ve seni tekrar bulduğumda. Seni yarın da seveceğim. Gelecek ay. Gelecek yıl. Çocuğuma annelik yaptığında. Ve yaşlanıp saçlarımız ağardığında, seni daha da çok seveceğim, çünkü sana daha çok aşık olmak için lanet bir ömür geçirmiş olacağım. Bu senin için yeterli mi, Olivia? Benden daha fazlasına ihtiyacın var mı?

"Sen her zaman yeterli oldun." Yanağından bir damla yaş süzüldü. "Seninle geçireceğim her anı istiyorum."

"Ha?" Base'in dediğini duyuyorum, sonra nefesinin altında küfrediyor ve yansımayı engellemek için aynaya vuruyor. "Lanet olsun. Gerçekten mi? Bu bir yaşam yarışı ve sen kız kardeşinin içine mi girdin?"

"Evet," diye nefes alıyorum dudaklarına karşı. "Ama daha derin olmak istiyorum." Dudaklarını dişlerimin arasına alıp inliyorum, o kabzasına kadar batıyor, parmakları saçlarımın arasına giriyor ve muhtemelen yan tarafımda açılan yara kadar acıyana kadar çekiştiriyor. Bir ay önce göğsüme bir kurşun, akciğerime bir bıçak yedikten sonra bile, bunların hiçbirinin sikimi kızıma sokmamı ve onu izlememi engellemesine izin vermiyorum. Başı bir iniltiyle geriye düştü.

"Daha hızlı," diye emrediyorum boğazına doğru zoraki bir nefesle. "Beni daha hızlı becer."

Olivia söyleneni yaparak Base'in kafalığını arkasından kavrıyor ve beni daha hızlı sürüyor, tokatlanan tenin sesi lanet olası kulaklarımı dolduruyor.

"Daha sert, Olivia. Kıçını daha sert indir üzerime."

Tam da bunu yaparken sert bir inilti çıkarıyor. Amı sıkılaşıyor ve elimde titrediğini hissedebiliyorum.

"İçine boşalabilir miyim?" Çok yakın olduğum için soruyorum. Taşaklarım sıkılaşıyor, omurgam ve bacaklarım sıcaklıkla doluyor. Kaslarım geriliyor ve yanıt veremediğinde orgazmı onu öyle bir sarıyor ki, tırnaklarını kafatasıma geçirerek donup kalıyor.

Gözlerimin arkasında beyaz noktalar belirirken ben de kendimi tutamıyorum ve mümkün olduğunca derine inmek için omzunu itiyorum, içimden sızan her damla dölün onun içinde sıkışmasını istiyorum.

"Tobes. Bana yardım et," diyor Base kulağına dayadığı telefona. "Kardeşler arka koltukta sevişiyor ve az önce dilsizin konuştuğundan eminim."

Oraya yirmi dakika kala varıyoruz - kimse de bizi takip etmemiş, bu yüzden Tobias biz binaya girerken arabayı çekiyor. Base bana bakmıyor bile ve ben de o pisliği susturabildiğim için kendimi beğenmiş hissediyorum.

Babam Olivia'yı tutup kucaklamak için kendine çekiyor ve Olivia onun göğsünde ağlıyor. Başının üzerinden bana bakıyor ve "Teşekkür ederim" diyor.

Dudağımı düzleştirerek başımı eğiyorum.

Bana teşekkür etmesine gerek yok. Onu buraya sağ salim getirmek için ölebilirdim.

Molly ve en iyi arkadaşı Abigail odayı doldururken Barry, Olivia'nın kolunu dayaması için bir masa hazırladı. Babası onu alnından öpüyor ama hepimiz sessiz bir şekilde oturup Barry'nin bunu yapıp yapamayacağını bekliyoruz.

Olivia masanın altında elimi tutuyor, gözlerini benden ayırmıyor. Çok korkuyor. Eğer bu işe yaramazsa, o zaman

Onu kaybetme ihtimalimiz var.

Eğer böyle bir şey olursa, bu dünyada bulunmamın pek bir anlamı kalmaz.

Barry ona "Bu acıtacak," diyor ve derisini kesmeye başlıyor.

Gözleri kapanıyor ve elimi sıkıca kavrıyor. Gözyaşları yanaklarını ıslatıyor, dişleri gıcırdıyor. Sonra başı omzuma düşüyor ve ağlıyor, ağlıyor ve ağlıyor - Barry'nin kız kardeşimin kolunu kesmeyi bırakıp masanın üzerine küçük bir metal çubuk bırakması yedi dakika sürüyor.

"Tamamdır."

Herkesin görmesini umursamadan Olivia'nın yüzünü tutup öperken içimi bir rahatlama kaplıyor. Dudaklarıma karşı hıçkırıyor, eli göğsüme hafifçe bastırıyor. "İyi misin?"

Alt dudağım titriyor ve yüzünü bırakırken duygularımı yutuyorum. Artık öyleyim.

Tobias metal bir kap kapıyor ve parçalara ayrılana kadar takip cihazına vurmaya başlıyor ve hepimizi bir kez daha sessizlik kaplıyor.

Çünkü işe yaradı.

Olivia özgür ve elimi o kadar sıkı tutuyor ki bırakacağımı hiç sanmıyorum. Abigail ona sarılırken ağzını kapatıyor, birbirlerinin kollarında titriyorlar.

Ama sonra Molly kendini bana doğru fırlattı. "İyi olmana çok sevindim!"

Ona sarılıyorum, küçük kafası içime gömülüyor ve o babamıza, arkadaşına sarılırken Olivia'ya bakıyorum ve sonra herkese teşekkür ediyorum.

Adryx içeri girerken bakışlarım kapıya yöneliyor.

"Babam bagajda," diyor. "Onunla biz ilgileniriz." "Onu oraya nasıl soktunuz?"

"Başka bir zamanın hikâyesi," diye yanıtlıyor Barry'yi. "Gitmemiz gerek."

"Teşekkür ederim," diyor Olivia ona. "Babana karşı gelmenin zor olduğunu biliyorum."

Omuz silkiyor. "Pek sayılmaz."

Olivia takım elbisemin ceketini giyiyor ve dışarı çıkarken elimi bırakmıyor. Xander arabaya yaslanmış, başı öne eğik sigara içiyor. Abigail de kendine sarılarak dışarı çıkıyor ve şimdi ikisi de arabaya yaslanmış olan kardeşlere bakıyor.

"Tüm güvenli evlerimiz babam için aranacak. Olivia artık tehdit altında değil, hiçbiriniz de değilsiniz, ancak sizi yakalamadan ve babamın kaybolmasında parmağınız olduğunu düşünmeden önce buradan gitmenizi öneririm."

Xander başını kaldırır, yüzü pişmanlıkla doludur. "Oynadığım rol için özür dilerim," der Olivia'ya. "Gerçekten. Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim."

Adryx küçük kardeşinin göğsünü okşar. "Hadi gidelim."

Adryx, Tobias ve Barry ile el sıkışır. "Sözümü tutacağım. Radarlarında olmayan bir güvenli ev var. Ayrıntıları kuzenime göndereceğim."

Base, Luciella ile birlikte dışarı çıkıyor; elleri birbirine kenetlenmiş, soğuk hava yüzünden burnu kızarmış.

"Arabayı ben alıyorum." Base az önce kız kardeşimi becerdiğim arabayı işaret etti. "Benimkinden daha hızlı. Arka koltukta seks suyu kalmamış olsa iyi olur, Kai."

Babam yüzünü

buruşturuyor.

Olivia kızarıyor.

Uzun zamandır ilk kez kıs kıs gülüyorum ve başımı sallıyorum. Yemin ederim, bu adamla bir daha yolum kesişirse onu boğacağım.

Hoş bir şekilde değil.

Base herkesi selamlarken Luciella Olivia'ya sonunda onunla tanışmanın güzel olduğunu söyler ve Abigail'e gülümser. Arabaya binip gözden kaybolurlar ve Tobias iç çeker. "Umarım bir daha görüşmemiz gerekmez Jamieson. Ama eğer karşılaşırsak, iyi şartlar altında olsa iyi olur."

Babam kıkırdar. "Kendine iyi bak, Tobias."

"Kız kardeşini sikmeyi bırak!" Base arabanın kapısını çarparak kapatırken sesleniyor.

Olivia, Base'i görmezden gelerek Barry'ye "Teşekkür ederim," diyor. "Her şey için."

Başını eğip babama göz kırpıyor, sonra o da Tobias'la birlikte arabaya biniyor.

Babam ve Molly diğer arabaya gidiyorlar ve Olivia yanağımdan öpüp yolcu tarafına biniyor.

Her iki Reznikov kardeş de Abigail'i izler, ancak Abigail onlardan uzaklaşır ve arabaya biner.

"Kız arkadaşınla mutlu bir hayatın olsun Malachi," diyor Adryx, gözlerini arabadan bana çevirerek. "Umarım bir daha böyle karşılaşmak zorunda kalmayız."

Başımı sallıyorum ve o elimi sıkarken kardeşi arabaya ölümcül bakışlarını yöneltmeye devam ediyor.

Yumruğumla gözü morarmış olan Xander hiçbir şey söylemiyor, bana dudak bükerek gülümsüyor, başını sallıyor, sonra arkasını dönüp ağabeyinin peşinden kendi arabasına gidiyor.

Şoför tarafına geçiyorum, ihtiyaç duyduğum derin bir nefesi almak için gözlerimi kapatıyorum.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" Olivia bana soruyor.

Ev, imzalıyorum.

Artık evimiz neresi olursa olsun. Birlikte olduğumuz sürece fark etmez.

Epilogue 1

Olivia - 3 years later

"C Malachi bana, "Gözlerini kaybet," diyor ve ben başımı sallayınca, "Güven bana," diye ekliyor.

Sesinin tonu göz kapaklarımın kapanmasına neden oluyor ve etrafımdaki dünya kararıyor. Bileğimi tutuyor ve avuç içim tavana bakacak şekilde çeviriyor.

Yıllar önce odasında Spikey'i elime koyduğu ve benim onu bırakıp yatağa koştuğum o anı net bir şekilde hatırlayarak, "Kendini geri çekme," diye beni uyarıyor.

Yutkunuyorum. "Yapmayacağım."

Hayvanı elime tırmanır tırmanmaz tüm bedenim donuyor. "Malachi," diyorum, gözyaşlarım anında gözlerime hücum ederken sesim titriyor. "Onu geri götür. Lütfen."

"Gözlerini kapalı tut."

Onu yüzüne fırlatıp kaçmak ve iki yıl önce yeniden inşa ettiği bu lanet eve bir daha dönmemek için yanıp tutuşan tüm varlığıma rağmen, bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken başımı sallıyorum. Başparmağıyla siliyor, sonra dudakları yaklaşırken nefesini ağzımda hissediyorum.

Örümceği avucumdan bileğime doğru ilerlemeye başladığında Malachi beni usulca öpüyor, tenim ihtiyaçtan cızırdıyor.

Dili dudaklarımın arasından kayarak benimkini bulduğunda onu ovuyorum.

Ağzım onu da tatmak için açılıyor, ben de onu öpüyorum, benimkiyle birlikte hareket eden dilinin sıcaklığına, alt dudağımı emişine ve dişlerini batırışına odaklanıyorum - canımı acıtacak kadar değil ama küçük bir iniltinin kaçmasına yetecek kadar. Evcil hayvanının omzuma yaklaştığını hissettiğimde ağzımı geri çekmeye çalışıyorum ama çenemi kavrıyor ve beni tekrar ağzına doğru zorluyor, aynı zamanda elini göğsüme bastırıyor ve sırtüstü yatmam için beni itiyor.

Beni bir kez daha yemeye niyetli bir şekilde uyku gömleğimin düğmelerini çözüyor ve göğüslerimi ortaya çıkarmak için açıyor. Soğukluk tenimi yalıyor ve meme uçlarım sertleşiyor - belki de soğuk havayı hissettiğimden ya da Malachi'nin uyku şortumu bacaklarımdan aşağı kaydırdığı gerçeğinden.

Ağzının yokluğu dikkatimi tekrar Cordelia'ya çekiyor, vücudum kasılırken kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibi oluyor. Yüzüme doğru yöneliyor. Her baktığımda, artık gözlerimi kapalı tutamıyorum, daha da yaklaşıyor.

Omzumu geçtiğinde gözlerim yaşarıyor. "Malachi," diye fısıldıyorum, ses tonumu korku kaplıyor. "Yüzüme doğru sürünecek."

Gözleri Cordelia'nın sol göğsümün yanında dinlendiğini görmek için kalkıyor, sonra dehşet içinde göğsüm düzensiz bir şekilde inip kalkarken dehşete kapılmış bakışlarıma kayıyor. Onu üzerimden almıyor ve bana sakinleşmemi, ağlamayı kesmemi ya da sakin kalmamı söylemiyor. Hayır, bunun yerine aç bakışlarını bacaklarımın arasına indiriyor, başparmağını klitorisimin üstündeki ete bastırıyor ve dudaklarından bir damla tükürüğün klitorisime düşmesine izin vererek bir iniltiyle her yerimin gerilmesine neden oluyor.

Muhtaçlığım ve karnımın sıkışma şekli kalçalarımın dalgınca sallanmasına neden oluyor ve o da dudaklarımı ayırıp bir damla tükürüğün daha girişime inmesine izin vererek cesaretimi ödüllendiriyor.

Malachi'nin sürekli olarak evcil hayvanlarından duyduğum

korkuya karşı inşa etmeye çalışmasına ve bunu onuncu kez denemesine rağmen

Örümceklere karşı olan korkumu bir türlü yenemiyorum. Ama dikkatimi böyle dağıttığında, o yokmuş gibi davranabiliyorum.

"Daha fazla," diye inliyorum. "Lütfen."

Cordelia tekrar koluma giriyor ve ben onu silkelemeye çalışıyorum ama Malachi bana ters ters bakıyor, ben de kıpırdamadan duruyorum.

Göğsüm hem korku hem de beklentiyle inip kalkıyor, yanaklarım gözyaşlarımla ıslanıyor, kalçalarımı tekrar sallıyorum, dehşetime aldırmadan ağzını üzerimde istiyorum.

Sonra tekrar hareket ediyor - kolumdan sürünerek çıkıyor ve küçük bacakları yanımda duruyor ve tekrar üzerime tırmanmayı başardığında, Malachi'nin bacaklarımın arasında ve evcil tarantulasının göbeğimdeki görüntüsünden neredeyse ölüyorum. İtme ve çekme orada - ondan uzaklaşmak için çekme ve kocamın dudaklarını klitorisimin etrafına almak için itme.

Teknik olarak kocam. Bir yüzüğüm var. Onun adını taşıyorum ama babam evlat edinme işlemlerimizi iptal etmeyi reddettiği için yasal olarak evlenmemeye karar verdik. Bu bir şeyi değiştirmez. Birbirimizi hâlâ tehlikeli bir şekilde seviyoruz.

"Çok iyi bir kızsın, küçük kardeşim," diyor sessizce, sonra iki parmağını içime öyle sert sokuyor ki, nefesim kesiliyor ve neredeyse örümceğini vücudumdan düşüreceğim.

Titriyorum, fark ediyorum, dehşete kapılmışım ve vücudum üşüyormuşum gibi titriyor, ama aynı zamanda amım parmaklarının etrafında güçlü bir mengene gibi kenetlenirken umutsuzca daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum.

Ama gözümün önünden kaybolduğunda ve parmaklarını hiç hareket ettirmeden dilini iç uyluğuma sürttüğünde, iç duvarlarım parmaklarını daha çok eziyor. Hareket etmeye, kalçalarımı onun dokunuşuna doğru sallamaya çalışıyorum ama beni durduracak kadar sert ısırıyor.

"Kıpırdama," diyor parmaklarını daha derine iterken tenime karşı. "Yoksa onu tekrar yüzüne koyarım."

Korkuyu sevdiğimi biliyor. Amım onun hareketsiz parmaklarının etrafında sıkılaştı, zonkluyor, muhtaç ve sırılsıklam.

Bu gece öleceğim. Sanırım emrine itaatsizlik edip üzerine atlamam gerekebilir, bunun için bana yapacaklarının sonuçlarını boş ver.

Yüzünü bacaklarımın arasına sıkıştırıp orgazm olmasını isteyebilirdim ya da uyuyana kadar bekleyip sayısız kez yapmaya çalıştığım gibi onu becerebilirdim ama uykusu hafiftir ve her zaman uyanır.

Benden almanın eğlencesini yaşadı- ne zaman sıra bana gelecek? Yine de beni korkutması hoşuma gidiyor, hatta bayılıyorum.

Korku onun yaptığı bir şeyden kaynaklandığında her zaman daha yoğun oluyor. Bir bodrum katında bağlıyken, amımı sikmeyip sadece kıçıma ilgi göstererek işkence görürken ya da beni kovalayıp bir mısır tarlasının ortasında gaz maskesi takarak beni boğarken.

Bir kez daha eline doğru sallanmaya çalışıyorum ama parmaklarını içimden tamamen çekince ofluyorum.

Aşağıya baktığımda, iki parmağını ağzına alıp beni milyonlarca kez tatmış gibi emerken bakışlarının benimkilere yapıştığını görüyorum. Gözleri kapalı, sanki tadını çıkarıyormuş gibi dilini her parmağın etrafına doluyor.

Bunu yapmak için sabahın çok erken saatleri, sadece manzaradan bile patlamak üzereyim.

"Neden benimle bu kadar alay ediyorsun? Sik beni artık."

Başını sallayıp çıplak bedenimde yukarı doğru hareket ediyor ve Cordelia kaburgalarımdan omzuma doğru tekrar ilerlerken, takip ettiği izi öpüyor, dilini göğüslerimin alt tarafında gezdiriyor. Bir meme ucunu ağzına alıp emerken, dokunuşlarının yoğunluğu sırtımı kamburlaştırıyor.

Yoğunluktan inlesem mi yoksa örümceğin yüzüme bu kadar yakın olmasından dolayı çığlık mı atsam bilemiyorum.

"Eğer onu üzerimden almazsan, çığlık atacağım."

Tenime karşı gülerek bakışları benimkilerle çarpışıyor. "Kesinlikle çığlık atacaksın." diyor nefes nefese, sonra işaret ediyor, Ama onun yüzünden değil.

Diğer göğsümü agresif bir şekilde avuçluyor, sıkıp yoğururken, emip ısırırken örümceği yerinde kalıyor. Malachi'nin diğer eli tekrar bacaklarımın arasına kayıyor ve hassas, çakıllı meme ucuma doğru nefes alıyor.

Parmaklarını tekrar içime sokarken, "Korkuyorsun," diye inliyor. "Ama amın sırılsıklam olmuş."

Vücudumdan aşağı doğru kayarken ve dilini iç uyluğuma doğru sürüklerken inliyorum, diğer uyluğa doğru ilerlerken yüzünü gömmesini istediğim yerden kaçıyor. Bacaklarım titriyor, tırnaklarım neredeyse avuç içlerimi yarım ay şeklinde kesiyor.

"Lütfen," diye bağırıyorum çaresizlik içinde, içimdeki sıcaklık artarken. "Seni istiyorum."

Mırıldanıyor ve kara kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Ben senin kardeşin miyim yoksa kocan mı?"

"Benim..." Başlıyorum, sesim titriyor. "Kocam."

Dişlerini klitorisime batırdığında nefes alıyorum - acı zevkle karışıyor ve sanırım eline karşı biraz boşalıyorum.

"Tekrar dene," diye uyarıyor, parmaklarını yavaşça derine kıvırmaya ve itmeye başlarken amıma karşı ağır bir şekilde nefes alıyor.

"İkisi de," diye inliyorum, yaladıkça titriyorum, saldırıya uğrayan bölgeyi yatıştırıyor, klitorisimi ve etrafını yalıyor, beni tekrar kızdırmaya başlamadan önce iç uyluğumda kırmızı bir iz bırakıyor.

Sadece yatak odasındayken birbirimize erkek ve kız kardeş olarak hitap edeceğiz. Aksi halde çok kafa karıştırıcı oluyor. Bu artık bizim için daha çok kirli bir sır. Yaşadığımız yeni şehirde biz bir çiftiz, Vize kardeşler değil. Kimse bize bakıp tuhaf olduğumuzu düşünmüyor. Molly'nin arkadaşları evli olduğumuzu sanıyor. O her şeye alıştı ve babam da bizi kabullendi. Sanki annemden boşanmak onu daha iyi bir insan yaptı.

Annem öldü. Muhtemelen şu anda üçüncü kocasını yaşıyor, bu üzücü, çünkü babamla çocukluk aşkları vardı, ama sanırım para ve güç aklını başından aldı ve her şeyini kaybetti. Benimle bir kez bile iletişime geçmeye çalışmadı.

Malachi'nin hayvanı dikkatimi çekerek kaburgalarımdan aşağı iniyor ve kalçamdaki elinin üzerinde duruyor - belki de onun kokusunu alıyordur? Bu, alayına ara vermesine neden oluyor ve eli, örümceği ile birlikte görüş alanımdan kayboluyor,

Çabucak ayağa kalktım. "O şeyi oraya koymaya cüret etme. Bu resmen hayvan istismarı!"

Gözlerini kısıyor, sonra oflayıp pufluyor ve ayağa kalkarak Cordelia'nın tankına -diğer üç tüylü örümceğin yanına- gidiyor ve onu içine yerleştiriyor. Çıplak bir şekilde oturup bana tekrar ilgi göstermesini bekliyorum.

Malachi'nin gözleri beni buluyor ve boxer'ını aşağı itişini, kalın delikli sikinin serbest kalışını izliyorum. Ağzım sulanıyor ve ucundaki prekum damlasını tatmak istiyorum, ama aynı zamanda beni becermesini de istiyorum.

Bir saniye içinde tekrar üzerime geliyor, boğazımı tutup dilini vahşi bir öpücükle ağzıma sokarken ve bacaklarımı daha da açarken havam kesiliyor. Sonra ağzını çenemde gezdiriyor, boğazımı öpmek için boynumu bırakıyor ve kaburgalarımdan aşağı inerek tekrar bacaklarımın arasına giriyor.

Yemin ederim, eğer bu pislik yine sataşmaya devam ederse, yapacağım- Telefonumun çığlığı odayı kesiyor ve ilk başta görmezden gelsem de, her kimse hayır cevabını kabul etmiyor - çalmayı bıraktıktan bir dakika sonra, her seferinde tekrar başlıyor. Sinirlenerek telefona uzanırken Malachi'nin ellerim kalçalarıma sıkıca yapıştı.

Sonra ekranda ismini görüyorum. Eğer sürekli arıyorsa, bir sorun olmalı.

Malachi beni boğmak istiyormuş gibi görünüyor.

"Selam. Abbi. Selam."

"Onu öldüreceğim."

"Kimi-"

Malachi dilini amıma soktuğunda sustum ve arkadaşımın inlemelerimi duymasını engellemek için elimi ağzıma kapatmama neden oldu. Ağzımı bırakıp yüzünü itmeye çalıştığımda da durmuyor, bu sırada Abigail kulağıma viyaklıyor.

Ama dikkatimi vermiyorum - ben kalçalarımı kapatmaya, avucumu alnına bastırmaya çalışırken Malachi bana karşı savaşmaya devam ediyor.

Klitorisimi ağzına alıp emiyor, bir yandan da uzun parmaklarını kalçalarıma sokarak onları kapatmamı ve beni daha fazla ayırmamı engelliyor.

Sonunda bana istediğimi veriyor ve yüzüne binmek, dilinin beni becermesi için çaresizim, ama arkadaşıma geri aramasını söylemeye çalıştığımda kelimeler beni hayal kırıklığına uğratıyor. Telefon kulağımdan kayıyor, iki parmağıyla girişimi ayırıyor, sonra orta parmağını içeri itiyor, kıvırıyor ve vücudumu hareket ettirecek kadar sert vuruyor, yatak başlığı duvara çarpıyor.

Ağzını klitorisimden çekip vücuduma tırmanıyor ve sert bir hamleyle sikini içime gömüyor. "Eğer telefonu kapatmazsan seni komaya sokarım."

"İğrenç!" diye bağırıyor, ben telefonu yastığımdan alıp kapatmadan hemen önce duyabileceğimiz kadar yüksek sesle, telefonu bir kenara fırlatıp kollarımı boynuna doluyorum.

Tüm hayatımız değişmeden önce beni nadiren misyoner pozisyonunda becerirdi. Yaptığında da asla romantik, yavaş ya da sevgi dolu olmazdı. Benimle ilgili her şeyden nefret ediyormuş gibi beni becerirdi - ağladığımda, gözyaşlarımın tadını aldığında ve durması ya da daha sert olması için ona yalvardığımda buna bayılırdı.

Ama son iki yılda daha yavaş ilerledi, kendimize zaman ayırırken bana da zaman ayırdı. Şu anda kıpırdamadan duruyor, beni öperken içimde zonkluyor.

"Acele etmeliyiz," diye mırıldanıyorum topuklarım kıçına gömülürken, onu hareket ettirmeye çalışıyorum. "Acele et ve beni kötü bir kız kardeş gibi becer, Malachi."

İnliyor ve daha derine itiyor, elini dizimden kıçıma kaydırıyor, her bir inç içime girerken beni ona getiriyor.

O girip çıktıkça birbirimizin dokunuşlarında eriyoruz ve o bana verdikçe daha fazlası için yalvarıyorum. Bacaklarım omuzlarında, dört ayak üzerinde beni sikiyor ve sonra kıçımı parmaklarken önümü yatağa doğru itiyor, hala sikini içime gömüyor.

Ben boşaldığımda o da benimle geliyor ve sırtıma yığılıyor. Nefes nefese, omzumu öpüyor, sıcaklık arttıkça ter birbirine karışıyor.

Çok sık seks yapamıyoruz, bu yüzden yaptığımız zaman her zaman yoğun oluyor ve bitirir bitirmez hemen hemen uyuyakalıyorum.

"Baba?"

Oğlumuzun sesini duyunca Malachi gözlerini kapatıyor ve başını omzuma bırakıyor.

Isaac onu tekrar çağırır ama bu sefer sesi titrektir. Bir kâbus daha görmüş. "Molly'nin ona bakıcılık yapmasına izin vermememiz gerektiğini biliyordum. Kötü örnek oluyor."

Her perşembe buluşuyoruz. Molly her zaman bebek bakıcılığı yapıyor ve Malachi, koruyucu bir baba olarak, kabusları için her zaman onu suçluyor. Ne kadar başka birini önerirse önersin, Molly onu aradığında pes ediyor.

Ayağa kalkıyor ve sikini şortunun içine sokuyor, gözlerini benden ayırmıyor. Ona gülümsediğimde kocamın bakışları parlıyor. "Her zaman seni aramasını seviyorum ama biraz kıskanmaya başladım."

Gözlerini devirerek yanağıma bir öpücük konduruyor ve yataktan kalkıp Isaac'in odasına gitmeden önce tişörtünü giyiyor. Ben de kalkıyorum, uyku kıyafetlerimi tekrar giyiyorum ve trenlerle, arabalarla ve teknelerle dolu yatak odasına doğru ilerliyorum.

Kapısını iterek açtığımda Isaac babasının kollarında gözlerini ovuşturuyor, koridordan gelen bir ışık çizgisi yüzüne düşüyor.

Malachi'nin bir şey söylemesine gerek yok - zaten bunu pek yapmıyor. Bazen onu uyutmak için bir kitap okur, bazen de ninni söyleriz.

-Örümcek olan değil ama çoğu zaman babası tarafından kucaklanmak oğlumuzu sakinleştirmeye yetiyor.

Malachi'nin bir numaralı önceliği benim yerime geçti, eskiden onun tüm dünyasıydım ama şimdi sadece bir parçasıyım ve bu durumdan gayet memnunum. Bence başka biri tarafından sevilmenin nasıl bir şey olduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı ve Isaac babasını koşulsuz seviyor.

Ona işaret dilini bile öğretiyoruz. Malachi'nin konuşması gelişti ama sesini sadece ben, Isaac, Molly ve bazen de babamız duyabiliyoruz. Başkalarıyla mücadele ettiği için değil, sesinin olmaması onun kendini koruma yöntemiydi, bu yüzden sesini sadece onun için en önemli olanlara saklıyor.

Malachi bana dönüyor, eli oğlumuzun sırtında bir aşağı bir yukarı geziniyor. Gözlerindeki yumuşaklık ve dokunuşundaki nezaket onun için binlerce kelime söylüyor. O harika bir baba ve bunun farkında olduğunu bile sanmıyorum.

Reznikovlar halledildikten sadece birkaç ay sonra hamile olduğumu öğrendiğimde, muhtemelen arabada birlikte olduğumuz zamandan beri çok ilerlemiştim. Elimizde on testle banyoda durduk ve teker teker çevirmeye başladık. Solgun, korkmuş ve çok gergindi ama daha fazla yardım istemek için terapistine geri döndü. Babamızdan bile yardım istedi.

Eğer bir baba olacaksa, çocuğun kendisinin en iyi versiyonuna ihtiyacı olduğunu söyledi ve hiç kimsenin bu kişiyle tanışmadığını düşündü. Ama yanılıyordu. Hiç kimse gerçekten kendisinin "en iyi" versiyonuna sahip değildir - bu sadece hayatın öğrenme eğrilerinden biri, bir his, bir duygudur ve Malachi bunlarla dolup taşmaktadır.

Karnım büyüdü ve o da doğmamış çocuğumuzu takıntı haline getirdi. Yediğimden, içtiğimden, dinlendiğimden emin oldu ve hatta örnek olabilmek için gidip bir iş buldu.

Yeterince paramız var ama bir şeyler yapması gerektiğini biliyordum. Biraz eğitim aldı ve şimdi babamın dehşetine rağmen buradan çok da uzak olmayan bir hayvan barınağında çalışıyor. Malachi'nin onunla birlikte çalışmasını istiyordu, ancak ilişkileri hala gelişmekte olduğundan, bağları koparmamak ve daha fazla sorun yaratmamak en iyisiydi.

Babam ve Malachi çok iyiler. Her Salı ve Cuma Isaac ile parkta buluşuyorlar ve konuşuyorlar - çoğunlukla imza atıyorlar - ve babam ona yeni kız arkadaşından ve onun kendisini nasıl mutlu ettiğinden bahsediyor. Isaac'i zorlayacaklar

Malachi eve gelecek ve bana bunun tuhaf olduğunu, sonunda bir babaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hissettiğini ve iki buçuk yıldır Isaac'in kahramanı olmasına rağmen bunun kendisinin nasıl baba olacağını öğrenmesine nasıl yardımcı olduğunu söyleyecek.

Babam onu yaptığı şey için affetti ve sanırım bu arada Malachi de kendini affetti.

Annem gitti - Isaac doğduğundan beri hiç iletişime geçmedi. Büyükanne olacağını öğrendiğinde ulaşacağını düşünmüştüm ama hiçbir şey olmadı.

Bu konuda ne hissettiğimden hâlâ emin değilim.

Isaac doğduğunda ben ve Malachi'nin tüm varoluşumuz değişti. Hâlâ birbirimize sırılsıklam aşıktık, birbirimizin bastığı yere tapıyorduk ve ikimiz de birbirimize karşı hissettiklerimizin yakınından bile geçebilecek başka birini sevebileceğimizi düşünmüyorduk.

Ama sonra bu çocuk geldi ve Malachi'nin parmağını yakaladı ve hayat bir daha asla eskisi gibi olmadı.

O bizim oğlumuz. Ama o Malachi'nin en iyi arkadaşı. Yaşamak için bir numaralı sebebi.

Çoğu gece, Malachi uyanırsa onun yanında uyur, bu yüzden o uzandığında ve Isaac başını göğsüne yasladığında, yüzümde bir gülümsemeyle kapıdan uzaklaşmadan önce ikisinin de uykuya dalmasını beklerim.

EPILOGUE 2

MALACHI - 12 YEARS LATER

O Malikâneye doğru ilerlerken Livia'nın eli sıkıca benimkinde duruyor. dolu ile parti müdavimleri. Bu daha fazla resmi Her şeyden çok. İki yüz dolar bağışladığımız bir hayır etkinliği. Nadir genetik hastalıkları araştırmak için bin.

İskoçya donuyor. Bunu neden kabul ettiğimizi bilmiyorum. Tatile gitmek istiyordum ama Sebastian Prince bizi buraya davet etti ve Olivia'nın izleyicisini kolundan kesen Barry ile iletişim halinde olduğum için gelmeyi reddedebileceğimi düşünmedim.

Küçük bir yara izi var, ancak vücudundaki baş harflerimle ya da yanımdaki ve göğsümdeki yara izleriyle karşılaştırıldığında hiçbir şey değil. Onları seviyor. Sikimi emmek için aşağı inerken fırsat buldukça onları öpüyor.

"Neden bu kadar kızgın görünüyorsunuz? İkiniz de mi?"

Kaşlarımı daha da çatıyorum ve burada olduğu için çok kızgın görünen Isaac'e bakıyorum.

Saçları Olivia'yı dehşete düşürecek şekilde benimkiyle aynı şekilde şekillendirilmiş. O da tıpkı benim gibi takım elbise giymiş ve bundan nefret ediyorum. Bu boku giymeyi sevmiyorum ve oğlum

kelepçelerini her ayarladığında kendini yakmak istiyor.

On dört yaşında, ama korkunç ergenlik dönemi yıllar önce başladı, bu yüzden artık onun tavırlarına ve ruh hali değişimlerine alıştık, yine de herkes arasında en sakin çocuğa sahip olduğumuzu söyleyebilirim. Isaac dışarı çıkmak yerine arkadaşlarıyla bilgisayarda oynamayı tercih ediyor ve çıksa bile kısa süre sonra ya beni ya da annesini arayıp onu almamı istiyor çünkü bu onun için çok fazla.

Bana benziyor ama aynı zamanda ben değil. Geçmiş travmalarımdan dolayı ruhuma yapışmış olan saldırganlık ona bağlı değil - bagaj üstüne bagajım vardı ve Olivia ile tanışana kadar dünyadan ve kendimden nefret etmeme yardımcı olmadı.

Çocuk örümcekleri bile seviyor. Daha şanslı olabilir miydim? Başka çocuğumuz olmadı. Isaac bize yetiyor ve bu, birbirimiz olmadığımız zamanlarda tüm dikkatimizi ona verebileceğimiz anlamına geliyor. Bir kızım olup da onun da Molly gibi öfke nöbetlerine kapılmasını göze alabileceğimi sanmıyorum. O bir temelde bir kız gibi zaten.

Annemizin ıssız bir yerde derin bir mezara gömüldüğünü bilselerdi ne derlerdi acaba?

Ana partiye girdiğimizde, köşedeki grubu tanıyorum.

Tobias, parmağındaki evlilik yüzüğünden anladığım kadarıyla karısını Base ve arkadaşlarına doğru götürürken bana başıyla selam veriyor.

Her yerde çocuklar var. Kendi çocuklarımı seviyorum ama diğer çocuklar beni huzursuz ediyor ve teknik olarak onlardan hala nefret ediyorum. Sebepsiz yere gürültü yapıyorlar ve başımı ağrıtıyorlar.

Base, arkadaşlarından biriyle konuşurken kalçasında küçük bir çocuk taşıyor. Kade Mitchell. Onu daha önce hiç görmedim ama haberlerde ve Base'den gelen mesajlarda adını duymuştum.

Uzun boylu, siyah saçlı olan. Isaac'in doğduğu yıl, onu yeraltı dünyasına sürükleyen yozlaşmış bir polisle dünya çapında büyük bir savaşın ardından hapisten çıktı. O

Savaşarak kurtuldu ve hayallerindeki kıza ve yanındaki çocuklara bakılırsa bir aileye sahip oldu.

Babasının eşine doğru ilerlerken gözleri kısa bir süreliğine bana takılıyor. Yanağından öpüyor ve dudaklarını okuyunca annesi olduğunu öğreniyorum.

Kahretsin. Tobias bile kızı elde etti, otuz yıl sürmesine rağmen.

Ondan önceki kocası öldü. Tüm bu etkinlik onun için ve hayatını aniden alan hastalık için daha fazla test yapılmasına fon sağlamak amacıyla düzenleniyor - sanırım adıwan'dı.

"Abbi!" Olivia sesleniyor ve ben kolunda Reznikov kardeşiyle mor saçlı kıza gözlerimi deviriyorum. Karım yanımdan kaybolup arkadaşının yanına gidiyor ve Isaac yanımda oflayıp pufluyor.

Sonra gözleri punç kâsesinin yanındaki birine takılır. "Kim o?"

Omuz silkiyorum.

"Gidip onunla konuşabilir miyim?"

Yüzünde beliren kızarıklığa bakarak kaşlarımı kaldırıyorum ve elimle ileriye doğru bir işaret yapıyorum. İyi şanslar, diye imzalıyorum, o da bana karşılık veriyor, şansa ihtiyacım yok. Ben bir Vize'yim.

Sessizce gülerek ellerimi ceplerime sokuyorum ve onunla aynı yaşlarda bir kıza doğru yürümesini izliyorum. Koyu renk saçları var ve annesine tıpatıp benzediği için Isaac'in kiminle flört etmeye çalıştığını biliyorum.

Yanıma bir varlık geliyor, elinde bir bira.

"Oğlunu kızımdan uzak tut," diye uyarıyor Kade.

Sırıtıyorum.

Çünkü ikimiz de bunun olmayacağını biliyoruz.

SON

ABOUT THE AUTHOR

Leigh Rivers, okuyucularını çılgına çevirmek için inişli çıkışlı hikayelerle karanlık, ahlaki açıdan gri karakterler yazma dünyasına giren İskoç bir Biyomedikal Bilim Adamıdır. Okumadığı, dizüstü bilgisayarında yazmadığı ya da saçma saatlere kadar oyun oynamadığı zamanlarda, direk stüdyosunda dans ediyor, spor salonuna gidiyor ve iki oğlu ve kocasıyla birlikte dört köpeğini gezdiriyor.

Leigh'i sosyal medya hesaplarında BURADAN bulabilirsiniz

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.